

Giới thiệu Vì Vợ Là Vợ Anh!

Cô năm nay tròn hai chín tuổi là một giáo viên dạy toán cùng chồng là một trưởng phòng của một công ty game lớn. Kể từ ngày được hai gia đình tác hợp, cùng với sự rung động của cả hai bên nên cô được kết hôn với anh cho đến giờ cũng được gần sáu năm.

Một gia đình hạnh phúc cùng hai cô con gái xinh, sự nghiệp ngày càng đi lên khiến gia đình cô được nhiều người ngưỡng mộ. Ba mẹ chồng thì hết sức tâm lý, tương chừng như cô là người hạnh phúc nhất thế giới nhưng nào ngờ mọi chuyện lại đến với cô một cách bất ngờ, và nó khiến cô suy sụp hơn bao giờ hết. Mời các bạn đón đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* của tác giả Lan Rùa, một tác giả đã quá nổi tiếng với nhiều người ham mê truyện ngôn tình.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Chị năm nay vừa tròn hai chín, là giáo viên dạy Toán cấp hai. Anh hơn chị ba tuổi, trưởng phòng của một công ty game lớn.

Họ quen nhau nhờ gia đình hai bên tác động. Chị từ nhỏ đã rất nhút nhát, lại suốt ngày chú tâm vào học hành, tốt nghiệp một cái liền về dạy cho trường của ba, trước khi yêu anh cũng chưa có mảnh tình vắt vai nào cả.

Vậy mà thắm thoát cũng làm vợ người ta được gần sáu năm rồi. Chị vẫn nhớ như in cái ngày hôm đó, anh chở mẹ đến nhà chị ăn cơm, lần đầu tiên nhìn thấy anh, trông ngực chị đập rộn ràng đến như nào, cả buổi cứ ấp a ấp úng.

Nhà anh nằm ở một xóm nhỏ trong phố Triều Khúc, ba anh và ba chị là bạn tâm giao, ba chị từng động viên rằng, mẹ anh tuy hơi khó tính nhưng là mẫu phụ nữ tháo vát nhanh nhẹn, mai sau chị có thể học được nhiều điều.

Lúc lấy nhau, một mặt ba mẹ chồng tâm lý không bắt ở chung, mặt khác trên chồng chị có anh trai nữa, muốn ở cũng chật chội. Ba chị thương, mua cho cái chung cư ở Hoàng Mai. Hồi đó anh vì lòng tự trọng định không lấy, chị phải thuyết phục mãi mới được.

Sau này hai anh em nhà anh đều gặp vận, anh trai anh chuyển sang buôn kim cương đá quý, được hơi lắm, chuyển ra ngoài ở rồi. Nhà giờ chỉ có ba mẹ chồng, chị cả bác Thom và cô Thắm là cô út đều chưa lập gia đình.

Công việc anh cũng phát triển, được thăng chức phó phòng, rồi trưởng phòng, chị lại dậy thêm nữa nên cũng có của ăn của để. Hai người mua trả góp chung cư rộng tầm hai trăm mét vuông, ở Royal gần chỗ Ngã Tư Sở từ lúc dự án còn đang mới bắt đầu, đến cuối năm 2013 thì chính thức chuyển về, để lại căn nhà kia cho em trai chị.

Qua đó nửa năm thì mới chính thức hết nợ, còn tậu được xe nữa. Ai cũng nói chị là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời.

Chị cũng thấy thế thật, hai con gái xinh đẹp mạnh khỏe. Vợ chồng tuy không quá thắm thiết cuồng nhiệt nhưng từ khi lấy nhau tới giờ cũng chưa một lần cãi vã.

Chị, công dung ngôn hạnh đủ cả.

Là một người giáo viên, chị chưa từng to tiếng với học trò.

Là một người vợ, cũng chưa bao giờ dám nói leo trước mặt chồng. Tất cả, cứ nhất nhất nghe theo.

Một ngày của chị bắt đầu từ năm rưỡi, nấu bữa sáng cho gia đình và chuẩn bị ba hộp cơm. Hai đứa nhỏ không ăn quen đồ ở nhà trẻ, còn anh thì chị cứ làm đề vào túi, có hôm anh ăn, có hôm hộp hành nhậu nhẹt thì thôi.

Riêng chị giờ lịch dạy khá nhàn nên trưa về nhà.

Cả tuần vừa rồi anh bận dự án, mãi hôm nay mới nhắn tin báo cơm tối, chị vui lắm. Tầm ba rưỡi chiều đã lật đật xuống siêu thị dưới tầng hầm mua thêm thức ăn.

Chị chọn một cái móng giò đầy đặn với mua thêm chút măng rừng đóng gói, anh đặc biệt thích ăn giò cay, cũng nhặt thêm vài quả đu đủ về làm nộm nữa.

-"Hà, chị Hà..."

Nghe tiếng gọi quen quen, chị ngoảnh lại nhoèn miệng cười.

-"Cô Thoa đó à, lâu rồi không gặp, cô chuyển sang trường đó tốt chứ?"

- "Dạ tốt chị, lương không cao bằng nhưng được cái gần nhà, thôi phụ nữ chúng mình phấn đấu gì thì phấn đấu chứ vẫn cứ phải lo cho cái gia đình là trên hết, chị nhỉ?"

Chị phì cười, cô này mới ngày nào còn tiểu thư trẻ con lắm, đã từng tuyên bố hùng hồn đàn ông không là cái thá gì hết, mai sau em nhất định không lấy chồng.

Đúng là, sự đòi đổi thay, không gì là nói trước được.

- "Chị dạo này trẻ quá, phu nhân của giám đốc có khác..."

- "Cô cứ đùa, chức cao như thế nào đã tới anh nhà chị?"

Thoa bấn khoản chau mày.

- "Chị trêu em hay thật vậy? Chẳng phải anh nhà chị lên giám đốc từ sáu tháng trước à? Hay lão chồng em chém gió?"

Hà hơi giật mình, chồng Thoa hiền lắm, cậu ấy xưa giờ không biết bốc phét.

Chị cười trừ, nói vài ba câu chuyện qua loa rồi nhanh chóng ra thanh toán. Không hiểu sao chị cảm thấy có gì đó nghèn nghẹn, chồng thẳng chức nửa năm rồi, người làm vợ như chị lại không hề hay biết? Họ có đích thực là một gia đình hạnh phúc?

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Cả buổi chiều hôm đó chị không sao tập trung được, nấu ăn hết rồi xoong lại vỡ bát, thậm chí còn bị dao cửa một đường vào tay đau điếng. Phải đến khi tiếng hai bé nhí nhéo ngoài cửa mới hoàn hồn.

Bé em hai tuổi được ba bế đằng trước, bé chị bốn tuổi được ba cõng trên lưng. Anh bận lắm, hiếm khi có dịp đi đón con thế này, thường thì khi anh về là hai bé cũng đi ngủ rồi, lũ trẻ rất nhớ ba, chẳng trách chúng lại bám như vậy.

Chẳng hiểu sao nhìn thấy cảnh tượng ấy lòng chị lại như có một dòng nước ấm, bao muộn phiền đều tan biến.

- "Ra đây với mẹ cho ba tắm."

Chị dỗ ngọt, mà hai đứa ương bướng nằng nặc không chịu, chúng phụng phịu ngúng nguẩy đòi tắm cùng ba, anh cũng chẳng phản đối.

- "Mẹ Hà vào đây cùng cho vui..."

Bé Sò kéo tay chị nũng nịu, con Hến cũng hoan hô tán thành.

- "Phải đó phải đó."

- "Cả nhà mình tắm chung ý, ba kì cho con với em Sò xong lại kì cho mẹ nhé."

- "Ngoan, đừng phiền mẹ nấu cơm."

Thực ra thì chị cũng không có ý định ấy, vợ chồng tắm chung, lại còn nude trước mặt con cái, kì quặc kiểu gì ý. Nhưng không hiểu sao khi nghe câu đó thốt ra từ anh, chị lại thấy hơi chạnh lòng.

Bữa cơm của gia đình chị, diễn ra đúng chuẩn mực như bao nhà thôi. Hai bé lúi lo mời ba mẹ, anh nếm món chị nấu, lịch sự khen ngon.

- "Mẹ Hà ơi mẹ Hà, ba mua cho Sò bộ xếp hình nè, còn mua cho chị Hến búp bê nha."

Chị nhìn con, trêu mếu đáp lời.

- "Vậy à, thích nhỉ?"

- "Quà của em để trên giường."

- "Dạ, em cảm ơn."

Sống với nhau bao nhiêu năm rồi, anh cũng không có gì bất ngờ cả. Quà anh tặng, dù thích hay không chị cũng chẳng bao giờ biểu hiện thái độ, giống anh, chị luôn dùng từ "cảm ơn", dù chỉ là một hành động nhỏ.

Nhiều khi anh cũng không biết, anh hiểu vợ mình bao nhiêu?

- "Tay sao vậy?"

Chồng hỏi, chị bối rối đáp.

- "Không có gì, lúc này em sợ ý."

Hai nhóc này giờ mãi vui, nghe ba nói mới giật mình chú ý, cuống quýt nhào vào mẹ hỏi thăm, tranh nhau xem tay mẹ. Ngược lại, ba chúng chỉ thản nhiên nhắc nhở, lần sau cẩn thận hơn.

Đỗ hai con ngủ, tắm giặt xong xuôi chị mới trở về phòng. Anh đang đọc tài liệu. Chồng chị nếu xét về mặt này thì đúng là của hiếm, dân IT mà nick facebook cũng không có, cũng chẳng bao giờ chơi bởi online vớ vẩn.

Nếu không đi nhậu nhẹt tiếp khách hay công việc đột xuất thì buổi tối của anh mẫu mực như một ông già năm mươi vậy, ba mươi phút đọc báo, ba mươi phút xem thời sự tin tức, ba mươi phút đọc tài liệu, lên giường lúc mười giờ, thức dậy lúc sáu rưỡi sáng.

Chị mở hộp quà anh tặng, là một chiếc MacBook Pro, tháng trước chị nhìn thấy quảng cáo trên tivi, chỉ thuận miệng khen máy đẹp, không nghĩ là anh còn nhớ.

Tự dưng lại trách mình, cái việc lúc chiều, vì đâu mà phải suy tư vớ vẩn? Là do chị không quan tâm tới anh, là lỗi của chị mới đúng.

- "Dạo này công việc ra sao chồng?"

Chị vừa sấy tóc vừa hỏi.

- "Ồn."

Anh đáp.

- "Dạ."

- "Có việc cần tiền à?"

Bởi vì đó là lần đầu tiên chị hỏi tới công việc của anh, nên anh lại nghĩ sang một hướng khác. Chị ngập ngừng lắc đầu, có gì tiêu pha gì đâu mà cần? Thè phát lương của công ty của anh thì bà xã cầm, chị thuộc dạng ít đi mua sắm làm đẹp nên chi tiêu trong nhà cũng không đáng là bao.

Lúc đầu Hà còn thương chồng không có tiền tiêu vặt, nhưng anh bảo không phải lo, nên chị cũng yên tâm chắc anh còn khoản ngoài. Thực ra cũng đúng thế thật, thỉnh thoảng có dự án hay thầu quả lớn, hay thấy anh cầm cả cục về đưa vợ, chị thích mua vàng để kết sắt hay gửi ngân hàng anh cũng chẳng quan tâm.

Nhiều khi đồng nghiệp hay khen số chị có phước là vì thế.

Nhưng cuộc sống mà, ai chẳng có nỗi khổ riêng. Mấy chị em hay tâm sự với nhau, các cô ấy giờ vẫn mình phóng khoáng, chuyện giường chiếu mà cứ tám bình thường như đi chợ ý.

Khổ nghe các em ấy nói mà chị phải gọi là trố hết cả mắt, nhà chị thường không bận thì tuần một lần, anh đi công tác thì nửa tháng một lần, nhưng thấy như trả bài mà, lúc nào cũng là một trình tự nhất định, chị cũng chưa từng cảm nhận cái mà các cô ấy bảo là thiên đường gì gì đó.

Hay là các cô ấy bốc phét? Chị thấy hoang đường không à?

Nằm nghĩ ngợi miên man, chợt giật mình bởi tiếng chuông điện thoại của chồng. Dạo này thỉnh thoảng anh hay có cuộc gọi đến tám tám hay chín giờ, trước đây chị nghĩ anh ra ngoài nói chuyện vì sợ chị mất ngủ, nhưng hôm nay không rõ làm sao chị lại thấy bất an.

Chẳng biết có nên ra nghe trộm?

Có mất mặt quá không? Nếu anh biết, liệu có trách chị không tôn trọng tự do cá nhân?

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Chị suy nghĩ, chị đắn đo.

Rốt cuộc chị chọn giữ lại tôn nghiêm cho chính mình, thờ dài nhắm mắt. Chấp nhận tin tưởng anh, mà có sao, lòng chị bức bối?

Chín mươi bảy phút hai tám giây.

Mỗi ngày, cuộc nói chuyện của họ một dài.

Mỗi ngày, anh lại ngủ muộn đi một chút, phá đi quy tắc của chính bản thân mình.

Vợ nằm đây, đếm từng tích tắc. Chồng ngoài đó, không hiểu vui vẻ say đắm tới mức nào?

Anh vào, vừa đặt lưng xuống giường đã có tin nhắn tới. Có vẻ rất thú vị, ông xã cười thì phải, chị cảm nhận được.

- "Chồng vui gì vậy?"

- "Có người bạn vừa gửi cho nẫu truyện cười hay quá, vợ nghe không anh đọc?"

Hà gật đầu, anh Hậu đang hứng khởi định kể thì lại lập tức thay đổi thái độ.

- "Mà thôi đi, con người vợ nghiêm túc lắm, chỉ sợ lại chê anh bậy."

- "Dạ, mai anh đưa con đi học hay em?"

- "Đề anh đi, đợt này bận chơi ít với con quá. Chị Hén hình như tăng cân thì phải, em Sò thì hơi gầy."

Chị khẽ mỉm cười, dù sao thì anh vẫn rất quan tâm tới hai bé đấy chứ, chỉ chút thay đổi nhỏ cũng nhận ra.

- "Vâng, Sò đợt vừa rồi bị tiêu chảy anh ạ, con bé cũng kén ăn nữa."

Anh xoa đầu chị, ân cần bảo.

- "Vợ vất vả rồi, tháng sau anh nhận ít dự án hơn, dạo này vợ cũng sút cân thì phải?"

- "Đâu có, em vẫn thế."

- "Ừ, nhưng anh thấy mặt hơi xanh..."

Có anh chồng hỏi han quan tâm mà tay vẫn soạn tin đều đều. Có chị vợ cũng chẳng biết diễn tả cảm xúc của mình ra sao nữa? Giá kể khi chồng nói câu đó, ánh mắt chồng nhìn về phía này, chắc lòng vợ sẽ ấm lắm.

- "Ngủ sớm một chút kéo mai lại mệt anh ạ."

Chị nhỏ nhẹ quan tâm, chị nghe tiếng anh hỏi.

- "Em mất ngủ à? Có việc gì sao?"

- "Không ạ, chỉ là vài suy nghĩ vớ vẩn thôi."

Anh khẽ chau mày rồi tắt máy, đoạn chui vào chăn cùng vợ. Bóng đèn ngủ lơ mờ, hai người nằm ngay cạnh nhau mà cảm giác xa lạ như cách cả nửa vòng trái đất.

Đôi lúc, chị cũng muốn như người ta, muốn tình cảm với anh nhà tiến triển hơn chút nữa. Chị tâm sự với em gái, dì ấy bảo chị hâm quá, việc gì phải đợi ông xã chủ động, chị cũng có thể tự ôm lấy anh mà.

Chị ậm ừ, mà chẳng hiểu sao lúc thấy thẹn thùng, lúc lại nghĩ không hợp quy củ, có khi bỏ qua hết mọi thứ thì lại sợ làm phiền tới giấc ngủ của anh. Vậy đó, có ai thấu được cảm giác của chị? Chăn ấm đệm êm, trên giường còn có một ông chồng cao mét tám ba, vậy mà vẫn thấy lạnh?

Nằm mãi tới bốn giờ sáng cũng chẳng thể ngủ được, chị đành lục đục trở dậy quét dọn nhà cửa, cái gì cần lau thì lau, cái gì cần chùi cần cọ thì làm cho sáng bóng mới thôi.

Nhiều khi có công có việc bận rộn chân tay, đầu óc cũng thanh thoi hơn. Chị vào nhà tắm, chuẩn bị sẵn kem đánh răng và khăn mặt cho chồng. Anh sợ chị vất vả, thường bảo chị không phải cần thận thế, những việc nhỏ như này anh cũng làm được.

Nhưng anh nào có biết, chị không hề thấy nhọc, ngược lại còn rất hạnh phúc. Được chăm sóc anh và hai bé là niềm vui lớn nhất đời chị. Ngày trước gặp

nhau mấy tháng rồi cứ thế theo sự sắp xếp của gia đình hai bên, sợ hết tuổi đẹp, lúc đó ăn hỏi nhanh, cưới cũng vội.

Đến bây giờ chị cũng chẳng rõ anh có yêu mình không, chị cảm thấy bản thân già rồi, cũng chẳng dám mộng tưởng thứ tình cảm cháy bỏng rực rỡ như các bạn trẻ, chị cố gắng hết sức, chỉ mong chồng thấy thương, thấy cần vợ là chị mãn nguyện lắm rồi.

Như thường ngày chị gọi hai bé dậy, vệ sinh cá nhân cho lũ nhóc rồi chuẩn bị bọc canh bọc com cẩn thận trong túi giữ nhiệt, nhìn thấy cà vạt anh hơi lệch cũng sốt sắng nín lại chỉnh sửa. Dù chị có kĩ tính, anh cũng chưa bao giờ phàn nàn cả, ông xã thường lặng lẽ kiên nhẫn tới khi chị cảm thấy hài lòng.

Hôm nay, trước khi đi anh ghé qua tai chị, nói hai câu.

Đầu tiên, anh treu mặt chị dính com kia, chị xấu hổ vội vàng lau.

Tiếp đến anh nói bộ quần áo này sẫm màu rồi, bảo vợ khi nào rảnh thì đổi bộ khác đi, kéo người ngoài lại nói anh không nuôi nổi vợ con.

Chị ngó lại chính mình, áo quần, vẫn còn tốt mà? Nhà chị tuy có điều kiện, nhưng ba mẹ là đều là giáo viên, luôn dạy con cái sống giản dị không hoang phí.

Cả buổi sáng cho học sinh làm bài tập chị ngồi thần thơ mãi, phải chăng chị lạc hậu lỗi mốt quá rồi? Vừa hết tiết xuống phòng hội đồng đã nghe mấy cô ấy í ới.

- "Chị Hà, chiều nay đi shopping không? Có trung tâm mới khai trương giảm giá tận 50%."

- "Đừng rủ bà này, có bao giờ bà ấy ra ngoài đâu mà."

- "Đi một lần thôi, chị cứ ru rú ở nhà suốt ngày không chán à, lần này rủ thêm mấy cô tổ Văn và tổ Sử nữa, đi cho vui, chị nhé."

...

Thế nào mà chị lại gật đầu.

Lẽ ra không nên đồng ý thì hơn.

Nếu vậy, sẽ chẳng khó xử như bây giờ, ngay lúc này đây, chị ước mình bất tỉnh nhân sự hoặc có cái lỗi nào để chui xuống.

- "Cô Hà, kia có phải chú Hậu nhà cô không?"

Chị Ngân thắc mắc, cô Thuý bên cạnh gật gù.

- "Ồ đi cùng cô nào thế kia?"

- "Thân mật quá chị ạ, nhìn nghi lắm..."

Đúng, đúng là ông xã nhà chị.

Quả thật cô gái đó lộng lẫy rực rỡ, từ đầu tới chân toàn hàng hiệu, đặt chị bên cạnh, chắc chắn không sánh được với người ta.

Chị đau, đau lắm. Nhưng chị vẫn có mong ước nhỏ nhoi, mong họ chỉ là đối tác làm ăn, mong họ trong sạch.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Các cô trong trường nhìn chị đầy ái ngại thông cảm.

Người chị từng sờ, tạm thời không biết xử lý ra sao. Chẳng ngờ được là anh cũng trông thấy bọn chị.

Ông xã không có vẻ gì là bối rối hay sợ hãi cả.

Anh mỉm cười chào mọi người, thậm chí còn quay sang nhìn chị triu mến.

- "Vợ đi mua sắm à?"

- "Dạ."

Giọng chị run run.

- "Giới thiệu với mọi người, đây là Hằng, đối tác làm ăn của công ty anh, mới từ trong Nam ra."

Là đối tác thật chứ?

Đối tác trên bàn làm việc hay trên giường?

Đúng lúc đó, trợ lý của anh cũng vừa hay chạy đến thờ hồng học.

- "Giám đốc, hai người đi nhanh quá, em tìm mãi..."

- "Á, anh Hậu lên giám đốc rồi ă? Bạn Hà giấu ghê thật, nợ bọn này bữa khao đấy."

Cái Thuỷ phàn nàn, chị bối rối lắm, cũng may có anh đỡ lời.

- "Được được không vấn đề, hôm nào nhờ mọi người bớt chút thời gian anh mời đi ăn nhé."

Mấy cô đồng loạt nhất trí, đoạn anh nhờ cấp dưới tiếp đối tác, còn mình thì xin phép đồng nghiệp hai vợ chồng đi riêng. Sự thể cũng buồn cười, vừa nãy tất cả còn lo lắng cho chị, đến bây giờ ai ai cũng quay sang tràn ngập ghen tỵ ngưỡng mộ.

- "Thế có ổn không anh, nếu anh bận thì..."

Chị ngại.

Anh tươi cười vẫy chào mọi người, tay khẽ chạm vào lưng chị.

Họ không có thói quen nắm tay hay ôm ấp nồng nhiệt ở nơi công cộng, những lúc đi với nhau từ khi cưới tới giờ, ông xã thường làm vậy, hoặc anh đi đằng sau chị, hoặc tay anh hơi vòng qua hông hững.

Hai người vẫn có khoảng cách nhất định chứ không dính sát nhau lắm đâu, nhưng cũng đủ làm chị hài lòng.

Cảm giác như ông xã che chở cho chị vậy.

Sự thực cũng là thế mà, chị làm giáo viên mà giờ còn chẳng dạy thêm, lương đáng bao nhiêu đâu? Nhà cửa, xe pháo, công to việc lớn chẳng phải một tay anh lo hết sao?

Chị sợ quá còn gì? Nghĩ lại thấy trách mình, không đâu rồi việc nghĩ oan cho chồng.

- "Được không em?"

Anh giờ giờ bộ quần áo trước mặt bà xã đang ngây người. Vợ anh cười hiền nhận lấy, ngoan ngoãn vào thử.

Bộ đầu tiên mặc vào, chồng khen chị nhìn trẻ ra.

Bộ thứ hai, anh bảo đáng yêu lắm.

Bộ thứ ba, anh làm dấu like, nói cực sexy.

...

Rất cuộc, bộ nào cũng ưng.

- "Thôi cho chồng chọn, chồng thích bộ nào em mua bộ đấy."

You'll also like

Nàng công chúa của tôi (Short story) by LanRa7

Nàng công chúa của tôi (Short story)

By LanRa7

15.7K 996

Nhận xét tác phẩm by BeeBeeLe

Nhận xét tác phẩm

By BeeBeeLe

836 20

Ngoại truyện by LanRa7

Ngoại truyện

By LanRa7

41.8K 2.3K

- "Khó, người vợ đẹp."

Anh ít khi khen lắm, có khen cũng chỉ nói cộc lốc vậy thôi, thế nào mà vẫn khiến má chị ửng hồng. Xong rồi, hôm ấy mưa tạt. Nhìn chồng tay xách nách mang linh kính túi lớn túi nhỏ tự dưng có người vợ thấy ấm lòng, chị áp úng nho nhỏ.

- "Em được làm phu nhân của giám đốc từ khi nào vậy?"

Anh ngó người.

- "Anh chưa kể với vợ à?"

Chị lặng lẽ lắc đầu, anh cố nghĩ lại mà rốt cuộc cũng chẳng nhớ nổi, đành giải thích.

- "Dự án game PoDu của bọn anh thắng lớn, đáng nhẽ ra lúc đầu chỉ được cân nhắc lên phó thôi nhưng anh Long lại chuyển vào Nam nên sếp tổng chỉ định luôn, nói chung cũng là số may mình ạ."

Anh Hậu vừa dứt lời, bà xã liền quay sang nở nụ cười dịu dàng.

- "Vậy à? Chồng em giỏi quá!"

Giọng vợ rất nhẹ, nếu đứng xa chút nữa chắc cũng chẳng nghe thấy đâu. Vậy mà người chồng nào đó tưởng như trong lòng có dòng nước mát chảy qua, vui vẻ đề nghị.

- "Hay hôm nay bọn mình đi ra ngoài ăn, anh dẫn vợ tới mấy chỗ này, sang trọng mà lãng mạn lắm..."

Chị ngó đồng hồ, bốn rưỡi, ngần ngại quá suýt cả quên đón hai con. May mà vẫn chưa hết giờ.

- "Hén và Sò..."

- "Nhờ ông bà nội trông cũng được mà."

- "Thôi chồng ạ, sợ hai con buồn, với cả ra ngoài ăn không sạch sẽ đâu, mình đi đón con rồi mua thêm ít hải sản tươi, về em làm chút là xong."

Anh chiều vợ, nhưng chị lại thấy anh khề thờ dài.

Chị đã làm gì sai sao?

...

Bữa cơm gia đình, hai con tíu tít kể chuyện, anh chị lắng nghe mỉm cười. Nếu có chụp ảnh hay quay video lại, có lẽ ai cũng nghĩ họ là một gia đình hạnh phúc.

Chị cũng nghĩ vậy đó, ngay lúc này đây, chị thấy rất ấm áp.

Chỉ có điều, ánh mắt anh, sao thoáng buồn?

Chồng chị, con chị, là những người quan trọng nhất trong cuộc đời chị. Chị luôn nỗ lực, chị có thể chịu khổ, nhưng chị mong sao họ vui vẻ.

Con thì vậy, nhưng chồng có lẽ không.

Mười hai giờ kém, có người vợ trần trọc không sao chọn mất nổi. Chị trở mình, định bụng dậy ủ ít bột sáng mai làm bánh bao, lúc đi xuống bếp tình cờ nghe tiếng nói đùa vui vẻ truyền từ phía ban công.

- "Trời em làm anh chết sặc mắt..."

Chị không rõ đầu dây bên kia nói gì, chỉ biết anh cười nghiêng ngả, mãi mới trả lời.

- "À, nói em nghe cái thằng đó ngày xưa cũng thuộc hàng khủng đấy, hồi cuối năm nhất mình còn đang cong móng thi lại Giải Tích 3 mà đã thấy nó ngồi code pikachu bằng C# rồi cơ, mỗi tội đề đôm vào nên mới thế..."

- "Em cũng đều quá, nó mà phát hiện ra em chơi ác như vậy chắc nó giết em đó...ừ...ừ...anh biết...có gì vui đâu...công việc vẫn vậy...ba mẹ à...ba mẹ khoẻ...cô Thẩm bác Thom khoẻ..."

- "..."

- "Hai bé khoẻ, Hà nhà anh dạo này có hơi gầy....à....cái đó anh biết....à...đúng rồi...không...không phiền...ghen gì chứ...vợ anh không phải như em nghĩ đâu...cô ấy hiền lắm...nói chuyện với em làm anh thấy khoẻ hẳn ra...thật đó...nhiều khi mệt mỏi muốn stress mà chẳng có ai tâm sự cả...ừ...muộn rồi...em ngủ thật ngon nhé...nhớ thoa thuốc đó, da em nhạy cảm mà...ừ...bye..."

Bắt chợt, chị tủi thân.

Bắt chợt, lúc anh vào, chị đã không kiểm được.

Chị hỏi anh.

- "Là ai vậy?"

- "Vợ hỏi ai?"

- "Người mà dạo này hay nhắn tin và gọi điện cho chồng ý?"

Anh thờ dài, chị vẫn kiên nhẫn nhẹ nhàng.

- "Có thể nói cho em biết được không?"

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Anh sẽ trả lời sao đây?

Là đồng nghiệp, chuyện phiếm giải sầu?

Hay như tri kỉ đồng điệu tâm hồn?

Chị tưởng tượng, chị dự đoán.

Nhưng mà tiếc là chị đã nhầm. Anh ném chiếc điện thoại về phía chị, trước sự ngạc nhiên của vợ, anh chỉ nằm xuống bên cạnh, vừa kéo chăn vừa thản nhiên.

- "Muốn biết thì tự xem..."

- "Thì là muốn biết, nhưng như này, phải chăng có gì mờ ám chồng đều xoá rồi?"

- "Chồng chưa từng..."

Giọng anh đầy chắc nịch, làm cho người ta có cảm giác tin tưởng lắm. Chị quá ngu hay anh diễn quá giỏi đây?

Nếu đã vậy, xem tin nhắn hay cuộc gọi trong chiếc điện thoại này thì có ích gì chứ? Chỉ càng hạ thấp mình mà thôi.

Chị không nhúc nhích, gương mặt thoáng buồn. Từ khi nào chị trở thành người đàn bà xét nét chồng vậy?

Hình như các cô ở trường đã có một buổi tranh cãi về vấn đề này rồi thì phải? Chẳng phải chị thuộc phe tôn trọng cuộc sống riêng tư của nhau ư? Lập luận của chị khi ấy là, càng cấm càng kích thích, chị quên rồi sao?

Ồ, thì ra đối mặt với một tình huống giả dụ và một tình huống thực tế nó khác nhau đến vậy. Thì ra khi đã bị cảm xúc chế ngự, con người ta lại khó kiểm soát bản thân đến thế!

Anh đặt tay lên trán, khẽ liếc người bạn đời của mình.

-“Thực ra vợ cũng đâu có quan tâm.”

-“Anh nghĩ vậy sao?”

-“Không phải anh nghĩ vậy, mà sự thật nó là vậy.”

Chồng chị bực.

Chị cũng không hiểu sao anh lại bực. Đáng lý ra người tức giận phải là chị mới đúng chứ?

Tay anh lườn qua áo chị, cứ thế liềm tiến vào. Bình thường, ít ra anh sẽ hỏi một câu, được không vợ? Hôm nay anh chẳng cần xin ý kiến gì luôn. Dù sao chị cũng không cho phép mình là loại phụ nữ từ chối chồng, dù sao chị luôn phục tùng anh.

Nhưng ít ra nếu anh hỏi, chị sẽ cảm thấy được tôn trọng hơn.

Nhớ cái ngày đầu tiên, chị còn trộm nghĩ, thôi chết đi còn sướng hơn. Cho tới bây giờ, sáu năm rồi, tuy có bót bót đi chút, nhưng vẫn đau đớn như cũ. Phần vì xấu hổ, phần vì giữ hình tượng, chị cũng chưa một lần kêu ca.

Chị luôn nhẫn nhịn, luôn cố gắng đoan trang hết mức có thể. Mà trớ trêu thay, chẳng làm anh dễ chịu, anh ngược lại còn bảo, chị giống như người vô hình.

Chị phải làm sao?

Chả nhẽ khóc lóc kêu gào? Van xin thống khổ? Chị đâu muốn anh thấy mình yếu đuối, cũng chẳng muốn anh thấy có lỗi vì làm vợ đau?

Trong căn phòng tối, có hai vợ chồng nọ, lao động thì vẫn hăng say, chỉ có điều, hồn mỗi người, treo một nơi.

-“Em thoả mãn chứ?”

Anh hỏi, lấy hết can đảm, lần đầu tiên hỏi cảm giác của vợ. Chị như bị đo, ngập ngừng, ngượng ngùng, rồi vô thức gật đầu.

-“Có lẽ do anh kém cỏi.”

Anh lạnh nhạt kết luận rồi lấy đồ tiến vào nhà tắm, để lại chị trên chiếc giường rộng lớn, một cảm giác trống trải bơ vơ tới tận cùng.

...

Cả một đêm chị mất ngủ, sáng hôm sau, hai quầng mắt xám xịt như gấu trúc.

-“Bác Hà sao thế?”

Em gái chị hỏi han. Di Hội, di cũng làm giáo viên, dạy Văn kiêm bí thư đoàn. Trường dân lập này do ba chị thành lập, bao gồm cả trung học cơ sở và trung học phổ thông nằm sát nhau.

Phòng hội đồng chung khá lớn, các thầy cô giáo trong khối, từ khối 6 tới khối 12 cũng gọi là có biết mặt nhau.

Em trai chị hiện đang làm phó hiệu trưởng cấp ba, năm ngoái ba nói chị xem xét rồi cân nhắc ra ứng cử lên chức, mà chị thấy nguyên làm tổ trưởng tổ Toán đã mệt lắm rồi, thời gian rảnh muốn dành cho gia đình nên không ham.

-“Bác Hà? Bác cãi nhau với bác Hậu à?”

-“Di nghĩ linh tinh quá.”

-“Ừ, cũng đúng, bác Hà hiền như cục đất, đâu có biết cãi nhau đâu, thế bác làm sao?”

Chị phải phân vân đắn đo mãi mới dám tiết lộ, cứ vừa nói vừa ngắc ngứ, kết thúc câu chuyện, mặt chị đã ửng đỏ như cà chua cuối vụ rồi.

-“Ồi dào, bác lạc hậu quá.”

-“Di...”

-“Em nói bác nghe này...”

Di Hợi cười khì khì, ghé tai chị thủ thi dạy bảo, gì mà đàn ông mình càng nhiệt tình càng lẳng lơ họ càng thích. Rồi các anh ý, thích ban ngày vợ đoan trang, nhưng ban đêm nên giống con đ... một chút.

Di bảo di thương anh rề quá. Di phân tích nhiều nhiều, chị cũng thấy mình hơi sai sai thì phải.

Phải chăng bản thân nên sửa đổi?

Chị ghi nhớ, đắn đo, mà lịch sinh hoạt của vợ chồng chị, nó cứ như nắng hạn đợi mưa rào ấy, không giống mấy cô chú trẻ trẻ đâu. Hiếm hoi lắm.

-“Thình thoảng bác cũng nên chủ động đi, bác phải tân tiến lên, bác trai hào hoa như thế, các em gái giờ thì cáo phải biết, bác cứ cẩn thận kéo có ngày mất chồng như chơi.”

Nhớ lời di dặn, lại nhìn chồng đang quay lưng về phía mình hí hoáy nhắn tin, chị cứ thờ dài thườn thượt.

Rồi hít một hơi thật sâu, lấy hết can đảm, chị vòng tay qua ôm anh từ phía sau.

Nhưng có lẽ đó là giới hạn cao nhất của chị rồi, cái gì mà lách qua lách lại vân vân tới lui, chị không thể nào làm được. Mới chỉ có chủ động ôm anh mà sao chị thấy má mình nóng ran luôn à.

Xấu hổ quá.

Còn gì là lễ tiết tự trọng đàn bà con gái nữa chứ?

Mất mặt quá!

Chị vội vã muốn rút tay, không ngờ được bị anh giật lại, siết chặt lấy. Mặt chị theo quán tính đập vào lưng chồng. Anh mặc áo may ô hơi trễ, nên gần như tính là môi chị vừa chạm chạm chút chút vào da thịt anh rồi.

Chưa khi nào chị thấy bối rối đến vậy, chị ước, chị ước ngay bây giờ có cái lỗ cho chị nhảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Điện thoại báo có tin nhắn mới, thôi thì anh cứ nhắn tin đi, chứ kiểu này chị khó xử quá.

Nhưng anh coi như không biết, hai tay anh khẽ bao trùm lấy tay chị, mân mê xoa xoa. Anh không hề quay lưng lại, có sao vẫn khiến chị thốn thức xao xuyến thấy lạ?

Họ là gì đây?

Cặp vợ chồng già sáu năm hay hai đứa trẻ lớp một?

Chỉ là một cái nắm tay thôi mà?

Hai người cùng yên lặng, anh nghĩ gì, chị không rõ. Chị chỉ biết, lưng anh, cũng thấy vững chãi, rắn rỏi nhưng lại cảm thấy ấm áp hơn gối ôm mềm mại.

Và chị đã ngủ, thật ngon.

...

-“Cảm ơn mẹ Hà làm com bento cho Sò.”

-“Bọn con chào mẹ Hà bọn con đi học ạ.”

-“Phải nghe lời cô giáo và nhường nhịn bạn bè nhé, trưa ăn hết com rồi nhớ phải ngủ.”

-“Dạ.”

Hai đứa trẻ riu rít phấn khởi. Nếu chồng không bận thì thường anh sẽ là người đưa hai bé đi học. Từ nhà chị ra mẫu giáo của bạn Hên và bạn Sò rất gần, nhưng chúng vẫn thích ngồi xe hơi với ba hơn là đi bộ cùng mẹ.

Đúng là trẻ con.

-“Hộp đồ là thịt đông chồng tới công ty thì chỉ cần bỏ vào ngăn mát tủ lạnh nhà bếp không phải quay lên đầu nhè.”

Chị vừa gói bọc vừa dặn dò, bỗng dung ngược lên thấy anh nhìn mình, trêu mếu lăm.

Rồi anh khẽ xoa đầu chị.

Hai nhóc thấy vậy cũng vào xoa đầu mẹ, chúng còn thêm cho mấy nụ hôn chùn chụt nữa mới yêu chứ.

-“Ba Hậu ơi Hén thơm mẹ ba cũng bắt chước đi, Hén chưa bao giờ thấy ba thơm mẹ cả ý!”

Bé Hén nói, hai anh chị cùng đỏ bừng. Chị luống cuống quay vào bếp dọn dẹp, anh cười cười rồi bế hai đứa đi học.

...

Rửa bát đĩa xong quay ra chị mới sững sờ, chết thôi, tâm trí để đi đâu mất. Quên bẻng hộp rau xào của anh rồi.

May là hôm nay chỉ lịch dạy khá nhàn, xong hai tiết buổi sáng chị để hộp rau trong giỏ xe mang lên cho anh.

Công ty anh cũng không xa lắm đâu, nhưng đi xe đạp điện mất hơi lâu thời gian chút. Chị cũng biết đi xe máy đấy chứ, nhưng một lần bị ngã thế là hải luôn, từ đó trung thành gắn bó với chiếc này, cũng là quà sinh nhật anh tặng năm họ mới lấy nhau.

Lâu lắm không tới chỗ làm của anh, cũng phải mấy năm rồi ý chứ, mọi thứ đều thay đổi, đẹp đẽ lên nhiều. Trụ sở thì vẫn ở địa chỉ này, nhưng nội thất thay đổi xem chừng hoành tráng lắm.

Chẳng muốn phiền anh nên chị chỉ định gửi lễ tân hộp rau thôi, không ngờ lại gặp chồng ngay ngoài cửa chính.

Hình như có vụ lùm xùm thì phải, người sán vào rất đông.

-“Mời anh về cho.”

-“Mẹ kiếp, chó má, bọn mày ép người quá đáng.”

-“Là bên anh không tuân thủ hợp đồng trước.”

Chồng chị từ tốn đáp lời, người đàn ông kia vẫn một mực chỉ trích.

-“Mày trèo cao rồi quên tình anh em, thằng khốn nạn...”

-“Game đó là do các anh ăn cắp bản quyền, làm sao công ty chúng tôi có thể đứng ra phát hành được?”

-“Giám đốc, đừng đôi co nữa, tốt nhất gọi bảo vệ vào giải quyết.”

Câu nói của trợ lý như mũi lửa khiến người đàn ông kia các thêm phần uất.

-“Mày đừng tưởng mày là vương là tướng đi, mày đồng ý đền bù hợp đồng, hoặc hôm nay tao sẽ nói cho cả thế giới biết bộ mặt thật của mày.”

-“Tuỳ anh...”

-“Được, thằng này máu nhĩ? Vậy bỏ mày cũng không sợ nhè. Mọi người ở đây, nghe cho rõ này, rồi nhờ chúng mày nhắn cho vợ thằng này hộ tao. Nói anh Sáu có lời muốn chuyển tới bà xã của anh Hậu. Bảo với cô ấy lấy phải thằng chồng đều rồi.”

Từ phía ngoài, chị thấy chồng mình cười khẩy, bảo vệ đang lôi cái người tên là anh Sáu đó ra ngoài, còn anh ta vẫn cố kiết.

-“Thằng này nó là nguy quân tử thôi, thực ra nó nuôi vợ bé bên ngoài đấy, hai đứa nó còn có một thằng con riêng ba tuổi rồi cơ.”

Chẳng biết sự thật hay vu khống?

Chỉ biết, cả người chị bần rùn run rẩy, tay chân lạnh lẽo cứng cứng. Hộp rau vô thức rơi tung toé xuống đất. Mọi người quay lại nhìn chị, và chồng chị, cũng bất giác nhìn qua phía chị.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Hơn ai hết, chị không phải là một người phụ nữ nông nổi. Chưa từng nói lời tổn thương ai, kể cả kẻ ghét mình. Cũng không phải là người đàn bà làm mất mặt chồng giữa đám đông.

Anh tiến tới cầm tay vợ, ân cần hỏi thăm, chị cũng ngậm đắng, cười tươi hiền hoà.

-“Anh Sáu à, có gì bất mãn thì từ từ nói, đừng nên vu khống cho người khác như vậy, chồng em, em rõ hơn ai hết.”

Một câu của chị, coi như lấy lại toàn bộ thể diện cho anh.

-“Em ơi em ngốc nó vừa thôi, trái tim thằng đàn ông nó nhiều ngăn lắm em ạ. Vợ cũng muốn mà gái đẹp cũng chẳng buông, nghe lời anh đi, dứt sớm ngày nào nhẹ thân ngày ấy.”

-“Cảm ơn anh, nhưng em tin anh Hậu không phải người như vậy.”

-“Rồi có ngày chúng nó tổng cổ mẹ con cô ra khỏi nhà thì đừng có mà trách anh không cảnh báo.”

Người đàn ông rút cuộc cũng không giằng co nữa, chán nản theo bảo vệ ra ngoài. Chồng chị vẫy tay chỉ đạo mấy nhân viên lao công qua dọn dẹp, đoạn quay sang hỏi vợ.

-“Em ăn chưa?”

-“Em chưa...”

-“Vậy vợ chồng mình đi ăn.”

Chị chẳng kịp từ chối đã bị anh kéo ra ngoài nhét vào xe. Họ đi tới một nhà hàng khá sang trọng, nhân viên hình như quen mặt khách, chạy ra tiếp đón khá nhiệt tình.

-“Anh Hậu, chị này...”

-“Vợ anh...em ăn gì?”

Cô phục vụ nhìn chị hiếu kì, chị cũng chưa từng đi ăn hàng nên nói mọi thứ theo ý anh.

-“Vậy cô cho như mọi khi.”

-“Anh...hay đến đây thì phải?”

Chị ngập ngừng hỏi, anh gật đầu, gương mặt không chút bối rối. Đồ ăn dọn đầy bàn, hai người họ ai làm việc nấy, dường như lại rơi vào khoảng lặng.

-“Ăn một mình ở nơi như này, kẻ cũng buồn.”

Người vợ rụt rè dò xét, người chồng thản nhiên đáp.

-“Không, anh thường đi chung với đối tác, có hôm thì với bạn, là NỮ.”

Anh cố ý nhấn mạnh từ cuối cùng. Thái độ của anh khiến chị cảm thấy mình thất thố. Nếu một người đàn ông làm chuyện gì sai trái, họ phải lấp liếm mới đúng chứ?

Xem ra người nghĩ nhiều vẫn vợ có khi là chị.

Anh nhấp ly rượu, nhìn chị khẽ cười nhạt, là vợ anh quá bao dung, hay thực chất, chị chưa từng đề tâm?

-“Hà này, em nghĩ sao về lời anh Sáu?”

Tai chị tưởng như ù đi, chiếc dao nhỏ trên tay cũng ghi mạnh hơn lên miếng bò bít tết, dùng đĩa đưa một chút vào miệng, chị từ tốn nhai, sau đó chậm rãi hỏi lại.

-“Em cũng muốn biết, là thật hay giả vậy chồng?”

-“Là giả.”

Anh khẳng định, chị nhẹ nhàng trả lời.

-“Vậy thì vợ tin chồng.”

Không trách móc, không hờn dỗi, cũng chẳng tra hỏi.

Những từ ngọt ngào mà bất cứ người đàn ông trên thế giới nào cũng muốn nghe, sự tin tưởng của bà xã, đối với anh lại như dao cứa, ngứa ngáy vô cùng.

Anh đứng dậy thanh toán rồi nói công ty có việc, phải về trước.

Đôi lúc chị cũng không biết, rốt cuộc chị sai ở đâu? Chị cố gắng hoàn thiện mình, cố gắng trở nên nhu mì hoàn hảo. Mọi người ở bên chị đều thấy thoải mái, chỉ có chồng chị, có lẽ không như thế thì phải.

Chồng rời khỏi quán một lúc, nước mắt Hà mới dám rơi. Chị từ tốn ăn từng chút, cố dùng sự điềm đạm bên ngoài xoa đi nỗi đau đớn trong tim. Ngồi thần thờ mãi rồi đi bộ về công ty anh lấy xe.

Từ trên cao, có người dõi theo bước chân vợ mình, thờ dài đầy bất lực.

Chiều đó, anh vẫn về nhà đúng giờ, thậm chí còn đón Hến và Sò rồi tắm cho hai con. Chị đang rán cá thì nghe tiếng bọn trẻ léo nhéo.

-“Mẹ Hà ơi, mẹ Hà mang cho bọn con khăn tắm cô bé Lọ Lem với.”

Chị khẽ mỉm cười chạy ra ban công lấy, hai nàng này cũng điệu ghê gớm, không biết giống ai? Vừa vào tới nơi thì chúng đã mỗi đứa một tay dùng hết sức kéo. Mẹ bị bất ngờ phản xạ không kịp, ngã đến ùm một cái.

Cũng may có anh đỡ không chắc chị tha hồ mà uống nước.

-“Hai đứa nghịch quá đi thôi, ai dạy?”

Chị mắng nhẹ, có hai cô bé lấm lét nhìn ba, xong rồi ngập ngừng ấp úng.

-“Không ai dạy cả, bọn con nhớ mẹ Hà...tắm chung đi mẹ Hà đi...”

Bé Sò nhào vào ôm cổ mẹ, vừa thơm má vừa nhõng nhẽo.

-“Đúng đó, mẹ Hà cởi áo quần ra tắm đi, đằng nào mẹ cũng ướt hết rồi mà...cả ba Hậu nữa...ba Hậu cũng cởi nốt quần ra đi, mặc làm gì cho vương vãi...”

Trời đất cái bọn quỷ này. Chồng chị biết vợ khó xử liền đỡ lời.

-“Ba mẹ lạnh, không cởi được...”

-“Đâu có lạnh đâu, nước ấm mà, con và em Sò không lạnh, nhờ Sò nhờ?”

-“Vâng, không lạnh ạ.”

Chết với bọn này mất, may mà ông xã ứng biến cực nhanh.

-“Trẻ con thân nhiệt tốt hơn nên không lạnh, người lớn thì khác.”

-“Vậy ạ?”

Hai đứa mắt tròn xoe ngây thơ. Mà bọn trẻ cũng nhanh quên, chúng tha lời bao nhiêu là búp bê với vịt gà nhựa vào chơi cùng, vừa thổi bong bóng vừa cười khanh khách.

-“Mẹ Hà ơi mẹ giúp bọn con tắm cho em ba bi ê tóc vàng nhé, còn ba Hậu tắm cho vịt đô nan...”

-“Được rồi, tuân lệnh công chúa.”

Anh Hậu đáp đầy nghiêm túc, cũng may anh không giống người ta, chẳng ép vợ đẻ thêm mà ngược lại còn rất cưng con gái. Chị cũng ngồi lại chơi với hai bé.

Ai tới nhà chơi cũng ấn tượng bởi cái bồn tắm khổng lồ. Thực ra hôm đi mua là hết cái cỡ vừa, ông xã lại ưng mỗi nhãn hiệu đó, chủ cửa hàng thì bảo phải nửa tháng nữa mới về nên là quyết luôn lấy cỡ đại.

Giờ nghĩ lại kể cũng tiện. Cả nhà bốn người hăng say riu rít mãi đến khi ngửi thấy mùi cá cháy khét mới chịu đứng dậy.

Ngày hôm ấy, hai người họ, không ai mở lời trước, chuyện lúc trưa cứ thế đi vào dĩ vãng. Đêm tới anh cũng không nói chuyện với cái người mọi khi, đứng lịch lên giường lúc mười giờ tối.

Chị dọn dẹp xong cũng chui vào chăn, trở qua trở lại, không tài nào mà ngủ được.

-“Có chuyện gì sao?”

Giọng anh nhàn nhạt, chỉ dơ một hồi mới nhỏ nhẹ hỏi.

-“Làm anh thức giấc ạ?”

-“Không, anh chưa ngủ.”

Chị thờ dãi, trở dậy đôi đầu, xoa bóp chân cho anh. Mỗi lần anh có thâu lớn phải nghỉ ngơi nhiều cũng hay bị stress, chị thường làm cách này, chỉ cần ba mươi phút sau anh sẽ chìm đi, hơi thở cũng nhẹ nhàng hơn.

-“Chồng à, nếu còn điểm nào chưa hài lòng về em thì cứ nói, em sẽ sửa.”

Anh đưa tay ra chạm vợ, đột nhiên chị thấy như có luồng điện mạnh truyền từ mu bàn chân xuyên thẳng trong tim, bối rối mà rút lại, tránh đi sự tiếp xúc ngại ngùng đó.

Hà cũng chẳng rõ nữa, dì Hợi nói không biết bao nhiêu lần, các cô ở trường cũng xa xa hàng ngày, mà cái tư tưởng phong kiến phụ nữ phải đoan trang mẫu mực nó như ngấm vào máu, ăn sâu vào tâm tưởng chị rồi.

Anh cũng không ép, chỉ đều đều nói.

-“Không cần, vợ là hoàn hảo nhất rồi.”

Cái câu đó, với tình hình như này, cũng không rõ là khen hay xia đều?

Tầm mười hai rưỡi, hai vợ chồng đang ngủ say sưa thì có tiếng chuông báo tin nhắn, anh nheo mắt với điện thoại rồi mau chóng bật dậy vào nhà tắm rửa mặt thay đồ. Chị cũng vì thế mà tỉnh theo, màn hình anh còn chưa kịp tắt, trên đó, dòng tin nhắn vẫn còn.

“Con lại sốt rồi, nếu anh chưa ngủ thì tới viện được không, vẫn chỗ cũ.”

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Lòng ngực sao thấy nhói? Chị nhắm nghiền mắt, giả như đang ngủ. Anh đi ra, lấy chiếc gối, khẽ khàng nhấc đầu vợ đặt lên, kéo chăn từ tề rồi vội vàng rời khỏi.

Hành động của anh nghĩa là sao đây?

Làm việc xấu nên cảm thấy có lỗi với vợ?

-“Thằng này nó là nguy quân tử thôi, thực ra nó nuôi vợ bé bên ngoài đấy, hai đứa nó còn có một thằng con riêng ba tuổi rồi cơ.”

Lời anh Sáu lúc đó lại vẫn vương trong đầu khiến chị không tài nào mà chợp mắt được. Đồng hồ cứ điểm từng giây từng giây, có sao chậm đến thế?

Anh đi tới tờ mờ sáng mới ghé qua nhà, bờ phờ xơ xác, ăn tạm bữa rồi vội vã tới công ty nên chị cũng chẳng kịp hỏi nhiều. Cả ngày hôm đấy chị như người mất hồn, đến tối thì ba chồng gọi điện nói ba câu được mấy con cá lãng bự lắm, tối nay cả nhà tụ họp.

Tầm chiều chị thoa chút kem cho đỡ hốc hác, đi đón hai bé rồi ba mẹ con đứng sẵn trước cổng chung cư chờ ba đón. Lũ trẻ riu rít vì được về ông bà, anh có về một hôm sau một đêm thức trắng và một ngày làm việc dài, còn chị, lòng cũng héo mòn quặn thắt theo.

Nhưng thân làm mẹ hai nhóc, là dâu của một đại gia đình lớn, cuộc sống này, đâu cứ phải làm theo cảm xúc là được?

Vừa bước vào cửa đã ngửi thấy mùi cá thơm phức. Ông Hải tươi cười đón cháu nội.

-“Hai đứa đi học ngoan không thế? Nhớ ông không thế?”

-“Dạ, ngoan ạ. Nhớ ông nhớ bà nhớ tất cả nhà luôn ạ.”

-“Ông ơi anh Khôi đâu ông?”

-“Anh ở trên nhà...”

Bé Khôi là con nhà bác Đăng, anh trai chồng chị. Thằng bé từ nhỏ đã tài năng hơn người, chỉ tiếc bị tự kỉ, chị cũng không hiểu sao anh chẳng nói mà Sò với Hến lại thích chơi với anh vậy, suốt ngày quần quít không à.

-“Gớm cô Hà dạo này đũa thế, lấy được chồng tốt phúc quá đi nhỉ?”

Bác Thom là chị cả, hết năm nay là sang bốn mươi hai. Kể ra bác cũng khổ, hôn nhân đổ vỡ lại không có con cái nên về ở với ba mẹ cũng gần sáu năm rồi. Nghĩ tới lại thấy thương nên chị không chấp nhặt lời nói của bác ấy.

-“Nhìn quê một cục, trông chẳng xứng với anh Hậu chút nào. Ít ra chị phải học chị Vân ấy.”

Cô Thẩm ngúng nguẩy, anh Hậu bực mình.

-“Lo việc của mày đi, cả chị Thom nữa, chị hơn nhà em chục tuổi mà phát ngôn như vậy nghe có được không?”

-“Con người tôi nó thật thà chân chất, chẳng phải cô giáo như vợ chú mà giáo hoạt sang chảnh...”

Chị Hà khẽ bầu tay ông xã, nháy mắt ý bảo bỏ qua. Anh Hậu vì thế cũng không tính toán nữa.

-“Suốt ngày ăn với nằm không chán à, liệu liệu mà đẻ thêm đứa nữa đi.”

Mẹ chồng chị nhắc nhở. Mẹ mong có cháu trai, ai cũng biết.

-“Có bé Khôi đích tôn rồi còn gì, bọn con kế hoạch rồi, dù sao Hà cũng là giáo viên, đẻ thêm người ta kỷ luật.”

Chồng chị đỡ lời, cũng lần tránh được một vài ngày chứ đâu có ăn thua, mẹ và bác Đăng gặp nhau là khục khặc nên mẹ vẫn rất cương quyết.

-“Kệ chứ, cùng lắm nghỉ việc ở nhà làm nội trợ.”

-“Ôi dào, tất cả vào ăn cơm, nhanh.”

Ba Hải ngắt lời. Mọi người không ai nói gì nữa, nghe lệnh vào mâm. Chị ngồi cạnh chị dâu. Mấy chị em nhà chồng, chắc chị thân với chị Vân nhất, có lẽ cùng cảnh ngộ làm dâu nên hiểu nhau sao?

Mất bác đỏ hoe, chắc lại cãi nhau với bác Đăng rồi.

-“Vân ăn đi con, cả con Hà nữa, hai đứa bay sao dạo này ba trông ốm quá. Thằng Hậu thằng Đăng làm chồng thế hả?”

-“Hai chị sướng như tiên ấy, lấy đâu được người tốt như các anh con, ba cứ nghiêm trọng hoá.”

Cô Thẩm chen ngang, ba lườm cô, vừa gấp những miếng cá tẩm giềng nướng ngon nhất cho hai chị vừa bảo.

-“Cả mỡ cả nạc đấy ăn ngay lắm, hai đứa có dùng được nước này không? Nếu cay quá ba pha nước chấm khác nhé.”

-“Ba, ba chiều hai cô ấy quá sinh hư ra đấy.”

-“Chị buồn cười nhỉ, bốn chục tuổi đầu đi xét nét vợ vắn.”

Ba Hải quát bác Thom rồi quay sang hai ông con trai răn đe.

-“Thằng Hậu nghiêm túc ba không nói, nhưng thằng Đăng nhé, mày đừng tưởng ba già rồi không biết lên mạng đọc báo, liệu cái thần hồn đấy.”

-“Ba thì, báo mạng viết vợ vắn.”

Bác Đăng biện mình, chỉ thấy chị Vân cười khẩy, bé Khôi cũng cúi gầm khó chịu.

-“Cứ đội đấy, tao mà bắt gặp tao chém tan mảy con đấy, tôi nghèo hơn các anh nhưng tôi không có sợ đâu nhé, người mẫu diễn viên gì cũng muối thành mắm hết.”

-“Ha ha, ông bắt chước truyện cổ tích ông nha.”

Bé Hến hớn hờ nói leo làm cả nhà phì cười.

-“Ôi dào đàn ông chúng nó chơi bời tý làm gì đâu mà ông cứ nghiêm trọng.”

Mẹ Mây bổ sung, ba Hải tức đập bàn đánh rầm.

-“Bà nói thế mà được à? Giờ tôi cũng ra ngoài chơi bởi xem bà chịu được không nhé? Con đâu con gái gì chả là con. Hai thằng kia ba dận rồi đấy, không nghe mai sau hối hận không kịp đâu. Đàn ông lằng nhằng về già chỉ có nhục thôi con ạ. Mày cứ nhìn mấy ông Tư ông Tám bạn ba ấy, xem giờ mấy giăng mấy giuộc khổ như nào...”

-“Rồi rồi ba, suốt ngày ba cứ nói hoài, ăn cơm đi ba, một vợ một chồng, bọn con hiểu hết rồi...”

Anh Hậu giảng hoà, bác Đăng lăm bằm

-“Phải, chú nói đúng, một vợ một chồng...nhưng nhân tình thì không thiếu...”

Bác nói khá nhỏ, ba già nên không nghe rõ, chị Thom cô Thắm cười tủm tỉm. Mặt bé Khôi tối đen, ba bé liền cười xuề xòa.

-“À quên chưa khoe với cả nhà nhì, Cún nhà con vừa được giải nhất toán cấp thành phố.”

Ông Hải cười rạng rỡ lắm, chú Hậu rút ngay ví thưởng nóng, thím Hà xuýt xoa khen ngợi, chị Vân thấy vậy cũng mát lòng mát dạ. Không khí đang vui vẻ thì bà Mây lăm bằm

-“Ôi dào, giải này giải nọ làm cái gì, nói cũng chẳng xong, có khi của lạ nhặt rơi ở đâu chứ chẳng phải dòng giống nhà này...”

-“Mẹ!”

Không chỉ bác Vân, bác Đăng cũng giận suýt hất cả mâm cơm xuống đất.

-“Mẹ nhắc lại con nghe? Mẹ có giời mẹ nhắc lại lần nữa xem?”

-“Á à, anh giờ ghê gớm nhì? Đại gia rồi nên về trà treo với mẹ anh thế hả? Thế mới nói có thằng con như anh không có còn hơn.”

-“Vâng con cũng đếch cần nhé, từ bé tới giờ mẹ lo cho thằng này được chút nào không hay mở mồm ra là Hậu với chả Hoạ. Chuyện nào ra chuyện đó đi, đừng có lôi cháu vào đây.”

-“Anh...anh...ăn cháo đá bát mà...”

-“Còn nữa, mẹ nói như vậy là xúc phạm vợ con, con không cho phép.”

Bà Mây tức nghẹn họng, định đuổi hết, ai ngờ ông Hải cúi âm ỉ. Mang tiếng làm chồng, ông không bênh bà thì thôi lại đi bênh lũ trẻ ranh.

Bên này ông Hải chần chỉnh vợ, bên kia anh Hậu xoa dịu anh trai mãi mọi người mới nguôi nguôi con giận. Bữa cơm của đại gia đình cứ thế đến tối mịt mới xong. Ba Hải nói các con về sớm không tối, mẹ Mây bực bội ra mặt.

-“Ông chỉ thương con nhà người ta, chẳng thương con mình, có gì lần nào cũng bắt mấy đứa con gái dọn dẹp...”

-“Có vài cái bát, không làm thì tôi làm, bà dờ vừa thôi.”

Thực ra bác với cô cũng đã lần liên hoan nào phải động chân tay. Chị Vân đề nghị thuê giúp việc mà ba không đồng ý, ba chồng chị cổ hủ lắm, luôn miệng bảo phí của trời, với lại ba mẹ còn khoẻ, bác Thom cũng chẳng đi làm, suốt ngày ở nhà chả nhẽ mấy việc lật vật không làm được mà phải có người hầu?

Chị và chị Vân biết ý mẹ chồng nên đều thay phiên nhau, lần này tới lượt chị, ba cứ ra vào sốt ruột nên chị đành nói chuyện linh tinh giải khuây.

-“Ba đừng lo, mai con dạy chiều.”

-“Ừ, về giữ gìn sức khoẻ con nhé, gầy quá thôi.”

-“Con kiêng giữ chồng mà ba, ba thật.”

-“Cha bố nhà cô...”

...

Mãi tới tận mười rưỡi anh chị mới chào ba mẹ, anh bồng hai con đang ngủ ra xe, vẫn một bé trước một bé sau. Ông xã rất cao to nên trông lũ trẻ chỉ giống như cục bông nhỏ lúc lắc trên người ba thôi, rất chi là đáng yêu.

Có người vợ lẻo đẻo theo chồng, nhìn cảnh ấy bất giác bao muộn phiền đều tan biến.

-“Vợ ngồi ghế sau với con nhé, anh sợ hai đứa ngủ say quá, nhờ xóc một cái giạt mình ngủ thì khoẻ.”

Chị vốn cẩn thận nên việc đó là điều hiển nhiên. Chỉ có điều nghe chồng căn dặn, sức nhớ ra anh thực sự là một người ba tuyệt vời.

Phải, cái ngày chị chưa ấy, hồi đó mới chỉ hai tháng thôi, nhà cũng chưa có điều kiện như bây giờ mà anh cứ bắt phải để anh đèo đi làm.

Ngày nào cũng như ngày nào, đều đặn như vắt chanh vậy. Còn nhớ có hôm trời mưa, hai vợ chồng chui chung cái áo mưa giấy bé xiu, lúc về anh cứ hỏi han ấy nấy mãi.

Anh bảo anh bắt tài để vợ khổ con khổ. Ngẫm lại, thấy đúng là mẹ phúc vì con mà.

Về tới nhà, tắm giặt dọn dẹp xong cũng gần nửa đêm, chị nghĩ ra nghĩ vào, rồi cuộc lấy hết sức can đảm hỏi chồng.

-“Anh à, tối qua anh đi đâu vậy?”

-“Mọi khi anh đi có bao giờ thấy vợ quan tâm đâu, hôm nay lạ thế?”

Chồng đáp làm vợ hơi choáng váng, mãi sau mới cất tiếng dạ được. Ngay lúc ấy có tiếng chuông reo, anh bảo bà xã chờ chút, lát vào nói chuyện. Nằm bên trong, chị nghe tiếng thủ thỉ nhỏ nhỏ, hình như còn nghe loáng thoáng cái gì mà hai mẹ con em ngủ đi, nhớ cho thằng bé uống thuốc đầy đủ.

Không hiểu sao lòng chị thấy lạnh đến vậy, cả người cũng cứ run run như bị sốt. Vừa mong họ nói chuyện nhanh nhanh, lại vừa mong cuộc điện thoại kia kéo dài thêm một chút.

Chị muốn biết sự thật, nhưng chị lại sợ đối mặt.

Có ai hiểu cảm giác này?

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Có người vợ đã chuẩn bị tâm lý.

Thậm chí chị đã tưởng tượng ra rất nhiều trường hợp, rằng anh sẽ gian dối, sẽ chối quanh. Nhưng điều chị không ngờ được là, anh lại trả lời đầy nghiêm túc.

-“Con một người bạn bị ốm nên anh tới giúp, lúc này người ta vừa gọi điện bảo thằng bé ổn rồi.”

Chị nhất thời choáng váng chẳng biết làm sao, đó đúng là nội dung trong tin nhắn rồi mà. Còn gì đâu mà vịn vịn hỏi han nữa? Chả nhẽ chị quá đa nghi chẳng?

Đúng là sự đời, có những tình huống chẳng thể lường trước được. Anh đang hoang tử tế hay giống người ta nói, đàn ông đa tình, vợ và bồ đều không thể bỏ?

Có thể chồng quá thẳng thắn, cũng có thể che giấu quá giỏi? Chị chẳng thể phân biệt nổi.

Rất cuộc, chị, một người mẹ của hai đứa nhỏ, một người vợ coi gia đình là mạng sống, đành phải đánh liều, chấp nhận tin tưởng ông xã.

-“Vợ sao vậy?”

Anh khẽ quay người, tiếp tục giọng trầm trầm.

-“Không phải vợ nghi anh giống bác Đăng đấy chứ?”

Bị chồng nói trúng tim đen, chị đỏ ửng, ấp úng bao biện.

-“Em...đâu có...chỉ hỏi thôi mà...”

Tay anh chạm vào má chị đem theo cảm giác man mát, rồi đột nhiên anh hỏi.

-“Nếu một ngày anh giống ba bé Khôi thật thì sao? Vợ có tha thứ không?”

-“Em...”

-“Nói thật chồng cũng hơi bị bắn khoắn đấy. Với tính cách của vợ thì có khi gói ghém chồng rồi nhường luôn cho người ta ý chứ nhỉ? Có khi cũng chẳng có chút nào đau buồn khổ sở đâu...à mà vợ nói anh nghe xem anh mà ngoại tình thì vợ nhỏ được bao nhiêu giọt nước mắt?”

Chồng dồn, vợ áp úng.

-“Em...em...vài giọt...à không...nhiều giọt...”

Thấy bà xã luống cuống, có người chồng phì cười.

-“Ngủ đi, lúc này hai anh em nhậu với ba giờ anh nhọc quá, sáng mai phải họp sớm nữa.”

Anh hơi kéo gối xuống rồi rúc vào người vợ, tay vòng qua bụng siết chặt. Tình thoảng có như vậy, những khi anh say thường thích nằm thấp hơn chị, thậm chí đôi lúc còn mất kiểm soát làm nũng đòi chị phải quay sang ôm lại anh như chị hay ôm Sò với Hên vậy.

Mặc dù lúc này anh giống một đứa trẻ biết hôn dỗi hơn là một người chồng to xác, nhưng chẳng hiểu sao chị lại không thấy nhàm chán, trong lòng ngược lại cảm giác rất ấm áp ngọt ngào.

Đột nhiên chị tự cười chính bản thân mình, nhàn rồi quá rồi nên nghĩ ngợi linh tinh phải không? Lấy được người chồng tốt như vậy, không biết hưởng cứ tự chuốc khổ mình làm chi?

Buổi sáng hôm sau của gia đình chị lại yên bình như mọi ngày. Tâm thông rồi, hai má hồng nhuận đầy sức sống, đến nỗi bác Vân nhìn chị cũng không khỏi cười khúc khích.

-“Hôm qua thấy thím vậy nên gọi đi chơi cho khuấy khoả, xem ra là thừa rồi nhỉ.”

Chị hút chút nước cam, giọng nhỏ nhẹ.

-“Dạ, là do em nghĩ nhiều thôi, hai bác ra sao rồi?”

-“Ôi dào, vừa mới hôm kia cái con trẻ ranh vặt mũi chưa sạch nó còn vác mặt tới gặp tôi nói mang thai rồi, đòi chu cấp để giữ miệng kia, thím bảo có điên không chứ?”

-“Thế bác tính sao ạ?”

-“Mất nhắm mắt mờ làm ngơ chứ sao, tiền của sự nghiệp là hai vợ chồng gây dựng, giờ tôi buông thì chó nó hưởng hết à, còn thằng Khôi nữa, dù gì thì gì tôi cũng phải cố đợi nó trưởng thành rồi mới tính tiếp được, nói chung phận đàn bà đến là khổ.”

Hà thờ dài, chị thấy ngưỡng mộ bác Vân quá, nếu trong hoàn cảnh bác ấy, có lẽ chị chẳng thể chịu đựng được đến thế.

-“Đàn ông thằng nào mà không ham của lạ, nhất là những ông lắm tiền. Đến mình xem phim gặp soái ca đẹp còn mê nữa là. Nhưng khổ nỗi ông Đăng nhà tôi đã bay bướm rồi còn dại, nào có khôn như em trai. Phải người như chú Hậu kể cả có ngoại tình thì cũng kín kẽ không ảnh hưởng tới gia đình... đăng này cái ông ngố kia, mấy con hồ ly xổng ra là nó định nhảy lên mặt tôi ngồi đấy...”

Bác đúng là mẫu phụ nữ cá tính có một không hai, chị chỉ biết cười ngượng.

-“Tôi bảo này, nghe nói chú Hậu có em thư kí đẹp lắm đấy, thím cứ cẩn thận. Đừng để tới ngày nó trèo lên đầu mình.”

-“Nếu đã là thư kí của giám đốc thì dù gì cũng có ăn có học, chắc không đến mức đó đâu chị.”

-“Nào có phải, thấy ông Đăng nhà chị bảo chú ấy có một trợ lý nam lo công việc chính rồi, còn con bé này chỉ có trách nhiệm pha trà với chạy lặt vặt linh tinh thôi, mới tốt nghiệp cấp ba thì phải, chị cũng không rõ sao chú Hậu lại nhận vào làm nữa?”

Chị Hà đắm chiều, rồi lại tự an ủi ở công ty nhiều người chắc họ không dám làm gì vượt quá giới hạn đâu. Bác Vân thấy vậy liền xua tay.

-“Trời ạ thím khờ, quá khờ. Đừng trách tôi nhiều lời, thôi thì không cấm được nhưng phải phòng để không có hậu quả, lúc đó rắc rối lắm.”

-“Nhưng...”

-“Không nhưng nhị gì cả, nếu mà có ngày đó thì thím nhất định phải nhẹ nhàng mà giải quyết, đừng có khủng hoảng lên là hỏng chuyện...mà thôi tôi dặn thừa, thím hiền như đất sao bắt nạt được ai...”

...

Chị cười, nghĩ bác làm quá rồi, đàn ông thì cũng sẽ có người này người khác chứ. Hai người đi lòng vòng mua sắm một hồi thì bác phải qua công ty kí sổ sách, chị cũng phải về chuẩn bị tiệc.

Chiều nay chồng nói dẫn mấy đồng nghiệp trong công ty tới nhà, chị thực sự muốn mọi thứ được chu toàn tươm tất.

Riêng về khoản này thì anh cũng rất yên tâm, vợ anh là người tuyệt đối không bao giờ để chồng mất thể diện. Chuông cửa reo, hai đứa nhóc chạy ra ôm vai bá cổ ba, ngoan ngoãn chào các cô các chú. Nghe nói số sếp sướng, mọi người vẫn chưa thấu, nhưng giờ thì đã hiểu.

Vợ đẹp con khôn, nhà cao cửa rộng.

Nhất sếp.

Mấy người trâu hoai, anh cũng có đôi chút mát lòng. Cô thư kí nhanh nhẹn vào bếp phụ, chị cười cười, vừa mới ban sáng còn nhắc tới con bé xong, thiêng thật đó.

Quả đúng là đẹp, sang chảnh như lời đồn.

-“Chị ạ, em tên Diệp.”

-“Ừ, cô Diệp cứ chơi đi, cũng không có gì làm đâu.”

-“Thôi ạ, ngoài đây toàn đàn ông, chán chết.”

Hai chị em tâm tình thân mật một hồi, đột nhiên cô nhìn chăm chăm tay chị, ầm ức nói.

-“Ôi, nhẫn cưới của anh chị đó ạ, sao xấu vậy? Anh Hậu cũng kì ghê, hôm trước anh đi công tác còn mua tặng em cái vòng tay bằng vàng trắng này, chị xem đẹp không chị...”

Chị nghe mà điếng người, chẳng biết cô bé này là hồn nhiên vô tư hay cố ý đây? Máy tiếng trước còn thấy bác Vân dặn thừa, giờ lại thấy bác thực sự là gừng càng già càng cay. Chị cố nhin, tươi cười hỏi.

-“Xem ra Diệp với anh Hậu NHÀ CHỊ thân nhỉ?”

Người vợ nào đó đã cố ý nhấn mạnh hai chữ NHÀ CHỊ, vậy mà cô thư kí bé nhỏ vẫn trả lời rất ngây thơ.

-“Vâng, em nghĩ chắc do em nhanh nhẹn được việc với lại có chút nhan sắc, sếp quả thật đối với em không tệ, hôm trước em ốm anh còn tự mình đi mua cháo cho em nữa ạ.”

-“Vậy à? Anh Hậu vốn là người tốt bụng mà.”

Cô Diệp trong lòng như có gai, cổ tình là lướt khúc khích thì thâm vào tai đối phương.

-“Ôi đôi làm nhiều lúc em lại cứ tưởng anh thương em cơ chị ạ...”

Chị Hà tuổi cũng chẳng còn trẻ, nhưng những tình huống như này, quả thật không có chút kinh nghiệm nào cả. Người nhon nhon như bé Diệp, cũng là lần đầu chị tiếp xúc.

Cũng may con người chị, giỏi nhất là nhẫn nhịn. Thực tình lừa giận ngùn ngụt đến cổ, nhưng vẫn có thể làm như không có gì, nhặt nốt cọng su su cuối cùng, điềm tĩnh đập tòi bắc bếp.

Có người cảm giác thất bại, bực mình liền chốt hạ câu cuối.

-“Chị à, chị là vợ sếp thì cũng phải biết thân biết phận chút chứ, trông chị ăn mặc cứ như con giúp việc nhà anh Hậu vậy. Nhờ có khách không biết lại tưởng em là vợ anh thì ngại lắm ạ.”

Hà quay lại nhìn Diệp, cứ ngỡ như đang xem phim, trên đời, có kiểu phụ nữ như vậy ư? Cô ấy, rốt cuộc là hiểu thắng chọc ngoáy hay ra mặt ngênh chiến?

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

-“Thôi thì cứ cho họ tưởng cũng chẳng sao, đằng nào cũng có thành thật đâu mà sợ cô nhỉ?”

Chị nhẹ nhàng trả lời, cô Diệp ức nghẹn cả người. Anh Hậu vừa hay rẽ vào, mấy chú ngoài phòng khách cũng đi theo, nói cười rôm rả.

-“Hai chị em có cần phụ gì không?”

-“Dạ, em xào chỗ rau này là xong thôi. Các chú uống bia gì lát chị chạy xuống mua?”

-“Thôi không cần đâu chị, thấy anh Hậu khoe nhà có rượu quý mà...”

-“Em không uống bia, em thích uống nước ngọt.”

Cô Diệp nhanh nhẩu, chị Hà bảo may quá nhà chị có nước cam. Cô phụng phịu nói cô thích uống nước nho. Cứ chắc mẩm đợt này “sa” được chị, ai ngờ anh Hậu rút ví đưa cô hai tờ năm trăm, vẫn quen giọng sếp ra lệnh.

-“Dưới tầng hầm có siêu thị, cô xuống mua nước nho thì lấy thêm két bia cho bọn anh.”

Chị Hà giật mình quay lại, nhìn điệu bộ mắt húng mà vẫn phải phục tùng của cô đột nhiên thấy buồn cười. Ngẫm lại vài lời bông bột lúc này cũng chẳng chấp nữa, dù sao bé ấy vẫn còn trẻ con.

Tuy nhiên phải cảm ơn cô Diệp nhắc nhở, nếu không thì Hà cũng suýt quên mất mình vẫn đang mặc bộ áo quần ở nhà. Nấu nướng xong xuôi chị tháo tạp dề, vào phòng trong thay bộ váy hôm trước anh mua, trang điểm nhẹ rồi mới ra.

-“Uầy, mẹ đẹp quá!”

-“Mẹ Hà xinh như cô tiên ấy...”

Hai bé reo hò làm chị ngượng đỏ cả mặt. Mấy chú mặc dù sợ sếp nhưng thỉnh thoảng vẫn không kiềm được mà đảo mắt qua, cô Diệp tay vác thùng bia lên cũng sững sờ chẳng kém.

-“Ôi dồi ôi, nhất anh Hậu nhá, đòi mấy ai được sướng như vậy.”

Chú Thịnh phát biểu, chú Đạt cũng chen ngang.

-“Thế mới là giám đốc, không thì đã là nhân viên quèn như tụi mình.”

-“Ồ ha, sếp Hậu ơi chả mực sếp bà làm ngon quá, từ giờ mỗi tháng cho bọn em ăn ké ở đây một lần nhé.”

-“Chị Hà thỉnh thoảng tới công ty cho vui, bọn em làm hướng dẫn viên du lịch miễn phí cho ạ...”

-“Sếp Hậu là nóng tính lắm đấy ạ, chị sống thế có bức bối lắm không?”

Nhân viên của chồng hỏi, Hà ngẫm lại thấy anh trước giờ không phải tuýp người lăng mạn ngọt ngào nhưng cũng chưa từng quát vợ nặng nề nên đáp.

-“Không đâu chú, anh nhà chị hiền mà.”

-“Ôi dào ôi, đến hồ đực còn phải sợ hồ cái mà...mày ngu quá...”

Chú Lâm dường như không can tâm, không thể có chuyện một người “dã man” như sếp Hậu lại nhẹ nhàng vợ được, chú liền quay sang nựng hai bé.

-“Ba có hay cáu không? Có hay mắng mẹ không?”

Bé Hến vừa gặm đùi gà vừa trả lời.

-“Không có, ba không mắng mẹ.”

-“Thế những lúc cãi nhau thì sao?”

Cô Diệp hỏi vặn, chị Hà phì cười. Công chúa lớn hồn nhiên quay sang đáp.

-“Ba Hậu mẹ Hà chưa bao giờ cãi nhau cả ý, nhờ Sò nhờ.”

Chị Hến hỏi, em Sò ngoan ngoan gật đầu.

-“Vâng, không cãi nhau đâu ạ. Chị Hến với Sò cãi nhau là hư, ba mẹ lớn ba mẹ không bao giờ cãi nhau.”

Một cặp vợ chồng chưa từng to tiếng thường được xếp vào hai loại. Một là thương nhau quá nhiều khiến họ có thể thông cảm cho mọi khuyết điểm của đối phương. Hai là tình yêu không đủ lớn, không quan tâm tới cuộc sống riêng của nhau thì không có xung đột.

Mọi người tất nhiên nghĩ hai vợ chồng sếp thuộc loại thứ nhất, ra sức ngưỡng mộ chúc mừng. Chắc chỉ có cô Diệp là tức tím tái mặt mày thôi.

Bữa cơm hôm ấy vui vẻ rôm rả lắm. Tuy chiếc váy có phần hơi trễ làm chị không được tự nhiên, nhưng cứ nghĩ giữ được thể diện cho anh chị lại thấy mừng thầm trong lòng.

Hà đảo mắt qua nhìn chồng, rõ là anh cười nhưng chẳng hiểu sao chị vẫn cảm thấy có gì đó là lạ. Hình như anh không được vui thì phải?

Cũng không hiểu cái gì làm anh khó chịu nữa?

Khách khứa về hết, thái độ anh ngày càng cau có thấy rõ. Chị tắm rửa dọn dẹp xong xuôi đang định đi ngâm chút gạo nếp sáng mai đồ xôi mà ngó qua thấy chồng vẫn ngồi dựa giường liến tiến tới dụi dụi hỏi.

-“Chồng nhọc à? Em pha sữa ấm cho mình nhé!”

-“Không cần.”

-“Sao vậy?”

-“Vợ lo việc của vợ đi, để anh yên.”

Anh hất tay bà xã, chị thoáng buồn, lui thui ra ngoài. Làm mấy việc linh tinh, qua chỗ con kéo chăn cho hai bé rồi thần thờ mãi mới về phòng. Anh chắc ngủ rồi, chị lén lút sờ trán chồng, cảm thấy man mát mới yên tâm nằm xuống bên cạnh.

-“Cũng không nghĩ vợ mình đẹp như vậy.”

Giọng anh đều đều khiến chị giật nảy. Chồng khen mà cảm giác cứ sao sao ấy, không thật lòng chút nào cả.

-“Anh chưa ngủ à?”

-“Không ngủ nổi.”

Người chồng thờ dài nảo nề, người vợ tâm lý nhẹ nhàng.

-“Vợ bóp chân cho nhé...”

Chị còn chưa kịp trở dậy thì bàn tay mang theo hơi ấm của anh đột ngột lướt qua lớp váy mỏng, điên cuồng khiêu khích, nơi đầy đặn cũng bị nhá dử dội. Anh trước giờ hiếm khi thô bạo như vậy, nhưng thực lòng chị lại không hoàn toàn thấy khó chịu.

Cảm giác như có một luồng khí râm ran ngứa ngáy dâng trào khiến chị ngượng chín đỏ. Anh càng trêu chọc, người chị càng run rẩy khó kiểm soát. Đau đốn ập tới nhưng lại mang theo chút gì đó xao xuyến ma mị, ngọt ngào thôn thức.

Chị phải cố gắng lắm để kiềm nén bản thân khỏi mất mặt trước chồng, không ngờ lại phản tác dụng.

-“Vợ là xác chết hả?”

Anh bực bội trở dậy bỏ ra phòng khách.

Thái độ của anh khiến vợ sững sờ. Nếu có thể, ai đó nói cho chị biết, chị sai ở đâu, được không?

Nỗ lực chăm chồng chăm con.

Nỗ lực trở nên hoàn hảo.

Toàn tâm toàn ý về gia đình, vậy mà vẫn không làm người đàn ông mà chị yêu hài lòng? Tìm chị, nơi đó như thế.

Có bà vợ cứ ngồi thần thờ mãi, rồi đêm xuống, gió thổi đập vào cửa kính se se lạnh, chị lại lật đật dậy kéo cửa sổ phòng hai bé, vào cầm thêm chăn mang ra bên ngoài, vẫn là lo lắng cho chồng yêu.

Anh hình như chưa ngủ.

Chị nghe tiếng nói chuyện, rồi tiếng cười đùa.

Cứ ngỡ anh còn tức tối, thì ra là rất vui.

Chị chẳng biết sao nữa, không rõ có nên ra ngoài đẩy làm phiền anh?

Anh hôm nay không dùng tai nghe, dù chẳng có ý, chị vẫn nghe được giọng ngọt ngào của người phụ nữ ấy.

-“Cùng ới, biết mấy giờ rồi không?”

Chồng chị cũng đáp lại đầy yêu thương.

-“Rồi rồi, em nhọc thì ngủ đi, xin lỗi hơi tâm trạng nên làm phiền.”

-“Hôm à, em nói anh nghe nè, vợ anh ấy, nhất định là có ý đồ đó. Làm gì có chuyện cả năm ăn mặc húi lậu mà đột nhiên khách tới nhà lại sang trọng quý phái, chắc chắn là câu trai trong công ty anh rồi.”

-“Nhưng Hà rất yêu gia đình em à.”

-“Thế thì anh chẳng hiểu đàn bà, có những loại phụ nữ rất tham vọng, họ luôn ra vẻ mầu mực, mong được chồng yêu nhưng bên trong lại khát khao có nhiều người để ý đến mình, đó là khoái cảm được nổi bật và được quan tâm đó anh.”

-“Anh cũng không biết nữa, thường ngày cô ấy hiền khô à, giản dị nữa, nên anh hơi bất ngờ...”

-“Càng hiền càng thâm đó anh...cứ cẩn thận nhé...có khi bị cầm sừng như chơi đó...”

Chiếc chăn vô thức rơi xuống đất, mắt chị nhoè đi, cổ họng cũng nghẹn nghẹn.

Cô gái đó là ai? Cô ấy quen chị được bao lâu, hiểu chị rõ vậy ư?

Một người áp đặt suy nghĩ của mình để vu khống đối phương, nông cạn và độc đoán như vậy, anh vẫn kết bạn được sao?

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Đêm khuya thanh vắng, có người chồng buồn điện thoại chán chê mới trở lại phòng ngủ. Ánh đèn lờ mờ, bà xã ngồi bất động một góc, cổ kiễng những tiếng nấc nghẹn nghẹn.

-“Minh sao vậy?”

Anh đặt điện thoại ở chiếc bàn trang điểm rồi ân cần hỏi han.

-“Em...em...”

Chị muốn nói nhiều điều lắm, mà sao khó khăn không cất nổi thành lời? Anh tiến đến ngồi gần vợ, nhẹ nhàng an ủi.

-“Lúc này anh có hơi quá lời, vợ đừng buồn.”

-“Không phải thế...em...”

-“Thế sao? Nếu vợ muốn, có thể chia sẻ với anh. Còn nếu không thì ngủ thôi, anh sẽ không ép.”

Chị hít một hơi thật sâu, từng từ từng chữ áp ứng nước nỡ.

-“Minh à, không phải em ăn diện vì câu trai đâu...em biết...có thể giải thích anh cũng không nghe...có thể anh cảm thấy lời cô bạn kia đáng tin cậy hơn nhưng mà...em...em...do mình làm giám đốc rồi...em sợ mình mất mặt...em mới thay áo quần...”

Anh sững sờ nhìn vợ, chị là mẫu phụ nữ cực kì cam chịu. Nói ra được những lời này chắc hẳn đã phải cảm thấy ảm ức lắm.

-“Nếu mình không thích...thì lần sau em không mặc nữa...em sẽ vứt hết áo quần đẹp đi...chồng à...trước chồng em chưa từng yêu ai cả, kinh nghiệm em thực sự không có...tới khi làm vợ em luôn cố hết sức...có chỗ nào không phải thì chồng bảo em với...đừng cùng một người khác phán xét em như vậy...em tủi lắm...”

Anh dịu dàng lau nước mắt cho chị rồi bình tĩnh giải thích.

-“Là anh sai, nhưng bạn anh cũng không phải người xấu đâu, cô ấy thẳng tính lắm, có gì nói nấy, với lại cũng lo cho anh thôi...vợ đừng buồn...”

Hà bị ông xã kéo vào lòng, anh xoa xoa tóc chị rồi vỗ về nhẹ nhàng trên lưng, thỉnh thoảng thơm chút chút ở trán. Cách anh dỗ dành vợ giống hệt anh nựng con mỗi khi các bé khóc nhe.

Ngày đó, chị cảm thấy vui thay cho con gái mình, vì chúng có người ba tốt.

Ngày hôm nay, lòng chị đột nhiên thấy ảm áp, cái cảm giác dỗi hờn rồi được chồng chiều chuộng mà các cô ở trường nói, đến bây giờ chị mới thấu.

Có những thứ hạnh phúc, đơn sơ mà ngọt ngào khó tả. Giấc ngủ đêm đó, yên bình xiết bao. Để rồi sáng hôm sau, có hai con tiểu quỷ lật đật vào phòng

ba mẹ làm trò.

Hai bé nhà chị rất hay, hôm nào phải đi học thì gọi mãi không dậy, nhưng hôm nào được nghỉ thì lại thức giấc rõ sớm.

-“Ba Hậu mẹ Hà ơi, sáng rồi dậy thôi.”

-“Mẹ Hà ơi dậy nấu miến cho Hén đi, Hén thèm ăn miến gà nầm hương mẹ Hà nấu đó...”

-“Ba mẹ ơi sao ba mẹ hư thế, ngủ mãi không dậy...ba Hậu ôm mẹ Hà kia Sò ơi...”

Chị mắt nhắm mắt mở nhìn quanh, bé Hén lớn trèo được lên giường rồi còn em Sò loay hoay mãi một lúc thì được ba bồng lên. Hai đứa nhỏ nằm giữa hai vợ chồng, riu rít kể chuyện.

-“Ba Hậu ơi hôm qua em Sò không tè dầm nha.”

Anh cười khen Sò giỏi, khẽ hôn lên má bé.

-“Ba mẹ bao giờ dậy?”

-“Ngủ nữa đi...vẫn sớm mà...cả nhà mình ngủ đi...”

Ông xã dịu ngọt, hai nhóc nhà chị chỉ làm nũng mẹ thôi, còn với ba thì nghe lời lắm, ngoan ngoãn rúc vào lòng anh. Bé Hén ngây thơ thì thầm.

-“Có sợ sập giường không ạ?”

Chị cố nín cười. Nhớ lại những ngày lủ nhóc cai sữa khổ sở lắm, bảm mẹ riết. Anh phải nói dối là ngủ chung thì gãy giường các cô ấy mới phụng phịu về phòng.

-“Không, nằm một lúc thì không sập.”

Ba Hậu khẳng định, chị Hén tỏ vẻ hiểu biết.

-“Vậy nằm một lát thôi ạ, không sập thì ba mẹ làm gì có giường mà ngủ nhỉ?”

Vợ chồng nhà nọ liếc nhau, bật cười âu yếm. Hai bé cố gắng kéo chị vào thật sát, lúc thì chúng rúc vào lòng anh đùa nghịch, khi thì quay sang mẹ hôn hít. Nhất là bé Sò, thỉnh thoảng ngo ngoe ba xong rồi nằng ậy lắm lét đưa tay qua áo mẹ sờ sờ, cái môi chúm chím cười cười.

Mẹ xót con nên làm nơ, đẩy nhà người ta con ba tuổi rồi vẫn cho ngâm chơi đấy thôi, có ông xã nghiêm khắc quá, mà chị thì lại sợ chồng chẳng dám phản đối.

-“Sò hư nhé, xuống đứng góc tường cho ba!”

Ba mắng nhẹ, con nhóc giật mình oà khóc. Mẹ đành phải vừa dỗ ngọt con gái, vừa lựa lời xin chồng.

-“Lần này ba tha, lần sau mà thế ba không yêu nữa đâu, biết chưa?”

Bé em sợ hãi gật đầu lia lịa. Anh cười cười, vòng tay ra kéo cả ba mẹ con vào lòng siết thật chặt. Cả nhà bốn người nào đó tíu tít vui vẻ rồi lười biếng ngủ tới mãi tận trưa.

...

Là ngày nghỉ của chị và bé nhưng lại không phải của anh. Vì có dự án dang dở nên chiều đó ông xã vẫn phải tới công ty giám sát tiến độ, có lẽ tới nay tăng ca đến mười giờ mới xong.

Ba mẹ con chơi với nhau đến gần tối thì chị nhận được điện thoại của bé Diệp.

-“Chị ơi sếp Hậu bảo chị mang cho sếp cái cà vạt màu nâu ạ, tầm một tiếng nữa sếp phải tiếp khách quan trọng, nhanh chị nhá.”

-“Ừ được rồi bảo anh yên tâm chị đem liền.”

Tính Hà vốn cẩn thận nhưng lại sợ chồng đang họp nên không dám gọi, chỉ nhắn tin anh còn cần gì nữa không? Đợi mãi chẳng thấy ông xã trả lời, sợ nhờ việc của anh nên ngồi một lát chị liền quyết định đi.

Vội quá chẳng biết gửi con cho ai cả, thế là đành nhét hai em bé đằng sau xe đạp điện, ba mẹ con cùng nhau khởi hành. Đi đường mà chị cứ lo ngay ngáy, thỉnh thoảng lại dừng xe dặn dò các bé ôm chặt với cả dạng chân xa xa ra.

Hai đứa vâng dạ ngoan ngoãn lắm, cứ nghe sắp được tới công ty ba chơi là sướng rơn, chị Hén với cả em Sò tám chuyện tíu tít hết cả lên. Mẹ chúng thì phải đến lúc tối nơi mới thở phào nhẹ nhõm.

-“Ồ...công ty ba...công ty ba to...nhà đẹp oi là đẹp nha...”

-“Ba...ba Hậu kia kìa...”

-“Ba oi...ba oi...”

Bọn trẻ phấn khởi tụt xuống chạy vụt ra ôm ba. Anh Hậu bị bất ngờ nhưng vẫn bồng con lên thơm chùn chụt. Chị gửi xe xong liền nghe chồng hỏi.

-“Mình với con tự dung lên đây làm gì?”

-“Ồ, anh dặn cô Diệp bảo mang cả vật mà...”

Vợ nhỏ nhẹ trình bày, chị nghe ông xã giải thích.

-“Đúng là công ty hôm nay có tiệc lớn nhưng anh mượn được của chú Thắng rồi, cái con Diệp này nó rồi hơi à? Sao không gọi cho anh?”

-“Em nhắn tin mà...”

-“À chết rồi, anh họp nên điện thoại tắt máy, quên mất. Mà mình này, em phải bắt taxi chứ, đi thế nguy hiểm quá, con nhỏ như vậy nhờ ngã thì sao?”

Có ông chồng giọng sắc mùi trách cứ. Có bà vợ ngây người hồi lâu mới thấy mình ngốc, cũng phải, đáng nhẽ phải gọi xe chứ nhỉ? Cuống quá làm rối hết cả.

-“Thôi mang rồi thì chồng cũng dùng chứ đi đâu mà thiệt, không có gì thì em về trước đây.”

Nói rồi chị định đưa tay ra đỡ con, khổ nỗi hai đứa buống quá thể.

-“Ừừ...không về đâu...ở đây chơi với ba Hậu cơ...”

-“Ngoan nào, tối ba về, ra với mẹ cho ba còn làm việc.”

Mẹ dỗ dành mà con thì cứ bám riết lấy ba, chị thờ dãi bất lực.

-“Ba Hậu xin mẹ Hà đi, ba xin cho Sò ở đây chơi đi mà...”

-“Cả con nữa, em Sò được ở thì con cũng được ở.”

Anh Hậu nhìn hai con cún nhỏ mề nheo đáng yêu không đỡ nổi, liền mềm lòng đồng ý.

-“Lát anh đưa ba mẹ con về, tối rồi thì vào dự tiệc chung cũng được.”

Chị gật đầu theo chồng.

Đến lúc cánh cửa lớn mở ra mới thấy hồi hận.

Và cũng hiểu phần nào nguyên nhân cuộc điện thoại của cô Diệp.

Thật sự là quá sang trọng, đàn ông thì comple cả vật chỉnh tề, phụ nữ không diện dạ hội cũng váy liền thân ôm sát eo, vòng một vòng ba đầu vào đấy.

Chị nhìn lại chính mình, áo sơ mi trắng, quần kaki cộng đôi dép lê không thể nào đơn giản hơn.

Lại nhìn sang chồng phong độ ngồi ngồi.

Thường ngày bị em chồng chê quê mùa chị cũng chẳng để tâm lắm đâu, hôm nay mới biết, mình không phải là quê mà là rất rất quê. So với những người con gái trong đây, chị tự thấy giống như thiên nga và cóc ghè vậy.

Một người xem trọng thể diện như chị, giờ phút ấy chỉ mong động đất để tách cái lỗ nào mà chui xuống, quả thật cảm thấy vô cùng mất mặt.

-“Ồ chị Hà, cả nhà oi vợ sếp Hậu nè...”

Tiếng cô Diệp sang sảng vang vọng, mọi người từ già tới trẻ, từ nhân viên tới trưởng phòng đều đồng loạt nhìn về phía này. Đến một đường lui con bé đó cũng không chừa cho chị.

Hà lắc đầu cười khổ, già ngần này tuổi đầu rồi còn bị một con nhóc gài.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12

Bà xã tội lỗi ngập tràn, lo làm chồng xấu hổ.

Ông xã lại thân nhiên như không, dắt vợ dắt con vào chơi, vui vẻ chỉ dẫn món này món kia. Anh còn ghé tai chị bảo ăn gì thì cứ tự nhiên, anh phải ra kia nói chuyện với đối tác chút nữa quay lại.

Trẻ con được tới nơi lạ, nháo nhác náo loạn cả lên, hại chị chạy theo chúng mà phát mệt.

-“Hà...Hà phải không?”

Có tiếng gọi, nghe quen lắm. Đúng là trái đất tròn, chị tươi cười rạng rỡ.

-“Thầy ạ, em chào thầy, sao thầy ở đây ạ?”

Anh Thanh nghe mà hơi ngượng, cái con bé này, hơn nhau năm tuổi chứ mấy mà nó cứ thầy với chả thầy nghe phát già.

-“Ừ, anh đi chơi cùng người bạn.”

-“Thầy về nước bao giờ thế? Bây giờ thầy làm gì ạ?”

-“Anh về được ba tháng, đang làm phó hiệu trưởng trường quốc tế Việt Đức.”

-“Ôi vậy ạ, cháu ruột nhà em cũng học ở trường đấy, thế nào mà toàn chỗ người quen với nhau, có gì nhờ cậy vào thầy ạ.”

-“Chắc cháu bên nhà chồng phải không? Nghe nói Hà giờ còn có hai bé đáng yêu lắm...chúc mừng em nhé, mà cũng hơi tiếc nhỉ?”

Chị nhìn anh gia sư lấu cá thừa nào giờ đã chừng chạc lắm rồi, trong lòng bất chợt vui vẻ.

-“Tiếc gì đâu ạ, với em thì đàn bà phụ nữ quan trọng nhất vẫn là gia đình thôi ạ...Sò ời...Hén ời...vào mẹ bảo...”

Nghe mẹ gọi, hai bé ngoan ngoãn khoanh tay cúi người, giọng ngọt xon xớt. Ba chúng từ xa nhìn qua thì hơi nhíu mày, xong vẫn lịch sự ra chào người đàn ông lạ, đoạn dắt vợ con đi giới thiệu với mọi người trong công ty.

Cô Diệp ức run người, cứ ngỡ làm cho chị ta một phen không ngóc đầu lên được, nào có ngờ từ sắp bé tới sắp lớn, ai cũng tấm tắc khen anh Hậu có phước. Các ông ấy là nịnh hay hoa mắt đây? Trông quê quê bản bản như thế nào có xứng với sắp cô?

Có lẽ bé còn quá nhỏ nên không hiểu chuyện, đều là người từng trải, nhất là những vị có kinh nghiệm. Họ chỉ cần liếc mắt cũng biết đâu là gái để chơi, đâu là người vợ tốt.

Hà có thể không ăn diện, nhưng nhìn qua phong thái là nhận ra chị ấy chắc chắn là kiểu phụ nữ biết lo toan vun vén, ngưỡng mộ giám đốc là vì thế.

Thấy mọi người thoải mái cười mở, anh không có gì xấu hổ vì bà xã, lòng chị cũng nhẹ nhõm đi nhiều. Chỉ là lúc vào nhà vệ sinh tình cờ lại nghe giọng nói oang oang quen thuộc.

-“Gớm có người quê một cục bị khinh như rác mà cũng không biết, dương dương tự đắc thấy kì quặc ghê.”

Có bà vợ khề cười, rồi chị điềm tĩnh hỏi lại.

-“Vậy à em, ai thế?”

Cô Diệp giật nảy, trộm nghĩ đây là công ty, lại còn mấy đứa nhân viên cũng đang chứng kiến, nhỡ xảy ra tranh chấp thì chỉ sợ chúng về phe vợ sắp mất. Suy đi tính lại rút cuộc ai đó chối bay chối biến.

-“Ấy chết, chị đừng có nghĩ em nói chị nha, không phải đâu, em là em nói bà vợ sắp tổng cơ. Chị có nhìn thấy không, già khảm khú rồi mà mặc cả bộ váy đồ lòe loẹt, cái vòng cổ vàng chói to như cái xích chó ý, đủ đòn trông phát gớm...”

Mấy bé đứng gần đó nén cười. Hà vốn không có thiện cảm với những người thích đâm thọc mĩa mai sau lưng, tuy nhiên nghĩ đi nghĩ lại cũng là thư ký của chồng, cứ cái tính như này sợ rằng mai sau sẽ gây điều tiếng không hay cho ông xã nên chị đành nhỏ nhẹ khuyên bảo.

-“Em à, vợ sắp tổng đáng tuổi mẹ em đó, dù gì thì gì cũng nên tôn trọng bề trên. Và lại mỗi người có một sở thích và cách phối đồ khác nhau. Đôi khi mình không thấy đẹp mắt, nhưng nếu thân quen thì gọi người ta ra riêng góp ý, không quen thì thôi. Diệp còn nhỏ, xinh đẹp rạng ngời, tương lai còn nhiều

cơ hội thắng tiến, em đừng nên nói kiểu như vậy nữa, nhất là chốn công cộng...”

Nhiều khi bản thân có ý tốt nhưng người ta không hiểu lại thành gây họa, chị cũng không ngờ vài lời chân thành của mình lại khiến cô ức điên máu.

-“Chị không phải ba mẹ em thì đừng dạy bảo em được không ạ? Em cũng đâu có xúc phạm chị gì đâu. Chị thông cảm, tính em thẳng thắn có gì nói vậy chứ không hoàn hảo giả tạo như một số người...”

-“Được rồi, có gì cô cho chị xin lỗi.”

Vợ sếp Hậu thờ dài giảng hoà trước, thôi thì một điều nhịn là chín điều lành, cãi vã xô xát ở công ty ông xã thử hỏi đẹp mặt ai chứ?

-“Việc quái gì phải xin lỗi?”

Từ một nơi cách đó không xa, tiếng quát đầy uy lực vang lên, rồi tiếng đập nước xối xả, lại có tiếng đá cửa tới rầm một cái. Người phụ nữ mặc váy đỏ hùng hục đi ra, hùng dũng tiến về phía trước, vung tay và ba phát không ngừng nghỉ.

-“Mày thẳng thắn gớm nhỉ con ranh, có giỏi nhắc lại tao xem?”

Ai đó hai bên má sưng vù, mặt tái mét vì sợ. Cô ngay lập tức làm bộ ầm ức khổ sở, tức tưởi giải thích.

-“Em xin chị, chị ơi oan cho em quá ạ, em đâu có nói chị ạ, có cho tiền em cũng không dám, em nói vợ sếp tổng của công ty đối tác cơ ạ.”

Vừa dứt lời, lại có tiếng đập nước ở phòng vệ sinh cuối cùng, chị này thì không có hăm hù như chị trước, đi ra rất nhẹ nhàng khoan thai mà giọng điệu thì dọa người ta phát run.

-“A, ra là thế à? Ra là nó nói mình mới chết chứ. Khổ quá, tính con Bích này từ khi sinh ra đã thích đú thế rồi bé ạ.”

Có nằm mơ chắc cô Diệp cũng chẳng thể ngờ số cô lại nhẹ như vậy, chẳng còn cách nào khác ngoài sụt mướt xin xỏ.

-“Bà nhà nó, đến đi nhà xí cũng không yên, cô em bây giờ muốn nằm thao? Muốn chị Bích dẫn ra gặp sếp Khởi hay theo chị Đào ra gặp sếp Huy?”

-“Chị ơi chị tha cho em với, em trót dại, em đú, em mới là người đú, em van em lạy chị nhà em còn cha mẹ già, hai chị quân tử xin đừng chấp tiểu nhân... em bông bột em ngu xuẩn... lần sau em không dám thế nữa ạ...”

Hà thấy Diệp nức nở tự dung thương thương định nói đỡ, mà chưa kịp mở lời thì các chị đã thủ thi bản luận rồi thống nhất cái gì đó. Rốt cuộc cô bé đáng thương phải quàng xích chó suốt cả buổi tiệc.

Cái khổ nữa là hai sếp bà “tiết kiệm”, chẳng thêm nể mặt người ta mua đồ mới, tận dụng luôn cái xích của em cún chó bác bảo vệ ngồi trực dưới công ty, mấy năm rồi nên nó cũng gỉ hoen hết cả, hai cô Diệp từ đó tới tới cứ đứng ru rú trong một góc, khóc cũng không dám mà cười cũng chẳng xong.

Anh Hậu dắt hai bé đi chơi mãi, một hồi không biết vợ ở đâu mà lúc quay ra thấy chị ngồi tám chuyện vui vẻ ở dãy bàn thứ hai thì hơi choáng. Căn bản chị Bích chị Đào hợp lại chính là biệt đội hai con hổ cái, máu mặt cả công ty này có ai mà chưa nghe danh? Cũng chẳng hiểu vì sao một người tính như vợ mình lại thân quen được với họ nữa?

-“Cô Hà làm giáo viên nhì? Thảo nào trông người dịu dàng nét na quá.”

-“Chị đừng nói vậy, em tự biết em quê mả. Hôm nay đi với không chuẩn bị nhiều, lúc đầu em cũng hơi ngại, may mà công ty toàn người tốt...”

-“Ôi dào ôi, quê với chả hương, trót rồi thì kệ nó đi, rút kinh nghiệm lần sau, đằng nào cũng có quan trọng đâu mà.”

-“Dạ.”

-“Cô Hà, từ giờ chơi chung với bọn chị đi...”

-“Sao ạ?”

-“Bọn mình họp lại thành nhóm tam hổ.”

Chị Bích còn tự nhận chị thuộc dạng đánh đá nhưng khả năng kiềm nén già bộ rất tốt, bác Đào thì nóng nảy dễ dẫn tới ỉa chảy, giờ nhất định phải bổ sung thêm cô Hà hiền lành nhu mì nữa cho nó đa dạng.

Chị bị hai bà trêu nguyệt đồ cả mặt, lắc đầu từ chối mãi mà không xong. Cũng may lúc sau có ông xã ra giải nguy không thì chẳng biết làm thế nào cả.

Tối mịt hôm đấy cả nhà mới về, hai nhóc được các cô các chú dẫn đi chơi nhiều trò giờ vẫn còn háo hức lắm, anh bế con đặt ở ghế sau rồi tống chiếc xe đạp điện của chị vào cốp.

-“Xe của ba Hậu êm mộng thích quá, ngồi xe mẹ Hà mới lắm...”

Bé Hến hồn nhiên phát biểu, ba Hậu ngồi vào ghế lái, dịu dàng trả lời.

-“Xe này không phải xe của ba, là xe của cả mẹ Hà và Hến Sò, xe của cả nhà mình.”

-“Thật vậy ă?”

-“Ừ.”

Anh đáp, lại nghe bên dưới bé em ôm cổ mẹ thì thầm

-“Mẹ ơi bác Thanh bảo Sò nhận bác làm ba nuôi nha.”

Gia sư cho chị mấy năm liền nên chị rõ hơn ai hết, anh quý trẻ con lắm, giọng chị cũng nựng nựng đùa lại con.

-“Thế Sò trả lời sao?”

-“Sò bảo bác mua búp bê đẹp thì Sò đồng ý.”

Phía trên đột ngột phanh gấp, qua gương chiếu hậu chị thấy mặt ông xă tối đen. Cũng phải, anh coi hai nhóc như bảo bối, giờ nghe con gái nói thế không tự ái mới lạ đấy.

Mẹ Hà cười khỏ, Sò ơi là Sò, sao con tò quá con ơi? May còn có chị Hến khôn hơn.

-“Đồ ngốc, kể cả bác Thanh mua nhiều đồ chơi thì bác Thanh cũng không thể làm ba tụi mình được, trên đời chỉ có một ba thôi...”

Cô Sò ngạc nhiên ngơ ngác, chị Hà thì thầm nho nhỏ vào tai bé. Em được mẹ bế nhồm lên, rồi em thom chụt một cái vào gáy ba, ngọng ngịu nịnh nọt.

-“Sò yêu ba nhất...chỉ ba Hậu mới là ba thôi...ba đừng ghét Sò nha...”

Có người đang tức giận phùng phùng mà nghe giọng điệu công chúa nhỏ dễ thương muộn phiền đều tan biến, tủm tủm cười tiếp tục lái xe. Hai bé ngo ngậy ngo nghiêng bên ngoài, thấy vĩa hè họ bán gấu bông thì hò reo thích thú, chu choe xin xỏ ba.

Nào có phải các nàng ấy không có đồ chơi đâu, ở nhà có hẳn mấy tủ chất đầy ấy chứ. Anh Hậu thì nổi tiếng cưng con gái, muộn thế rồi mà vẫn dùng xe xuống mua.

Thế nào mà ông xă vừa thanh toán xong ngoảnh ra phát có em gái trẻ măng tươi cười rôm rả.

-“Anh yêu, nhớ em không? Cũng lâu lâu rồi anh nhỉ?”

Anh Hậu lắc đầu phủ nhận, cô bé ngúng nguẩy làm nũng.

-“Gi vậy chứ? Tầm này tháng trước còn bảo anh sượng nhất quả đất cơ mà. Đêm đó anh gào tên em to tới mức mấy chị dưới lầu còn nghe thấy ý...tờ một trăm đô anh nhét vào chỗ ấy ấy em vẫn còn giữ nha...”

Chồng khó xử nhìn vợ, cô gái thấy người phụ nữ và hai đứa nhỏ trong xe thì thoáng giật mình, giọng nói run rẩy ấp úng.

-“Vợ anh à? Ặc, xin lỗi nhé, thôi em đi trước đây.”

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Em gái còn chưa kịp chuẩn đã bị anh Hậu gọi giật lại.

-“Ồ hay cái cô kia, cô vu oan giá họa cho tôi trước mặt vợ con xong cô cứ thể phui tay hả? Đứng lại làm cho rõ ràng đi.”

-“Rõ ràng gì cơ ă? Người ta đã giúp mà còn không biết đường, thế giờ anh muốn sao? Muốn em nói dối chứ gì...thôi được, em ra nói với chị nhà là lúc nãy em nhầm người, được chưa?”

Cô ngúng nguẩy thì thầm vào tai người đàn ông trước mặt, rằng thì là sau vụ này nhớ tip em nhiều nhiều, có khách nhớ dẫn tới chỗ em. Anh Hậu nóng cả mặt, bực bội quát.

-“Rốt cuộc thì tôi tên là gì cô có nhớ không nào?”

-“Sao lại không? Anh Đăng chứ còn gì nữa? Đại gia nổi tiếng cả một vùng ai mà không biết?”

Có ông chồng cười khẩy, có bà vợ thờ phào. Hai anh em nhà ông xã đáng người cũng hao hao, trời tối như này cô ấy nhận nhầm là phải.

-“Anh thái độ kiểu gì thế? Mà anh cũng ghê gớm nhỉ? Bữa trước tán gái thì lái Lamborghini, tối hôm nay lại đi xe bình thường thế? Đàn ông các anh cũng chiều trò giả tạo gớm.”

-“Đúng rồi, cô nói gì cũng chuẩn.”

Anh chán chẳng buồn chấp, đi thẳng về phía vợ con, hại cô em nóng máu dai dẳng không dứt.

-“Em còn nhớ cả họ cả tên anh cơ...Nguyễn Hoàng Trọng Đăng nhé...”

-“Không phải, cô nhầm rồi, ba là ba, không phải là bác Đăng.”

-“Là ba Hậu, ba Hậu với mẹ Hà nhà Hén Sò, bác Đăng với bác Vân là nhà anh Khôi cơ cô ạ.”

Giọng các bé riu rít vọng ra từ trong xe. Ba xoa đầu con cưng rồi trao chú gấu bông to sụ, hai nhóc nhìn thấy gấu cười toe toét, chốc lát đã quên khuấy chuyện vừa xong.

Trẻ con là vậy mà, có điều, người lớn lại không thế.

Xe khởi động lâu rồi mà không khí vẫn trầm lắng khó tả. Một lát ông xã mở lời dặn vợ đừng kể lại với chị Vân. Chị là kiếm chuyện để nói thôi chứ anh cũng biết thừa tính bà xã không phải là người thích buồn đưa bán chuối.

Hà khề dạ, bác Vân bác ấy sành sỏi lắm, chẳng qua là làm ngơ thôi chứ có việc gì mà qua mắt được bác?

-“Minh này...em...thì là...”

Thấy vợ áp ứng, chồng liền bảo có gì vương vẩn cứ thoải mái nói. Chị hít một hơi thật sâu, rốt cuộc bình tĩnh hồi.

-“Chồng đã bao giờ bóc bánh trả tiền chưa?”

-“Nếu rồi thì vợ tính sao?”

Không ngờ được câu trả lời của anh lại là như vậy, chị cũng chẳng rõ sẽ ra sao nữa? Chị chắc chắn sẽ buồn lắm, nhưng lý dị hay chia tay thì chưa chuẩn bị tâm lý. Mới trộm nghĩ vậy thôi mà đã thấy rối rắm hết cả lên rồi, chồng nhìn vợ đắm chiều một hồi thì đột nhiên phì cười.

-“Thôi đùa đấy, anh tự biết năng lực bản thân kém cỏi, đến làm vợ mình thoả mãn cũng không xong thì còn đi đâu? Mất mặt lắm mẹ nó ạ.”

Má chị đỏ bừng ả, chẳng rõ ông xã đùa hay xia đều nữa? Chuyện chăn gối nhà chị nếu so với người khác đúng là có chút nhạt nhẽo, cứ đến lịch là thực hiện thôi, và thường thì sẽ theo một trình tự nhất định.

Kiểu như hai người tắm giặt xong xuôi rồi vào giường, trần trọc qua lại một lát thì chồng quay sang ôm vợ xin ý kiến.

-“Làm nhé!”

-“Dạ.”

Chị dịu dàng trả lời, nằm yên cho chồng tiến hành. Khổ nỗi oái oăm làm sao, đêm nay lại không như mọi lần, có bà vợ bị lột sạch, trả bài xong xuôi mà vẫn chưa được tha. Sự thể là, ông xã hết ngấm với nghịch chán chê thì bế xốc dậy, dịu dàng đặt vợ trên người mình.

Đàn bà con gái mà nằm lơ lơ ở cái tư thế này thì còn gì là phép tắc thể thống nữa? Chị cố gắng ngo ngoáy trườn xuống mà không cách nào thoát được vòng tay vững chắc của người ta, cũng ngượng ngịu xấu hổ chẳng dám kêu to hay giận dỗi, chỉ biết đỏ mặt tía tai áp chặt xuống lồng ngực chồng.

Chị nghe tim anh đập thình thịch, tim chị cũng hơi rộn ràng thì phải. Ông xã đưa tay kéo chăn lên rồi siết vợ chặt hơn, thì thầm trên chộc.

-“Giờ thì anh đã hiểu vì sao hai nàng ấy đi ngủ nhất định phải ôm gấu bông.”

Chị rồi tới mức không biết nói gì cho phải, chỉ biết cười trừ. Anh thom nhẹ vào trán bà xã, tay khẽ đưa lên tóc xoa xoa, động tác chậm dần chậm dần. Chị cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng của anh quện lẫn mùi rượu.

Xưa kia hồi mới lấy nhau việc đó khiến chị hơi khó chịu, nhưng giờ lại thành quen, không có là nhớ mới chết chứ. Anh suy cho cùng cũng chẳng phải người ham mê gì, chẳng qua vì công việc bắt buộc phải thế thôi.

Một lát thấy chồng ngủ rồi, vợ khề vòng qua ôm ấp. Căn bản những lúc anh thức chị hay bị thẹn ả. Sau rồi có người lưu luyến nên rốt cuộc cứ giữ

nguyên tư thế đó ngủ. Cảm giác ấy, bồi hồi xao xuyến mà thao thức lắm, chị hạnh phúc đến nghẹn ngào.

...

Bước sang tuần mới anh bận liên miên, mấy hôm liên tiếp chẳng có thời gian ăn cơm ở nhà. Hai nhóc buồn lắm, nhắc ba hoài nên chị hay dắt chúng xuống chỗ vòi phun nước chơi. Dù sao cho bọn trẻ đi hóng mát cũng tốt, đỡ tù người.

Thế nào mà vừa ra tới nơi đã gặp cô Thắm. Các cháu thì chào cô ngoan là vậy mà cô cũng chẳng thèm đáp lời khiến chị có chút phiền lòng.

-“Chị Hà, đưa tiền đây.”

-“Cô lấy bao nhiêu?”

-“Mười triệu.”

Chuyện là từ khi hai anh làm ăn được thì anh Đăng nhận lo cho ba mẹ và bác Thom, còn anh Hậu nhà chị chịu trách nhiệm cô Thắm. Nói thì vậy nhưng nhà vợ chồng bác Vân lo hết sinh hoạt phí bên đây rồi nên anh chị cũng chỉ phải chu cấp tiền tiêu vặt cho cô út thôi.

-“Thắm này, không phải là chị tiếc em đâu, nhưng mà...”

Hà còn chưa nói xong thì cô em chồng đã quát ầm ầm.

-“Này nhé, bà đừng có mà lên mặt dạy tôi. Lấy thế còn ít đó, tiền của anh tôi chứ tiền của bà à mà bép xép, biết điều thì mau đưa ra đây...”

Chị thờ dài, cố gắng nhẹ nhàng hết sức.

-“Cô đợi một lát chị rút cho, ở đây chị không có nhiều tiền mặt tới vậy.”

Con mụ này, rõ ràng cố tình gây khó dễ. Thắm ức chế giật luôn ví trên tay chị ta, sau một hồi đếm đếm mới cau có trả lại.

-“Nhanh lên, vợ sắp mà ví việc mỏng dính thế? Chẳng có chút tư cách gì cả.”

Cô Thắm học đại học đã ngót nghét bảy năm rồi. Bốn năm đầu là học kinh tế nhưng mãi chơi, nợ lên nợ xuống nên sau thì bỏ. Ba năm trước cô ấy thi lại vào cao đẳng tài chính, bác Đăng hứa là cô chỉ cần lấy được bằng bác sẽ lo việc cho chu đáo nhưng với tình hình này có khi cuối năm nay cô cũng chưa ra được trường.

Nhìn thấy bà chị dàu mãi mới quay lại, cô bực bội hết cả người.

-“Làm gì mà như rùa thế?”

-“Cái máy nó chỉ cho rút một lần ba triệu...”

-“Được rồi, nhiều lời.”

Thắm giật tiền rồi vội vàng phóng xe đi thẳng. Chị lắc đầu, trộm nghĩ bao giờ cô em chồng này mới thực sự trưởng thành đây?

Chiều tối ba mẹ con ăn uống xong xuôi, chị đang định rửa bát thì anh cũng vừa hay về. Hai bé tíu tíu ra ôm hôn, ba liền mở túi đưa cho mỗi công chúa một con búp bê nhỏ. Ông xã Hà về khoản này thì rất giống chim mẹ, cứ có gì hay hay là nhất định phải tha về cho con.

Chị vội vàng rửa tay, chạy ra ngoài phụ chồng cầm đồ với tháo giày.

-“Mệt không mình?”

-“Cũng bình thường, xin lỗi vợ nhé, ngày nào cũng phải đi làm đến tối mịt. Hén và Sò ngoan không?”

-“Ba Hậu ơi mẹ Hà vắt nước cam để trong tủ lạnh cho ba Hậu đó.”

Chị Hén kể lể, anh thom chọt một phát vào má con bé rồi quay sang hỏi bà xã.

-“Minh này, lấy anh cái hộp đồng được không?”

-“Hộp đồng gì cơ ạ?”

Buổi chiều anh Hậu ký hợp đồng với đối tác sau đó đi nhậu nên sai cô Diệp mang giấy tờ về trước. Cô bảo có hẹn với bạn, lên công ty thì xa nên hỏi sếp xem có để ở nhà sếp được không, anh nghĩ thế cũng tiện liền đồng ý luôn.

Thế nào mà bây giờ hỏi vợ lại ngơ ngác như không hiểu chuyện gì?

Sếp gọi thư ký, cũng may cô đang chơi ở trung tâm thương mại dưới nhà nên rất nhanh đã có mặt. Giọng cô oan ức thống khổ vô cùng.

-“Ồ em đưa cho chị Hà rồi mà.”

Có bà vợ bị đơ mắt mấy giây mới bình tĩnh trở lại, chị nhẹ nhàng nói.

-“Cô Diệp có khi nhầm rồi, hay cô đưa cho ai chứ không phải chị?”

Anh Hậu đối với công việc vốn là người khá kỹ tính, thấy vậy liền quay sang quát cấp dưới.

-“Làm ăn vậy à? Rốt cuộc cô đưa rồi hay là chưa đưa?”

Cô Diệp sợ xanh mặt, khóc lóc thảm thiết.

-“Em khẳng định là em đưa cho chị rồi mà. Chị ơi, chị thương em với, chị cố nhớ tìm lại giúp em, hay chị già rồi nên lẫn? Rõ ràng chị còn cảm ơn em mà...”

Bé thư ký tức tức nức nở, ông xã cũng quay sang nhìn bà xã. Có người vợ bất giác thấy rung mình, con nhỏ này, có vẻ như nó đào sẵn cái hố và bây giờ chỉ việc đợi chị ngã xuống.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Thư ký thì ôm cù tôi, bà xã lại nhất định phủ nhận không biết gì, anh Hậu cảm thấy tình hình chẳng đi đến đâu cả, vì vậy bực bội hỏi.

-“Thế trước đó cô đã scan rồi lưu lại theo lời tôi dặn chưa?”

-“Em...em...quên mất...em tưởng nhà anh có máy với cả chị là vợ sếp, đưa cho chị rồi thì chị sẽ biết để scan hay photo chứ...”

-“Nói nhiều, công ty trả lương cho cô hay cho vợ tôi? Cô làm ăn thế hả? Hợp đồng quan trọng thì không biết đâu, cô có biết hậu quả sẽ như thế nào nếu lọt ra ngoài không? Giờ ngay cả một bản scan hay copy cũng không có...”

Có người vợ bất chợt run run, lấy nhau gần ấy năm cũng chưa lần nào chứng kiến chồng nổi nóng như vậy cả. Hôm nọ nghe các chú nói sếp Hậu ghê lắm còn tưởng là đùa.

-“Mẹ Hà ơi em Sò làm rách váy búp bê của con rồi...”

Giọng trẻ con meo meo phá tan không khí căng thẳng của người lớn. Chị cũng bình tĩnh, phải rồi, chiều nay đâu chỉ mình chị ở nhà.

Sếp bà khẽ mỉm cười, điềm tĩnh nói.

-“Chiều nay em nấu cơm trong bếp, có Hén với Sò chơi ngoài phòng khách, mình thử hỏi xem hai con có nhìn thấy cô Diệp không?”

Anh Hậu bé bé út, cung nụng hỏi han. Sò ôm cổ ba một cái, ánh mắt to tròn long lanh nhìn qua ngó lại, đoạn bi bô bảo không ạ. Cô Diệp hỏi Sò nghĩ lại kỹ đi xem có nhớ nhầm không mà con bé cứ một mực lắc đầu.

Bé Hén phía dưới thấy em được bỗng cũng phụng phịu đòi hỏi, ba nhắc luôn cả chị ấy lên thì thầm.

-“Chiều nay công chúa của ba ở nhà làm gì, gặp những ai?”

-“Hén với Sò đi vòi phun nước với mẹ, gặp cô Thẩm, bọn con chào cô Thẩm nhưng cô Thẩm không chào lại, em Sò bảo có phải em Sò không ngoan nên bị cô ghét không, mẹ bảo không phải thế, mà là vì cô không nghe thấy. Sau đó về nhà mẹ nấu cơm trong bếp còn Hén và Sò xem phim Lọ Lem ngoài phòng khách nè ba. Cô Nguyệt sang cho bánh giò, xong thì ăn cơm với canh chua và chả lá lốt, con ăn ba bát, em với mẹ mỗi người chỉ ăn hai bát.”

Bé con tường thuật vanh vách một thôi một hồi sau đó vừa thom vừa ba những nhoe.

-“Không gặp cô Diệp, cô Diệp đâu có sang nhà mình đâu, mẹ Hà và em Sò và Hén không nhớ nhầm...cô Diệp mới là người nhớ nhầm đấy ba ạ...”

Thế mới bảo người tính không bằng trời tính. Mặt anh Hậu khó coi lắm rồi, chị Hà nhìn sang cô Diệp run lẩy bẩy, mặt mũi trắng bệch tái mét tự dưng cũng chẳng muốn làm quá, liền mở lời.

-“Chắc Diệp mãi chơi quá nên quên, trong đầu lại cứ nghĩ đưa cho chị rồi...thôi thì em xuống dưới xem trên đường đi có vút ở chỗ nào không...”

-“Đúng vậy, cô xuống tìm kỹ cho tôi, có gì lên đây nói sau.”

Sếp Hậu quát, thư ký sợ sệt xin lui. Ở trên chị Hà với điện thoại, đại loại nhắn đi một tin rằng, cô tìm cẩn thận vào nhé, kéo tới lúc chị phải dò lại camera thì mất hay.

Hà làm giáo viên cũng đâu phải ngày một ngày hai, tuy chưa quát nạt học trò bao giờ nhưng việc dọa dọa những nhóc khó bảo một chút là sở trường rồi. Thực tình nhà đâu có lắp máy quay đâu, vậy mà thế nào lại hiệu nghiệm, lúc sau cô trở lại với cái hộp đồng, gương mặt tỏ vẻ hớn hờ vô cùng.

-“Đây sếp, đúng là em quên thật, nó vẫn còn ở dưới cốp xe máy, em xin lỗi anh.”

-“Người cô cần xin lỗi không phải là tôi đâu.”

Giọng sếp nhàn nhạt, vợ anh thấy phiền nên chỉ bảo thôi dù sao cũng là hiểu lầm, lần sau làm việc cẩn thận hơn, có gì cô đi chơi với bạn đi kéo để người ta đợi.

Tính chị là vậy, chuyện gì xong thì xong, rất ghét dây dưa nhì nhằng. Anh phạt cấp dưới viết bản kiểm điểm và trừ nửa tháng lương, cô Diệp đi rồi mới quay sang bảo vợ.

-“Con bé này đầu óc đang trí, thỉnh thoảng lại ngờ ngờ nhưng được cái ngoan và tốt tính lắm, mình cũng đừng để bụng làm gì.”

Bác Vân từng cảnh báo chị có những người con gái như vậy, trước mặt đàn ông thì ngây thơ dễ thương nhưng đàn bà ở với nhau lại chua lòn như dấm bông. Giờ mới thấy chắc phải tôn bác lên làm sư phụ thôi.

Dù sao chị cũng chẳng phải dạng người thích đặt điều sau lưng người khác. Và lại hình ảnh cô nhóc trong mắt anh là vậy, bây giờ chị đi nói xấu nó, chẳng khác nào tự biến mình thành mẹ vợ già khó tính cả. Ngẫm nghĩ thông suốt, sếp bà liền dịu dàng quan tâm sếp ông.

-“Mình lúc này tiếp khách đã ăn no chưa?”

-“Mình nhắc mới nhớ, hôm nay uống miết à, cho anh xin bát com với...”

-“Thế mình ngồi nghỉ đợi em chút nhé, để em chạy xuống siêu thị.”

Anh kéo chị lại bảo không cần, đoạn vào bếp xới com với chan nước canh còn thừa trong nồi, vui vẻ ăn. Nhiều khi là vậy, cả một bàn tiệc sơn hào hải vị cũng không ngon bằng canh chua vợ nấu.

Chị lấy thêm lọ muối vừng cho anh, nhìn chồng cười âu yếm. Cái người này sao mà dễ nuôi quá vậy?

Tối đó vì phải xem xét lại giấy tờ nên anh không gọi điện thoại với cô bạn như thường lệ, chị cũng ngồi chấm bài cùng bàn làm việc với anh. Tuy hai vợ chồng ai làm việc đấy nhưng thỉnh thoảng ngẩng lên chị cứ thấy ảm áp khó tả.

Chấm được một phần tư lớp thì Hà có điện thoại, là của thầy. Sợ làm phiền tới ông xã nên chị nhẹ nhàng khép cửa đi ra ngoài phòng khách nói chuyện. Anh Thanh muốn nhờ chị nói với ban giám hiệu giúp tổ chức một buổi giới thiệu trường mình cho các em lớp 9 trường chị.

Chuyện cũng chẳng có gì nên chị vui vẻ nhận lời, hai người lâu không gặp nên cũng có hàn huyên hơi lâu một chút. Thầy nhắc lại vài kỉ niệm xấu hổ khiến má chị đỏ bừng, nghĩ lại hồi đó còn nhỏ dại quá, thật mất mặt mà.

Lúc trở lại phòng ngủ thấy ông xã đang cầm bút đỏ chăm chú khoanh khoanh gạch gạch, bà xã nở nụ cười ngọt ngào.

-“Mình mệt thì cứ đi nghỉ đi, em cũng chưa phải nộp điểm trong tuần này.”

-“Không sao, sắp xong rồi.”

Nhiều lúc kể anh giúp chị chấm bài mà di Hội mắt tròn mắt dẹt. Không chỉ thế, mấy cái phần mềm giảng dạy của vợ cũng đều là chồng thiết kế cho, đẹp lung linh làm các cô ở trường ghen tỵ hoài.

-“Bọn nhỏ làm tốt không anh?”

-“Cô giáo vui về buồn đưa thế mà vẫn còn quan tâm tới trò cơ à?”

Câu nói của chồng khiến chị đơ người. Anh sau một hồi suy ngẫm cũng tự thấy mình nhỏ mọn, anh buồn đưa cả tới vợ cũng đâu có trách móc hờn dỗi mà chị nói chuyện chút chút thôi anh cũng thấy râm ran gai gai?

Cũng không rõ nữa, chỉ là đôi khi con người ta chẳng thể kiểm soát được cảm xúc của mình thôi.

-“Đùa đấy, khá tốt, không bé nào dưới trung bình cả.”

Anh nghe tiếng vợ dịu dàng cảm ơn, không khí trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc có người không chịu được liền buột miệng.

-“Bạn vừa gọi vợ... là ai vậy... vui vẻ nhỉ...”

Hiếm khi thấy ông xã ăn nói ấp úng lạ lạ như vậy, cứ như thanh niên mới lớn vậy ấy, chị không khỏi ngạc nhiên.

-“Vui gì cơ ạ?”

-“Cũng chẳng có gì đâu, mọi khi vợ chẳng chơi thân với ai nên anh thấy lạ thôi... nếu mình không thích chia sẻ thì anh không ép.”

-“À, thầy Thanh, ngày xưa gia sư cho em ý, anh cũng gặp bữa liên hoan rồi mà, thầy nhờ em chút việc...”

Có người chồng thực lòng rất muốn hỏi việc gì mà sợ mang tiếng kiểm soát vợ nên lại thôi. Sống lâu với chị Hà chắc anh cũng bị lây bệnh thích giữ sĩ diện luôn rồi, nghĩ mà thấy bức bối khó chịu.

Hai vợ chồng trần trọc một lúc thì có điện thoại, anh Hậu nghe máy, tâm tình tệ dần. Chị thấy ông xã thất thần như vậy cũng lo lắng thay.

-“Sao vậy anh?”

-“Bạn anh... bị ngã cầu thang...”

Chị có linh cảm chính là người phụ nữ hàng đêm tâm sự với chồng mình, thứ lỗi cho chị, người ta gặp nạn mà chị chẳng thể thông cảm cho nỗi, tâm trạng thực sự rất tệ.

-“Anh phải đi bây giờ.”

-“Dạ...”

Tiếng dạ cất lên, sao mà cay đắng đến thế?

Người đó, cô ấy không còn một ai thân thiết để nhờ cậy hay sao? Có sao đêm hôm rồi còn gọi chồng chị? Đây cũng đâu phải lần đầu chứ?

-“Vợ ngủ sớm đi, sáng mai cho hai bé đi học giúp anh nhé, cảm ơn vợ nhiều.”

Chị yên lặng không nói gì. Anh vội vã vào phòng thay đồ, lúc ra thấy vợ ngồi khom người nhìn xa xăm về phía cửa sổ, đột nhiên cảm thấy bút rứt khó chịu.

Ông xã liền ngồi xuống chạm vai vợ, khẽ thờ dài.

-“Đừng nghĩ nhiều, người ta gặp khó khăn hoạn nạn chẳng lẽ lại không giúp hả mình?”

Chị rất muốn cười.

Chị rất muốn trở thành người vợ mẫu mực hoàn hảo, tươi tắn rộng lượng dặn anh đi cẩn thận.

Nhưng chị chẳng thể làm được.

Cái kiểu bạn thân khác giới như thế này, một người lạc hậu như chị không sao mà tiếp nhận nổi. Người ta bảo trái tim đàn ông nhiều ngăn, nói thật chị cũng chẳng biết hiện tại bây giờ chị được xếp vào ngăn nào nữa, ngăn nhỏ hay to?

Cảm giác ghen ngào chua xót, chị buồn buồn hỏi chồng.

-“Mình à, nếu như ngày mai 12 giờ đêm em cũng đi chăm sóc một người đàn ông khác, chúng em cũng chỉ là bạn thôi. Vậy thì mình nghĩ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Có người chồng hơi hoảng, đàn bà con gái nửa đêm nửa hôm ra chơi bời ngoài phố đã là không chấp nhận được nữa là đi chăm trai?

Đàn ông với đàn bà, sao có thể đem ra so sánh?

Anh đưa tay lau nước mắt cho bà xã, rõ ràng cảm thấy mình cũng không đến nỗi nào, lo cho vợ con đầy đủ, so với bác Đăng thì tốt gấp vạn. Vậy mà nhìn chị cố nén những tiếng nấc lòng anh lại nôn nao khó tả.

-“Hay thế này, mình đi cùng anh...”

Có bà vợ nghe chồng nói vậy thì giật mình, đột nhiên áp a áp ứng.

-“Nhưng Sò...và Hến...”

-“Bé đây, cả nhà đi tất, dù sao vợ cũng biết cách chăm sóc người khác hơn anh mà.”

-“Thôi chồng ạ.”

-“Thôi gì, giờ anh mà đi một mình chắc vợ ở nhà khóc cả đêm mất.”

-“Em...”

Người ta quyết bất ngờ quá làm chị bối rối, đành ngoan ngoãn nghe lời vào rửa qua mặt mũi. Bên ngoài điện thoại réo rất kêu, anh Hậu vội vã nhấc máy.

-“Ừ...chịu khó chút anh tới giờ...à...không phải lo, Hà nhà anh không phải người như thế...với lại anh cho cô ấy đi cùng luôn, cả hai bé nữa...nghiêm trọng quá mà phải tới bệnh viện thì anh bảo bà xã chăm em cũng được...sáng mai anh có cuộc họp quan trọng không thể không dự...với lại vợ anh chu đáo lắm...em yên tâm...cái gì cơ...em bảo gì...à...vậy thì tốt quá rồi...được rồi...ngủ ngon...”

Chị Hà vừa định ra lấy đồ để thay thì lại nghe chồng bảo.

-“Cô ấy được hàng xóm giúp rồi, chỉ sưng bầm chút thôi không nguy hiểm, không phải qua nữa.”

Ông xã ném điện thoại xuống giường, mệt mỏi cởi bỏ chiếc áo sơ mi xanh. Thường ngày chị hiếm khi nhìn chăm chăm anh, hôm nay vô tình thế nào lại bị cơ bắp kia làm cho điều đứng.

-“Sao thế?”

-“Chồng...đẹp trai...”

Ngẩn ngơ quá, tới lúc nói ra mới phát hiện bị hổ. Chị nóng bừng, ngượng ngập vùi mặt vào chăn. Anh phì cười, thân nhiên kéo gối rồi chui vào cùng vợ, giọng điệu cợt nhả.

-“Đăng ấy vừa nói cái gì nói lại mình nghe xem?”

-“Đâu, đâu có gì đâu.”

Chị áp ứng, anh kéo vợ vào lòng, chợt nghĩ tới chuyện ban nãy. Cứ tưởng bà xã bị bệnh vô cảm ai ngờ cũng có những lúc bốc đồng đáng yêu như vậy.

-“Hôm nay còn biết hỏi kháy anh nữa nhé!”

-“Em đâu dám, lúc nào cơ ạ?”

-“Thì đó, đêm mai đi chăm ai đó đó...”

Anh tùm tùm khoi gọi khiến chị đỏ bừng ả. Giờ nghĩ lại vẫn thấy xấu hổ, chẳng hiểu lúc đó ăn phải cái bả gì mà dở hơi đến vậy, còn to gan chất vấn cả chồng nữa, thật chẳng ra sao cả.

Cầm ông xã dựa vai chị ngái ngủ, tay theo bản năng luôn vào trong làm nũng, giọng điệu nửa tình cảm nửa trách móc.

-“Dặn mình bao nhiêu lần cũng chẳng bao giờ nghe, cứ mặc suốt ngày không tốt đâu, nghe bảo còn tăng nguy cơ gây ung thư nữa đây...”

-“Dạ.”

-“Lúc nào vợ chả dạ? Dạ xong để đấy thì dạ làm gì?”

Đâu có phải chị chưa từng lên mạng đọc báo sức khỏe hay nghe các di các bác cảnh báo đâu? Nhưng khổ nỗi cái cảm giác thả lỏng nó kì quặc lắm, chị cứ thấy không đứng đắn sao sao ấy, cố gắng mãi mà chẳng thay đổi tư tưởng được.

Lần nào chồng phát hiện ra cũng bị lột không thương tiếc à, liệu các anh chồng trên đời có phải anh nào cũng giỏi vậy không? Phải chăng chiếc bánh giò ấy, anh nào cũng có khả năng tháo lớp vỏ thứ hai nhưng lớp đầu tiên vẫn phẳng phiu đẹp đẽ?

Ông xã mất lim dim mà tay vẫn vô thức mân mê đều đều, cơ thể chị dần xuất hiện cảm giác trống rỗng buồn rầu. Mỗi khoảnh khắc nụ hoa ấy bị chạm tới là tim gan lại bối rối lạ lùng. Chị cũng chẳng hiểu chính mình nữa, nhiều khi ân ái mãnh liệt thấy đau đớn khổ sở, mà hễ cứ bị trêu chọc chút thôi là cả người râm ran nóng nóng, chân tay như kiêu mềm oặt không xương.

Cái chuyện tế nhị nên có bà vợ cũng chẳng dám chia sẻ với ai cả, chỉ sợ bị chê cười kì thị. Những lần như thế, cứ ngỡ như mình là thiếu nữ đôi mươi vậy, bồi hồi xao xuyến mãi mới ngủ được.

...

Bình minh sáng sớm chiếu qua khung cửa sổ, như thường lệ chiếc đồng hồ báo thức réo rất đồ chuông, chị Hà lật đật định trở dậy mà vướng cánh tay ai đó đè ngang bụng, không sao mà hất ra được.

-“Minh à...minh à...”

-“Ngủ thêm đi em, lát cả nhà đi ăn quán cũng được.”

Có ông chồng mệt mỏi đề nghị, có bà vợ dịu dàng nhỏ nhẹ.

-“Giờ thực phẩm bán lắm chồng ạ, hôm trước xem thời sự giờ quán xá họ toàn nhập hàng ôi thiu giá rẻ thôi à.”

-“Người ta ăn được thì mình cũng ăn được chứ sao?”

Anh cầu nhàu, chị Hà tuy rất nghe lời chồng nhưng bị cái tật là cứ cái gì liên quan tới sức khỏe gia đình thì rất chi là bảo thủ.

-“Nhưng mà hai bé còn nhỏ quá, đường ruột cũng chưa tốt như bọn mình, em dậy em nấu tý là xong mà, nhé. Đi mà, không con mượn học anh cũng mượn làm đó...”

-“Vợ cẩn thận quá hoá thừa đấy.”

-“Không thừa đâu ạ, cái Nghé con bác Thủy trường em vừa mới tuần trước ăn cháo dinh dưỡng ở cửa hàng xong bị chó rồi phải đi cấp cứu đó chồng, thôi đợi hai bé lớn lớn chút nha. Em mà cho con ăn cái gì không rõ nguồn gốc là em lo cả ngày luôn...minh à...”

Ông xã thờ dài kéo chăn quay sang một góc, mặc bà xã muốn làm gì thì làm.

Bữa sáng chị nấu cháo thịt băm cho hai nhóc, tráng bánh cuốn cho anh. Ba hộp cơm trưa cũng chuẩn bị sẵn sàng trên bàn. Đáng nhẽ được hưởng những thứ ấy, lòng anh phải hạnh phúc mới phải.

Anh cũng cố ép mình vui vẻ, nhưng mà, tận sâu trong đáy lòng có cái cảm giác gì đó trống trải không nói lên lời.

Mọi người thường ngưỡng mộ gia đình và tình yêu của họ. Mấy ai biết cuộc hôn nhân này không hề xuất phát từ tình yêu, bao năm trôi qua, anh thực hiện đúng nghĩa vụ người cha, người chồng. Chị cũng cố gắng hết sức gồng mình để làm người vợ hoàn hảo.

Chị xuất hiện đúng vào giai đoạn anh khó khăn nhất trong cuộc đời của anh, cứ như vậy anh chị dựa vào nhau, hai người giản dị sống ngày qua ngày. Nhưng giờ đây anh cũng không chắc, rốt cuộc là giản dị, hay là nhàm chán?

Hai con người, ở với nhau bằng hai chữ trách nhiệm, liệu còn có thể duy trì được tới bao giờ?

Đưa lũ nhóc đi học, anh tình cờ nhìn qua quán ven đường thấy có cô cậu sinh viên ôm eo nhau cùng húp tô phở, đột nhiên thấy chạnh lòng, đột nhiên tự hỏi, mình đã già đến vậy sao?

Công việc chất đồng ngày nào cũng như ngày nào, về nhà thì sinh hoạt như một cái máy. Cũng may thỉnh thoảng còn có người ấy, nếu không anh Hậu nghĩ mình chắc stress đến điên mất.

Chiều tối anh lại có hẹn tiếp khách, cơm nhà chỉ có ba mẹ con nên chị chỉ nhặt nửa mớ rau muống thôi, đang dở dang thì có điện thoại, Hà tiện tay ấn mở loa ngoài.

-“Chị à? Em Điệp đây, chị tới đón anh được không? Anh say đang nằm trên đùi em đây này, còn hôn em miết chứ, khó chịu ghê á...”

Cái giọng cô Điệp ôn ền, chị suyt chút nữa rơi cả rổ rau. Hà thất thần một lúc mới phát hiện hàng xóm sang từ bao giờ, chị áp ứng.

-“Cô Nguyệt...”

-“À, nhà chị còn sấu không, em xin vài quả dầm canh...em ngại xuống dưới kia...”

-“Cố...còn...cô đợi tôi chút...”

Chị lấy sấu cho cô mà tay vẫn chưa hết run. Chẳng biết cô ấy có nghe thấy không nữa? Nếu vậy thì thật xấu hổ hết sức.

Cô Nguyệt cảm ơn, đi một lát xong rồi nghĩ thế nào lại vòng lại, vọng vào ý kiến.

–“Chị Hà đừng trách em nhiều lời nhé, cùng là đàn bà con gái với nhau nên em thấy ứn thay. Em biết với tính chị thì kiểu gì cũng ngồi ở nhà chịu đựng thôi, nhưng chị đừng thế nữa, chị tới đón anh đi, đàn ông say vào là khó kiểm soát lắm. Giờ bọn cờ hó nó cao tay kinh khủng...cẩn thận mất chồng như chơi đó...”

–“Em gọi taxi nhé, đi hay không là chị quyết định.”

Em ấy nói cũng chẳng sai. Chị ngồi bần thần một hồi, rồi cuộc quyết định dất theo hai con xuống, bảo lái xe chờ hai bé về ông bà nội gửi trước rồi mới vòng tới địa chỉ mà cô Diệp nhắn tin.

Đó là một quán karaoke khá sang trọng, cô Diệp ngồi hững hờ, áo sơ mi xộc xệch bung hai cúc, dây áo trong cũng tuột mất từ bao giờ. Còn chồng chị, đang ngủ ngon lành say đắm trong lòng cô.

Chị đứng nhìn họ, trong phút chốc cả người căng cứng, chẳng biết phải làm gì cho phải?

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

–“Chị Hà, chị Hà tới ă...”

Cậu nhân viên hót ha hót hải chạy vào, thấy cảnh tượng trước mặt thì rõ bối rối.

–“Chị ơi chị đừng nghĩ linh tinh nhé, sếp là sếp đứng đắn lắm. Diệp, em làm gì thế?”

–“Ố...anh Thắng...anh Thắng à...hay anh Tuấn...yêu anh quá...”

Diệp ẹo là giả say, cậu Thắng bắt lực giải thích.

–“Chết con này nó xin rồi, chị à, là thế này, bên đối tác có mấy ông già, uống điên cuồng à. Suốt ngày dọa không uống không hợp tác nên anh Hậu có hơi quá chén.”

Chị hoang mang lắm, thực sự rất mong tin lời cậu ấy. Nhưng nhân viên của anh, nói đỡ sếp một hai câu thì có gì là to tát?

–“Lúc em ở đây anh ấy gục rồi cơ mà...không hiểu sao lại thế nữa...”

Thấy sếp bà lặng thinh, cậu bé không đành lòng, liền dẫn chị tới phòng quản lý.

–“Em ơi phòng bọn anh đặt hôm nay có camera phải không? Cho anh xem lại được không?”

Chị cũng muốn lắm, là người phụ nữ tuyệt vời nhất mực tin tưởng chồng. Mà lòng chị như có lửa đốt, rồi cuộc không ngăn cản, hồi hộp nhìn theo từng thước phim. Đúng là ông xã chẳng có hành động gì thất lễ cả, chỉ có cô Diệp từ đầu tới cuối tự cởi áo, tự kéo chồng chị vào lòng thôi.

–“Chị à, thông cảm nhé, con bé này thường ngày rất ngoan, chắc hôm nay nó uống nhiều quá không tỉnh táo...”

Chị thở phào nhẹ nhõm, trở xuống phòng dưới vừa đỡ chồng vừa quay sang bé thư ký cảnh cáo nhỏ nhẹ.

–“Của cướp được vốn chẳng bền lâu đâu Diệp à. Làm mẹ và làm vợ là thiên chức thiêng liêng của người phụ nữ, có sao em lại tự hạ thấp mình để chọn con đường trở thành cái bóng vật vờ phá hoại hạnh phúc gia đình người khác hả em? Hành động này tạm thời chị bỏ qua không nói với chồng, lần sau mong bé giữ ý giữ tứ hơn.”

Cô Diệp tức điên mà vẫn phải cố nhịn, giả bộ nói năng lăm nhảm. Tới lúc mấy người đó đi rồi, cô mới khẽ nhếch môi nhấp rượu. Muốn rò lên mắt, cái dất nước này phát triển đến vậy sao? Thừa tiền không biết tiêu gì à mà đầu đầu cũng gấn máy quay hả?

Cô có chơi với một nhóm bạn, gọi là hội hồ ly. Rõ ràng các chị đã dặn dò chỉ cần mô kích hướng đông, bắn tia phía tây thì kiểu gì cũng thành công mà?

Thực ra với mấy sếp sẵn có máu dê trong người thì đơn giản khỏi nói. Nhưng sếp Hậu lại không bừa bãi, cũng chẳng biết sếp là người từ tế thật hay thuộc dạng ăn chơi có chọn lọc nữa?

Nhưng mà dù gì thì gì, chiến thuật chung vẫn là làm cho vợ sếp tức điên không kiểm soát được nữa, biến các mụ thành vợ già xấu tính, còn trước mặt sếp

thì cứ ngây thơ dễ thương ấy.

Ban đầu cứ tưởng bà này hiền dịu, so với dạng người như bà Bích với bà Đào thì dễ đối phó, ai ngờ đầu mờ thì lúc nào cũng sẵn ở đấy mà mèo mả chẳng húp được.

Đúng là rất bức mình mà.

Thôi được, để xem sức trẻ dẻo dai như cô và sức già nhăn nheo như chị Hà, ai trụ lâu hơn ai?

...

Lại kể chuyện bà vợ nọ, cũng may có cậu Thắng chứ không chắc chị chẳng đủ sức để xoay sở với ông chồng cao to lực lưỡng này mất. Mọi thứ bừa bộn nên cũng không mời được thắng bé ở lại uống chén trà, biết là có chút thất lễ nhưng tình thế như vậy thì đành chịu.

Hà sắp nước khăn ẩm, giúp ông xã thay áo quần và lau qua người. Chị khẽ thở dài, mấy cái công ty này cũng hay thật, hợp tác thì cứ đến thẳng công ty mà trao đổi, đối bụng thì đi ăn, tại sao mà cứ nhất thiết phải trên bàn rượu mới được cơ chứ?

Chồng trở người ôm vợ. Anh nhà chị vậy đó, cứ say vào là không khác gì trẻ con cả, kéo bà xã vào lòng khiêu gọi tới tấp luôn. Cánh môi kia nghịch ngợm vành tai, rà soát xuống cổ trắng ngần rồi lại mân mê trên xương quai xanh. Từng nụ hôn dịu dàng âu yếm khiến cho chị thấy mình được thương yêu nâng niu lắm.

-“Hà...vợ...vợ...”

-“Em đây.”

Chị đáp, rồi lại nghe anh nói mê cái gì đó, hình như là chuyện hợp đồng, rồi cũng có nhắc tới Hén Sò, xong lại quay sang kêu vợ khổ sở lắm, vừa gọi vừa rúc vào lòng chị, tay ra sức siết chặt, chân cũng quàng qua gác lên người bà xã.

Vợ cố nằm yên để chồng ngủ ngon, quả thật bị hành hạ bấu víu như một cái gối ôm mà trong lòng cứ ngọt ngào sao sao ấy. Ngẫm lại chuyện cô Diệp ban nãy, đột nhiên hâm dờ thể nào lại cảm thấy mình có phúc.

Phải, nếu chỉ là một ông chồng bình thường, liệu ai thèm tranh?

Giống như hội các bà mẹ bầm sữa trên mạng có phân tích đó, đời là vậy, hạnh phúc mong manh như bèo công anh trước gió, nào có ai biết được, sớm mai thức giấc mọi chuyện sẽ ra sao đâu?

Thôi thì cứ nỗ lực hết sức mình, cố gắng nắm giữ được ngày nào hay ngày ấy.

...

Anh Hậu trở dậy đầu đau như búa bổ, thấy mình nằm ở nhà thì không khỏi ngạc nhiên. Có người chồng vừa đánh răng vừa thối mồm, chả nhẽ mình đã già?

Lẫn rồi sao?

Đi ra ngoài nhà thấy vắng vẻ lạ thường liền thối mồm hỏi bà xã.

-“Vợ à, hai đứa đâu rồi?”

-“À em cho con qua ông bà, ba bảo hôm nay ba đưa hai bé đi học, tối vợ chồng mình về ăn cơm thì đón con luôn, có cả vợ chồng bác Đăng nữa.”

-“Ừ, tối qua anh nhớ anh nhậu mà nhỉ?”

-“À, cô Diệp bảo anh đang hôn cô ấy, nói em đón anh về.”

Hà nửa đùa nửa thật thăm dò thái độ chồng. Quả thật chị đoán không nhầm, thư ký trong mắt sếp vẫn chỉ là một con nai vàng ngơ ngác.

-“Ồi dào cái con đó trẻ ranh hay thích đùa dai, vợ đừng chấp.”

-“Em biết rồi.”

Chị nhẹ nhàng đáp. Muốn lắm cho anh biết bộ mặt thật của bé ấy để phòng, mà chỉ sợ kể cả có công khai đoạn băng đó mà nó cứ một mực bảo nó say thì cũng không làm gì được à, rồi lại mang tiếng thành mụ vợ lắm chuyện.

Anh nhìn dáng vợ xào nấu trong bếp, đột nhiên nhớ tới cái bộ phim chiếu hàng ngày trên tivi, thấy có ông chồng rất hay ôm vợ từ phía đằng sau. Lúc ấy Hén Sò cũng bảo ba mẹ bắt chước đi mà vợ chồng cứ nhìn nhau ngại ngùng.

Giây phút đó anh nghĩ chắc do có con nên thế, giờ đây mới biết không phải. Già đến nơi rồi, ban ngày ban mặt ai lại không phải trong phòng ngủ, diễn trò

sến sẩm thế làm gì không biết?

Ý nghĩ vụt qua khiến anh Hậu hơi rùng mình, để ý tới thể diện ư? Từ bao giờ anh bắt đầu trở thành chị Hà version 2.0 rồi?

...

Buổi chiều chồng tan làm sớm, rẽ qua trường đón vợ về đằng nội. Ông Hải thấy dạo này sắc mặt con dâu hồng hào thì cũng vui hẳn lên, giọng ông phấn khởi hào sảng.

-“Ba còn tưởng phải tiếng nữa anh chị mới qua cơ.”

-“Ba...mẹ...”

-“Ba Hậu...mẹ Hà...”

Hai bé thấy ba mẹ thì tíu tít hết cả lên. Hén Sò được ba bế lên phòng khách chơi với ông, anh Khôi và bác Đăng. Còn chị Hà thì xin phép ba xuống bếp phụ mọi người.

-“Góm dâu hay là trâu vàng không biết, đến giờ ăn mới thềm vác cái mặt tối.”

-“Người ta là sếp bà nó phải khác chứ mày.”

Cô Thắm chị Thom móc mĩa. Hai người ấy tuy là ở trong bếp nhưng người cầm ipad người cầm iphone, nào có công to việc lớn gì vát vã gì đâu mà không một lần nào là không cạnh khoé chị cả.

Cũng may còn có bác Vân, nếu không chắc mỗi lần về nhà với chị là một lần cực hình mắt.

-“Con Thắm muốn thất nghiệp phải không? Cả chị Thom nữa, ăn nói cho có chừng mực nha, cẩn thận tháng sau em cắt tiền tiêu vặt.”

-“Cô Vân nhé, cô một vừa hai phải thôi...khốn nạn...lại có ngữ em dâu xóc xĩa chị chồng thế hả?”

Bác Thom ức điên người mà bác Vân cũng chẳng vừa.

-“Có đấy, chị mà để em nghe thấy chị nói thím Hà một lần nữa thì đừng có trách em. Chẳng qua cô ấy nể chị và giữ thể diện cho chú Hậu thôi chứ chị đừng có nghĩ người ta trước giờ ngu không móc lại được chị nhé.”

-“Vãi thật, dâu nhà này hay nhỉ, hóp vào bắt nạt chị em chồng. Hai cái con cáo già cút về nhà mày đi.”

-“Này này, ăn nói cho cẩn thận. Nhà nào? Nhà này là vợ chồng tôi xây nhé, tôi chưa đuổi chị thì thôi đó. Còn nữa, hàng tháng tiền nó không có chân mà cứ thế chạy sang tài khoản của chị đâu, là con cáo này chuyển đấy. Biết điều thì im miệng đi.”

Không biết có phải khắc nhau không mà cứ động hai ba câu là thành to chuyện. Chị Hà ngăn chị dâu bảo thôi không chấp, bà Mây người lớn đáng nhẽ phải giảng hoà thì lại mở lời xĩa đều.

-“Góm cô vợ giám đốc và cô vợ đại gia, tôi sợ hai cô quá cơ. Cô Hà thì ăn đầy mồm rồi cả ngày nằm ườn ra, đàn bà phụ nữ mà không chịu đẻ. Còn cô Vân...ôi chào ôi là cô Vân...”

Biết mẹ chồng sắp phát hoả, Hà định kéo bác Vân lên nhà mà bác một mực không chịu.

-“Sao, mẹ có gì khúc mắc mẹ nói con nghe xem nào?”

-“Có gì đâu, người đời người ta bảo đúng mà, cây độc thì không hoa, cái hạng mày đàn bà độc địa nên mới sinh ra thằng con căm đó. Mẹ mày cũng độc nên sinh ra mày, cả tổ cả tông nhà mày là đồ rắn độc...”

Chị thoáng rùng mình, ba Hải nhân từ phúc hậu bao nhiêu thì mẹ Mây ác khẩu bấy nhiêu. Bên cạnh chị dâu tức nước vỡ bờ, không thềm để ý lễ nghĩa mẹ con gì sất, bắt cần xông lên chửi nhau luôn.

-“ Bao nhiêu năm nay tôi nhìn bà thế là đủ rồi nhé. Thằng con tôi sinh ra năng động dễ thương, có gì ở với bà nội có ba tháng mà thành tự kỷ? Bà mới là loại hồ ly đấy, đến cháu ruột mình cũng ra tay được...”

-“Mày...loại mất dạy...mày đừng có mà vu oan giá hoạ...”

-“Bà còn dám cãi à? Người thằng bé tím tái hết cả ra tôi nghĩ lại vẫn còn xót con muốn khóc đây này. Có làm hay không bà tự biết nhé, ông trời có mắt đấy. Con cái thiên vị ghét bỏ thì thôi, đến cả đời cháu mà vẫn cay nghiệt, cái loại bà mai sau mà có làm sao cũng méo ai thềm thương đâu mà.”

Bà Mây giận run người, tay với bát tiết canh hất một phát nhắm vào chị Vân. May mà chị phản ứng nhanh tránh sang một bên, cứ ngỡ sẽ vào chị Hà.

Mà đúng là đời không ai nói được chữ ngờ, anh Hậu chẳng biết từ đâu xông ra, lãnh trọn bát tiết đồ rơi của mẹ yêu. Ông Hải bác Đăng cũng vừa hay

xuống, Hên Sò thấy ba vậy khóc toán loạn, cả nhà không khác gì cái phùng chèo.

Chị Hà vội vả lấy khăn cho chồng. Anh ban đầu tưởng ổn mà lát sau mắt cứ ngứa rồi xót không chịu được, thế là bác Đăng phải chở em đi bệnh viện. Chị Vân với chị Hà cũng ngồi cùng xe luôn.

Ông Hải tức tới mức không buồn nhìn mặt vợ, ông bế bé Sò dỗ dành, anh Khôi bồng Hên rồi bốn người lên tầng đóng chặt cửa. Cô Thắm bác Thom ngúng nguẩy mở tivi coi phim tình cảm, bà Mây xót con trai, khóc lên bờ xuống ruộng.

Tóm lại là chỉ có một từ, rồi.

Tối nọ hai ông đưa nhau vào khám, hai bà ngồi ngoài đợi cũng sốt ruột không kém, chị Hà cầm áo khoác ngoài của chồng mà tay run lấy bầy.

Được một lát thì điện thoại trong túi kêu liên tục, chị vốn tôn trọng ông xã nên hiếm khi tự nhắc máy, khổ nỗi vợ bác Đăng bên cạnh đang sẵn bực bội liền tức tối lục lấy rồi nhún nghe luôn.

–“Cung à, đi đâu làm gì từ sáng tới giờ mà em gọi không được vậy? Nhớ muốn chết à.”

Giọng nói ấy, sao mà điệu đà da diết? Người phụ nữ này và người bạn tâm tình hàng đêm của anh, rốt cuộc là một hay hai?

Thím Hà thở dài một mõi, bác Vân cười khẩy, phán câu xanh ròn.

–“Anh Hậu đang ở trong toa lét em ạ, đi ị, còn đang rặn chưa ra.”

Đoạn bác ném điện thoại trả cho con em, mặt tỉnh bơ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Trời phật phù hộ, anh Hậu đợt đó không bị gì nghiêm trọng cả. Bác sĩ bảo chỉ dị ứng chút thôi, tra thuốc một hai ngày là khỏi. Chị Hà lòng như trút được gánh nặng lớn, vừa khoác áo cho chồng vừa thở phào nhẹ nhõm.

Chị Vân tiện thể gọi điện báo cho ba yên tâm. Ông Hải mừng mừng tủi tủi, dặn con dâu nể mặt mình đừng chấp bà xã. Chị cũng cười cười cho qua, quả thật không vì ba Hải chắc không bao giờ chị bước chân về cái nhà đó nữa.

Bệnh viện hôm nay đông nên bác Đăng phải để ô tô bên kia đường, lấy được xe rồi thì hai ông ngồi ghế trên, hai bà ngồi ghế dưới, được một lát vợ bác không kiềm được liền bóng gió.

–“Chị tưởng chú khác, ai ngờ giờ cũng hót chẳng kém gì anh trai nhỉ? Xềnh ra một cái là có người mong kẻ nhớ.”

Anh Hậu xem qua điện thoại, vì hiểu bà xã rất tôn trọng sự riêng tư của mình nên phì cười hỏi lại.

–“A, bác nghe máy phải không? Cô ấy có bảo gì không ạ?”

–“Có gì thì đợi đêm đến chú tâm tình với người ta chứ tôi làm sao mà biết được?”

–“Ặc, bác nghiêm trọng hoá thế? Bạn bè thôi mà...”

Chị Hà bấu tay chị dâu ý bảo thôi, vậy mà bác Vân nhất định hỏi tới cùng.

–“Bạn giống bạn của anh Đăng hả?”

–“Ồi dào, bác thật, em đâu phải phải đại gia, thế có cái nào thì vợ cầm hết rồi lấy đâu mà đủ đốn.”

–“Gớm tin đàn ông các người có mà đồ thóc giống ra mà ăn. Tài khoản ngân hàng của ông Đăng tháng nào tôi chả quản, thế mà cứ thi thoảng lại có em gái tới báo mang bầu mới kinh hồn chứ. Ngẫm em cũng thấy mình tài hoa đấy, MINH Ạ.”

Nhân vật bị mĩa mai chẳng thể yên lặng được nữa, đành phải cười xuề xoà nịnh bà xã.

–“Thôi mà, đàn ông thỉnh thoảng cho chơi bời tý chút. Nhưng mà kẻ cũng lạ, anh thế bao nhiêu năm rồi chưa tìm được con ranh nào thay thế được vị trí của vợ cả. Đó vợ thấy đấy, dài nhất là em My My, được có hai tháng rưỡi. Anh cũng đã làm cam kết khi nào bé Khôi đủ hai mươi sẽ chuyển toàn bộ bất động sản cho con rồi mình còn muốn gì nữa?”

-“Ông dám không à?”

-“Rồi rồi...sợ vợ...sợ vợ lắm...anh núp váy vợ, được chưa?”

Nhiều lúc chị không hiểu được suy nghĩ của bác Vân, anh Đăng ngoại tình công khai như vậy mà bác vẫn có thể nín nhịn, mắt nhắm mắt mở làm ngơ.

Chị ấy có lần từng tâm sự, nào có phải hạnh phúc sung sướng gì đâu, nhưng mà còn cả một cái gia tài đang làm ăn được, tách ra cũng lằng nhằng biết bao nhiêu giấy tờ thủ tục.

Rồi thì phận đàn bà ở cái xã hội này khổ lắm, được bao nhiêu người phụ nữ tái giá mà hạnh phúc trọn vẹn? Quan trọng là bé Khôi, cha trốn theo gái mẹ chạy cùng trai, thằng nhỏ suy nghĩ rồi nó còn buồn như nào nữa.

Đặt mình làm bác Vân, Hà hoàn toàn thông cảm. Nhưng trộm nghĩ một ngày nào đó rơi vào hoàn cảnh đó, chị sợ chị không đủ kiên cường mà tiếp tục sống với người chồng như vậy.

Anh Hậu vì dị ứng mắt nên xin nghỉ phép một ngày. Lâu lắm rồi mới có lại cái cảm giác đợi vợ đi làm về, thú thật nghe tiếng cửa cách trong lòng cũng thấy hơi rộn ràng.

-“Minh dạy xong sớm vậy à? Anh trông sáng nay ba tiết chứ?”

-“Đúng là ba tiết nhưng sốt ruột mình ở nhà nên em nhờ chị Tâm trông lớp hộ.”

Ông xã nghe vợ giải thích thì bật cười.

-“Trông anh là trẻ con chắc mà phải về trông?”

Mặt chị Hà đỏ bừng, phản ứng của vợ khiến anh nhớ tới người đó. Cô ấy khá giống anh, nóng nảy và cực hiểu thẳng. Nếu như bị anh trêu một câu thì kiểu gì cô cũng sẽ tìm cách trả đũa mười câu mới chịu.

Trò chuyện với những người như vậy quả thật rất thú vị. Đăng này bà xã lại hoàn toàn trái ngược, ít khi dám tranh luận với chồng, cùng lắm là ngượng ngượng rồi bảo em đâu có thế.

Nếu thấy anh hơi giận giận một chút, lập tức chị sẽ nhu mì hỏi han, cần thiết sẽ nhận chị sai. Đó là lý do gia đình chẳng bao giờ xảy ra tranh chấp.

Các chú trong công ty hôm đó có thắc mắc vì sao sếp khó tính mà đối xử với sếp bà lại hiền như vậy? Thực tình đơn giản thôi, sống cùng một người luôn chiều chuộng, cung phụng và nghe lời mình, gọi dạ bảo vâng thì sao nổi nặng lời?

Chỉ là, đôi lúc cảm thấy cuộc sống có hơi đơn điệu. Người ấy nhiều lần từng hỏi, đã bao giờ anh muốn cho mình một lối thoát? Anh thực sự chưa bao giờ nghĩ tới, không chỉ bởi vì ba già cổ chấp, con yếu thơ đại, mà điều quan trọng nhất là bà xã.

Có lẽ giữa họ tình yêu là thứ gì đó quá xa xỉ, nhưng nếu rời bỏ mái nhà này, lòng anh chắc chắn sẽ day dứt không yên.

Anh thương chị.

Thương cái người bên anh từ thừa nghèo nàn.

Thương cái người đợi anh về nhà khi hoàng hôn buông xuống.

Thương cái người mỗi lần anh ôm đều vội vã bỏ tiết trở về, hết gọt hoa quả rồi lại pha sữa xay sinh tố.

-“Minh nghỉ ngơi rồi ăn chút nho với xoài nhé, trưa thích món gì em nấu.”

Giọng chị dịu dàng làm anh bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ mông lung, đưa bừa một đáp án cho bà xã.

-“Tự nhiên thèm đồ nếp vợ ạ.”

-“Vâng...nhưng mà sợ hơi nóng...mắt chồng lại đang dị ứng...đợi em gọi hỏi đã...”

Nói rồi chị liền bấm số, được sự đồng ý của bác sĩ mới quay sang ông xã tươi cười.

-“May quá được ạ, cô Nguyệt cho bó lá khúc trồng ở quê đó, để em đồ xôi nhé.”

Nhiều lúc anh cũng thắc mắc, có sao trên đời lại có người dễ thỏa mãn đến vậy? Hén ăn ba bát, Sò không tè dầm, anh về sớm hơn bình thường năm phút...chỉ toàn những điều nhỏ nhặt thôi cũng có thể khiến chị vui vẻ rất lâu.

Đặc biệt vợ anh còn không có thói quen la cà dạo phố, thời gian rảnh rỗi của chị chủ yếu loanh quanh ở nhà, hết dọn dẹp thì ra nghịch nghịch ngoài ban công. Không gian chỗ đó cũng chẳng gọi là rộng rãi thênh thang, vậy mà chị kê cái giá mấy tầng, trồng linh tinh đủ loại rau, từ khóm tía tô, hành lá tới cà

xanh cà tím.

Chưa kể trong gầm tủ còn có mấy hộp giả sạch.

–“Hay thỉnh thoảng năg đi chơi với hội bác Vân hoặc mấy cô ở trường đi mình ạ. Anh sợ thế giới của vợ đơn giản quá...”

Chồng không ngồi xem tivi mà theo mình vào bếp, lại còn hỏi han lo lắng, có bà vợ chột thấy ấm áp, liền vờ vịt nhại giọng con gái út bị bỏ.

–“Sim bỏ i dơ bết.”

Hôm đó anh Hậu ngồi nặn bánh khúc cùng vợ, chị làm tròn đẹp gọn gàng bao nhiêu thì của anh méo mó xộc xệch bấy nhiêu, không những thế bột biếc dăy ra tay nhoe nhoét hết cả. Nhìn ông xã thờ dài chán nản, bà xã hiền dịu bảo.

–“Thực ra mình rất là tuyệt vời rồi, có những người còn chẳng bao giờ vào bếp.”

Anh Hậu nghe thấy mát cả lòng cả dạ, quyết tâm nhậ cái khác nặn cho ra hồn, cũng muốn thể hiện với vợ rằng mình tuyệt vời thực sự, việc gì cũng có thể làm.

Đàn ông mà, ai chả sĩ diện và thích ngọt bùi.

Chị Hà là cô giáo nên càng tâm lý, không bao giờ khen thừa thãi nhưng rất biết nói những câu mang tính chất động viên.

Nhớ hồi cách đây mấy năm, anh lần đầu tiên thắng tiến trong công việc, được quản lý cả dự án game lớn đó. Tiếc là không gặp thời nên thất bại, hồi ấy mọi người đều khinh thường anh, ông Hải dặn lần sau làm việc phải cẩn thận hơn, đến ngay cả anh trai cũng nói trách nhiệm lớn là do chú.

Chỉ có mỗi về nhà vợ vừa tắm quất vừa nhỏ nhẹ tâm sự.

–“Mình đã cố gắng hết sức rồi thì không việc gì phải buồn cả, tất cả là duyên số hết thôi. Trong mắt em mình luôn là người chồng giỏi giang nhất.”

Đôi khi cả thế giới vứt bỏ bạn, nhưng chỉ cần một người thôi, một người tin tưởng bạn thì mọi chuyện sẽ hoàn toàn khác. Câu nói ấy, đến nay anh vẫn còn nhớ như in, nghĩ lại thấy sống mũi cay cay.

Xúc động quá, đột nhiên có ông chồng không kiềm được quay sang khẽ nhá vào má bà xã, có chị vợ xao xuyến bối rối đến mức làm rơi cả rổ gạo nếp.

Khổ thật, già khăm khú tới nơi rồi mà cứ như trẻ con lớp một ấy.

Chồng bật cười, vợ rồi cũng cười, hai vợ chồng họ cùng nhìn nhau cười.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Chiều đó, Hén Sò được cả ba lần mẹ đến nhà trẻ đón. Các nàng vui vẻ lắm, nhảy múa tung bừng như hai con sóc nhỏ, hồ hởi lao tới nhào vào lòng ba, nũng nịu đòi bế.

Một nàng ồng ẹo đằng trước, một nàng lũng lẳng đằng sau, chị Hà thấy vậy liền trêu.

–“Hén Sò hư quá nha, không thương ba gì hết, cứ vác hai bị thịt như thế có ngày ba mệt ba còng lưng đó.”

Bé em đằng trước nghe vậy liền sợ sệt ôm cổ ba, luôn mồm hỏi han.

–“Sò có nặng không ba? Ba mệt không ba? Ba còng lưng không ba? Ba mệt thì ba bế Sò thôi còn vớt chị Hén đi bộ ba ạ.”

Anh Hậu nghe giọng con gái cưng quá liền lắc đầu rồi thơm cho cô ấy một cái, chị Hén phía sau ghen tỵ mè nheo.

–“Em Sò ích kỷ...ba...ba chưa thơm con ba à...”

Bé có ý nhồm lên chia má để được ba chùn chụt cho vài phát mới chịu thôi.

–“Ba thơm mẹ Hà nữa đi không nhớ mẹ khóc nhè đó...”

Cái lũ quỷ này, học ai cái thói suy bụng ta ra bụng người không biết? Chị Hà ngại người đi đường, hai bên má nóng bừng, chủ động tránh xa một chút.

Anh Hậu tủm tỉm vừa nạt con không trêu mẹ vừa kéo vợ lại gần.

Gia đình họ, bốn người ríu rít dưới ánh nắng chiều nhân nhật, giản dị mà bình yên đến lạ kỳ.

...

Chẳng rõ do vợ chăm tốt hay do sức khỏe tốt, ba ngày sau mắt anh Hậu đã hết hắt ngứa ngứa khó chịu. Thậm chí chiều chủ nhật tuần đó còn hẹn đi bơi với cả sếp tổng và vài đối tác nữa ấy chứ, vẫn lượn mấy chục vòng như thường.

Xong xuôi thì mấy ông lớn rủ nhau đi xả stress, lịch trình tiếp theo sẽ là nhậu nhẹt ở bar, sau đó thì đêm nay cùng nhau thức cá độ bóng đá. Anh Hậu là người nhỏ tuổi nhất trong số này, rất biết ý nhận đồ ướt của cả hội giao cho thư ký dọn dò.

-“Mang đi tiệm giặt là rồi phân loại bọc gói cẩn thận gửi lại cho các sếp, còn của anh thì vứt luôn cho chị Hà là được.”

-“Dạ đâu sẽ có đó, các anh yên tâm và đi chơi vui về ạ.”

Cô Diệp trước giờ nhanh nhẹn ngoan ngoãn, lại làm việc cẩn thận nên rất được lòng lãnh đạo. Mặc dù về phía vợ các anh thì không phải thế, nhưng mà có sao, các mẹ ấy đâu có trả lương cho cô đâu?

Chiều đó, Hà vừa đi đón con về thì chồng gọi điện báo tối nay anh đi với nhóm sếp Huy rồi mai tới công ty luôn chứ không qua nhà, với lại có chút áo quần bẩn lát thư ký mang qua, nhờ vợ giặt hộ anh, cảm ơn vợ nhiều.

Chị vâng dạ rồi khẽ cười, cái ông xã này, là việc của chị thôi nhưng lúc nào anh cũng rất lịch sự. Nghe qua thì có vẻ hơi khách sáo, nhưng đôi lúc ngắm nghĩ kỹ chị lại cảm thấy anh trân trọng những gì vợ làm giúp mình, vì vậy trong lòng thấy rất ấm áp.

Nhiều khi đứng là buồn cười, chị đợi cả tối chẳng có con ma nào đem đồ qua, thế nào mà sáng hôm sau vừa ra khỏi trường đã thấy em Diệp váy đỏ ôm sát thân, kính râm sành điệu đến mời đi uống trà.

Đến nơi, bé rụt rè tặng cho chị Hà một chiếc hộp trái tim to hồng rực rỡ. Bên trong chẳng phải quà cáp gì báu bở mà lại chính là chiếc quần sịp của ông xã.

-“Đêm qua sung sướng quá anh để quên ở chỗ em đó, sáng nay anh lại đi làm vội nên em đành tới gửi chị thôi.”

Cũng may anh cẩn thận gọi điện về trước, nếu không chắc giờ này chị bị bé ấy chọc cho điên mất. Thư ký chưa thấy sếp bà phản ứng gì liền nóng ruột bổ sung thêm câu nữa.

-“Chị nên bồi dưỡng chút đi, vừa già vừa yếu để chồng phải tìm chỗ khác giải toả à. Khổ thân quá ạ, mà em kể chị nghe nha, sếp Hậu phải nói là, trên cả tuyệt vời.”

Cô Diệp mong lắm, được ăn một cái tát để còn về công ty khóc lóc thổi phồng mọi chuyện, hoặc ít ra cũng làm người đối diện phát hoả.

Mà đời nó mới sâu làm sao, ai đó không có một chút tức tối, bình thần nâng chén trà, thư thái thưởng thức hương sen thơm ngát, sau đó khéo léo nhấp một ngụm nhỏ.

-“Khá thơm ngon, nhưng vẫn còn hơi chát, có vẻ như lá trà hái xong chưa được ủ kỹ mà đã vội ướp hương, nhưng ở đô thị nhộn nhịp kiếm được quán như này là khá hiếm rồi.”

-“Chị rõ hả? Hay bị đứt dây thần kinh nhức nhối? Tôi gọi chị ra đây không phải là để nghe chị làm nhảm linh tinh...”

Chứng kiến em bé gần như mất hết bình tĩnh, chị chỉ khẽ mỉm cười. Không nổi nóng, không cau gắt cũng chẳng xia đều, ngược lại giọng điệu nhẹ nhàng mà hết sức chân thành.

-“Ồ chị lại cứ tưởng em mời chị đi uống trà? Còn về chuyện cái quần sịp của anh Hậu ý, lần sau Diệp không phải mất công mang trả đâu, nhà chị có nhiều lắm, xanh đen tím đủ loại em à. Nếu em cảm thấy thiếu thốn thì cứ giữ lấy mà dùng, đêm đêm buồn quá thì đem ra ngửi cho dễ ngủ.”

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Có lẽ bé Diệp còn sốc lắm, hôm đó cãi nhau ở đằng nhà nội bác Vân nói rất đúng, chị thường ngày là giữ sĩ diện cho chồng chứ chị không hiền đụt. Hà cũng chưa bao giờ tự nhận mình là loại phụ nữ ngây thơ ngốc nghếch.

Bao nhiêu năm trong nghề, học trò ương bướng đủ thể loại, chả nhẽ mỗi lần như vậy lại phải gọi giáo viên khác đến trị giùm? Đối với những bé nhẹ nhàng lần một không xong lần hai chẳng được, ắt lần ba sẽ phải có biện pháp khác.

Bé Diệp trong mắt chị Hà, suy cho cùng cũng là một trong những đứa trẻ ngang ngạnh, nhưng lũ nhóc của chị dù sao cũng có những nét đáng yêu của tuổi mới lớn, còn cô này, quả thật không làm sao mà ưa cho nổi.

Ai đó rời quán lâu rồi mà có người ngồi nốc cả ấm trà vẫn chưa hết giận.

Lần đầu tiên gặp sếp Hậu cô đã trúng tiếng sét ái tình. Đã vậy sếp lại còn trẻ, mà đã trẻ lại còn phong độ đẹp trai, nếu không có chút cảm xúc gì thì chắc cô bị vô cảm mất.

Ở anh có nét chừng chạc cuốn hút của người đàn ông trưởng thành, hoàn toàn khác biệt với bọn bạn loai choai cô quen. Những việc vặt lằng xằng của thư ký từ khi nào đã trở thành niềm vui nhỏ nhoi mỗi ngày.

Buổi tiệc nào sếp cũng cho cô theo cùng, sếp với cô như hình với bóng, cô yêu sếp, mong sếp từ lúc nào không hay. Cái thời khắc phát hiện sếp có gia đình, lòng cô như bị hàng vạn mũi tên xuyên qua.

Người ta cho cô xem ảnh vợ sếp, cô lại càng không can tâm.

So với chị ấy, quả thật Diệp không thấy mình thua kém ở chỗ nào. Cô đẹp, cô có tuổi trẻ, cô hoạt bát cô năng động. Hơn thế nữa, điều quan trọng nhất là cô nghi ngờ, sếp cũng thâm yêu mình.

Nếu không yêu, có sao phải đích thân đi mua cháo, vì đâu quan tâm hỏi han những lúc cô đau ốm?

Nhiều khi cô cũng không chắc chắn lắm về tình cảm ấy, bởi lẽ anh không hề mượn chức vị để dồn ép lợi dụng hay chiếm đoạt cô. Đôi lúc Diệp ngẫm hay là giống lời anh Thắng nói, cháo là mua cho bé Sò thì bảo trợ lý lấy thêm một phần cho cô, anh Hậu tuy nóng tính nhưng tốt với tất cả mọi người.

Nhưng nghĩ suy tới lui lại thấy không hợp lý. Anh là đàn ông đã có gia đình, làm sao có thể công khai rõ ràng, chỉ dành mượn cớ mua cho con gái để len lút chăm sóc yêu thương cô thôi.

Nhìn vào mắt anh, cô thấy được những tình cảm diết da anh dành cho mình. Cũng như sếp, cô hiểu cái cảm giác thương mà không thể nói, yêu mà không dám vượt lên rào cản định kiến của xã hội.

Thời gian trôi qua, mỗi ngày tim cô lại thêm xót xa khổ sở.

Cô đau cho cô, cô cũng đau cho anh.

Diệp mân mê chiếc lắc tay nhỏ xinh anh tặng, bật khóc nghẹn ngào. Cô nể anh cũng còn bởi vì cô biết anh không phải kẻ bi ổi mà vô cớ bỏ con ruộng vợ, nhưng cô nhất định, sẽ giúp anh tìm ra được cái cớ chính đáng.

Nhất định làm cho người ta hiểu rõ, rằng cuộc sống hôn nhân của anh là quá bức bối, rằng tình yêu của họ là không có tội.

...

Chị Hà trưa hôm đó cũng không cảm thấy ngon miệng. Tuy nhiên chị vẫn cố gắng ăn đủ hai bát cơm và thêm nhiều rau để giữ cho da dẻ hồng hào. Xưa kia anh còn là nhân viên, lương bổng thấp, nhà lại không có điều kiện thì anh hay tự trách bản thân lắm.

Ông xã thương chị không lấy được người chồng giỏi.

Tất nhiên có kinh tế là cái tốt, nhưng mà nghĩ bây giờ bận bịu công việc có khi hai vợ chồng xa cách hơn ngày đó. Chưa có chuyện gì mà lòng chị cứ bất an sao sao ấy, đột nhiên chị cảm thấy lo lắng cho mái nhà nhỏ của mình.

Nghĩ ngợi linh tinh, có bà vợ hâm dờ thể nào lại dành cả buổi chiều lên mạng search về các phương pháp quyến rũ chồng, chăm chỉ tìm tòi, ra sức nghiên cứu.

Để rồi đêm xuống, lấy hết dũng khí mà thực hành.

Thứ đầu tiên Hà chuẩn bị là một bộ váy ngủ ren màu tím, chị hồi hộp mặc lên người, soi trong gương cũng cảm thấy mình rất đẹp.

Tiếp là, không có can đảm bước ra khỏi nhà tắm. Mẹ em Hén lại phải lục đục thay lại bộ áo quần kín cổng cao tường như thường ngày.

Thôi thì mắt con hậu ta còn con xe, bà xã tự an ủi mình, chuyển sang chiến lược hai liếc mắt đưa tình. Chị làm y như mẹ Bống dạo trên diễn đàn, âu yếm nhìn chồng rồi chớp ba phát, liếc sang trái xong đảo qua bên phải, sau đó nở nụ cười đầy ma mị.

Hình như sai sai ở đâu à, ông xã không những không bị chinh phục mà ngược lại còn sốt sắng hỏi han.

- "Mất mình sao thế? Hay bị dị ứng giống anh rồi? Lọ thuốc trong tủ vẫn còn đầy tra tạm đi em ạ, nếu không khỏi thì mai anh chở đi khám."

Má chị đỏ bừng, ấp úng nói cũng chẳng rõ lời, ngượng mà chỉ muốn độn thổ ngay lập tức.

Tối đó, ở nhà họ có chị vợ then rón rén trốn vào chăn trùm kín mít. Chồng lại chẳng được tình ý cho lắm, một mực kéo ra bắt tra thuốc. Hai anh chị giằng co một hồi, rốt cuộc anh Hậu quát rõ bức bối.

- "Minh hay nhỉ, đáng một lát là hết chứ có gì đâu."

- "Trời ạ, mình ơi em nào có phải là Hén Sò mà sợ đáng, em không bị sao thật mà, mình đi ngủ sớm đi mình."

Ông xã xem xét lại cũng thấy đúng, thường ngày cứ phải nịnh mãi các nàng mới chịu nhỏ thuốc nên hôm nay cũng theo thói quen nạt vợ luôn. Anh gãi đầu gãi tai cười cười.

- "Ừ bảo thế thôi, vợ không chịu mai đi dạy bụi phấn bay vào nó sưng vù lên thì anh cũng mặc đó."

Thấy chồng lo lắng cho mình, vợ chợt cảm động chui ra mặc anh muốn làm gì thì làm. Xong xuôi đâu đấy nghe giọng người ta thủ thỉ nhỏ nhỏ xin ý kiến mà then chỉ biết gật đầu.

Từ đi Hội bác Vân tới hội bìm sứa trên mạng, ai ai cũng đồng quan điểm phụ nữ đêm đến là phải lắng lo với ớn ớn một chút. Cả ngày chăm chỉ lo toan cho gia đình có khi cũng không bằng mấy giây lúc đêm xuống đâu.

Không phải chị thấy mọi người vô lý, mà là ở cái tính của chị, cứ cảm thấy xấu hổ mất mặt ấy. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, thôi đã cố thì cố cho trót vậy. Có người hít một hơi thật sâu, đợi tới lúc cao trào nhất thì khẽ kêu lấy lòng chồng.

Cứ ngỡ ai đó sẽ thoả mãn lắm, nào ngờ anh lại hốt hoảng lay vợ hỏi han.

- "Minh...sao vậy mình...anh làm mình đau à?"

Chị một mực lắc đầu mà cũng không làm anh yên tâm được, rốt cuộc đành lí nhí tâm tình.

- "Không...em...em...thích..."

Vợ cố gắng là vậy, thế mà kết quả lại chẳng ra đâu vào đâu cả. Chẳng những không làm chồng vui mà còn khiến anh nổi giận âm ỉ.

- "Anh biết anh kém nhưng ít nhất anh cũng phân biệt được đâu là thật đâu là fake, mình không phải thương hại anh như thế."

Chiếc giường rộng lớn, mỗi người một góc nằm quay lưng vào nhau. Chị thấy tội lỗi lắm, không ngừng tự trách bản thân mình. Cái việc bán năng của người phụ nữ mà với chị sao nó khó khăn đến thế?

Phải chăng chị bị bệnh?

Đầu óc đau buốt rối bời, trong lúc cùng quần bí bách, có bà vợ buột miệng ghen ngào.

- "Lỗi là ở em, nếu mình thấy nhu cầu chưa được giải quyết triệt để thì hay là mình tìm người khác..."

Anh Hậu tức đến mức đang đêm mà phải chồm dậy xả giận.

- "Hay, thử xem trên đời có con vợ nào phũ phàng với chồng như mình không? Minh cao cả quá nhỉ?"

- "Em..."

- "Anh cho mình cơ hội nói lại lần nữa đây. Minh nhắc lại từng từ từng chữ cho anh xem, mình bảo gì anh cũng nghe, thậm chí giờ đi luôn cũng được..."

Hiếm khi thấy ông xã cáu như vậy, bà xã bất chợt run run. Không biết từ đâu mà nước mắt cứ chảy hoài, nước nở thổn thức chẳng thoát được lên lời. Anh thấy chị vậy thì lại thương thương, nằm xuống kéo vợ vào lòng vỗ về.

- "Anh có làm gì mình đâu mà tự dưng lại thế, nín đi không con nó lại cười cho giờ."

Mà dường như vẫn chưa hết bức, có người vẫn cố kiết xĩa đều thêm câu nữa.

- "Muộn rồi ngủ thôi, tối mai anh ra phố Vọng cho mình hải lòng."

Lúc này rõ ràng thoát được ra câu ấy mà giờ chính miệng chồng khẳng định có sao lại chưa xót đến thế? Chị chủ động nép sát hơn vào anh, ngập ngừng biết lỗi ni non.

- "Em sai rồi...mình đừng đi..."

- "Sao? Anh tưởng mình cao thượng không biết ghen?"

-”Không...em...biết ghen mà...”

Chồng nghe vợ áp úng giải thích thì bật cười. Anh hỏi chị ghen như nào, chị bảo chị đau lòng chị khóc. Anh hỏi chỉ có vậy thôi à, chị bảo thế anh muốn sao?

Anh bảo ít nhất cũng phải đảm cho anh một trận chứ?

Chị nói không được, chồng đau thì vợ xót. Đột nhiên anh thấy ấm lòng, hai người trêu nhau qua lại rồi ngủ lúc nào không biết.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Hôm thứ bảy trường chị có liên hoan văn nghệ nên đất cả Hén Sò tới chơi. Anh Hậu thì bận việc công ty rồi nên không qua được. Hai bé được học trò của chị cưng lắm, làm nũng bắt nạt các anh chị miết, mẹ Hà phải nể nhẹ mấy lần.

Bác Thanh hôm nay cũng sang giới thiệu tuyển sinh cấp ba, xong xuôi chạy qua bé Hén Sò suốt, hai con bé này giống hệt mẹ, xinh xắn đáng yêu đáo để.

Anh mua cho lũ nhóc gấu bông mà bọn trẻ cứ rụt rè không dám nhận, mãi sau bé em mới cất giọng ngọt xót.

-”Bác ơi bác không làm ba con được đâu, con có ba Hậu rồi ạ. Chị Hén bảo chỉ có một ba thôi bác ạ.”

-”Vậy hả, thế là chị Hén không biết rồi, một ba là ba ruột, còn ba nuôi thì có thể có nhiều.”

Bác trêu, hai đứa trẻ còn nết tròn xoe nhìn nhau rồi lại nhìn mẹ Hà. Thậm chí lũ nhóc còn chẳng biết ba ruột khác ba ruột chỗ nào, nhưng nghe mẹ chúng thủ thỉ bảo như thế là ba Hậu buồn đó thì liền lắc đầu kiên quyết.

-”Không được bác ạ, một ba thôi.”

-”Đúng ạ, Sò xin lỗi bác Sò có ba Hậu rồi ạ.”

Anh Thanh thấy ba mẹ con như vậy thì phì cười, xoa đầu thom má lũ nhóc rồi cho gấu bông. Chị Hén vẫn chưa yên tâm nên phải hỏi lại cho chắc.

-”Lấy gấu rồi có phải gọi ba không ạ?”

-”Không cần con ạ.”

Nghe bác nói vậy hai đứa mừng huỳnh, luôn mồm cảm ơn. Xong Hén Sò còn được bác bồng đi xem hết chỗ này tới chỗ khác, thích ới là thích.

Nhà gần trường nên ban sáng ba mẹ con đi bộ, tầm chiều xong việc thì bác Thanh ngỏ lời chở về. Chị Hà chưa kịp từ chối khéo hai nhóc đã ríu rít leo lên xe bác ngồi chễm chệ rồi, thế là mẹ đành phải đi theo, đúng là muối mặt vì con vì cái.

Lại kể chuyện anh Hậu hôm đó chỉ làm tới hai giờ hơn thì có hẹn đi bar chơi với cô ấy. Hai người khá hợp tính nên nói hết chuyện này tới chuyện kia, chẳng mấy chốc đã tới năm giờ chiều.

Anh Hậu uống cạn ly cuối cùng, định về thì nghe tiếng trách móc bên tai.

-”Sớm vậy, chán nhau rồi sao?”

-”Hâm à, nói linh tinh gì thế? Đạo này anh bận quá rồi, tranh thủ về sớm chút không vợ lại buồn.”

Thấy người ta có vẻ dỗi hờn, anh đành gọi thêm ly nữa rồi ra điều kiện chỉ hết châu này thôi, ai đó không hài lòng nhõng nhẽo.

-”Gớm, tự dung yêu vợ ghê nhỉ?”

Có người không thừa nhận cũng chẳng phủ định, chỉ đơn giản nói.

-”Vì vợ là vợ anh em à.”

Cô muốn lắm hỏi lại, vợ là vợ anh, vậy còn em, em là ai? Nhưng lí trí không cho phép cô nhờ lời nhỏ mọn đành hanh, cô phải là chỗ dựa tinh thần cho anh chứ không được làm người phụ nữ khiến anh mệt mỏi.

Ngắm rồi đành cay đắng nhấp rượu.

-”Con trai nói nhớ anh.”

-”Lát ra kia anh mua máy bay điều khiển từ xa, em cầm về cho con.”

-”Tình cảm mới quan trọng anh à.”

-”Ừ, hôm nào rảnh anh qua.”

Cô khẽ cười khẩy, rảnh, đợi bao giờ cho anh rảnh?

-”Nếu em chết, anh sẽ khóc chứ?”

Anh cười, người ơi là người, vì đâu tự dưng hôm nay lạ lùng vậy?

-”Không khóc.”

-”Vì sao vậy?”

-”Đề em ra đi cho thanh thản.”

-”Thế nếu vợ anh chết?”

Cô thấy người ta khẽ nhủ mảy đặng dặng thanh toán. Câu hỏi đó, anh cũng chẳng cho cô đáp án.

...

Ông xã được hôm về sớm, trong lòng vui vui vì nghĩ kiểu gì vợ thấy anh cũng phấn khởi, thế nào mà vừa mới tới cổng chung cư đã gặp cái xe đen sang trọng đậu ngay phía trước.

Hai con gái hôn hít âu yếm tên đàn ông khác.

Bà xã bước xuống dịu dàng vẫy chào người ta.

Cái cảm giác ấy, quả thật không dễ chịu chút nào.

Cố nín, cố nhịn, mà rốt cuộc cũng chỉ chịu đựng được tới bữa cơm. Ba vừa gấp thức ăn cho con, vừa nịnh ngọt.

-”Hén Sò hôm nay đi chơi những đâu, có vui không con?”

Sò gật đầu bảo vui lắm, chị Hén cắn một miếng đùi gà, nhai ngồm ngoàm rồi ngoan ngoãn tường thuật sự tình.

-”Hôm nay đi ra trường mẹ chơi ba à. Các anh chị cho nhiều kẹo lắm, bảo là con cô Hà sao mà xinh thế, chỉ muốn cắn cho mấy cái ạ. Gặp cả bác Thanh nữa, bác Thanh cho gấu bông nhưng bọn con sợ phải gọi ba nên không dám lấy. Em Sò bảo chỉ có một ba thôi, bác bảo có một ba ruột nhưng có thể có nhiều ba nuôi. Nhưng Hén bảo chỉ có ba Hậu thôi, xong rồi bác cho gấu nhưng bác không bắt gọi ba nữa ạ.”

Anh Hậu cười khẩy, trên đời có loại đàn ông vậy sao? Thích có con sao không tự đẻ mà dụ dỗ con gái nhà người ta làm chi vậy?

Cũng may hai đứa nhà anh khôn.

Đúng, con ba Hậu là phải thế chứ.

Vợ anh ngồi cạnh thì tùm tùm, Hén nhà chị vậy đó, không biết mai sau có giỏi được như anh Khôi không nhưng trí nhớ tốt lắm. Người lớn nói cái gì là bé có thể nhắc lại được y chang à, mặc dù có những từ con còn chẳng hiểu nghĩa là gì.

Con nhóc còn được cái nét ăn uống tốt chứ không hay nhõng nhẽo như Sò, đó, vừa mới đó mà đã gặm hết cái đùi gà rồi.

Mẹ Hà gấp thêm cho em chút rau xào, bé ăn ngon lành. Đoạn một lúc như nhớ ra cái gì đó liền vẫy vẫy ba Hậu.

-”A, lúc đi xe bác Thanh còn bảo mẹ Hà là bao năm trôi qua cảnh xưa còn đó mà người xưa đâu rồi...bác hỏi sao mẹ hứa đợi bác mà mẹ không đợi...”

Có người bị con gái bóc mẽ mà đỏ bừng cả mặt, đất trời ơi, tưởng hai đứa chơi với nhau mà, ai biết chúng nó ranh thế cơ chứ? Đã vậy bây giờ chị ấy còn quay sang tra khảo.

-”Mẹ ơi sao mọi khi mẹ dặn Hén đi đâu cũng phải đợi em Sò thì mới là bé ngoan mà? Sao mẹ không đợi bác Thanh hả mẹ? Thế mẹ Hà là bé hư à?”

-”Mẹ Hà hư á...eo mẹ Hà hư...”

-”Mẹ Hà phải xin lỗi bác Thanh giống chị xin lỗi Sò nhờ Sò nhờ...”

-”Vâng đúng ạ, xong mẹ phải thom bác Thanh để bác ấy hết giận nữa ạ.”

Ba Hậu mặt khó coi lắm rồi, phùng phùng đứng dậy. Chỉ là muốn đẩy khế cái bàn để đi ra phòng khách thôi mà nào ngờ trong con giận giữ lực hơi mạnh, hại Sò đang khoanh tay ngoan ngoãn trên bàn giặt nãy mình.

May mà có mẹ Hà giữ kịp thời không thì hôm nay bé em ngã lộn cổ. Vài cái bát văng xuống đất, nước canh đổ tung toé, hai con sợ hãi meo meo khóc lóc, bà xã thấy thái độ chồng như vậy cũng tái mét.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Hôm ấy có ông chồng không nhận được con hoả, cứ vậy bỏ đi, một cái ngoái đầu trở lại cũng chẳng có.

Đề lại bà vợ già với hai đứa con thơ nước mắt nước mũi tèm nhem. Em Sò khóc lóc nức nở, chị Hén cũng tức tưởi cuống quýt, luôn miệng hỏi mẹ ơi ba Hậu ghét con à?

Mẹ ơi hay là tại Hén chưa ngoan?

Sao ba Hậu lại hất đổ bát canh với đĩa thịt hả mẹ? Ba giận gì vậy mẹ? Ba không thương Hén Sò nữa rồi à mà ba còn đi đâu?

Ba Hậu chưa ăn xong ba Hậu có đói không?

Mấy giờ ba mới về?

Chị Hà lấy khăn lau mặt mũi cho hai đứa, dỗ mãi lũ nhóc mới chịu nín. Rồi các nàng bắt mẹ phải vào nằm cùng, đòi mẹ kể chuyện cổ tích. Tưởng rằng trẻ con thì nhanh quên, khổ nỗi không phải lúc nào cũng như vậy.

Cứ một lúc lại kéo nhau chạy ra ngoài cửa ngóng, ngóng mãi không thấy gì mới tiu ngiu vào giường phụng phịu.

-”Mẹ Hà ơi ba Hậu chưa về mẹ Hà ạ.”

-”Ừ, ba bận công việc mà.”

Mẹ ngọt nhạt dỗ dành, bé em quay sang thì thầm với bé chị, ba bận đó, chắc xong việc ba về. Bé chị có vẻ không đồng tình, léo nhéo phản đối.

-”Mẹ Hà và em Sò ngốc lắm, ba Hậu giận nên bỏ nhà ra đi đấy. Hôm lâu rồi anh Khôi cũng giận bác Đăng xong anh Khôi bỏ nhà á, bác Vân khóc sưng húp cả mắt nha, xong mẹ Hà bảo là Hén với Sò không được học hư theo anh ấy.”

-”Đâu có, Hén nằm mơ rồi.”

-”Không phải, là thật đấy, mẹ quên mất rồi ý. Bây giờ phải đi tìm ba Hậu thôi không ba đi lạc rồi bị ông ba bị ông ấy bắt cóc mất thì khổ lắm đó mẹ Hà à...”

Trời đất cái con nhóc này, chuyện từ đời thừa nào mà nó vẫn cứ nhớ vanh vách vậy hả? Có con ranh quá nhiều khi cũng khổ, chị Hà đành cười trừ giải thích.

-”Chỉ có trẻ con mới bỏ đi thôi, ba Hậu lớn rồi là ba Hậu đi làm. Mọi khi ba vẫn đi làm về muộn đó thôi, Hén không thấy à?”

-”Thật ạ?”

-”Ừ, ngoan ngủ đi, ngủ dậy là thấy ba nha.”

-”Sò đợi ba Hậu gọi điện về chúc ngủ ngon rồi Sò mới ngủ mẹ Hà ạ.”

-”Hén cũng thế, mẹ Hà kể chuyện tiếp đi ạ.”

Anh nhà chị vậy đó, cứng con như cứng vàng, bận bịu thế nào cũng vẫn dành thời gian gọi về nói chuyện với con mấy câu. Bọn này bị chiều hư mất rồi, mẹ ngo đồng hồ thấy mười một giờ kém liền thờ dài bắt lực gọi ba, nhưng là cho hai con nói chuyện.

-”Cô ơi cho con gặp ba Hậu cô ạ.”

Nghe giọng con gái lớn mà chị giật mình. Muộn vậy rồi còn cô nào đây không biết?

-”Ba ơi ba giận rồi bỏ nhà ra đi giống anh Khôi hả ba...ba giận với ghét gì Hên thế....không phải à ba...thế ba ghét em Sò hay ghét mẹ Hà...cũng không phải ạ...vậy ba Hậu bận việc à...Hên nhớ ba quá ba à...ba ơi xong việc ba về với Hên nha...ba ơi lúc này ba ăn chưa hết bát cơm ba có đói không ba...”

Chị Hên chưa nghe xong thì em Sò đã hung hãn giật máy méo máo.

-”Ba Hậu ơi Sò ra ngoài cửa...ra để đợi ba ý...nhưng không thấy... dạ...dạ...mẹ Hà kể chuyện cổ tích ạ... ba không về à...ba có về không...ba nhớ Sò không ba...Sò nhớ ba à...chị Hên cũng khóc nhớ ba...mẹ Hà ạ...mẹ Hà thì con không biết...mẹ Hà không khóc...”

Nững nịu một thôi một hồi các nàng ấy mới trả máy, chị không nghe rõ đầu dây bên kia anh dặn con gì nữa, chỉ thấy lù nhúc hí ha hí hửng bảo lát ba về.

Cứ ngỡ chồng hứa vui cho con ngủ, ai ngờ tầm ba mươi phút sau chuông cửa kêu thật. Hai đứa bật dậy như lò xo chạy ra ôm vai bá cổ ba. Chị Hà nhân tiện tranh thủ dọn dẹp đồng hồ đồng trong bếp, ông xã thì vừa bồng các nàng vào phòng vừa ra sức nịnh nọt.

Anh Hậu lúc này nghe con gọi đã sốt hết cả ruột rồi, giờ về thấy bọn trẻ vẫn thức đón mình thì thương chẳng để đâu cho hết. Hai cục bông đáng yêu như này, thử hỏi làm sao mà không xót được đây?

Để dành Hên Sò ngủ rồi tắm giặt xong xuôi anh mới phát hiện ra có vài cuộc gọi nhờ vả tin nhắn mới, liền lập tức mỉm cười rep lại.

“Muộn rồi sao chưa ngủ? Phải giữ da chứ.”

“Ngủ không nổi, lo cho đằng ấy. Em suy nghĩ rất kỹ vấn đề anh tâm sự lúc tối rồi. Chỉ có một đáp án thôi, vợ anh không phải thuộc dạng lãnh cảm ít nói mà người cô ấy yêu không phải là anh. Em nghĩ chắc mối tình đầu với cái anh hiệu phó gì đó sâu đậm quá rồi, em là phụ nữ nên hiểu rõ tâm lý đàn bà, tin em đi.”

“Anh không muốn nhắc lại chuyện đấy nữa.”

“Vâng. Nhưng không phải em nhiều chuyện mà em thật lòng quan tâm tới cảm xúc của anh. Hãy nhớ rằng dù bất cứ chuyện gì xảy ra anh vẫn còn có em, em sẽ luôn là điểm tựa cho anh.”

“Anh biết, em ngủ ngon.”

Anh cảm sặc điện thoại rồi mệt mỏi đặt lưng xuống giường. Vợ anh lau dọn xong cũng nhẹ nhàng kéo chăn chui vào cùng, chẳng biết chồng đã ngủ chưa nhưng vẫn dịu dàng mở lời.

-”Chồng bức những lời bé Hên nói lúc ăn cơm à?”

Đúng là thế thật.

Nhưng cảm thấy mất sĩ diện nên có người phù nhận.

-”Lúc đó chợt nhớ ra có hẹn với bạn nên anh đi chơi thôi, bức bội quái gì đâu.”

-”Vậy ạ, thôi anh ngủ đi mai còn dậy đi làm, khuya rồi.”

Tưởng câu chuyện sẽ kết thúc ở đây, ai dè tầm chục phút sau chị lại nghe tiếng trách nhẹ bên tai.

-”Ờ thì nhắc mới nhớ, anh cứ tưởng trước khi lấy anh mình không có kinh nghiệm yêu đương cơ. Hoá ra là làm màu à?”

Giọng ông xã lạnh lạnh, mà tình cờ bên dưới chân chạm chân còn thấy lạnh hơn. Vợ đành đổi đầu hà hơi matxa, thấy âm ấm rồi mới nhỏ nhẹ trình bày.

-”Cò thì em bảo có, không thì không chứ làm màu làm gì hả mình? Hồi ấy thầy Thanh mới chia tay người yêu tình thân sa sút lắm, còn định bỏ cả học bổng du học. Vì hai nhà thân với nhau với thầy Thanh lại là học trò cũ của ba nên ba mẹ anh ấy mới sang nhà em nhờ khuyên bảo động viên giúp. Ngày đó thầy còn trẻ chưa chín chắn, thầy cứ hỏi em hoài rằng là có phải do thầy xấu nên từ giờ sẽ ế không? Em cuống quá liền buột miệng bảo không phải...thầy cũng xấu vừa chứ không đến nỗi quá xấu...”

Nghe chị kể chuyện mà anh bật cười, trong lòng cũng nguôi ngoai phần nào.

-”Đó, xong thầy hỏi nhờ thầy đi du học về không lấy được vợ thì sao? Em chẳng biết nói gì cả...thầy lại bảo hay là em đợi thầy cho thầy có động lực phấn đấu...em bị đơ luôn ấy...nhưng ba nháy mắt nên em gật đầu đại à...chuyện cũng chỉ có vậy thôi...”

-”Có gì khác nhưng giờ mình nói vậy thì anh cũng biết sao được?”

-”Ồi dào, em mà yêu thầy ấy thật thì làm sao mà em đồng ý lấy mình được...theo như luật nhân quả thì cái tội phản bội là nặng lắm mình à...em chẳng

dám phạm đâu...”

Cái bà vợ này học thuyết trình ở đâu mà ăn nói nó dễ nghe với xuôi tai thế cơ chứ? Ai đó lúc này còn giận hờn hực mà giờ nghe người ta tâm tình có một chút mà tim gan cứ kiểu như có dòng nước mát chảy qua vậy.

Cũng không biết cái bà vợ này có học nghề xoa bóp không mà mỗi lần bà ấy chạm vào chân là cứ thấy thoải mái nhẹ nhàng hết cả người.

Có ông chồng nhắm hờ mắt hưởng thụ. Rõ ràng ngày xưa đến với chị chẳng phải do yêu đương say đắm gì, giờ thì nghĩ già rồi còn yêu gì nữa, thế nào mà thình thoảng nhận thấy vợ không đúng mực phải phép một chút thôi là cứ gai gai khó chịu như bị cả đàn kiến đốt ấy.

Suy tư mãi mà chẳng hiểu nổi chính mình.

Hay giống như Hến Sò, hai con gái, là con của ba Hậu. Phải rồi, có lẽ chỉ đơn giản là, vợ anh, cũng phải thuộc quyền sở hữu của anh.

Đúng vậy, vì vợ là vợ anh mà, có phải vợ thằng khác đâu chứ?

Thông suốt rồi, ông xã cười cười vòng tay qua ôm lấy chân bà xã. Người này thật là, chỉ biết quan tâm tới người khác mà quên luôn cả bản thân mình, sờ thấy cồng cồng à.

Anh thì không biết matxa, chỉ thom chọt một cái rồi tiện tay nhét vào bên trong áo. Chị Hà phía dưới tim tưởng chừng lạc mất mấy nhịp ấy, ngấm mà thấy chẳng ra cái thể thống gì sất, đòi thừa nào có hạng đàn bà chân đặt chân lên ngực ông xã hả?

Còn gì là quy củ thể diện nữa?

-”Minh buồn cười thế nhĩ? Có cái con vợ nào cứ đập chồng bình bịch thế không?”

Giọng anh nửa đùa nửa thật trách cứ. Oan cho chị quá, nào có dám, chỉ là vẫn cố sức giãy giụa kịch liệt. Tiếc rằng người ta kiểm soát quá chị không thoát nổi, còn bị nạt ngoạn dùng phiên anh ngủ mới oái oăm chút.

Xong rồi cũng chẳng biết sao cả đành nằm yên.

Nằm một lát thấy sao ấm áp dễ chịu quá, thế cho nên chồng lìm dim tay lỏng rồi nhưng chị lại chẳng nỡ rút chân ra.

Đêm ấy, thật ngọt ngào.

Sáng hôm sau, cứ nghĩ sẽ là một ngày nắng dịu đẹp đẽ. Nào đâu ngờ, thế sự khôn lường, vừa mới dậy xong tiết hai cô giáo Hà đã được học sinh thông báo có mẹ chồng tìm.

Cũng chưa kịp rót chén nước mời mẹ uống đã được nghe bài ca tổng si vạ.

-”Chị Hà à, bây giờ chị nói rõ ràng tôi nghe nào, chị có đẻ hay không?”

Bà Mây quát ầm ầm khiến Hà có chút xấu hổ với đồng nghiệp gần đó, liền thủ thi bảo mẹ thông cảm nói nhỏ nhỏ giùm con. Khổ nỗi có người không những không chiều lòng con dâu, chất giọng ngược lại tăng lên cao vút và chua loét.

-”Gớm cô giáo sĩ diện hão. Cô sợ tôi làm mất mặt cô à? Vậy sao cô không đặt mình vào tôi, nghĩ cho tôi. Cô có biết cái bà già này không có cháu trai cả ngày chẳng dám vác mặt ra đường không?”

-”Mẹ à mẹ đừng nói vậy tui chị Vân, với lại có phải con muốn là được đâu, từ hồi đó tới giờ bọn con cũng không dùng biện pháp gì mà, có thể chưa có duyên. Mẹ bớt giận, mẹ tới đây rồi thì trưa qua nhà con ăn cơm nhé.”

Chị cố gắng xoa dịu không khí, mà càng xoa càng như đổ thêm dầu vào lửa.

-”Nhà nào là nhà cô? Bố lão bố toét nó quen à, cái nhà đó là thằng Hậu mua, nhà của con tôi thì cũng là của tôi, cô hiểu chưa?”

-”Dạ vâng con nhờ lời, con mời mẹ trưa qua nhà mẹ ăn cơm ạ.”

So với những người quen biết thì Hà cũng thuộc dạng khéo ăn khéo nói, tiếc rằng ở trước mặt mẹ chồng cứ thốt câu nào là thành sai câu ấy.

-”Nhà mẹ cái mẹ nhà cô ấy, cô móc mĩa tôi phải không? Loại mất dạy, mang tiếng cô giáo học thức cao, chỉ có xia đều là giới, tôi thêm vào mà ăn với chả uống.”

-”Con đâu dám, mẹ bớt nóng, thôi để con gọi nhà con có gì bảo anh nhé.”

-”Dở người à mà gọi, nó đang bận công việc gọi cái gì? Đàn bà con gái chẳng biết nghĩ cho chồng gì cả, thế hệ các cô giờ là hư hỏng hết cả, chẳng được một góc của chúng tôi ngày xưa, sượng quá dùng mớ hết rồi.”

-”Dạ...”

-”Dạ dầm cái gì, già tạo thấy gớm. Hôm nay tôi đến là muốn nhắc nhở cô rằng, cứ liệu liệu mà triển khai, từ giờ tới cuối năm mà không có tin vui là tôi tìm người để thuê cho thằng Hậu. Ăn nằm với nhau có khi nó mê con đó rồi cô bị đuổi ra khỏi nhà lúc nào không hay đâu, tôi thương nên tôi cảnh báo trước thế thôi.”

Bà phán xong rồi đi thẳng, để lại con dâu sững sờ. Chuyện tày trời như vậy mà mẹ cứ làm đơn giản như đi chợ mua mớ rau vậy đấy, có gì chắc mấy hôm nữa chị phải thừa chuyện với ba mất thôi.

May mắn là sau đó không có tiết nữa chứ có chắc với tâm trạng này chị dạy dỗ bọn trẻ cũng chẳng thoải mái. Mẹ em Sò rẽ xuống siêu thị mua thức ăn rồi mới lên nhà dọn dẹp.

Bình thường chị luôn giặt đồ bẩn trong ngày, chỉ có đêm qua bận dỗ con nên mới để tới sáng nay. Hén Sò đột này bết nghịch ngợm, áo quần không có dính màu về nữa, vì thế chị chẳng cần ngâm với vò qua làm gì.

Khổ nỗi được hôm con ngoan thì ba lại hư.

Áo sơ mi hôm qua ba mặc vương mùi nước hoa ngọt ngào lắm. Chỉ riêng mùi đó thì cũng không có gì nghiêm trọng vì anh hay đi tiếp khách, có hương thơm lạ là chuyện bình thường, điều đặc biệt chính là tùm lum một đồng những dấu son môi đỏ rực rỡ.

Chị Hà nhìn mà nghèn nghẹn, cảm giác như vướng cái gì đó ở cổ không sao thốt lên lời.

-”Cô ơi cho con gấp ba Hậu cô ạ.”

Rốt cuộc là cô nào đây? Tỉnh một đêm hay tri kỉ bao lâu nay?

Có bà vợ hôm đó vẫn cố điềm tĩnh hết sức trước mặt con cái. Đợi đến tối mệt hai hốc đi ngủ, anh tắm xong đang xem tin tức xả stress chị mới nhẹ nhàng tiến đến ngồi cạnh đưa cho chồng cái áo, giọng nói vô cùng dịu dàng.

-”Minh à, cái này em nên giặt hay nên đóng khung kính treo lên tường làm kỉ niệm ạ?”

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Ông xã nghe vậy chột đơ cả người.

Thử tưởng tượng nếu cùng cùng cái áo như này rơi vào tay bác Đào hay bác Bích thì sao? Chắc chắn hai sếp tối nay vác gổ ra ban công rồi.

Không thì chí ít cũng được ăn một trận tổng si vả.

Thế nào mà vợ mình, vẫn có thể vừa hiền dịu nhẹ nhàng vừa khiến chồng thấy gai gai trong lòng.

-”Giặt...mình...giặt hộ anh với.”

Anh Hậu ngập ngừng ấp úng. Chị Hà bỏ vào nhà tắm, một câu cũng không nói thêm.

Nói thật lúc thay ra ném luôn vào giỏ đồ bẩn nên cũng chẳng phát hiện ra mấy vết son. Nhưng như vậy không có nghĩa là không đoán được thủ phạm. Thảo nào tối qua có người cứ loay quanh đằng sau mình, tiếc là lúc đó anh đang tâm trạng, miệng thì tâm sự giải toả tay lại mãi sửa cái giá sách cho thằng Bi nên không để ý.

Nghĩ ngợi một hồi ai đó liền lấy máy nhắn tin.

“Son trên áo anh là của em à?”

Rất nhanh đã nhận được hồi đáp.

“Nói linh tinh gì vậy, không hiểu gì hết á.”

“Đừng chối và đừng để anh cáu, không ai hiểu em bằng anh đâu.”

“Được rồi, là em đó. Giúp anh thôi mà, trêu một chút xem vợ có biết ghen không.”

“Lần sau đừng bao giờ chơi trò đại dốt như thế, anh cảnh cáo luôn đấy.”

“Người ta đọc được lại tưởng anh yêu vợ lắm ấy.”

“Vợ là vợ anh em à.”

“Thôi em xin lỗi, bỏ qua nha. Em đang định cho bé Bi học tiếng anh một thầy một trò với người nước ngoài, nhưng cái lớp ấy đắt quá, 2500 đô một khoá, đang chẳng biết tính sao anh à. Mà không cho con đi học thân làm mẹ lại thấy có lỗi.”

“Đừng lo, mai anh chuyển em 3000.”

“Thôi, ngại chết.”

“Có gì mà ngại? Em còn giúp anh nhiều hơn thế, nếu không có em lúc anh tưởng mình điên mất.”

“Được rồi, em nể anh lắm nên mới nhận đó.”

“Ừ, có chuyện này...”

“Sao cơ ạ?”

“Ngày cưới anh đã hứa trước họ hàng hai bên là sẽ cố gắng đem lại cho Hà một cuộc sống sung túc và thoải mái nhất có thể. Nên cho dù không yêu anh cũng chẳng bao giờ muốn thấy bà xã buồn. Hiểu cho anh, là thằng đàn ông mà không giữ được lời thì hèn lắm em à. Vậy thôi, ngủ ngon nhé.”

“Rồi, chúc anh ngủ ngon, mơ thấy em nữa thì càng tốt.”

Anh Hậu chợt nhớ lại một thời xa xưa, ngày đấy so với nhà anh thì nhà chị khá giả hơn rất nhiều, trường Hà dạy bây giờ là của ba chị mà. Khi ấy mới gặp nhau vài bận mà chẳng hiểu sao mẹ anh đã quý chị Hà lắm, chưa gì đã ngỏ lời thông gia, vì hai nhà có giao tình từ trước nên ba chị cũng chẳng phản đối.

Từ vụ mối tình đầu đổ vỡ khiến anh mất tin tưởng vào chuyện yêu đương, cảm thấy lấy vợ cũng chỉ là một việc mà thằng con trai cần thực hiện để hoàn thành trách nhiệm với cha mẹ thôi, đâm ra lấy ai chả thế.

Ấn tượng lần đầu với bà xã là anh thấy chị rất đẹp, đúng chuẩn con gái nhà lành da trắng môi đỏ tóc dài mượt mà thướt tha, tính cách thì nhẹ nhàng, ăn mặc giản dị nhưng cả người toát lên cái gì đó rất quý phái ấy.

Kiểu như khí chất riêng mà ít người có được, nhưng thực lòng ngắm mình chỉ là thằng nhân viên quen lương tháng ba cọc ba đồng nên hơi tự ti, ai đó kéo “vợ chưa cưới” ra ngoài giải sầu tay trình bày.

“Công tâm mà nói là em rất hoàn hảo nhưng mà anh chưa yêu em, mai sau cũng chưa chắc đã có để yêu được em. Nhà anh cũng nghèo nữa, có một anh trai bên trên nên chắc cưới nhau xong phải ra ngoài thuê nhà. Em giờ suy nghĩ lại vẫn còn kịp.”

Chẳng ngờ chị cũng bẽn lẽn tâm tình.

“Anh à, ai cũng chê em nhàm chán lạc hậu. Trước anh em còn chưa yêu ai nên chẳng có kinh nghiệm gì cả. Anh giờ suy nghĩ lại vẫn còn kịp.”

Hai người ngẩn ngơ nhìn nhau rồi quyết định cho đối phương một ngày suy nghĩ, đúng tám giờ tối mai nói ra quyết định của mình. Hơi xấu hổ nhưng phải thừa nhận thời khắc soạn hai từ đồng ý anh có chút hồi hộp. May mà vừa nhận send thì máy có tin nhắn mới, chị cũng ưng thuận.

Thoát cái giờ đã trôi ra Hén Sò riu rít suốt ngày rồi, nhanh thật mà. Nếu không có vợ tần tảo vất vả chăm lo cho gia đình thì chưa chắc anh đã có được sự nghiệp như giờ. Nghĩ thấy việc vừa xong dù sao cũng có phần lỗi do mình nên ông chồng nào đó liền tắt tivi vào nhà tắm với vợ.

Bà xã rất cẩn thận, như người ta thì ném hết vào máy, nhưng nhà anh thì một số đồ chị vẫn tỉ mỉ giặt tay.

Anh tiến đến ngồi xôm cạnh chậu áo quần to bự, giọng đều đều.

“Vợ ghen à?”

“Có những lúc anh thích mình ghen, nhưng nhìn mình như này anh lại thấy khổ tâm lắm.”

“Là bạn anh đùa dai, cho anh xin lỗi mình.”

Chị buồn.

Chị rồi.

Chị không biết có nên tin chồng hay không?

Những lúc bức tức thì con người ta thường không khống chế được cảm xúc của mình nên hay nói những lời gây tổn thương. Chị biết rõ điều đó, thế cho

nên chị lựa chọn im lặng.

Ai bảo con người chị chẳng giỏi gì cả, chỉ được mỗi cái nhịn tốt.

-”Minh vẫn giận anh à?”

Ông xã tay nắm tay, cúi đầu xuống thấp ép bà xã phải đối diện với mình, nỉ non nịnh nọt.

-”Làm sao để vợ hết bực anh đây?”

Vợ rút tay lại, tiếp tục giặt áo quần khiến lòng chồng ngứa ngáy khó chịu. Anh thờ dài nhặt cái quần nhỏ của ai đó ngồi vò cùng. Có người đồ bưng bưng, để anh giặt quần áo đã là không phải phép lắm rồi, lại còn giặt cái đồ bẩn của chị nữa chứ?

Rốt cuộc đành thẹn thẹn mở lời.

-”Minh thật...tra em đây...mình vào đi...”

-”Vào một mình buồn lắm, vợ ghét anh mà.”

-”Em đâu có ghét mình đâu.”

Anh thấy ấm lòng hơn một chút, biết vợ ngượng nên không giặt nữa, rửa sạch tay rồi dựa vào vai chị trấn an.

-”Xưa nay tiếp khách nhiều, quan hệ cũng rộng nhưng anh chưa bao giờ đi quá giới hạn cả, mình tin anh không?”

Giả kẻo anh chỉ nói không thì chị chắc còn tiếp tục lạnh mặt được đây, nhưng mà anh lại không như thế, cái tay hư hồn kia đã đưa qua vạt áo nghịch nghịch rồi. Tim gan chị rồi ren hết cả luôn à, đã vậy người ta lúc thì nhẹ nhàng ân cần lúc lại cuồng nhiệt say đắm, môi là lướt hôn dọc cổ rồi lại trườn xuống bả vai, giọng thì trầm cọt nhả.

-”Minh bảo luôn tin anh cơ mà, mình nói mà không giữ lời.”

Ai đó bị trêu đến mức tưởng như tim rút ra ngoài mất luôn rồi, vừa đẩy chồng ra vừa bói rồi áp úng.

-”Em tin...em tin là được chứ gì? Minh để yên cho em giặt áo quần đi mà.”

Anh bật cười tha cho bà xã, nhưng vẫn ngồi đó trêu mếu ngấm vợ giặt đồ. Thực ra lấy một người mình không yêu cũng tốt đó chứ, người ta bảo càng yêu nhiều thì càng dễ sinh sự cãi nhau, cuộc sống như này đôi khi nhầm chán nhưng cũng khá nhẹ nhàng dễ thở.

Đêm đó ba Hến quyết giúp mẹ Sò phơi áo quần, cần mẫn mà không được cơ. Sau rồi vào trong giường ông ấy cứ hít hà tình cùm lăm, thú thật mặc dù xấu hổ nhưng chị phải thừa nhận rằng, một chút tức giận cũng chẳng còn.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Sáng ra kể chuyện với bác Vân thì bị cười thối mũi. Bác bảo thím đúng là con ngốc, chồng đã có ý đồ dành thì mình cũng phải cố mà làm kiêu thêm tý chứ.

-”Em cũng biết mình vô tích sự mà, nhưng tại nhìn cái mặt thôi là em đã thương lắm rồi ấy.”

-”Ồi dào, thế mới nói đàn bà chết vì mềm lòng mà.”

-”Dạ.”

-”Chuẩn bị xong chưa, tôi với thím đi shopping.”

-”Ồ em xong lâu rồi mà.”

Bác Vân nhìn áo quần của thím Hà nhưng cũng chỉ chep miệng chứ không nói gì. Thôi kệ vậy, tính cách thím như thế rồi, cứ thoải mái là tốt nhất chứ có thay đổi lại thành gượng gạo khó chịu.

Hai chị em lượn qua lượn lại vui đáo để, công nhận bác Vân tính hay, chị còn hợp với bác hơn cả dì Hợi.

-”Đi shop mà thím không mua cái gì thì vui sao được? Lại đây thử bộ này đi.”

-”Ôi ngại lắm bác ạ, hở nhiều quá.”

-”Cái thím này đúng là cổ hủ, tôi già khấm khú ra còn mặc được nữa là thím..”

Bác phân nản hoài nên chị Hà đành phải nghe theo. Lượn được hai tầng trung tâm thương mại, đang định lên tầng thứ ba thì bác có điện thoại, của anh nhà. Bác mở loa ngoài nên chị cũng nghe thấy luôn.

-”Vợ ơi cứu anh với, cái con Hương nó bám riết quá chừng, không làm cách nào cắt đuôi được. Mà ra tay với phụ nữ thì lại không đáng mặt đàn ông, thôi trăm sự nhờ cả vào mình đây. Con bé đang ở bar Duy Thanh đợi anh nhé.”

Mẹ em Sò suýt sặc, đòi thừa nhà nào có cái sự vợ chồng chơi gái xong mặt dày gọi cho vợ nhờ giải quyết hộ như vậy không? Chuyện này mà kể cho mấy cô ở trường chắc chắn bọn chúng bảo chị bịa mất.

-”Ông cũng một vừa hai phải thôi chứ, bà đây còn chưa kịp mua phần.”

-”Thôi mà, hôm nào anh đền sau...hay thế này đi, vụ làm ăn ở Đà Nẵng đó, anh sẽ thay vợ chịu trách nhiệm, tuần sau vợ tha hồ đi spa.”

-”Nhớ giữ lời.”

-”Rồi rồi, quân tử nhất ngôn.”

Mẹ Cún tắt máy, chị lục tung các túi, một hồi mới tìm được mảnh giấy nợ. Hà lúc đó chưa hiểu mô tê gì sất, mãi đến khi tới nơi mới thấy quả thật là phục bà chị đầu này sất cả đất.

Ba thằng đầu gấu quần đen áo đen được gọi đã đứng sẵn ở cổng đón bà chủ.

Hai chị nữa tổng cộng là năm người tiến tới phía đối tượng, em Hương rất chi là ức chế, nhưng vì còn giữ thể diện nên cố lên tiếng nhẹ nhàng.

-”Đề nghị mọi người tìm bàn khác được không ạ, bàn này có người rồi.”

-”Đợi anh Đăng hà cung?”

Chị Hà xém cười, chất giọng của chị Vân, sao mà nó chua, nó khác thường ngày đến thế?

-”Thì sao? Mấy người là ai?”

Tên phục vụ vừa hay đi qua, bác lấy ly rượu trên khay, nhấp một ngụm rồi mới thản nhiên hỏi.

-”Thế cô em là ai? Tư cách gì mà ở đây đợi anh Đăng?”

-”Tôi là người yêu anh Đăng thì tất nhiên phải thừa tư cách rồi.”

Khá khen, bé này cũng cứng phết.

-”Vậy hả? Biết anh Đăng có vợ rồi chứ?”

Hương hơi tái mặt, nhìn người phụ nữ đối diện một lượt rồi cố bình tĩnh gằn giọng.

-”Thì sao? Chị là vợ anh ta hả? Có gì thì mời chị về nhà mà giải quyết với chồng còn bọn tôi yêu nhau là thật lòng, tình yêu vốn không có lỗi.”

-”Chắc không? Hai người...thân thiết tới mức độ nào rồi..”

Chưa gì đã thấy bác “đau lòng” tới mức suýt nhỏ nước mắt rồi, em bé kia được đà làm tới.

-”Chị nghĩ mà xem, nếu anh ấy không thương tôi thì làm sao mà có mối quan hệ này được chứ? Nên lỗi không phải ở tôi, tôi chẳng qua chỉ sống đúng với trái tim và cảm xúc của mình thôi. Bọn tôi hiện giờ rất tốt, như người một nhà, tuy hai mà là một.”

Hình như chi đợi có câu đấy, chị Vân tươi roi rói lấy tờ giấy nợ đã chuẩn bị sẵn để lên bàn, giọng điệu hớn hờ vui vẻ.

-”May quá em ạ, cái tên này nó nợ chị hai chục tỷ, cầm cả sổ đỏ ba mảnh đất ở Hà Đông của mẹ chị mà mấy năm rồi chưa chịu trả. Chị đòi mãi không được, giờ thì tốt quá rồi, hai người tuy hai mà là một mà, em thay anh Đăng thanh toán cho chị với.”

Bé Hương mặt tái mét, run rẩy ấp úng.

-”Chị...chị...là ai?”

-”Chị là ai nữa, chị là chủ nợ của thằng đó.”

-”Sao có thể, anh Đăng...anh Đăng là đại gia mà...”

-”Ôi dồi ôi em ngây thơ quá em ơi, đại gia gì chứ, phá sản từ lâu rồi, toàn dùng cái móc đại gia để đi lừa tiền gái thôi. Lúc đầu hắn sẽ chỉ rất thoáng để cá cược, sau là cuốn toàn bộ tài sản rồi bật vô âm tín. Em xem, chữ ký với dấu vân tay này của nó chứ còn ai nữa?”

Hương nhìn chăm chú vào tờ giấy nợ, xác nhận đúng là chữ anh Đăng thì sợ muốn xỉu.

-”Chị...chị tìm anh ấy đi...em không có tiền...”

-”Cô nói thế nào hay nhỉ? Đừng tưởng tôi không biết nhé, cô em là ca sĩ nổi tiếng một đêm hát vài bài là có cả trăm triệu ấy chứ.”

-”Em...nhưng em...em nói giỡn thôi...em và anh Đăng không có quan hệ gì cả...”

Bé đã sợ sun vùi rồi mà bác vẫn chưa tha, hùng hổ đứng dậy đập bàn tới rầm một phát, chỉ thẳng vào người đối diện quát lớn.

-”Rốt cuộc mày có chịu trả nợ hay không? Hay để đàn em của bà phải ra tay?”

Hôm đó có người khóc thảm thiết, quỳ lạy van nài đủ kiểu mới được tha. Hà đoán chắc chắn bé ấy lần sau nghe tới tên Đăng chắc chạy mất dép. Chị thấy bác Vân cười khẩy, nhìn qua thì tưởng là nụ cười đắc thắng, nhưng hơn ai hết, chị thấy có nét chua xót thoáng qua.

-”Em thấy bác khổ quá à, bác đã bao giờ nghĩ tới việc tìm niềm vui mới cho riêng mình chưa?”

Có người thờ dài, giọng chị buồn buồn.

“Ai mà không muốn được yêu thương hả thím? Tôi bảo thím bao nhiêu lần rồi mà, còn thằng Khôi đó, con bệnh tật lòng mẹ đau lắm thím à. Đợi nó trưởng thành lấy vợ sống với nhau hạnh phúc thì tôi mới tính tiếp được.”

-”Biết tới bao giờ hả chị? Hay là chị thử nghĩ lại đi, cũng có lúc bé Khôi đi học mà, chị tranh thủ tìm người tâm tình giải khuây...”

-”Ôi dào, đời chứ có phải phim đầu, ngần này tuổi rồi tìm được người hợp với mình cũng khó lắm ấy. Với lại tôi làm kinh doanh nó phức tạp chứ không như các thím ngày ngày đi dạy xong là về, nhiều khi mình đàn bà con gái tại nó cứ thích gây sự ý chứ, có cái bóng đàn ông vẫn hơn. Nói chung cho tới khi con trai đủ khả năng quản lý được tất cả thì vẫn cần ông chồng hờ này thím ạ.”

Nghe chị dâu tâm sự mà mẹ Hến cũng nảo cả ruột theo. Một lúc thấy bác Đăng tới tươi cười cảm ơn bà xã, hai vợ chồng bác còn rủ nhau lên sân khấu vũ công tình tứ lắm.

Nhìn thế nào cũng thấy anh chị rất đẹp đôi. Hai bác chắc là cặp vợ chồng độc và lạ nhất cái thành phố này mất, đúng là đời có lắm điều trái ngang.

Hà ngồi một lúc chợt nhớ ra cô giáo Hến Sò dặn hôm nay nhà trường có việc nên phụ huynh mười hai rưỡi tới đón các cháu. Chị liền vội vàng chào bác Vân rồi thu dọn đồ về trước. Run rui kiểu gì vừa ra tới cửa lại gặp anh Thanh, hai thầy trò tay bắt mặt mừng trò chuyện xã giao với nhau vài câu.

Thầy bảo thầy cũng định về rồi, Hà có đi nhờ không, nghĩ tiện quá hai bé đỡ phải chờ mẹ nên chị đồng ý luôn. Nào có ngờ chưa lên được xe đã bị ai đó kéo lại, lưng chị bị người ta đập một cái đau điếng.

-”Á à, chấy nhà mới ra mặt chuột nhé. Thật không ngờ mà, tôi thì vất vả đi hẩn ra ngoại thành cất thuốc bắc cho con dâu mà nó lại đú đờn với trai như này đây.”

Mẹ Mây lần ra đường bù lu bù loa làm mọi người xúm lại ngày một đông, chị giải thích như nào mẹ cũng nhất định không chịu đứng dậy. Anh Thanh cực ghét những người hay ăn vạ kiểu này nhưng thấy bé Hà nháy mắt nên đành bất lực đứng tránh sang một bên không xen vào chuyện gia đình người khác.

-”Ôi chao ôi cô Hà ơi là cô Hà, ban ngày ban mặt không ở nhà nấu cơm dọn dẹp lại nhon nhon vào bar ăn vụng thế này hả? Cô đi cả trái đất này tìm thử xem có bà mẹ chồng nào tuyệt vời như tôi không? Vậy mà cô nỡ lòng nào bôi tro trát trấu vào mặt tôi thế hả cô?”

-”Mẹ ơi mẹ thương con với, mẹ hiểu nhầm rồi, con từ chiều tới giờ đi với mẹ bé Khôi tình cờ gặp thầy con nên về cùng thôi mà. Không tin mẹ vào trong mà xem, bác Đăng bác Vân vẫn còn ở đó.”

Cái con khôn nạn này, làm sai không nhận lỗi còn dám chối quanh. Bà Mây nóng hết cả máu, dùng hết lực tát con dâu đánh bốp một cái. Chị Hà bị bát ngờ nên trượt chân ngã xuống lòng đường, cả một cánh tay chỗ thì bầm tím chỗ thì rom rớm máu.

Anh Thanh ban nãy thấy mẹ Sò nói vậy nên định vào gọi hai người tên Đăng với Vân ra làm chứng, ai dè vừa quay lưng đi đã nghe tiếng động, ngoảnh lại mà thót cả tim, cũng may cái xe đó phanh kịp chứ không thì chẳng tưởng tượng được học trò cưng của mình sẽ ra sao?

Có ông hiệu phó bốc hỏa ngun ngút, ngay lập tức chạy ra vẫy taxi ép chị Hà lên xe về trước, xong xuôi đâu đó mới quay lại xử lý bà già đang đấm liên tục vào người mình.

-”Bác có thời đi không?”

-”Bớ bà con làng nước ơi, lại đây mà xem này, xem thằng cướp vợ của người khác nó còn to miệng này. Cái loại gian phu dâm phụ nhà chúng mày kiểu gì cũng gặp quả báo, cứ đợi đó.”

Có người bắt chửi chửi bởi mà có người cũng chẳng hiền, vừa lườm bác già vừa dọa.

-”Bà mà dám hé răng thêm nữa lời thì tôi thề sẽ dẫn bà tới đồn công an và làm đơn kiện bà vì tội phỉ báng người khác, chuẩn bị ngồi tù một gông đi.”

Đời đúng là có những người như bà Mây, gặp người yếu hơn mình sờn sờn như hổ cái, tuy nhiên đối diện với kẻ mạnh thì lại sợ tè ra quần.

Rốt cuộc thì bà cũng chịu cam nín rút lui, nghĩ bụng nhất định lát nữa sẽ lên công ty thằng Hậu kể cho ra nhẽ, để thằng bé về tần con vợ mất nét ấy một trận cho nó chữa đi.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Khổ cho mẹ Mây là anh Hậu đang họp, phải ngồi đợi gần một tiếng nữa con trai cưng mới xong. Thư ký của anh nhìn bà hồi lâu rồi sừng sốt cảm thán.

-”Trời ơi sao mà bác trẻ thế ạ? Cháu lại cứ ngỡ như chị gái anh Hậu thôi ý ạ.”

Bà nghe cũng hơi mát lòng nhưng vẫn tỏ vẻ khiêm tốn.

-”Nào có, cô cứ nói quá rồi.”

-”Không cháu nói thật mà, nhìn bác toát lên vẻ quý phái sang trọng, khác hoàn toàn với những con mụ tầng lớp thấp.”

Chẳng hiểu sao mới chỉ gặp lần đầu thôi mà bà Mây thấy quý cô Diệp ghê gớm, bức xúc trong lòng mang hết ra chia sẻ. Cũng may cô là người có tâm lòng thiện lương, không những biết cảm thông cho nỗi lòng của bà mà còn thật lòng tâm tình.

-”Hình như bác cháu mình có duyên hay sao ấy, vừa gặp bác là con thấy thân thiết như mẹ ruột vậy. Mai sau con chỉ mong có mẹ chồng tốt bằng một phần nghìn của bác thôi con cũng thấy mừng lắm rồi...”

-”Ồi dào, ai cũng được như con thì thế giới hoà bình rồi.”

-”Có chuyện này con không biết có nên nói cho bác không ạ...”

-”Đừng ngại, cứ thoải mái con à.”

Ai đó trong bụng khắp khởi mừng thầm, tuy nhiên ngoài mặt lại giả bộ bất đắc dĩ thờ dài.

-”Con sợ mang tiếng phá hoại hạnh phúc gia đình người khác lắm, nhưng mà con thương bác, thương anh Hậu nên thôi đành làm bà tám một lần vậy. Chị Hà không như những gì người ngoài nhìn đâu ạ, có lần anh Hậu bận, con thay sắp tới nhà đưa tài liệu, xong con thấy...con thấy...”

-”Thấy cái gì?”

-”Dạ...thấy...chị ấy ôm hôn một người đàn ông khác thật thiết lắm ạ....”

Bà Mây nghe mà như có sét đánh ngang tai. Ôi chao ôi là cô Hà ơi, cái nhà này đã làm gì nên tội mà vợ phải một đứa con dâu mất nét như cô Hà cô?

Không thể nào mà chấp nhận được.

-”Sao con không nói sớm, cho thằng Hậu sáng mắt ra?”

-”Người không hiểu người ta lại nghĩ con là loại hồ ly chuyên đi phá đám...xin bác đừng nói cho ai chuyện này là do con tiết lộ ạ, con sợ sắp Hậu tin vợ rồi con bị đuổi việc thì chết...”

-”Con yên tâm, bác biết phải làm như nào mà.”

Cô Diệp rom róm cảm ơn mẹ anh Hậu, không ngớt lời khen bà là người phụ nữ hoàn hảo hiếm có. Cô bịa thêm vài chuyện nữa, có người càng kể thì có người máu nóng càng dâng trào, hận chỉ muốn bầm vằm con khốn nạn nào đó ra thành trăm ngàn mảnh.

Sự tình trở trêu, bà Mây đợi con mãi mà vừa tan họp xong nó lại phải đưa đối tác đi tham quan một vài nơi trong thành phố, mẹ chỉ kịp tóm tắt qua sự tình với trai cưng, thêm mắm dặm muối rồi dặn mai mang cái loại yêu nghiệt đó về cho bà dạy dỗ.

Sếp Hậu bận bù lu một đồng công việc, lúc đó chỉ dạ dạ vâng vâng cho qua, phải tới khi gần về nhà mới sức nhớ ra, trong lòng bắt đầu có lửa cháy âm ỉ.

Chị vẫn dịu dàng chạy ra đón chồng, nhưng các con thì lại không ôm vai bá cổ ba như thường ngày, mọi sự chú ý của chúng đều dồn hết lên cánh tay trầy xước của mẹ.

-”Đề Hén cất cặp của ba Hậu cho.”

-”Ba ơi Sò tháo giày cho ba nha, mẹ bị đau đó ba à.”

Hai cục bông nhỏ chạy lăng xăng bên vợ, luôn mồm đòi giúp cái này cái kia, thi thoảng lại xột mẹ quay ra thom chùn chụt vào tay.

Chồng chứng kiến mà ngứa ngáy bức bối không tả nổi, nếu các nàng biết mẹ mình vì đuổi theo trai nên mới ra nông nổi đó thì chúng còn thương được nữa không?

-”Đi đứng kiểu gì thế? Mất đề sau gáy hả?”

Ông xã hỏi nhàn nhạt, bà xã chỉ còn biết ngậm đắng giải thích rằng không cẩn thận nên bị ngã. Dẫu sao mẹ cũng là mẹ anh, với lại chuyện cũng chẳng hay ho gì cả, tốt nhất qua rồi thì thôi.

Em Sò ôm chân chị theo vào trong bếp, chu môi phụng phịu.

-”Mẹ Hà bị ngã đấy ba Hậu à, thương mẹ Hà lắm...”

Nực cười, ngã cái con khi?

Cứ nghĩ bà xã thanh cao thế nào? Có gan làm mà không có gan nhận ư?

Chồng bế Hén dụ ngồi xem phim hoạt hình với ba mà bé nhất định không chịu, trườn xuống rồi hối hả chạy cùng mẹ với em, vừa đi vừa quay lại tỏ vẻ người lớn.

-”Ba Hậu ơi Hén vào nhặt rau đây ạ. Cô giáo bảo lúc nào mẹ ốm các con phải biết giúp đỡ thì cuối tuần cô mới phát phiếu bé ngoan ý.”

Thấy con mình khôn biết vâng lời thôi thì kẻ làm ba cũng mát lòng mát dạ, nhưng việc đó cũng chẳng thể nào mà xoa dịu được con hoá đang bốc lên ngàn ngút. Có người vì con thơ mà phải kiềm nén giận giữ, đến lúc vợ dọn dẹp xong vào phòng thì uất hận đã dâng tới đỉnh đầu rồi.

-”Có máy cái bát với vài ba bộ áo quần mà lâu vậy hả mình?”

Thái độ chồng khang khác khiến vợ hơi lạnh lạnh, chưa biết lý do ra làm sao nhưng ngày xưa trước khi đi lấy chồng những điều ông ngoại dạy Hà vẫn còn nhớ, trong nhà một người cương thì người còn lại phải nhu, có như thế hạnh phúc mới bền lâu. Bởi vậy nên chị cố gắng nhẹ nhàng hết sức có thể.

-”Em còn thái thịt ướp sẵn để sáng mai nướng ăn bánh cuốn mình à.”

-”Hôm nay mẹ có tới công ty tìm anh...”

Nói tới đó chồng liền dừng, cũng muốn cho vợ một cơ hội khai thật để còn xem xét nặng nhẹ. Chị Hà đâu phải đứa ngốc, tất nhiên biết tính thiệt hơn, trong trường hợp này trình bày sự thật chính là giải pháp hữu hiệu nhất.

-”À, sáng em đi chơi với bác Vân, rồi bác Đăng nhờ vào bar xử lý chuyện em Hương nên bác Vân rủ em đi cùng luôn. Ngồi được một lát thì nhớ ra Hén Sò tan học sớm liền vội vàng về đón con, tình cờ gặp thầy Thanh nên thầy cho đi nhờ. Mà chưa kịp lên xe thì mẹ tới rồi có chút hiểu nhầm. Nói thật với mình bao nhiêu người chứng kiến, lúc đó em cảm giác như thể diện của mình bị ném hết xuống sông rồi ấy. Chắc chồng bức vì chuyện này à, cho em xin lỗi nhé, em cũng không có ngờ được lại khiến mẹ giận tới mức đó, lần sau em sẽ hạn chế ra ngoài đi chơi...”

Giọng chị nghèn nghẹn.

Anh biết mẹ mình nóng tính hay thích làm âm ỉ, chị Hà lại thuộc dạng phụ nữ coi trọng cái nhìn của người khác nên mặt mặt là điều hiển nhiên thôi.

Chồng thấy lời của vợ đáng tin hơn, bởi lẽ còn liên quan tới bác Đăng bác Vân và nhiều người trong quán bar đó nữa, chỉ cần một cú điện thoại là có thể xác minh được rồi.

Ngẫm cũng lạ, anh và người đó tuy rất hợp tính nhưng những lúc cãi vã thì bùng nổ tương tự trời sập ấy. Anh một câu, cô một câu không bên nào nhường bên nào cả, có đợt giận tới cả tháng.

Vậy mà sống với vợ lại khác hẳn, chỉ cần nhìn thấy mắt chị ngân ngấn, mặc kệ đó tình huống như nào cũng khản khoản chân thành nhận lỗi về mình là khi thể gia trưởng của chồng giống như bóng bay bị kim châm vậy, từ từ bị rút hơi tới khi xìt lại chẳng còn gì cả.

Khổ nỗi đàn ông mà, giận hết nhưng sĩ diện thì vẫn còn chứ, có người mặc dù biết mình chưa nghe rõ đầu đuôi đã vô lý hậm hực đối vợ nhưng vẫn hắng giọng qua loa.

- "Nào có cấm mình ra ngoài đâu, nhưng đàn bà thì không so được với đàn ông, phụ nữ đã có chồng rồi thì hạn chế mấy cái mối quan hệ khác giới đi."

- "Em biết mà."

Chồng kéo vợ vào lòng, cũng dặn thêm lần sau nhìn đường cẩn thận, mẹ hai con rồi chứ có phải Hén Sò đâu mà ngã sượt hết cả da lên thế này. Chị Hà vâng dạ dàng, thờ phào mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Chị chắc không tưởng tượng được rằng, chuyện nó chẳng kết thúc ở đấy.

Chiều hôm sau hai vợ chồng về nhà nội, mặc anh Hậu hết lời giải thích giúp chị, mẹ Mây vẫn một mực day nghiêng không tha.

- "Con ơi là con, con bị nó cho ăn bùa mê thuốc lú thành ra mờ cả mắt rồi, lên giám đốc để làm gì cơ chứ, giám đốc rồi mà vẫn còn ngu."

- "Mẹ cứ ngồi xuống đi, có gì đợi bác Đăng bác Vân tới khắc rõ ràng."

Chồng chị cầu, cũng may Hén Sò chơi trên gác với anh Khôi chứ người làm ba như anh chẳng mong con gái cưng phải nghe những lời độc địa từ mẹ mình chút nào.

Chị Thom cô Thắm xia đều bảo anh đừng có đại nghe người ngoài rồi về hỗn với mẹ. Ông Hải lườm hai cô rồi xua xua vợ.

- "Tôi không tin con Hà như vậy đâu, bà bớt chua ngoa đi."

Ai đó nghe được lời chồng nói thì như bị muối xát vào tim, khóc lóc thống khổ.

- "Ôi chao ôi đi khắp cả thế gian này có ai khổ như tôi không hả? Tàn tảo sớm hôm vất vả vì chồng vì con. Để rồi sao? Để rồi ngày hôm nay con tôi bệnh đui mà trở mặt với tôi, chồng tôi thương chó mà chửi tôi chua ngoa. Bớ bà con làng nước ơi, đến đây mà xem...ôi...tôi chết đi cho rồi..."

Chị Hà thấy tình hình căng quá, lại thêm nể ba Hải, nể anh Hậu nên nhịn xuống mà ngọt nhạt.

- "Mẹ à mẹ hiểu lầm con rồi, mẹ bớt giận đợi anh chị giùm con với mẹ."

- "Cái thằng ôn dịch với cái con rần độc đó thì tin được à? Đừng tưởng bà già rồi mà qua mắt nhé, không chỉ có chuyện ngày hôm nay đâu, tôi còn biết cô trốn chồng rù trai về nhà đàn đúm cơ."

Nghe mấy lời vu khống mà mẹ Sò sững sờ như bị hoá đá. Chồng chị cũng thấy chướng tai chướng mắt, toàn là những thứ hàm hồ, một người sợ bị đánh giá như bà xã thì giả sử có ngoại tình cũng nhất định giấu thật kín chứ chẳng ngang nhiên đến vậy đâu.

Sếp Hậu biết vợ giận lắm nhưng vì giữ chữ hiếu cho anh nên vẫn cố nén giữ hoà khí, tự dưng thấy cảm động, có ông chồng siết tay bà xã lên tiếng.

- "Mẹ bớt lời đi một chút được không? May mà vợ con hiền đấy, con mà lấy người khác giờ này chắc tan cửa nát nhà rồi."

Bé Diệp nói đúng mà, thằng này nó tin con quý kia tới lú lẫn rồi. Bà Mây xót con trai nhưng chuyện ấy lại không có chứng cứ xác thực, khó lòng làm nó tin mình được, rốt cuộc chỉ biết vỗ ngực ai oán.

- "Con với cái, khổ công mẹ thương anh. Rồi có ngày đầu nhú thêm mấy cái sừng thì đừng có mà về ôm mẹ khóc nhé. Mẹ nói anh nghe, cái loại phụ nữ như nó mà sống ở xã hội phong kiến người ta chà cạo đầu bôi vôi thả bè trôi sông rồi ấy."

- "Thôi mẹ, có gì con sai, con xin lỗi."

Chị Hà cứ đinh ninh mình nhận sai là sẽ qua, khổ nỗi bà Mây chẳng phải dạng vừa, thấy chị xuống nước lại càng làm quá.

- "Góm đòi có chuyện dễ dàng vậy ư? Làm sai rồi nhon nhon một hai lời xin lỗi là xong à? Ngay bây giờ cô quỳ xuống trước bàn thờ nhận tội với tổ tông cho tôi, quỳ đến bao giờ tôi cho phép mới được đứng dậy."

Bà Mây vừa dứt lời thì từ ngoài đã có tiếng lanh lảnh của bác Vân vọng vào.

- "Mẹ quá sáng suốt, con hoàn toàn đồng ý. Phải quỳ, nhưng người quỳ không phải thím Hà đâu, mà là mẹ đấy mẹ à."

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Trên đường tới đây chị Vân sốt ruột lắm, liên tục kêu chồng phải tăng tốc, bác lo bà Mây sẽ làm khó thím Hà. Đúng là linh cảm không có sai, vừa đến nơi đã thấy chứng tai gai mắt rồi.

-”Từ thờ bé tới giờ con chưa từng thấy một người phụ nữ nào độc địa như mẹ đó mẹ Mây à, chẳng hiểu ngày xưa mẹ úp sọt kiểu gì mà được ba Hải.”

Bà Mây tức tím mặt, ông Hải thấy chị Vân hơi hốt nhưng ngấm cũng bởi con bé đang giận nên bỏ qua. Một phần nữa vì nó nói đúng, cái ngày xa xưa cách đây mấy chục năm là ông yêu em gái bà Mây cơ, nhưng trót có con Thom nên đành phải cưới.

Nói chung bà xã tuy đánh đá nhưng biết lo toan cho gia đình, ông Hải lại hiền nên cuộc sống cũng ít khúc mắc, chỉ là từ ngày có con dâu vào mọi thứ mới bắt đầu phức tạp.

-”Thôi mỗi bên nhường nhau một chút, bà với mấy đứa vào đây vừa uống trà vừa nói chuyện.”

-”Ba, sao ba dở hơi thế? Cái con nặc nô nó nói với mẹ như thế mà ba bỏ qua được à?”

Cô Thắm ầm ức, chị Vân bực quá quay ra chỉ thẳng vào mặt.

-”Không biết cô bao giờ thì ra được trường, nhưng ra được thì đừng tới nhờ vả con nặc nô này nhé, tự mình lo việc.”

-”Gớm chị làm gì mà vênh, nhà giàu là công sức của anh tôi làm ra, anh tôi chưa nói thì chị cũng đừng lên tiếng.”

-”Cô nhầm rồi, ý vợ là ý trời cô ạ, có ăn gan hùm anh cũng không dám cãi đâu.”

Có người suýt phì cười, cái ông tướng này thì sợ gì vợ cơ chứ, chẳng qua lão giống chị, ngoài thương ba Hải chú Hậu ra thì cái nhà này từ mẹ Mây tới bác Thom cô Thắm chẳng ưa được ai sất.

-”Bọn mất dạy, biến ra khỏi nhà tao nhanh lên.”

-”Này mẹ đừng có đuổi, nhà này là con với bà xã xây tặng ba Hải chứ không phải cho mẹ đâu. Thích thì mẹ đi đi...”

Bác Đăng cứng quá làm bà Mây phát ghen, bác Vân sực nhớ ra chuyện chính liền thay mặt thím Hà làm rõ trắng đen.

-”Hôm qua con bé này nó đi với con ba à, lúc về thì gặp thầy giáo cũ của nó, chuyện có gì đâu mà mẹ làm quá lên...phải không mình?”

-”Đúng vậy ba, chú Hậu, hôm qua vợ chú đi với bọn anh. Mẹ cũng rõ nó vừa thôi, thời đại nào rồi, kể cả nam nữ gặp nhau cà phê cà pháo cũng là chuyện bình thường, làm gì mà căng.”

Hai vợ chồng nhà chị Hà nhẹ cả lòng, ba Hải nói thôi nhé, mọi chuyện chấm dứt ở đây. Bác Thom sợ bị cắt tiền tiêu vặt, cô Thắm lo không có việc làm nên chẳng dám ho he, một mình bà Mây thân cô thế cô ức tưởng tăng xông.

-”Hay, quá hay. Trời ơi đất hời, cái thân già này còn sống làm gì nữa? Từ chồng tới con đều muốn dồn tôi vào đường cùng, từ con tới chồng đều bắt nhân ác độc mong tôi chết.”

-”Mẹ đừng có làm nhảm linh tinh nữa đi. Chính mẹ mới là người quá đáng đấy. Mẹ tát rồi đẩy thím Hà xuống lòng đường, cái xe đó mà không phanh kịp thì suýt chút nữa thím ấy toi rồi...”

Chị Vân ngửa mặt nên không kiềm được mà phun ra chuyện hôm qua. Thực tình là do anh Thanh tìm chị giải thích sự việc rồi nhờ có gì về nói giúp học trò của mình, nhưng tất nhiên chị phải bảo do người đi đường kẻ lại chứ đâu dại mà nói tên Thanh ra để rồi bà Mây lại có cớ gây chuyện.

Anh Hậu nghe vậy thì điên cả máu, phần nộ đứng dậy.

-”Mẹ! Thật là mẹ đẩy nhà con hả?”

-”Ừ thì sao? Đến anh ngày bé hư tôi còn đánh nữa là cái loại mất dạy như nó...”

-”Vợ là vợ con chứ có phải người giúp việc hay tôi tớ của mẹ đâu mà mẹ nỡ đối xử như vậy? Đến bây giờ còn biết thương nhau nữa là con người, mẹ quá đáng lắm mẹ à.”

-”Ôi chao ôi anh Hậu ôi là anh Hậu, anh còn nhớ hay chẳng ngày nhỏ mẹ mớm anh từng miếng cơm? Không ai thương con bằng mẹ đâu, mẹ chỉ làm những điều tốt nhất cho anh thôi...giờ anh thấy uất cho quý cái thì mẹ đây này...anh thích đánh đấm gì thì cứ việc...rồi một ngày mẹ đi rồi anh mới biết lòng mẹ bao la như biển thái bình...tới lúc đó có hối cũng không kịp đâu...”

Có người nước mắt nước mũi đầm đìa, kêu than ai oán. Có người nắm chặt tay đầy bất lực. Là mẹ anh, đúng, là mẹ anh chứ không phải là con anh để mà giáo huấn hay đòi công bằng.

Bà Hải chán nản khuyên bà Mây xin lỗi con dâu, bà gào thét không chịu, anh Hậu nghĩ lại đêm qua còn làm mình làm mẩy với vợ tự dung thấy mắt mắt vô cùng, hằm hằm kéo chị Hà lên trên gác bé Hên Sò rồi cả nhà dặt nhau bỏ về.

Vợ chồng chú Hậu đi rồi bác Vân thấy mắt cả vui, cũng gọi Khôi xuống với chị và anh Đăng, ba người rủ nhau đi ăn bún riêu.

Ông Hải đứng dựa ở cột nhà, nhìn từng chiếc xe hơi phóng ra khỏi cổng ngõ mà ruột gan náo nức. Người cha già thờ dài, lật đật quay vào bếp bực từng đĩa thức ăn cất vào tủ lạnh.

Chiều nay thấy báo chúng nó về thì mừng lắm, ra chợ mua bao nhiêu là đồ, thương con thương cháu đi học đi làm về muộn nên từ ba rưỡi một mình ông đã cặm cụi nấu dần, giờ thì chẳng có ai ăn cả.

Bà Mây đứng trân trân nhìn chồng, ông dọn dẹp xong cũng chẳng nói nửa lời với vợ, cứ thể bỏ ra ngoài, đi gần tới chỗ đình làng Triều Khúc thấy người ta đánh cờ vui vui thì nán lại xem.

Lại nói tới anh con trai thứ của ông hôm đó về tới nhà thì áy náy khôn nguôi, anh không ở phòng khách xem tivi nữa mà cũng bắt chước Hên Sò vào bếp giúp vợ.

Chị Hà nhìn cái mớ rau lang bé tẹo mà bốn người xúm lại nhặt đột nhiên thấy ảm áp dễ sợ. Mỗi người phụ nữ có một niềm hạnh phúc khác nhau, người vui lúc được ăn ngon mặc đẹp, người mừng khi thăng tiến nhiều tiền, chị thấy mình là cô hủ nhất, thuộc nhóm còn lại, chỉ cần chồng con khỏe mạnh, gia đình ríu rít bên nhau là rộn ràng cứ như trẻ ra mấy tuổi ấy.

-”Mẹ ơi móng tay em Sò bị thâm đen sì đi ý.”

Chị Hên reo lên vì phát hiện thú vị, xong bé nhìn lại bàn tay mình cũng vậy thì làm mặt méu. Hà nhìn con lắc đầu cười, các nàng này hay thật, đã đeo gang tay ni lông cho rồi mà hình như vương vãi lại tháo ra từ bao giờ không biết.

Mẹ đặt rổ rau sang một bên, cắt miếng chanh chà xát cho Hên Sò. Hai bé đợi mẹ kì cọ xong liền tự biết đi ra vòi vạy nước rửa, mẹ nhìn theo con ngoan mà thấy vui vui. Nào đâu ngờ vừa quay lại đã thấy “đứa con thứ ba” làm nũng giờ bàn tay bẩn trước mặt.

Chị hơi ngượng ngượng, nhưng vẫn dịu dàng giúp chồng tẩy sạch nhựa rau lang. Ban ngày ban mặt ít khi hai người ngồi gần nhau thế này, cảm anh tựa vai vợ, chị cảm nhận rõ được hơi thở ông xã nhẹ nhàng phả trên cổ mình.

Anh trù mèn quan sát vợ, trong lòng dấy lên nỗi day dứt khôn nguôi. Người bình thường bị mẹ chồng mắng vài câu thôi có khi chồng chưa về tới nhà đã gọi điện xả giận tố cáo rồi, đằng này mẹ Hên ngã thâm tím bầm dập cũng không hé nửa lời.

Chị phàn đàn bà mà chẳng thêm buồn chuyện, trong khi anh đường đường là đáng nam nhi chưa gì đã nghe lời mẹ về hạnh hoẹ này nọ. Suy đi ngẫm lại chồng thấy mình sai sai, hồi hận muốn mở lời xin lỗi vợ mà chẳng biết bắt đầu từ đâu?

Chuyện đã qua rồi, chị cũng không trách cứ gì mẹ anh cả, liệu có nên nhắc lại?

Nghĩ ngợi đâm ra ăn không ngon mà ngủ cũng chẳng yên, cả tối có người cứ trần trọc hoài, rốt cuộc tối khi quyết định dậy trút hết cho thoải nỗi lòng thì vợ lại ngủ mất. Chồng lật đật trở mình với lấy tuýp thuốc mỡ, cẩn thận tra từng chút cho bà xã, vừa thoa vừa xột xột, tự hỏi nặng như này biết bao giờ cho lên da non chứ?

Anh chăm chú ngắm dung nhan người bạn đời đang say giấc nồng, gương mặt tròn đầy phúc hậu, lông mi giống hệt Hên Sò, cong dài tự nhiên. Có vẻ như chị gặp mộng đẹp hay sao mà nở nụ cười ngọt ngào lắm, hai ai đó trông ngực thàng thót, không tự chủ được mà cúi đầu thom nhẹ lên cánh môi ấy.

Ban đầu chỉ muốn chạm chạm chút thôi, mà rồi quuyến luyến thế nào chồng lại dây dưa không ngừng. Có bà vợ ngủ chẳng nổi giật mình tỉnh giấc, thấy ông xã say mê cuồng nhiệt thì không khỏi ngơ ngác, theo phản xạ khẽ nhích người ra.

Khó nỗi chị càng ngượng ngùng thì anh lại càng cố tình trêu ghẹo, bên trên môi lưỡi quăn quít, bên dưới thăm dò chằm chằm, khe khẽ chạm qua lớp vải mềm mại, dịu dàng mon tron khiêu khích. Cảm giác vừa thẹn thùng vừa kỳ quái khiến chị cả người run rẩy tê dại, hơi thở cũng trở nên gấp gáp khó tả.

Đêm dài triền miên vô tận, đau đớn tuy vẫn chưa hết nhưng có cái gì đó ảm áp dễ mê lắm. Cái dư vị ngọt ngào ấy cứ vương vấn mãi trong chị, thậm chí đến xế chiều ngày hôm sau ngồi gọt mướp vô thức nhớ tới là hai má ửng hồng, tim gan bồi hồi xao xuyến thấy lạ.

Chẳng biết có phải ông xã thương xót mình vì chuyện của mẹ hay không mà khác hẳn với mọi khi, từng động tác trù mèn ân cần vô cùng, che chở chị tựa như châu báu ngọc ngà vậy đó, sau rồi còn rúc vào lòng vợ hít hà ôm ấp mãi tới tận sáng.

-”Mẹ Hà ơi mẹ Hà, Sò đi vũ trụ xong rồi ạ.”

-”Mẹ ơi mẹ...chị ơi chị...Sò xong rồi mà...mẹ ơi...mẹ...”

Chị Hên thấy em gọi khản cả cổ mà mẹ vẫn ngồi ngây ngốc liền chạy lại lay mẹ sốt xằng hỏi han.

-”Mẹ Hà ơi em Sò xong rồi kìa, mẹ Hà ôm à mà mặt mẹ đỏ thế?”

Chị áp úng bảo không, gắng sức xoa xoa cho bớt nóng rồi vội vàng vào nhà tắm rửa ráy cho gái yêu. Vừa hay xong thì có điện thoại, bé Hên cũng

ngoan, nhanh nhẹn cầm máy đưa cho chị.

Là của cô hàng xóm, giọng hót ha hót hải như gặp chuyện kinh thiên động địa ấy.

-”Chị Hà, toi rồi toi rồi...”

-”Sao, cô cứ bình tĩnh xem nào.”

-”Em...em...quán em có đứa nhân viên ốm nên em giúp nó đưa con đi tiêm phòng...”

-”Ừ, muộn thế này chắc cũng xong rồi nhỉ, có gì cần chị giúp không?”

-”Chưa xong chị ạ, còn đông lắm...em thì không cần...nhưng chị Hà à...chị phải bình tĩnh nhé, em thấy anh Hậu nhà chị đi cùng một ai đẹp lắm...hai người đó có cái gì lạ lạ ấy, em chắc chắn không phải quan hệ bình thường, cả một thằng bé tầm ba bốn tuổi gì đó...nó...nó...gọi anh Hậu là ba...”

Cô Nguyệt nói một hồi, không thấy đầu kia có phản ứng gì thì sốt ruột thay.

-”Chị à chị ra đây nhanh lên, chính là cái chỗ chị giới thiệu cho em đó, em sẽ canh cho chị, cả anh cả ả nhất định không để thoát đứa nào...alo...chị à...còn đó không...còn nghe em nói không thể...nhanh lên chị...đàn ông nhiều người mà không bắt tận tay day tận trán thì họ không chịu thừa nhận đâu...”

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Tay chị cầm điện thoại mà run rẩy, người cũng toát mồ hôi lạnh. Vừa dập máy, còn chưa kịp nghĩ gì thì thấy chồng gọi về, thái độ vẫn hết sức bình thản.

-”Minh à anh đang ở chỗ tiêm phòng, có đăng ký cho Hén Sò không?”

Chị thoáng giật mình, khẽ ậm ừ dạ vâng bối rối.

-”Sắp tới còn hai đợt nữa, nhưng anh đăng ký đợt sau nhé tại mai anh phải đi công tác rồi.”

Vợ hiểu lý do chồng làm vậy, anh thương con gái lắm, các nàng thì hay thích làm nũng, phải có ba ở bên nịnh nọt mới chịu. Mẹ Sò trầm ngâm một lát rồi dịu dàng hỏi.

-”Dạ...chồng à...sao tự dưng lại đi ra chỗ tiêm phòng vậy?”

-”À con bạn anh hôm nay tiêm mà, nhưng thằng bé còn nhỏ, cũng nhát như Hén Sò vậy đó, nên cô ấy nhờ anh đi cùng.”

Bạn?

Vẫn là người bạn hàng ngày nhấn tin tâm sự, nửa đêm gọi chồng chị đấy sao?

Cảm giác cổ họng nghèn nghẹn, chị Hà hít một hơi thật sâu, cố ép cho giọng mình nhẹ nhàng nhất có thể.

-”Anh ơi hay lát mời cô ấy và bé qua nhà ăn cơm đi.”

Cứ nghĩ ba Hén từ chối, không ngờ lại vui vẻ đồng ý. Tiếc là lúc về anh chỉ đi có một mình, hỏi ra mới biết chồng đề nghị nhưng cô bạn có việc bận đột xuất nên không tới được, chắc phải đề dịp khác.

Vợ múc thìa canh chua cho chồng thử, đoạn nửa đùa nửa thật bảo.

-”Thân được với ông xã nhà em thì chắc phải là người tuyệt vời lắm nhỉ?”

Ba Hén nếm nếm, thấy ngon quá liền tấm tắc khen ngợi, anh húp sùm sụp thêm mấy thìa nữa mới thật thà trình bày.

-”Không, chẳng được hoàn hảo như em đâu. Tuy hơi nóng tính nhưng ruột thẳng như ngựa, con người tốt bụng hiếm có, nói chung đơn giản là hợp chuyện thôi.”

Nghe chồng mình khen người đàn bà khác như vậy quả thật lòng vợ gai gai rầm rứt, chị cố nhin xuống mà cười ngượng.

-”Vậy à, mong là hôm nào được gặp mặt.”

-”Ừ, anh hơi đói đói rồi, cơm sắp được chưa mình?”

Ai đó cố tình đánh trống lảng, chị tình ý nhận ra sự không thoải mái của anh nên cũng qua chủ đề nhạy cảm mà nói.

-”Thịt vịt em om nước dừa rồi, còn chiên nữa là xong..”

Ồi cái món vịt chiên nước dừa thần thánh của bà nhà, ngày ngày thơm thơm cay cay, chỉ ngửi mùi thôi là bụng dạ đã lạo xạo rồi, ông xã tươi cười hứng khởi phán.

-”Ừay, tuyệt. Vậy anh với các con đi tắm trước đã nhé.”

Chồng ra phòng khách “bắt cóc” hai công chúa, trêu chọc khiến các con cười khanh khách. Nhà tắm rộn ràng náo nhiệt ghê gớm, Hén Sò vẫn như thường ngày la hét inh ỏi.

-”Mẹ Hà ơi ba Hậu cù con.”

-”Sò hư nha, rõ là Sò cù ba trước mà, quay lưng ra ba kỳ cho nào.”

-”Ba cộ cho Hén nữa ba à...”

-”Mẹ Hà ơi tắm chung đi, nấu cơm sau cũng được mà...mẹ Hà ơi...mẹ Hà ơi...”

Bọn trẻ được cái dù chơi với ba vui thế nào đi chăng nữa cũng hiếm khi quên mẹ, lúc nào cũng riu ra riu rít như chim non vậy đó.

Hai nhóc không gọi được chị thì trước khi lau khô tóc hay chạy ra bếp lắc đầu nguầy nguậy cho nước bắn vào hết người mẹ rồi là lười lao thật nhanh trở lại chỗ ba cười hề hề.

Chẳng rõ ai dạy hư chúng cái trò này nữa? Mẹ Hà mắng bao nhiêu lần cũng không ăn thua, ba Hậu thì chỉ chep miệng bảo kệ đi, con gái ở với nó được mấy đâu, thoát cái đi lấy chồng thì biết bao giờ cho về thăm nhà.

Nhiều khi thấy các nàng thật có phúc, anh nhà chị tranh chức ông bố của năm chắc không có đối thủ mất. Xem kìa, chỉ từ nhà tắm ra phòng ăn thôi mà đứa chị bám riết sau lưng, đứa em cũng chễm chệ ngồi trên vai nghịch tóc ba.

-”Nào hai cục vàng của tôi ơi, ăn cơm đã chứ nhỉ?”

Lũ trẻ vâng dạ rồi trườn xuống ghé ngồi ngoan ngoãn, bé Hén bắt chước ba, hai tay cầm cái bát đưa cho mẹ, giọng ngọt lịm lịm.

-”Cục vàng của con ơi cho con xin bát cơm ạ.”

Em Sò ngạc nhiên nhìn chị, sau thấy hay hay cũng học đòi.

-”Cục vàng Hén Sò, cục vàng ba Hậu với cục vàng mẹ Hà, bốn cục vàng á.”

Ba Hậu cười khoái chí rồi xoa đầu khen con thông minh, chị Hà cũng hơi tủm tủm. Có người vợ vừa ăn vừa để ý chồng con, không khí gia đình vui vẻ bao nhiêu thì chị thấy bất an bấy nhiêu.

Chị trấn an mình rằng cô Nguyệt đầu có rất tốt nhưng vừa trải qua cú sốc lớn về tình cảm, cũng mới phải điều trị tâm lý một thời gian dài mà.

Phải chăng cô nhầm lẫn rồi? Tiếng ba ấy có khi là của đứa trẻ khác chứ không phải của nhóc đó gọi anh?

Mẹ Sò ép mình suy nghĩ theo hướng tích cực nhất, mới hôm qua hai vợ chồng còn tình cảm là thế, sao có chuyện hoang đường như vậy được?

Chị cố gắng lạc quan, mà sao lại cứ có linh cảm xấu? Lẽ nào đàn ông trên đời này đều vậy?

Lòng chị nặng trĩu, rửa bát dọn dẹp nhà cửa xong xuôi, chuẩn bị đồ đạc áo quần xếp ngay ngắn trong vali cho ông xã đi công tác mà mặt cứ ngáy cả ra, chồng lại tưởng vợ buồn liền vòng tay qua ôm siết một cái.

-”Sao vậy? Đầu phải lún đầu xa nhà đâu?”

-”À...không có gì...mình nhớ ăn uống giữ gìn sức khỏe cẩn thận...mấy loại thuốc thông thường em để trong đây rồi...nếu ốm đau hay có chuyện gì đột xuất thì gọi cho em...”

-”Rồi rồi tuân lệnh.”

Ba Hén thơm chụt vào má bà xã một phát rồi cười cười, đôi lúc chán nản vì cuộc sống quá đơn điệu tẻ nhạt nhưng cũng không phủ nhận được là nhiều khi thấy bà xã thương mình lo cho mình còn hơn cả mẹ thì ruột gan cứ mềm nhũn ra ấy.

Chồng thủ thủ trò chuyện rồi vuốt ve tình cảm mà lòng vợ rồi như tờ vò. Thời thì đợt này anh đi Đà Nẵng cũng tốt, chị có thêm khoảng thời gian suy ngẫm cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Nhiều khi dự tính hay khác với thực tế, mấy ngày vắng ông xã chị càng nghĩ càng loạn, cứ coi như không có chuyện gì thì lòng chị bất an bực bội.

Nếu tra khảo cho ra ngô ra khoai mà người ta một mực phủ nhận thì sao? Cho người theo dõi chồng nhờ đâu anh phát hiện được hậu quả sẽ như thế nào?

Rồi giả như ba Hến chẳng có lỗi gì mà chính chị lại là người chua ngoa bớt nết hạnh phúc gia đình thì xấu hổ lắm.

Rốt cuộc hoang mang chẳng biết làm sao cho phải? Lúc chị còn đang băn khoăn phát stress thì nghe giọng em gái lạnh lạnh phía ngoài.

- "Bác Hà, bác Hà ơi, cửa em với."

Mẹ Sò rất liền nhanh giấu đi về một mội, nở nụ cười rạng rỡ ra đón người thương. Di Hoi hùng hục chạy vào trong, mở tủ lạnh lấy chai nước cam tu một hơi mới ầm ầm xả giận.

- "Bà nhà nó chứ cái lão chồng em, muốn băm vằm lão mất..."

Chị xoa xoa lưng em gái, bảo có gì cứ bình tĩnh ngồi xuống rồi nói. Di Hoi cất công sang đây cũng cốt để tìm chị giải trút muộn phiền mà, vì vậy liền hậm hực kể lể.

- "Cái con Lan làm bác sĩ ở trường cấp ba chỗ thầy Thanh đó, chị biết không?"

- "O di quên à, bé ấy là em gái vợ bác Đăng nhà chồng chị mà."

- "Ừ nhĩ? Chết cha đầu với chà óc. Con đó mới tậu để đẹp ghê cơ, lần nào đi qua nhà em cũng tỉnh tượng vênh cái mặt rất chi là ghét."

- "Ôi dào, có thể thôi hả? Di đã ác cảm rồi thì người ta cười rạng rỡ đi cũng ghét thôi."

- "Không mà, thôi nói chung cũng không quan trọng, vấn đề là em thích cái xe đó ời là thích, chết mê luôn ấy. Thế là hôm qua lúc ông Thìn đi làm về em liền đòi mua. Mà chị biết sao không? Lão dám bảo để xem xét. Khiếp em bực hết cả người luôn á, liền xông lên chửi cho lão một trận, bảo tôi đẻ con cho anh, chăm anh ngần ấy năm mà vợ xin cái xe cũng ken...đó...xong lão quát em im miệng rồi tự nhiên có thể thôi chuyện nọ xọ chuyện kia thành ra choáng nhau ầm ĩ cả lên...đúng là cái loại bủn xỉn...không được một góc bác Hậu với cậu Hạp..."

Chị Hà tùm tùm cười, bỏ miếng táo cho em gái rồi dịu dàng khuyên bảo.

- "Di sai rồi đó, ngày trẻ ngang ngạnh còn được chứ giờ tốt nhất là bớt bớt lại một chút."

- "Bác là chị em hay chị lão thế? Đừng có bênh người ngoài chứ..."

- "Khô quá thương di chị mới nói đấy. Đã dặn bao nhiêu lần rồi, vấn đề không phải chúng ta nói cái gì mà vấn đề là chúng ta diễn đạt nó như thế nào, di hiểu không? Chú vừa đi làm về một mội, trời lại nóng nực mà di chà đưa cho được cốc nước đã cứ sồn sồn lên thì cãi nhau là phải. Làm mẹ trẻ con rồi mà chẳng khôn ra được chút nào sất, sao di không chọn lúc đêm muộn hai vợ chồng tình cảm rồi thủ thủ..."

- "Em nào có được như bác, nhin sao nôi?"

Di Hoi bức xúc, bác Hà dặn dò cận kề.

- "Tập mà kiềm lại đi à, rồi tối về xin lỗi chú đi. Chuyện đó để tuần sau hẵng nhắc lại. Di nên khai gọi như này này, bảo rằng chồng yêu ời, vợ thích cái xe kia quá đi mất, chồng chiều vợ một chút được không? Em đi xe đẹp thì người ta khen à? Khen mình đó, cả cái phở này chà tằm tắc bảo mình tâm lý vợ còn gì...đó...đó...kiểu thế..."

Có người nghe chị gái phân tích mà mắt tròn mắt dẹt. Từ nhỏ di Hoi đã vô cùng ngưỡng mộ mẹ bé Hến nên có khúc mắc gì cũng tìm bác Hà trước tiên.

Chị ấy là giáo viên dạy Toán, lại vì tính cách khá khép kín, ưa chuộng sự hoàn hảo, không thích buồn đưa bán muối nên người ngoài nhìn vào đôi lúc có thể có cảm giác khô khan. Tuy nhiên nếu thực sự thân rồi mới rõ ở bác có nhiều điểm thú vị đáng để người khác học hỏi lắm, chẳng biết bác Hậu đã khám phá được bao nhiêu phần trăm con người thật của bác Hà rồi?

-”Dì sao ngờ vậy? Đàn ông trên đời hầu như đều ưa nịnh và sĩ diện, dì đừng có háo thắng mà xúc phạm người ta.”

-”Rồi rồi, em nghe bác, mà bác Hậu vẫn phải làm thứ bảy ạ?”

-”À anh đi công tác, mai về...”

-”Chuyện chăn gối của hai bác đến đâu rồi? Em cũng nói thật bác liệu liệu mà thay đổi với cả đề thêm đứa nữa đi không có bác Hậu bác gửi xù nó ở chỗ nào rồi thì thôi. Giờ đàn ông lâu cá với khôn vặt lắm bác à, đây ông về ngoài tử tế cao ngạo nhưng sau lưng thì nuôi tới mấy ổ ý chứ, rồi tới lúc hấp hối vợ nhỏ con thứ mới dung dăng dung dề dắt nhau về thăm, đây trường hợp vợ cả tăng xông vì ức mà...”

Dì Hợi cứ hồn nhiên vô tư làm mẹ Sò thấy nhột nhột. Hai chị em buồn chuyện một lúc thì mấy chị có tin nhắn, số lạ nhưng viết teencode kiểu này chắc chỉ có một người thôi, đại loại nội dung là cá đã cắn câu, muốn biết rõ hơn thì hẹn chiều nay bốn rưỡi.

Tin thứ hai là địa điểm cuộc hẹn.

Dì Hợi điền thay cho chị gái, bác Hà thì vẫn rất bình tĩnh. Bác lúc đầu không có ý định đi đánh ghen, căn bản biết quá rõ tính cô Diệp mà. Khổ nỗi ý chí kiên cường bị lung lay bởi em gái xúi giục tiêm nhiễm toàn những chuyện đen tối.

Nào là nhờ may anh Hậu là loại cáo đội lốt thỏ, đàn ông ngoại tình về lại càng tốt với vợ, nào là có khi đầu bác có chục cái sừng rồi mà bác không biết, rồi tới nhìn cho biết thôi cũng có sao đâu.

Thế đó, di chiến dịch tư tưởng một hồi thì thuyết phục được mẹ Hén, cũng may vẫn còn đặt được vé để bay vào Đà Nẵng.

Hai chị em tìm mãi mới được cái quán cafe đó, vì họ dùng cửa kính nên người đi đường có thể nhìn thấy khách khứa bên trong.

Chồng chị và thư ký tình cảm dạt dào, cô ngồi trong lòng anh, anh cũng ôm cô thủ thi ngọt ngào lắm. Lần này thì hai người cùng tỉnh táo chứ đâu có thể dùng cái cơ say sưa để biện minh nữa đây?

Người chị trong phút chốc cứng đờ, chị còn đang rối như tơ vò, chưa biết giải quyết sao với chuyện cô bạn tâm giao của anh thì lại phải gặp cảnh này.

Đúng là họa vô đơn chí mà, có lẽ sự hiểu biết của vợ về chồng là ít ỏi quá rồi. Dì Hợi bên cạnh cũng ức sôi cả máu.

-”Gớm thật, bác Hậu nhà bác đúng là loại động vật ăn tạp mà. Không biết điều rủ nhau vào khách sạn mà ban ngày ban mặt còn dám ngang nhiên chứ, may mà em dẫn bác đi nhé. Để em vào phang cho mỗi đứa một phát.”

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Có người hằm hằm muốn choảng nhau lắm rồi mà lại bị chị gái can đảm ra bực hết cả mình quát loạn xạ.

-”Chị hiền thì cũng vừa phải thôi chứ, hiền quá bọn nó lại tưởng mình đụt đấy.”

-”Dì nhỏ nhỏ cái mồm thôi, muốn cả thiên hạ họ biết để họ cười cho à.”

-”Biết thì mặc bố nhà biết chứ, mình có làm sai quái đâu mà sợ? Có cười thì cũng cười hai cái đùa trơ trẽn kia kia chứ cười gì em? Ngày xưa em đã bảo cẩn thận rồi mà bác khăng khăng không nghe cơ, nào có chuyện hào hoa như ông Hậu lại đi cưới một người có vẻ bề ngoài giản dị nhạt nhòa như bác, chắc hồi đó tham nhà mình giàu chứ gì, bực cả mình.”

-”Thôi mà, chuyện nào ra chuyện đấy. Anh Hậu không phải loại hám tiền đâu.”

-”Bác còn bệnh hả? Cái tội gái gú thế này còn tệ gấp mấy cái tội tham đó...mau buông em ra...đúng là bực bố không thể chịu được...”

-”Xin dì, còn thương con chị này thì đừng có vào đó làm loạn.”

Mẹ Sò làm cô Hợi cau nhặng xị ngấu, bực anh rể đâm ra không kiềm được, lời qua tiếng lại với chị gái luôn. Bác Hà nhin từ nãy cũng là quá sức chịu đựng rồi, gạt nước mắt giọng khản đặc.

-”Thế dì muốn chị phải làm sao? Nó đã nhắn tin thì chắc chắn muốn mình tới đây gây sự rồi, mình lại hùng hục hô báo để mắc bẫy nó à?”

-”Nhưng...”

-”Nhưng cái gì? Sồn sồn lên hạ nhục người khác trước đám đông chị đã không thể làm được rồi, nữa là...nữa là...cái người ấy còn là ba ruột của con gái chị đó đi à...là ông bố vĩ đại nhất trong mắt Hén Sò...đi có hiểu không...hà đi...”

Cô Hợi điếng người, đứng là mình bốc đồng quá đôi khi chẳng nghĩ được nhiều như bác. Chị Hà giải toả một hồi xong thì thần thờ ngồi thụp xuống, đi thấy mắt chị đỏ hoe mà vẫn cố kiên cường không nức nở ra tiếng.

Mẹ Hén là thế, từ nhỏ đã vậy, cái gì cũng chịu đựng một mình không phiền ai cả. Em gái xót chị nên buồn buồn động viên.

-”Thôi em sai rồi, bác đứng lên em đưa về.”

-”Về thế nào được mà về, cái con Iphone chú Thìn mới mua cho đi đâu? Mang ra chụp lấy vài kiểu, nhớ chọn góc đẹp sắc nét vào, để sáng mai chị còn nói chuyện với ba Sò.”

Chị cả đã sai phạm làm em đâu dám cãi. Cô Hợi móc túi tanh tách chực kiểu, ưng ý rồi mới bắt taxi dìu chị gái ra sân bay.

Cả quãng đường bác Hà lặng thinh đến phát sợ, về tới Hà Nội rồi đi mới dám nhỏ nhẹ mở lời xin bác cho em ngủ lại đây một đêm.

-”Thôi đi về đi, còn Tôm với Cua nữa mà...”

-”Bác quên à, Tôm Cua nhà em chả ở với ông bà ngoại từ thứ năm cơ mà, còn sang trước Hén Sò nhà bác một đêm đó. Mà thôi kệ bác, em cứ ở.”

Chị Hà chỉ muốn giải quyết chuyện gia đình trong khuôn khổ hai vợ chồng nên ra điều kiện sáng mai đi phải về sớm. Di ngoài mặt vâng dạ đồng ý mà sau lưng lại lật kéo chạy vào nhà tắm nhắn tin cho lão anh rề khốn nạn, đại loại là bác Hà bị ngã vỡ mắt bác về gấp.

Di cũng thừa thế thôi, ai ngờ một giờ sáng thấy chuông cửa thật. Đòi mấy ai được như ba Hén, cung bô hết mực mà thương vợ cũng hết lòng. Rốt cuộc ông ấy là tham chẳng bỏ được bên nào hay là diễn quá giỏi đây?

Mặc cho chị gái khuyên bảo thì có người vẫn nhảy bổ vào xả giận như đĩa phải vôi, chửi bới ầm ĩ tan hoang cửa nhà.

Anh Hậu ban nãy vội vội vàng vàng, về tới nơi biết bị cô em vợ lừa thì tức điên, giật lấy chiếc điện thoại đi đang cầm bọc bọ nhận luôn.

-”Đúng vậy, tôi và nhỏ Điệp ngoại tình, được hai tháng rồi, đi vừa lòng chưa?”

Có bà vợ chân tay mềm nhũn, chứng kiến đau một phần, nghe chồng thừa nhận còn đau gấp năm gấp bảy.

Cô Hợi chực lao vào xé xác cái thằng ăn cháo đá bát nào đó, tiếc rằng sức hèn lực mọn bị hấn kéo ra bên ngoài rồi cầm cửa. Cô khẩn thiết gọi mẹ Sò mà chị cũng chỉ nói đi yên tâm, chuyện vợ chồng tự chị lo được.

Di gào thét đập phá một hồi không có tác dụng đành phải lầm lũi đi về. Anh Hậu ở trong tháo được cái cà vạt cũng phát hoả.

-”Đã biết tính đi ấy như thế thì mình phải cẩn chứ?”

-”Mình có biết anh phải bàn giao công việc rồi huy tiếp khách chỉ vì một trò đùa chả ra đâu vào đâu không?”

Chồng hằm hằm định giáo huấn vợ thêm mấy câu nữa mà thấy chị khóc nức nở nên không đành lòng. Mở tủ lạnh lấy chai nước, tu xong mới sực nhớ ra chuyện mấy tấm ảnh trong máy di Hợi, có người chủ động lên tiếng.

-”Chuyện anh và bé Điệp...”

-”Thôi chồng không cần giải thích gì thêm đâu, em mệt rồi. Nếu hai người muốn tới với nhau thì em sẵn sàng tạo điều kiện.”

Vợ gạt nước mắt đứng dậy bỏ vào phòng ngủ hại chồng lửa giận ngàn ngút, vừa đuổi theo vừa quát tháo.

-”Mình đứng lại cho anh. Mình xem khắp thế gian này có con vợ nào như mình không? Đi bắt gian không vào hỏi cho ra nhẽ lại chụp vài tấm ảnh rồi điệu đà ra về...”

-”Thế mình muốn em phải làm sao? Phải vào giật đầu tóc mình và người ta để thiên hạ cười chê hả? Rồi còn đối tác của mình nữa, phải chăng mình muốn mất hết mặt mũi để không còn đường làm ăn?”

Bà xã làm ông xã đuối lý, đành phải chuyển chủ đề.

-”Anh...hai đứa đâu rồi?”

-”Con về ngoại. Thôi là do em cổ hủ lạc hậu khiến chồng chán, đến đánh ghen cũng không biết cách, em sai rồi mình à.”

Chị Hà chốt câu cuối cùng rồi chui vào chăn trùm kín mít. Anh Hậu nghe vợ nhận lỗi mà não cả ruột, chủ động thò tay vào bên trong lau nước mắt cho bà xã, nhẹ lời an ủi.

-”Con bé Diệp cả tháng bị fan cuồng bám như đĩa, đến đi công tác mà thằng nhãi cũng chạy theo, chiều nay nhân lúc rảnh rồi nó nhờ anh tình củm đóng giả làm người yêu để tên kia biết đường lui. Ban nãy tức di Hợi quá nên anh trêu di chút thôi.”

-”Em nghe giống phim quá mình à.”

Giọng vợ ghen ngào, chồng chán chường muốn giải thích liền bấm số gọi cho thư ký.

-”Cô Diệp này, fan cuồng còn bám theo cô nữa không?”

Ở đầu dây bên kia giọng bé ấy đơn đã ồm ồm dễ sợ.

-”Dạ từ chiều tới giờ không thấy nhắn tin nữa, em mang ơn sếp nhiều lắm ạ. Thấy anh Thắng bảo ở nhà có việc gấp nên sếp phải về, sếp về tới nơi chưa? Có mệt lắm không ạ?”

Chị Hà giờ tuy trong lòng chưa yên tâm hoàn toàn nhưng chuyện đã tới nước này thì thôi đành lựa chọn tin chồng. Nếu xảy ra trường hợp xấu nhất thì với thư ký chắc anh chỉ chơi bởi như bác Đăng, nếu ông xã thấy hối lỗi hứa không bao giờ như thế có lẽ chị vẫn tha thứ được.

Anh Hậu sau đấy có hỏi vì sao chị tự dừng lại qua Đà Nẵng. Vợ muốn lắm khai ra mấy tin nhắn trên người kia mà phải cố nén lại để dịp khác giải tỏa một thể. Dẫu sao chị cũng nể tình người ta trẻ con mà nhin quá nhiều lần rồi, phen này xem ra không vùng dậy đấu tranh không được.

Mẹ Sò cười hiền bảo cùng di Hợi về đó lấy bộ đồ cô cho chú Thìn. Có về chồng nhọc, anh chẳng hỏi gì thêm cả mà mệt mỏi vào nhà tắm thay đồ.

Hà gọi điện giải thích cho em gái rồi cũng nhắn hẹn gặp cô Diệp. Nàng rep lại đồng ý ngay. Một lát chị nghe tiếng loảng xoảng trong bếp thì bật dậy, thấy chồng đang hi hụi vét com nguội liền bật cười.

Cũng tội, bay về gấp như thế có khi chưa ăn gì.

Chị chải qua rồi búi vội mái tóc, nhỏ nhẹ bảo ông xã ngồi đợi, còn mình thì nhanh nhẹn tĩa ngô ngọt, thái nhỏ xúc xích lạp sườn với hành lá, đập quả trứng vào rang lại chỗ com cho chồng.

Có người đói quá và lấy và để, xong xuôi rồi mới dừng dừng phán.

-”Anh thích ăn com hơn ăn phở nhiều vợ à.”

Chẳng biết anh chỉ băng quơ hay nói ý nữa? Chị bối rối dọn dẹp bát đĩa để rửa. Căn nhà có hai vợ chồng tỉnh mạch lạ thường, anh đứng đằng sau vòng tay qua muốn lắm cùng mà có người không cho, ngại ngại thù thì.

-”Minh vào nghỉ trước đi.”

-”Thôi anh đứng với mình cơ.”

Chồng đề cầm lên vai vợ, trườu mền quan sát. Chưa bao giờ rửa bát mà chị thấy vụng về với run đến thế. Đã vậy vừa tắt nước đã bị ai đó bế phồng lên đưa vào giường, giọng điệu trên đùa.

-”Vợ hay bị đỏ mặt nhĩ? Da còn mỏng hơn cả Hén Sò.”

-”Kệ em”

-”Anh chẳng phải đồ vật mà để mình nương với tạo điều kiện. Thú thật anh dẫu sao cũng là đàn ông, đi đường thấy gái đẹp tất nhiên không tránh khỏi việc liếc qua một phát, nhưng anh biết điểm dừng, mình hiểu không?”

Chị cười trù.

Tất nhiên chị hiểu kiếm được người đàn ông cáng đáng toàn bộ kinh tế gia đình, hào phóng với vợ, thương con hết mực như chồng không phải chuyện dễ.

Chỉ có điều, chẳng biết điểm dừng anh nói nó là ở mức nào?

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Hôm đó có hai vợ chồng tâm sự linh tinh rồi ngủ mê mệt, mười hai rưỡi mới thêm dậy ăn uống qua loa rồi sang ngoại đón con. Hén Sò nghe di kể ba về từ lâu rồi thì ngừng nga ngừng nguẩy đổi hờn, ông xã phải nịnh ngọt cho đi trung tâm thương mại mua gấu bông hai nhóc mới hết làm trò.

Vẫn là anh Hậu ôm con đằng trước, chị Hà lèo đèo theo sau, nghe điện thoại chồng réo liên hồi mà sót ruột thay.

Cũng phục người này, anh đã từ chối cuộc gọi mấy lần rồi mà vẫn rất kiên trì. Hình như là số công việc nên chồng không tắt máy được, bé Sò bắt đầu bĩu môi, Hén thì phụng phịu lên tiếng.

- "Ba ơi sao kêu suốt thế ba...ba ơi Hén nhức đầu quá ba à..."

Anh Hậu rút cuộc đành phải nhẫn trả lời.

- "Ừ...anh đưa hai bé với vợ đi mua sắm...anh biết...anh xin lỗi...nhưng con gái nhớ ba em à...em thông cảm...ừ...cảm ơn em đã hiểu...có gì hẹn tối nhé..."

Chị Hà nghe chồng ngọt nhạt mà lòng râm ran khó chịu, đến khuya họ buồn đưa lê suốt mấy tiếng đồng hồ thì không tài nào mà ngủ nổi. Đếm trăm ngàn con cừu cũng vô ích, có bà vợ ôm chân lật đật trở dậy.

Anh Hậu đang vui vẻ hăng say, chợt bất gặp ánh mắt vợ thì hơi giật mình. Mặc dù tự nhận thấy bản thân chẳng làm gì quá đáng cả nhưng nhìn bà xã buồn buồn đứng góc tường lẻ loi đột nhiên thấy hơi xót xa.

Cứ ngỡ chị sẽ trách móc hay cầu nhàu gì đó.

Nhưng không, vợ chỉ đơn giản tiến đến đắp chăn cho chồng, nhẹ lời dặn dò.

- "Lần sau mình vào giường nằm nói chuyện cho thoải mái, đằng nào em cũng chẳng ngủ được...chứ ngồi ngoài phòng khách thế này đêm khuya lạnh lắm, hại sức khỏe."

Nói rồi chị quay người trở lại, nửa câu lèo nhèo cũng không có.

Nếu chị dám ý kiến chắc chắn anh sẽ phản bác trách tội vợ không tôn trọng sự riêng tư, tiếc rằng thái độ dịu dàng hiền hiền của bà xã khiến chồng thương thương, thờ dài tắt máy rồi cầm tay vợ, hai người dắt nhau đi ngủ.

Đêm đó của ba Hén rất yên bình, chỉ không ngờ được sáng sớm vừa tới công ty người ấy đã đứng ở cổng chờ.

- "Tối qua có chuyện gì không ạ?"

- "À không có gì, ăn chưa?"

Cô lắc đầu bảo lo cho anh có nuốt nổi cái gì đâu, anh Hậu mặc dù no nê rồi vẫn chờ cô ra quán phở ngon nổi tiếng gọi một bát với hai lon nước ngọt.

- "Em à, lần sau có khi mình chỉ nên tâm tình tầm một tiếng thôi, khuya quá không hay."

- "Sao vậy ạ? Chán người ta rồi chứ gì?"

- "Nói vợ vâng, vợ anh không ngủ được, nghĩ tội lắm"

- "Ôi dào, anh thương vợ nhưng vợ đâu có thương anh? Anh ngốc quá à, rồi bị cô ta dắt mũi lúc nào không biết đâu."

Nếu không có bức xúc gì thì sếp Hậu cũng chẳng phải dạng đàn ông thích nghe người khác bôi xấu vợ mình, vì vậy liền cắt lời.

- "Đừng nói thế, anh biết em thẳng tính nhưng sự việc đôi khi không như chúng ta nghĩ đâu."

Người đối diện anh húp sùm sụp, đoạn chẹp miệng đề xuất.

- "Nếu...giả sử thôi nhé...nếu như em không muốn sống xa anh như này nữa...muốn anh bỏ vợ thì anh tính sao?"

Anh Hậu nhấp ngụm nước mà suýt sặc, ho khù khụ xong mới nói.

- "Đùa gì mà dai thế?"

- "Hai người đâu có yêu nhau đâu...nhưng chúng ta...thì khác mà...có rất nhiều thứ..."

Cô áp ứng, anh ngược lại kiên quyết.

- "Vợ anh em à, là người vợ anh mang trâu cau tới xin cưới đằng hoàng, không phải áo quần mà bỏ đâu em"

Anh thấy cô rom róm, anh cũng bất lực không kém.

-”Thấy em không hạnh phúc anh chẳng yên lòng, anh làm em khổ, anh nhận. Nhưng anh không muốn vì thế mà kéo theo cả vợ anh đau lòng cùng. Hay để anh tìm cho em chỗ dựa nhé, bạn bè anh cũng nhiều người chưa lập gia đình...”

-”Anh đừng bao giờ nói vậy nữa.”

Cô buồn đũa rồi vội bỏ đi, chỉ sợ ở lại thêm giây phút nào nữa sẽ lại cãi nhau. Anh Hậu định đuổi theo mà nhận được điện thoại của bà xã nói có việc khẩn nên vừa giữ máy vừa vội lái xe đến địa chỉ chị bảo.

Chị Hà lúc này đang ngồi uống trà với cô Diệp. Thái độ chị không được hiền hoà dịu dàng như trước, ngược lại bất mãn chất vấn.

-”Thế này là sao hả Diệp? Em nói chị nghe những bức ảnh này là như nào?”

-”Thì chị thấy như nào nó là như thế đó ạ...em với sếp...em xin lỗi chị...”

-”Cô là đồ khôn nạn.”

Thấy vợ sếp mất bình tĩnh, bé thư ký được đà làm tới.

-”Chị à, chị thương em với. Anh chắc chắn không bỏ vợ nên chị cũng chẳng mất gì cả, với lại tình yêu không có lỗi mà chị. Em thì không bao giờ ra mặt cướp giật hay tranh giành. Chỉ xin chị rộng lượng cho bọn em được sống đúng với trái tim mình.”

Diệp khóc lóc tức tưởi, chị Hà chẳng tức mà chỉ khẽ cười khiến cô hơi nản. Một lát lại thấy sếp bà lôi điện thoại dưới gầm bàn lên, nhẹ nhàng hỏi han.

-”Minh tới đâu rồi? Có nghe rõ không ạ?”

-”Rõ lắm, anh đang tìm chỗ đậu xe, đợi anh chút.”

Chưa đầy mười phút sau thư ký được diện kiến giám đốc. Khuôn mặt anh đen kìn kịt, thất vọng thấy rõ. Thật không ngờ một cô nhóc tưởng rằng rất dễ thương ngoan ngoãn mà lại quỷ quyết xảo trá tới mức như vậy. Quả đúng là thế gian lòng người khó lường.

Chị Hà đành không gian riêng tư cho hai người tự giải quyết, còn mình thì đi bộ ra xe trước.

Nào có ngờ, vừa mở cửa chưa ngồi ấm chỗ đã thấy chiếc áo ren nhỏ nhỏ xinh xinh toạ lạc ngay ngắn ở ghế sau.

Áo quần của chị nào có được diêm dúa như thế?

Mẹ Hén lạnh toát cả người, ngấm giá kể cứ như xưa nghèo nghèo một chút cũng tốt, giờ vợ sếp để mà làm gì đâu? Cứ dăm bữa nửa tháng lại thế này chắc có ngày chị sốc mà chết mất.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

“Nào có, em lúc nãy thấy cái áo rơi trên ghế nên xem thôi, không biết có cả hộp quà, còn tưởng của cô nào để lại đánh dấu lãnh thổ cơ...”

-”Minh nói gì nghe ghê vậy?”

-”Ôi dào đàn bà có chồng hào hoa phong độ quá nhiều khi hay nghĩ quẩn, mình đừng giận em nhé, là em sai mình ạ.”

Vợ chẳng trách lại còn ngọt ngào khen mình rồi chủ động nhận sai trước khiến chồng thấy bản thân hơi hèn hèn. Bức bối một hồi khó chịu quá có người đánh khai thật.

-”Lúc này có chờ bạn đi ăn sáng, chắc cô ấy nghịch ngợm”

Mẹ Hén nghe mà nóng hết cả người, đến chín mười chín phần trăm cô này và cô bạn tri kỉ hàng đêm là cùng một người rồi. Ở đâu có kiểu phụ nữ như vậy chứ?

Chị biết mỗi người đàn bà có quan điểm sống khác nhau.

Nhưng bởi vì anh là chồng chị, cũng bởi vì chị là vợ anh nên chị chẳng thể rộng lượng cũng như thông cảm nổi cái kiểu bạn bè tâm giao này.

Hình như người đó không có họ hàng thân thích hay công việc gì quan trọng phải lo hay sao ấy, ban ngày tìm chồng chị đã đành, ban đêm Hén Sò còn

đang nghe chuyện cổ tích đã thấy điện thoại ba réo rất rồi.

Hai nàng những ngày đầu còn nũng nịu chút chút, nhưng sau dần các bé như bị dị ứng cấp nặng, cứ nghe chuông kêu bắt đầu cau có xì mặt. Cũng may ba Hậu chiều con, mỗi lần như vậy đều thương lượng hẹn bạn đợi lũ nhóc ngủ đã.

Tiếc rằng thời khắc công chúa nhà anh say giấc nồng thì hoàng hậu lại râm ran bức bối. Chị thử đủ mọi cách, từ soạn giáo án, chấm bài tới lên mạng tìm phim xem mà không thể nguôi ngoai nổi.

Có người vợ bây giờ mới ngấm thế nào là tức nước vỡ bờ. Giấy phút đó, việc giữ lòng tự trọng hay hình tượng nhu mì đoan chính cũng chỉ là con muỗi mà thôi.

Mẹ Sò vào nhà tắm, quỳen mình nửa tiếng trong bồn nước sữa dê hoa hồng thơm ngát. Cảm thấy tâm trạng khá khả hơn một chút mới nhẹ nhàng đứng dậy thay bộ đồ sexy chồng mới tặng, còn không quên xịt thêm một tầng nước hoa ngọt ngào.

Cánh cửa mở ra mới là lúc khó khăn nhất, đúng là có những chuyện cần năng khiếu bẩm sinh thật. Chị ngượng đến mức chân tay luống cuống nên đành phải vớ thêm chiếc khăn quấn quanh mới dám mò ra phòng khách thủ thi với chồng.

- "Vào giường nói chuyện cho thoải mái mình ạ."

Anh còn đang hăng say buồn dưa, mãi cười nên bảo không cần rồi xua xua tay. Khổ nỗi xua hơi quá trớn, nhờ gạt cả cái khăn lớn của vợ rơi xuống đất. Chồng nghe tiếng động, vô tình liếc qua thì sững sờ tới mức rơi cả điện thoại.

Lớp ren mỏng manh lăm lăm tôn lên đường nét quyến rũ lẫn nụ hoa nhỏ phấp phồng kiều diễm. Eo thon cùng cánh sen e ấp thoát ẩn thoát hiện như lời mời gọi khó cưỡng, ai đó ngay lập tức cả người cứng ngắc, gấp gáp kéo vợ ngã nhào vào lòng, những nụ hôn từ trán dần tới chóp mũi rồi nhẹ nhàng trượt xuống đôi môi đỏ mọng.

Chị không nghĩ được anh lại cuồng nhiệt như vậy, đang định véo nhẹ ông xã ý bảo vào phòng ngủ mà thấy màn hình phía dưới còn hiển thị cuộc gọi, chắc hẳn ai đó vẫn đang nghe thành ra tức chế dòn nén bao lâu nay lại trỗi dậy.

Nguy hiểm nhất là đàn bà khi ghen, ngấm mà chuẩn.

Hiện thực coi trọng lễ tiết như chị Hà mà cũng có ngày nỉ non như mèo nhỏ bên tai chồng.

- "Làm... làm... ở đây... à... mình..."

Chồng nghe giọng bà xã mà như có tia điện chạy thẳng vào tim, da dẻ màu phấn hồng nồn nà trước mặt khiến anh như bị trúng tà, cơ thể khát khao trống rỗng khó tả, không ngừng mon rón rong ruổi thân mật.

Chị chưa từng như vậy, chưa từng cùng anh phiêu lưu trải nghiệm cảm giác mới mẻ, chưa từng ngoan ngoãn đến thế. Dù so với người ta cũng chẳng là gì nhưng sự tiến bộ vượt bậc này cũng đủ khiến chồng hoa mắt chóng mặt, ngăn người say đắm vuốt ve, dịu dàng ngấm vợ như một kẻ ngốc.

Ai đó khẽ xoay người bao trọn bà xã, chiếc ghế sofa chật chội khiến họ dính chặt vào nhau, những điểm nhạy cảm không ngừng cọ xát va chạm. Xúc cảm lạ lùng khiến người chị không tự chủ được mà run lên cầm cập, anh khẽ cười thoả mãn, tham lam náo loạn từng tấc.

Phòng khách ấm áp ngập tràn sắc xuân, ba Hén mãi vui mãi tới tờ mờ sáng mới vội vàng ôm vợ rút quân, mẹ Sò trong lòng nom nớp chỉ sợ hai nàng thức giấc bắt quả tang thì chẳng biết giấu mặt đi đâu cả.

Chồng luyến tiếc vui mặt vào cổ vợ hít hà, còn chọc lần sau cố gắng phát huy hại chị cả người lại mềm nhũn. Sáng ra có ông sếp ngồi họp nhưng trộm cười tùm tùm suốt, lại có cô giáo đối mặt với năm tiết dạy mà hưng phấn thấy lạ, chẳng giống người cả đêm mất ngủ gì cả.

Phải chăng sức mạnh của tình yêu lớn đến vậy?

Lớn tới mức cuối tuần cả nhà đã lên lịch đi sở thú chơi mà chồng nói có việc bận đột xuất vợ vẫn tươi cười dặn anh giữ gìn sức khỏe.

Hai bé ở nhà chán quá cứ mè neo nhõng nhõng hoài. Tầm hai giờ chiều tiện có Tôm Cua nhà dì Hợi qua thế nên tất cả rủ nhau đi công viên nước. Lũ trẻ thích lắm, hò reo mãi thôi, chị Hà bên trên nhìn con mà thấy hạnh phúc theo.

Có dì Hợi là không vừa lòng.

- "Bác Hà đi thay đồ xuống đây chơi đi, lúc nãy em chuẩn bị hai bộ đồ bơi đó."

- "Thời kỳ quặc lắm đi à."

- "Bác nói thế là bác xía đều em kỳ quặc hả?"

- "Đâu có... mọi người chơi đi... chị không hợp..."

Chị từ chối mà em gái nhất mực rủ rê. Hai bé cũng bò lên làm nũng, năn nỉ chẳng được thành ra cả đám quyết định lôi cái người cổ hủ cổ chấp nào đó

xuống nước.

Mẹ Hén bị ướt nhẹp, ở bên dưới rồi mới thấy mát mát với cả vui lắm nên dần đo mãi rồi cuộc đồng ý vào trong thay đồ bơi. Rề tất hướng nhà gấu, vừa đi bộ qua chiếc cầu tre thì nghe tiếng trẻ con kêu ba Hậu khiến chị giật nảy. Nghĩ bụng cũng buồn cười, đàn bà có khác, hơi chút là lo sợ linh tính.

-”Ba Hậu...ba Hậu...ba Hậu kiểu Bi...ba Hậu oi...ba Hậu...”

Đi một lúc thấy tiếng gọi rõ dần, thanh âm háo hức rộn ràng lắm, có bà vợ theo phản xạ tự nhiên liền quay người, giọng của một cậu nhóc chừng ba bốn tuổi.

Quan trọng hơn, ba Hậu của bé, và ba Hậu của Hén Sò, là một người.

Sắc mặt chị dần tái mét, áo quần thấm nước ban nãy bám sát vào người khiến da thịt lạnh toát, trống ngực từng con nhức nhối.

Là con ác mộng thôi phải không?

Chồng chưa trông thấy vợ, nhưng người phụ nữ đó lại liếc chị rồi khẽ nhếch mép cười khẩy. Lẽ nào cô ấy biết rất rõ về chị?

Lời anh Sáu, lời cô Nguyệt bỗng dưng văng vẳng bên tai, chưa bao giờ chị thấy mình ngu ngốc đến vậy. Phải chăng đây cũng là lý do ông xã không cần con trai?

Cô hòng mẹ Sò ghen đáng, chị từng nghĩ, gia đình chị, bốn người rất hạnh phúc. Bây giờ mới nhận ra, gia đình ba người họ cũng viên mãn chẳng kém.

Lạnh.

Buốt.

Đau đón đến nhói gan nhói ruột, xót xa như bị ai tra tấn rồi sát từng lớp muối vào tim.

Cảm giác này, có ai thấu?

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Có người còn chưa kịp tính xem phải làm sao, cứ thế đi về hay ra chào hỏi vài câu thì đã nghe giọng con gái lớn ngọt xon xớt tìm mẹ Hà. Chị gấp gáp quay người ôm bé trở lại chỗ cũ, con còn nhỏ, đáng yêu quá, mẹ không nỡ để bé chứng kiến cảnh đau lòng ấy.

Mẹ Hén lấy lý do bị nhức đầu nên bảo em gái muốn về trước, đi Hoi thấy sắc mặt chị không tốt thì đoán chắc chắn có chuyện gì đó, nhưng khai thác mãi bác không hé nửa lời nên đành thôi, ôm lũ nhóc lên bờ cho về hết.

Hén Sò Tôm Cua mặt xị như cái bị, cũng may trẻ con nhanh quên, các mẹ hứa mua thật nhiều kem là hào hứng ngay. Chị Hà cố ý bảo bọn họ đi đường khác, bởi vậy lúc về cũng không chạm mặt chồng.

Anh Hậu chiều đó tuy đi ăn cánh gà nướng bên ngoài rồi nhưng đầu sao cũng chỉ là lút dạ nên vẫn báo com bà xã. Tám giờ tối về tới nơi thấy cửa mở sẵn, bên trong cũng không có tiếng riu rít của các nàng như mọi khi thì hơi hụt hẫng. Ba Hén cất đồ xong xuôi liền ngó quanh nhà đi tìm vợ con.

Chị Hà đang nằm trong phòng các bé, hai nhóc thì im thin thít ngồi cạnh. Thấy ba rồi chúng cũng chẳng thèm lao vào ôm lấy ôm để, đứa lớn giờ ngón tay mập mập lên miệng suýt suýt, đứa út thì bị ba bi bô ngoảnh ra giải thích.

-”Mẹ Hà bị em muối bay vào mắt...mẹ Hà bị đau mắt...”

Anh Hậu bật cười, ngồi xuống giường trêu trêu.

-”Muối đâu mà muối, chắc lúc chiều hai đứa nghịch hư làm mẹ buồn mẹ khóc chứ gì?”

Em Sò ngơ ngác một lúc, rồi hình như sức nhớ ra cái gì đó liền chu miệng chối.

-”Không phải bọn con, là đi Hoi, đi Hoi bảo đẩy mẹ xuống nước nên mẹ mới đau rồi mẹ khóc...đi Hoi hư...”

Chị Hén thấy vô lý liền cãi lại.

-”Đầu Sò nhầm à, lúc đó mẹ có khóc đầu, mẹ cười rồi mẹ bảo vào thay áo quần á, xong mãi lúc chị đi tìm mẹ mới bảo bị muối cắn...là muối thật đó à...mẹ Hà bị em muối chích mấy phát liền...xong mẹ Hà bảo nhức đầu về thôi...”

Con vừa dứt lời thì anh Hậu đã thắc mắc hỏi.

-”Hai đứa đi đâu mà xuống nước?”

-”Đi công viên nước...ở gần chỗ nhà anh Khôi ba à...vui ới là vui ý...”

-”Có lâu dài cô tích ba nha, có nhà gấu chuông kêu bình bong, có chú lùn đẹp ới là đẹp...nhưng chưa được chơi hết á...hôm nào ba Hậu đưa mẹ Hà với Hên Sò đi chơi tiếp nha...”

Các nàng càng háo hức khoe bao nhiêu thì ba càng bồn chồn bấy nhiêu. Dầu biết lỗi của mình ngoài không gọi một cú điện thoại thông báo cho rõ ràng thì cũng chẳng có gì to tát cả nhưng không hiểu sao nhìn trán vợ nhễ nhại mồ hôi lại cứ xon xớt.

Không rõ mẹ Sò chiều nay có nhìn thấy không hay chỉ ốm thông thường thôi?

Anh Hậu dỗi dành mãi lũ nhóc mới chịu rời mẹ, ba tắm táp thay váy hoa xinh xinh cho các nàng rồi bế vào bếp, bón cơm chiều chuộng tụi nhỏ.

Xong xuôi rồi chồng sợ vợ mệt nên ôm con vắt vẻo trên người, vừa đung đưa vừa kể chuyện tới lúc chúng ngủ gà ngủ gật mới đặt xuống giường đắp chăn cẩn thận, đồng thời đem luôn bà xã về phòng.

Lúc mẹ Sò thức giấc đã là mười một rưỡi, chị nhớ rõ ban nãy nấu cơm xong định bụng nằm chơi với con một lúc mà, thế nào lại ở đây cơ chứ?

Chồng chẳng biết về từ bao giờ nữa, vừa sờ sờ trán vợ vừa thở phào nhẹ nhõm.

-”May quá hết sốt rồi!”

Ông xã nói rồi lật đật vào nhà tắm cắt khăn mặt và chậu thau con. Chị nhìn theo bóng lưng chồng, đoán chắc người ta chăm con chu đáo thì thấy an lòng. Tính ra ba Hên là người đàn ông ngọt ngào, khi xưa chị ở cử anh cũng chưa từng nề hà việc gì cả.

Càng ngắm càng thấy tui, hoá ra trên đời chẳng có việc gì là hoàn hảo.

Ngay trong lúc mắt chị ươn ướt thì anh chui vào chăn cùng, giọng điệu đều đều.

-”Hôm nay lúc đầu đúng là có hộp thật nhưng về sau sếp tổng bạn nên thôi, bạn anh nhờ đưa con đi công viên nước chơi, xin lỗi vì chưa gọi điện về báo lại cho vợ.”

Chỉ đơn giản vậy thôi sao? Anh thì bình tĩnh quay sang ôm vợ, ngược lại chị ức chẳng thể kiềm nổi.

-”Mình à...em nào có phải bù nhìn...giữa anh và cô ấy...kẻ ngốc cũng nhận ra hai người không phải quan hệ bạn bè thân thiết bình thường...nếu mình còn chút nề tính người vợ này thì làm ơn đừng giấu em nữa...”

Anh Hậu nghe bà xã thắc mắc thì chợt thấy buồn buồn, chuyện đã qua lâu rồi, quá khứ đau lòng lúc nào cũng chôn giấu thật sâu, chưa từng muốn nhắc lại.

Ba Hên nhìn mẹ Sò, tự nhắc nhở đây là người phụ nữ đã bên mình từ những ngày tháng khó khăn nhất, là mẹ của hai cục bông nhỏ đáng yêu nhất trên đời, là người tần tảo sớm hôm lo cho anh, cho con.

Có lẽ chồng với vợ, đôi khi chia sẻ một chút cũng tốt. Anh đặt lại gối, chọn tư thế nằm thoải mái nhất rồi kéo bà xã vào lòng, trầm ấm mở lời.

-”Hi vọng nghe xong vợ sẽ không buồn.”

-”Em không dám hứa...nhưng em sẽ cố...”

Chị nhẹ nhàng đáp, anh thở dài nhớ về một ngày xa xưa.

-”Cô ấy tên Liên, thời đại học bọn anh cùng lớp. Mình biết là tính anh hiếu thắng rồi đó, tính Liên còn hiếu thắng gấp năm gấp bảy. Hồi năm nhất học đại cương hay ngồi cùng bàn xong cãi nhau hoài lộn. Năm hai phân khoa duyên số thế nào bọn anh đều đủ điểm để vào CNTT, rồi cùng hoạt động trong liên chi đoàn. Từ đó có duyên gặp gỡ thường xuyên hơn, hiểu nhau rõ hơn rồi yêu nhau...”

-”Tình yêu sinh viên chắc là đẹp lắm phải không mình?”

Anh nghe giọng vợ nghèn nghẹn liền cố ý đan tay qua tóc chị xoa xoa, mãi sau mới kể tiếp.

-”Ừ, hồi đó tuổi trẻ đại dột. Bọn anh gà mờ không biết dùng biện pháp, tới năm ba thì nhờ dính. Ba máng anh kinh lắm, nhưng vẫn vì con mà muối mặt sang bên đó hỏi cưới. Khổ nỗi gia đình cô ấy không chấp thuận vì nhà anh nghèo, sau đó sức khoẻ Liên yếu nên cũng không giữ được em bé, hai đứa còn ôm nhau khóc cả tối. Rồi hè năm tư thì đột nhiên anh nhận tin nhắn cô ấy báo chia tay đi, lúc đó tưởng Liên giận dỗi đơn giản như mọi khi thôi nên

anh không để ý lắm. Hồi ấy còn đang mải đi thực tập, căn bản mong giեն dũa bản thân để tương lai có thể lo cho người ta tốt hơn. Nào có ngờ mấy tuần sau có thời gian rảnh qua nhà tìm thì hàng xóm nói Liên ra nước ngoài lấy chồng, cả gia đình cũng sang đó định cư rồi. Anh khi ấy chỉ là một thằng sinh viên quèn, tiền không có lại còn bị đá, cuộc sống bế tắc đến ngột thở...”

Mẹ Sò lên lút lau nước mắt, chẳng hiểu sao mọi việc qua lâu rồi mà vẫn thấy đau lòng cho ông xã thế này. Anh Thanh từng thất tình chị nên chị hiểu mà, không rõ ngày đó anh làm cách nào mà vượt qua?

-”Anh mới gặp lại Liên từ đợt tháng Giêng trong lần đi họp lớp. Ngày trước hận bao nhiêu thì giờ thương bấy nhiêu. Hoá ra ngày xưa ba Liên bệnh nặng nên lúc đó cô ấy không có sự lựa chọn nào khác, bắt buộc phải lấy người ta để có tiền chữa trị. Chồng Liên là người cổ hủ, khi phát hiện ra vợ không còn trinh tiết thì thường xuyên đánh đập. Hai người giờ li dị rồi, Liên mang theo con trai về nước. Vì xưa chưa học hết nên cũng không kiếm được việc gì tốt cả, giờ chỉ ở nhà bán hàng online.”

-”Em nghe bé gọi mình là ba mình à...”

Có thể hỏi vậy sẽ khiến anh chạnh lòng, nhưng hơn ai hết, chị rất muốn biết sự thật.

-”Ừ, bé con từ nhỏ đã thiếu tình cảm của cha. Nó gặp anh là gọi ba miết, anh không thích việc đó nhưng vì thương thương nên cũng chẳng cấm. Với lại hoàn cảnh của họ ra như thế này cũng là lỗi ở anh, nếu ngày đó có thể giữ được đến đêm tân hôn thì tốt. Chả nhẽ mình nghĩ nó là con rơi của anh? Chị cần nhìn màu tóc cũng biết mà.”

Gia đình anh Hậu rất lạ, từ ba Hải, mấy người con rồi tới các cháu đều có tóc màu nâu đen chứ không phải đen nhánh như đa số người bình thường. Tiếc rằng lúc đó cuồng quá chị cũng chẳng để ý màu tóc của bé.

Tuy nhiên nếu anh đã nói vậy thì chắc là đúng, thời đại nào rồi cơ chứ, xét nghiệm ADN một phát là trắng đen rõ ràng, người làm công nghệ thông tin như anh chắc chẳng ngu ngốc mà gian dối đâu.

Mới đầu nghe ba Hến không gửi thằng cu bên ngoài thì mẹ Sò mừng mừng, mà sau càng ngắm càng thấy đau lòng. Chị cũng chẳng hiểu rõ mình nữa, chỉ là chị mong anh gặp họ vì thương con hơn là chấp nhận sự thật, anh còn tình cảm với người mẹ.

Lấy hết can đảm, có người vợ thù thì hỏi chồng.

-”Minh...còn yêu chị ấy...phải không?”

Dù là một câu dối lòng thì chị Hà vẫn muốn nghe. Nhưng anh lại lảng tránh không trả lời, chỉ đơn giản bảo đừng lo lắng, anh đã cưới chị thì cả đời sẽ có trách nhiệm với chị.

Hai cái từ trách nhiệm, nghe sao mà nó nặng nề?

Thử hỏi trên đời này, có bà vợ nào muốn chồng bên mình chỉ đơn giản vì nghĩa vụ?

Sau đêm ấy rồi ba Hến mẹ Sò không nhắc lại chuyện đó nữa, chỉ là giữa hai người dường như có sự xa cách vô hình.

Chồng chia sẻ tất cả rồi nên mỗi lần người cũ gọi là vô tư bảo vợ luôn, lúc thì anh nói chuyện với Liên nhé vợ, khi lại Liên gửi lời hỏi thăm vợ, thỉnh thoảng thì thằng Bi bị sổ mũi, anh qua đó lát rồi về.

Chị ngầm đáng giữ hoà khí trong nhà, nhiều bận tức điên người mà lại cố nén xuống. Lời chị dâu dặn chị vẫn còn nhớ, bác nói tìm cơ hội mấy người gặp mặt đi đã xem cơ sự tới đâu rồi, bác bảo thím cố gắng bình tĩnh đợi tôi đi công tác về hai chị em bàn bạc kỹ càng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Tiếng dầu mỡ xì xèo đan với tiếng nổ lụp bụp ngày một to khiến bà vợ nào đó bùng tính, vội quay lại tắt bếp. Đôi bạn kia lòi qua tiếng lại chán chê thì rủ nhau sang phòng khách xem tivi. Đúng là có những người hợp tính, gặp nhau cười khanh khách như pháo nổ.

Chị Hà lững thững ra vòi xả nước mát, đoạn với lấy đôi găng tay mỏng xò vào rồi tiếp tục nấu ăn dọn dẹp.

Hến Sò đang chơi vui bỗng dừng hai cái mũi khìn khịt hít lấy hít để, ngửi thấy mùi hành phi với nem lụi nướng thơm lừng thì háo hức lắm, rủ cả Bi chạy vào bếp với mẹ.

-”Mẹ Hà ơi cho Hến ăn nem nướng...”

-”Cho Sò nữa...cho Sò nữa nha mẹ Hà...”

Mẹ nhìn các nàng cười hiền, gấp cho mỗi đứa một xiên. Hai chị em vừa thổi vừa ăn thích ơi là thích. Bì lúc đầu còn ngại nhưng thềm tới mức nước bọt ứa cả ra rồi nên chẳng làm khách nữa, lén lút cắn một miếng.

Uầy nem lại ngậy ngậy ngon ngon, cu cậu chén tìn tìn hết cái đó mà chẳng chẳng thoả mãn gì, liền bắt chước chị Hén em Sò xin thêm cái nữa.

Thằng bé đang chén vui vẻ thì có tiếng quát khiến nó giật nảy.

-”Bì! Ai dạy con ăn vụng trước bữa như vậy? Con xem lại bản thân mình xem có giống cái bọn vô giáo dục ở tầng lớp thấp không hả?”

Bé Bì rơm rớm, Hén Sò hơi hoảng, theo phản xạ nép hẳn vào người mẹ. Chị Hà xoa đầu con cười cười cho bọn trẻ bớt sợ rồi nhỏ nhẹ bảo chị Liên.

-”Là lỗi của em, em cho bé ăn, chị đừng mắng cháu.”

Mẹ Bì cáu lắm nhưng ngấm lại thôi cũng chẳng chấp cái loại đàn bà văn hoá lùn suốt ngày chỉ biết quanh quẩn trong xó bếp làm chi. Ngó thấy bàn ăn đã dọn đầy đủ chị liền quay ra phòng khách gọi anh Hậu vào dùng bữa.

Không khí vui vẻ lắm, mấy đứa nhóc ngồi ngoan ngoãn khoanh tay trên bàn. Hén Sò lúc nào chả tíu tít, Bì thì lâu lắm rồi mới được ăn cơm với nhiều người như vậy, thằng bé phần khởi mời to thật to.

-”Con mời ba Hậu mẹ Liên, con mời cô Hà, em mời chị Hén, anh mời em Sò ăn cơm.”

Anh Hậu, chị Liên và chị Hà đều khen bé ngoan, chỉ có Hén Sò là bốn mắt tròn xoe long lanh nhìn nhau, ngờ mắt mấy giây mới ngoảnh lại thắc mắc.

-”Ồ, sao anh Bì gọi ba Hậu là ba thế?”

Người lớn chưa kịp nói gì thì trẻ con đã nhao nhao hết cả lên.

-”Anh vẫn gọi từ xưa tới nay mà Sò.”

-”Nhưng...nhưng...ba Hậu là ba của Sò mà...với chị Hén nữa...ba Hậu mẹ Hà mà...”

-”Hai người là ba Hậu mẹ Hà, còn Bì là ba Hậu mẹ Liên đó.”

-”Không được, chỉ có ba Hậu mẹ Hà thôi á...nhất định không được...”

Anh Hậu thấy lũ nhóc bắt đầu cãi cọ đồ đạc tía tai thì ngọt nhạt gấp cánh gà cho các bé, dỗ dành tụi con ăn cơm đi. Bì ngoan ngoãn nghe lời, khổ nỗi hai đứa con gái của anh bướng quá thể đáng, đứa em một câu đứa chị một lời đua nhau chắt vắn.

-”Ba Hậu ơi, anh Bì cũng là con ba à?”

-”Sao hôm nọ ba bảo không được gọi bác Thanh là ba đó, xong ba bảo Hén Sò chỉ được làm con của ba, với cả ba còn bảo ba chỉ là ba của Hén Sò thôi á...Hén nhớ rõ ràng thế mà...”

-”Đúng rồi, em cũng nghe như vậy nha, anh Bì nhầm rồi, đến ba mình còn không biết à, cuối tuần cô giáo sẽ không phát phiếu bé ngoan cho anh đâu, lêu lêu.”

Bì bị hai con tiểu yêu dồn cho đến nỗi phát mếu. Mẹ Liên xót con quay sang gắt gỏng.

-”Hai đứa có thôi đi không hả? Gọi một tý có sao mà lắm chuyện, con gái con nửa đánh đá cá cày chẳng ra cái thể thống gì cả.”

Hén Sò đang riu rít tự nhiên sững sờ rồi òa khóc nức nở. Sếp Hậu giận sôi cả máu, nếu không vì một đám lít nhút trước mặt chắc xách cổ chị Liên ra cãi nhau luôn rồi.

Nhà anh Hậu chị Hà, chồng cung con gái như cung vàng, vợ làm giáo viên lại cực kì dịu dàng trong cách giáo dục, bởi thế nên chưa từng nặng lời với các nàng bao giờ, chuyện gì cũng đều nhẹ nhàng khuyên bảo, hoá hoãn lắm mới nghiêm giọng một chút thôi.

Ba Hén xót con, vội vàng ôm hai đứa vào lòng dỗ dành nịnh nọt. Mẹ Bì thấy thái độ người yêu cũ khác hẳn liền ngay lập tức xuống nước.

-”Trội ôi cô thương...cô thương...cô nói vậy cũng là muốn tốt cho Hén Sò thôi mà...thôi ngồi xuống ghé cho ba Hậu con còn ăn cơm...”

-”Ừ ừ...ừ thích...ba Hậu dứt nha...hôm nay ba Hậu lại dứt nha...”

Em Sò phụng phịu, anh Hậu chiều con gái liền gạt đầu. Chị Liên bực lắm mà vì ai đó nên vẫn phải nén xuống.

Nghĩ mà thương anh ghê gớm, chị ở trong cái nhà này chưa đầy một ngày đã sắp phát hoả rồi, không hiểu những năm tháng qua anh làm sao mà chịu đựng được?

...

Tối muộn đúng ý chị, anh Hậu đưa hai mẹ con về. Chỉ bức mình ở chỗ hai con quý cái đòi đi theo làm mất cả vui.

Chị Hà rửa bát xong xuôi mới tháo găng tay, vết bong không được chăm sóc kỹ thành ra phỏng rộp đau rát. Vừa mới định rửa lại để đi thoa thuốc thì nghe giọng ba chồng gọi liền vội vàng chạy ra mở cửa.

- "Ba, sao ba lại sang tắm này ạ?"

- "Ròng không tắm tắm thì tắm đành phải sang tắm rồng chứ sao? Tay mẹ Sò làm sao thế?"

- "Dạ là con sơ suất thôi ạ, ba vào nhà chơi để con đi gọt hoa quả."

- "Thôi khỏi cần, Hén Sò ơi ra ông cho kẹo này."

Chị nói khéo nhà con cho hai bé đi chơi rồi với dạo này bận quá chẳng có thời gian qua nhà, ông Hải hơi thất vọng nhưng vẫn nhẹ lời khuyên nhủ, bảo thôi bà Mây già rồi lắm lắm, mấy đứa đừng để bụng giận dai.

Hai người ngồi nói chuyện một lát thì ba con nhà Hén Sò về, hai bé túm tụm vào lòng ông, vừa vuốt râu vừa cười đùa. Anh Hậu thì chưa tháo được cái giày ra đã bị ba mắng xối xả.

- "Anh Hậu từ ngày lên giám đốc khác hẳn nhỉ? Oai gớm! Con Hà nó nấu cơm thì cũng phải biết đường mà rửa cái bát, không rửa được thì cũng đứng cạnh úp hộ cho tình cảm. Đàng này vợ bóng nặng mà ăn xong một cái vẫn cấp mông đi chơi được mới sợ chứ, tôi cũng đến chịu anh rồi, làm chồng kiểu gì không biết?"

Các nàng nghe ông nói thì mắt tròn mắt dẹt quay sang ngó mẹ, xong rồi cuống quýt xoa thổi hỏi thăm. Anh Hậu liếc mắt thấy vết bong của bà xã thì hơi sốc, không hiểu bị từ lúc nào mà anh chẳng hề hay biết gì? Tuy nhiên vì ngại ba ở đây nên có ông con trai cố ý lảng tránh vấn đề.

- "Vâng, con biết rồi."

- "Cái gì anh chả biết, có thực hiện hay không mới là quan trọng."

Chị Hà lên tiếng đỡ lời cho chồng, ông Hải ngồi chơi một lát với cháu tới mười rưỡi thì về. Con đòi chở ba mà ông không chịu, cứ nhất định muốn tự đạp xe cho khỏe.

Người già nhiều khi ương bướng hơn cả trẻ nhỏ, anh Hậu cũng đành chịu, thay áo quần tắm rửa xong mới quay ra mở lời hỏi vợ.

- "Tay mình sao thế?"

- "Em ạ...vừa nãy chiến lại mấy cái nem không cẩn thận bị bong..."

Mẹ Sò lấp liếm cho cả hai đỡ khó xử, ba Hén biết thừa vợ nói dối nhưng vẫn giả tin bỏ qua. Vết thương của bà xã phỏng phỏng rộp rộp chứ đâu phải mới bị, chắc là do vụ rắn thịt ba chỉ của Liên rồi, mà lúc đó thấy cô ấy kêu oang oảng, vợ thì vẫn bình thản nên anh tưởng chị không sao.

Giá kẻ chị trách móc hay hờn dỗi thì tốt, ít nhất tâm lý anh cũng thoải mái hơn. Khổ nỗi cái người này một câu làm nũng cũng chẳng thêm khiến chồng áy náy khôn nguôi.

- "Còn...còn...đau không hả mình?"

Ông xã buột miệng hỏi vợ, hỏi xong mới thấy bản thân ngu ghê gớm, có phải mình đồng da sắt đâu mà không đau? Vậy mà chị Hà cũng lác đầu như đứng rồi ấy.

Chồng thờ dài, lật đật trở dậy tìm tuýp thuốc xoa cho vợ. Hình như bà xã bị xót, nhưng anh cũng không thấy chị kêu ca phàn nàn gì cả, chỉ là hơi mím môi thôi.

- "Mình và Liên đối lập hẳn với nhau. Mình nhìn bên ngoài tưởng hiền lành dễ bắt nạt nhưng bên trong lại vô cùng mạnh mẽ, Liên thì ngược lại, trông cô ấy hồ báo thế thôi chứ dễ bị tổn thương với hay khóc nhè lắm."

Chị nghe ông xã phân tích mà cười khở. Trên đời này có người đàn bà nào muốn mạnh mẽ đâu? Nhưng lòng của người đàn ông không hề hướng về họ thì yếu đuối để ai xem?

- "Mình thấy Liên là người như nào?"

- "Em thấy thế nào quan trọng sao?"

Anh Hậu chẳng đủ tinh tế để nhận ra sự chua xót trong giọng vợ, rất ngây thơ gât đầu, bảo rằng bạn của chồng thì cũng là bạn của vợ chứ. Chị Hà đành nhún nhường tâm sự.

-”Em...thì là em ngưỡng mộ thôi...được chồng em thương nhiều như vậy...thực sự rất tốt số...”

-”Tốt số gì đâu, cô ấy cũng khổ lắm chứ. Lấy chồng mà lận đận, anh đoán cũng tại cái tính nóng nảy dễ bốc đồng nên chẳng ở được với ai lâu cả, chắc phải lấy người cực hiền và yêu thì gia đình mới yên ấm được. Nói đi cũng phải nói lại, Liên thuộc dạng người tốt tính hiem có mình ạ, ngày xưa có đợt anh ghét cay ghét đắng ấy chứ, nhưng rồi một hôm tình cờ phát hiện cô ấy đem thức ăn ở nhà cho mấy con mèo hoang thì có thiện cảm hẳn ra...”

Người ta nói đàn ông vô tâm, thật chẳng sai chút nào.

Có anh chồng cứ vô tư kể này kể nọ, hết chuyện năm nhất tới năm hai rồi vòng qua năm ba mà chẳng để ý lòng vợ đã nấu nê đến mức nào rồi.

Đợt ấy mẹ Sò buồn lắm, chẳng trách ba Hén, chỉ trách bản thân mình thôi. Xưa kia anh hỏi cưới đã nói rõ ràng chưa yêu và chưa chắc đã yêu rồi mà chị vẫn cứ cố đắm đầu vào.

Căn bản ngày ấy còn trẻ, vẫn mộng mơ lắm, cứ ngỡ nếu mình hết lòng hết sức với ai đó, rồi sống chung với nhau ngày qua ngày thì rồi kiểu gì cũng có thiện cảm.

Thời gian trôi qua, thiện cảm có, thương cũng có.

Nhưng lòng người phụ nữ lại tham lam muốn nhiều hơn thế. Đem lên mạng tâm sự thì người ta chửi chị ngu, nói cái loại đó thì còn níu kéo làm gì, giải thoát đi cho nó nhẹ nợ.

Ừ, chị cũng thấy mình ngu thật.

Mà biết làm sao đây? Khi mà chị còn yêu anh nhiều nhiều lắm, khi mà chị không hề muốn Hén Sò phải lựa chọn giữa ba và mẹ, chẳng nhẫn tâm phá hoại đi hạnh phúc bao lâu nay mình dày công vun vén.

Có chị vợ rơi vào bế tắc cực độ, dạo gần đây mặt mũi lúc nào cũng xanh xanh. Chồng nhìn vợ mà xót, nghĩ bà xã ở nhà nhiều mù người rồi nên nhân chuyến công tác đi Thái Lan nửa tháng thì đăng ký cho ba mẹ con sang cùng mấy ngày cuối luôn.

Hai cục bông nhỏ thích ơ là thích, háo hức chạy ra chạy vào đếm từng giờ, nhát nhát lại hỏi mẹ sắp tới ngày đi máy bay sang với ba Hậu chưa. Chị Hà nhìn lũ nhóc mà cũng vui lây theo.

Mà đúng là trẻ con, ở nhà thì hứng, tới lúc đi thật rồi thì bị say với cả nhọc người nên phụng phịu đòi xuống hoài. Chị phải dỗ mãi sắp được gặp ba rồi chúng mới phấn chấn thêm một chút.

Đợi mãi đợi mãi máy bay mới hạ cánh, Hén Sò sung sướng chạy tíu tít theo mẹ tìm ba. Ngất nổi ngóng mãi chẳng thấy ba đâu, các nàng xì hét cả mặt.

Chị Hà đoán anh mắc chút công việc nên dắt con vào phòng chờ. Hai đứa nhọc ngủ thiếp đi trong lòng mẹ, lúc dậy thì kêu đói nhặng xì ngầu, chị đành phải mua tạm đồ trong sân bay cho tụi nó.

Mà khổ, con ăn không quen, đứa lớn đứa bé thi nhau nôn oẹ khiến mẹ lo tái cả mặt, tìm điện thoại gọi chồng thì mãi chẳng liên lạc được hại chị càng thêm cuống.

Một tiếng.

Hai tiếng.

Rồi ba tiếng.

Hén Sò khóc hoài, anh trước giờ vốn chu đáo chứ chưa từng như này, chị từ lo cho con giờ chuyển thêm lo cho chồng, thậm cầu mong mọi việc vẫn ổn. Ngay lúc chị đang tính tìm khách sạn nào gần gần để nghỉ tạm thì có điện thoại của ông xã.

-”Mình à, anh bận chắc không ra đón được ba mẹ con đâu, mình bắt taxi nhé, địa chỉ anh sẽ nhắn tin sau, có gì mình đưa cho lái xe là họ tự biết.”

-”Dạ, mình vẫn khoẻ chứ?”

-”Anh khoẻ, mình cho anh nói chuyện với hai con.”

Chị Hà đưa máy cho Sò, hai đứa đang dặt dẹo mề neho mà nghe giọng ba một cái tươi tỉnh hẳn lên, nói cười khúc kha khúc khích.

Ba bảo ba yêu Hén Sò nhiều lắm nha, hẹn lát gặp lại. Ba Hậu vừa bai bai xong thì máy mẹ Hà lại kêu, chị bận xách đồ nên bảo con nhắn nghe với mở loa ngoài luôn giúp mẹ.

Bé Hén ngoan ngoan cầm máy, cái giọng cô gì quen ơ là quen, cô chào hỏi qua vài câu rồi bảo mẹ.

-”Em à, bé Bi nhà chị ăn đồ Thái không quen nên bị nôn mửa phải đưa vào bệnh viện, chị mượn tạm anh Hậu nhà em một chút nhé.”

Chị Hà nghe mà điếng cả người. Ước chi bây giờ mình mới chỉ mười tám đôi mươi, nếu vậy chắc chị sẽ bỏ tất cả để mua vé sớm nhất quay về nước.

Mà ước thì cũng chỉ là ước mà thôi.

Nhìn các con mệt mỏi cả quãng đường dài, mong mỏi được gặp ba, háo hức được đi chơi, nước mắt mẹ ứa, tim mẹ bỗng dưng thắt lại.

Mẹ đau, nhưng mẹ thà nhẫn nhịn một mình chứ không muốn làm những đứa con thơ ngây kia chịu bất cứ tổn thương nào cả.

Thế mới nói thế gian này, bao la rộng lớn nhất, vẫn là lòng mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Ngày hôm đó Hên Sò được mẹ Hà gọi xe đưa về khách sạn nhà, mẹ tắm tã cho hai em, thay váy hoa rực rỡ như công chúa ấy.

Thế rồi mẹ dắt hai đứa tới quán ăn sang trọng ọi là sang trọng, gọi những món đắt tiền nhất. Bàn có ba mẹ con thôi mà tới mấy cô chủ đứng cạnh phục vụ ý, thức ăn trong đây ngon hơn ở sân bay nhiều, các nàng tôm ta tôm tèm hết đĩa này tới đĩa khác mà chẳng bị nôn hay dị ứng gì hết.

Xong rồi không như những lần trước nằm trong phòng đợi ba Hậu, mẹ cho hai công chúa đi chơi khắp cái khu đấy luôn, mẹ còn cùng tụi nhỏ đua nhau gấp gấu bông cơ.

Mẹ Hà chơi giỏi lắm, gấp được em gấu trúc to bự, Hên cười tí hết cả mắt. Mẹ cũng gấp thêm thỏ con đáng yêu cho Sò. Hai đứa nhảy chân sáo theo mẹ mà hí ha hí hửng, tíu tít nịnh nọt.

-”Mẹ Hà là số một nha.”

-”Yêu mẹ Hà nhất...yêu ọi là yêu ý...mẹ Hà thơm Sò một cái đi...”

-”Thơm Hên nữa nha mẹ...”

Hai em ngọt xớt nũng nịu làm mẹ khẽ cười, dường như mọi muộn phiền đều tan biến. Mẹ thơm chùi chùi lên má phúng phính rồi tung tăng dắt con đi thăm thú nơi này nơi kia, mãi tới tối muộn mới thêm về khách sạn.

Sếp Hậu về gần hai mươi phút rồi mà chẳng liên lạc được với vợ con, ngồi trong phòng đợi lửa giận cứ ngùn ngụt. Đã thế Hên Sò trông thấy anh lại còn phốt lờ mới choáng chứ, ba xuống nước chạy ra gọi mà các nàng trốn chui trốn lủi sau lưng mẹ, không chịu ôm hôn như mọi khi.

-”Sao thế? Hai đứa như vậy làm ba buồn lắm đó.”

Giọng ba rầu rĩ làm em Sò mũi lòng quay lại, chị Hên thì cứng rắn hơn, thủ thi vào tai Sò cái gì đó rồi hai đứa gật gật đầu, chạy vù lên giường đắp chăn.

Mẹ Hà nhìn bọn nó giờ thôi trẻ con thì cười khở, ai bảo thương ngày chồng chiều chuộng chúng quá nên sinh hư rồi.

-”Sao anh gọi mình không được? Có biết anh lo như nào không? Ba mẹ con lạ nước lạ cái nhờ đi lạc thì sao? Có gì phải đợi anh về chứ?”

Hay.

Đúng là đàn ông, vô tư quá thể đáng.

Vợ ngâm đấng, giải thích mấy hết pin rồi xin lỗi ông xã cho xong chuyện. Đoạn, chị bỏ xuống spa bên dưới nằm một lúc xả stress. Được cái khách sạn anh thuê cũng khá ổn, nhân viên phục vụ 24/24, thái độ thân thiện hoà đồng, dịch vụ cũng rất tốt.

Anh Hậu thì cũng chẳng có tâm trí mà để ý vợ nữa, hai con cứ như vậy khiến ba ảo não dễ sợ. Bao nhiêu ngày xa cách mong nhớ mà giờ gặp lại chúng nở lòng nào lạnh nhạt vô tình thế chứ?

-”Hên Sò chui ra được không? Giận ba cái gì à?”

-”Ba Hậu đi ngủ đi, bọn con phải ngủ đây, ngủ sớm mới là bé ngoan.”

Em Sò ra vẻ hiểu biết, ba em thì vẫn rất kiên trì.

-”Thế ba ngủ chung với nha.”

-”Ừ ừ, ba ra chỗ khác đi, ba ra giường ba đi, ngủ chung là sập giường đó.”

-”Không, giường này xin lắm không sợ sập đâu, hai đứa không thương ba nữa à?”

Chị Hén nghe ba hỏi thì trẻ cái môi ra phản đối.

-”Đâu phải bọn con không thương ba Hậu đâu, là ba Hậu không thương Hén Sò, ba Hậu không thèm ra sân bay đón bọn con nha.”

-”Ba bận việc mà, nhiều công việc lắm, phải đi làm mới có tiền nuôi Hén Sò chứ.”

-”A a bắt quả tang ba Hậu nói phét nha, ba Hậu đâu bận việc đâu, ba Hậu đi với Bi cơ mà, rõ ràng con nghe thấy thế á, cô gì điện thoại cho mẹ ý, bảo là mượn tạm nha. Ba Hậu hư rồi, cuối tuần này ba Hậu không có phiếu bé ngoan đâu.”

Có ông bố bị con gái bóc mẽ đến điếng người. Biết lỗi nhận sai rồi nịnh nọt đủ kiểu mà các nàng mãi không tha, rốt cuộc đành đợi tới lúc bà xã về để xin cứu nguy.

Chị Hà nhìn chồng thấy tội tội liền động lòng trắc ẩn, vừa kéo chăn của hai con vừa dỗ dành.

-”Hai đứa nghe mẹ nói này, hôm nay Bi ốm thì ba phải đưa Bi vào bệnh viện là đúng rồi mà. Ba làm việc tốt sao hai đứa lại trách rồi giận ba thế?”

Bé Sò tròn mắt ngây thơ, nghĩ nghĩ có vẻ hơi hối lỗi. Ngược lại bé Hén không phục chút nào, quay ra chất vấn.

-”Người khác đưa Bi đi bệnh viện cũng được mà...ba đi với Bi xong ba bỏ mẹ con mình ở sân bay ý...sau rồi ba còn nói dối ba bận việc...ba Hậu là hư lắm rồi á...Hén mà mềc ông Hải là ba Hậu sẽ bị đánh đòn...”

-”Thôi mà, sao Hén trẻ con quá vậy? Người khác đâu có tiện đường mà đưa em đi. Ba nói dối vì ba sợ Hén với Sò với mẹ lo lắng thôi mà. Đừng hờn ba như vậy tội ba lắm, các con nghe mẹ nha, ra ôm ba một cái đi.”

Các nàng đúng là được cưng quá thành ra đôi lúc lên nước khó bảo, con nhà người ta chỉ cần giờ gây là đã sợ xoắn cả quẩy, đằng này hai đứa làm mình làm mẩy hoài, hại phụ huynh dỗ dành mãi mới được.

Mẹ Hà giải quyết xong thì mệt mỏi về giường mình, các bé nằm gọn trong lòng ba nghe kể chuyện cổ tích. Ba nhớ con đâm ra điện thoại nháy liên tục mà cũng chẳng bắt máy, đợi lủ nhóc ngủ rồi mới khe khẽ nhấn số gọi lại.

-”Có gì không em?”

-”À không, định rủ anh xuống bar chơi.”

-”Thôi em à, anh vừa bị hai đứa hờn một trận vì tội bỏ ba mẹ con ngoài sân bay kìa, ngẫm cũng thấy mình sai.”

Anh Hậu thở dài, chị Liên từ đầu dây bên kia bực tức bảo.

-”Vớ vẩn, sai ở đâu mà sai? Tình huống lúc đó khẩn cấp biết làm sao? Mà bọn nhóc thì biết quái gì cơ chứ, chẳng qua là con mẹ nó nhồi vào đầu thôi, cái loại đàn bà dùng con đày đoạ chồng đúng là không thể chấp nhận nổi.”

Ai đó nghe người yêu cũ phân tích mà sôi cả máu, không vì hai con yêu đang ngon giấc thì chắc ầm ĩ lên rồi. Ba Hậu nhẹ nhàng nhắc nhở đối phương.

-”Em ngâm miệng lại đi. Là vợ anh đó, đừng đi quá giới hạn. Với lại anh còn chưa hỏi em cái tội bép xép đầu nhé, cuộc điện thoại lúc đó của em là có ý gì?”

-”Có gì đâu, chỉ là điện báo Hà không phải lo lắng với thông cảm cho mình, đừng giận anh thôi mà. Sao? Bà xã lại khóc lóc tí tê kể tội em à? Anh phải là người hiểu em nhất chứ, hỏi vậy khiến em buồn nha.”

-”Được rồi, anh xin lỗi. Ngủ sớm đi.”

Ba Hén chán nản tắt máy. Tính Liên là vậy đó, đầu ba từ bao giờ rồi mà còn trẻ con lắm, ăn nói chẳng biết chừng mực gì cả. Cô khiến anh lo lắng nhiều, lo cô tương lai không lấy được người tốt, rồi chỉ sợ với cái tính đó thì đêm bữa nửa tháng hấn cho Liên ra đề ở mất.

Anh Hậu thom nhẹ lên trán các con, lưu luyến ngắm hai thiên thần của mình mãi mới rời khỏi trở về giường lớn. Đêm khuya thanh vắng, những tiếng nấc ngày một rõ, có người chồng vội vã bật đèn ngủ, phát hoảng khi thấy mắt vợ đỏ hoe.

-”Minh...sao thế mình?”

Chị Hà nghe giọng ông xã thì giật nảy, len lén lau nước mắt rồi cố làm ra vẻ tự nhiên giải thích.

-”Em không sao, lạ nhà không ngủ được thôi ạ.”

-”Không sao là thế nào, mình khóc ướt hết cả cái gối rồi còn gì, người ta không biết lại tưởng anh bắt nạt mình.”

-”Đâu có...”

-”Thế dì Hoi lại gây chuyện à? Hay nhà cậu Hợp làm sao? Ba mẹ vẫn khỏe chứ?”

Chồng hỏi tới tấp dồn dập khiến vợ hơi bối rối. Chị có thể nói chị giận vì ba Hên không ra sân bay đón mấy mẹ con, chị buồn bởi anh còn thương người ấy nhiều thật nhiều sao?

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Mọi điều trước hôn nhân chẳng phải quá rõ ràng rồi mà? Anh giữ đúng lời hứa, lo cho chị cuộc sống sung túc, nhà cao cửa rộng, chị đâu thể muối mặt mà đòi hỏi gì thêm nữa?

Anh đã nói có thể mãi mãi sẽ không yêu, là tại chị ngốc nghếch mộng mơ quá thôi. Rồi thì rõ ràng là bé Bi bị bệnh, bây giờ tâm sự thật lòng chẳng khác nào bà vợ già nhò nhen mắt.

Dẫu sao chồng chị cũng là đàn ông, lòng phụ nữ chắc gì anh đã thấu, nhất là với người phụ nữ anh không yêu.

-”Vợ à...nghĩ gì mà đơ thế...trán nóng quá rồi đây này...anh gọi bác sĩ nhé...”

-”Không...thôi đừng anh...”

Anh Hậu thấy giọng vợ nghèn nghẹn thì thương nên cũng chẳng gượng ép, chỉ là chạy vào nhà vệ sinh vừa xấp nước khăn mặt vừa mang ra lau trán cho vợ, nhỏ giọng quan tâm.

-”Có chuyện gì nói chồng nghe xem nào, có chồng để làm gì?”

Mẹ Hà chẳng biết trả lời như nào, nhớ buột miệng kêu Hên Sò. Ba Hậu nghe tên con gái thì như đĩa phải vôi, sốt sáng tra khảo bà xã, chị bối rối quá đành phải kiềm cái cơ nói bừa.

-”À, cũng không có gì, tại lúc ở sân bay hai đứa bị nôn, em nghĩ mà thấy xót.”

-”Hà? Sao lại bị nôn? Ăn cái gì mà bị nôn? Sao em lại bất cẩn như vậy? Hai con còn nhỏ như thế, thế có nôn nhiều không?”

Cứ động tới các nàng là ba lại xù lông như nhím vậy đó. Mẹ thờ dài, thôi trót đâm lao thì đành phải theo lao chứ biết làm sao?

-”Cũng hơi nhiều, khóc nữa, hại em sợ xanh cả mặt. Lúc đó đợi mãi không thấy mình nên em mua thức ăn ngoài sân bay cho tụi nhỏ, hai đứa ăn không quen. Minh đừng giận, suy cho cùng cũng tại em gạ mở chẳng biết hàng quán nào tốt tốt ở đây cả.”

Ba Hên nghe mẹ Sò kể chuyện thì sồn hết cả gai ốc, lao ra ôm mỗi đứa một phát rồi mới quay trở lại. Vợ nhận lỗi mà chồng chẳng thấy người ngoại chút nào cả, tính ra người sai là anh mới đúng.

Con mình không lo lại đi lo con người khác, có thằng cha nào tệ như anh không? Nếu như hôm nay hai cục bông ấy có việc gì thì anh sống sao nổi?

Ông xã ăn năn chẳng ngủ nổi, trần trọc qua lại hoài, bà xã thương thương chồng lại đổi đầu nhẹ nhàng matxa chân.

Thế rồi ba Hên với mẹ Sò sau bao nhiêu ngày xa cách, mới khề chạm vào nhau đã thấy rạo rực xao xuyến. Có người cứng ngắt chẳng chịu nổi bất đầu rà soát tới lui, người kia nhịp tim cũng rối loạn chẳng kém.

Khổ nỗi đời lắm sự oái oăm, nửa đêm nửa hôm chồng vừa mới lột được mảnh vải cuối cùng của vợ thì chuông đã kêu inh ỏi liên hồi. Bực bội lắm mà vẫn phải với áo quần mặc vội, bắt đắc dĩ ra mở cửa.

Chị Hà nằm trên giường nghe giọng ni non thỏ thẻ bên ngoài thì ức chế muốn điên, chẳng buồn giữ hình tượng lễ tiết gì nữa, tức mình trờ dậy mở tủ lấy chiếc áo sơ mi của chồng khoác vào, cố ý cẩn thận cài lệch một hàng khuy mới mò ra địu dàng chào hỏi “khách quý”.

-”Mẹ Bi sang chơi ạ.”

Anh Hậu đưa mắt nhìn bà xã đến nội y cũng chẳng thềm mặc, cả người chỉ khoác mỗi chiếc áo mỏng dính xộc xà xộc xệch thì đột nhiên toàn thân tê dại tưởng đứng không vững.

Ngược lại chị Liên ngửa hết cả mắt, ngẫm mãi cũng chẳng hiểu vì sao người yêu cũ của mình có thể chung sống với loại đàn bà rẻ tiền như này ngần ấy năm trời nữa?

-”Gớm đàn bà phụ nữ tưởng cô Hà thế nào, ai ngờ cũng dâm dăng ra phết nhỉ?”

Ba Hến nghe mà tím cả mặt, cứ sợ mẹ Sò sẽ giận cơ, ai ngờ thái độ của chị vẫn rất nhẹ nhàng lịch sự.

-”Chị thông cảm, em đoán chắc hai mẹ con có việc gì nghiêm trọng lắm nên chị mới gọi khuya thế này, em lo quá liên vội phóng ra luôn. Tại nhà em ban nãy ném đồ đi đâu mà vợ tìm hoài chẳng thấy.”

Anh Hậu bị vợ trách thì cười xuề xòa, cũng chẳng nghe ra được ý tứ gì kỳ lạ trong lời nói của bà xã nữa, căn bản chị thường ngày vẫn hay quan tâm quá mức tới người khác như vậy. Nhớ có đợt cô hàng xóm bị sốt mà ba giờ sáng mẹ Hến cũng nhảy sang đánh gió giúp người ta cơ mà, bởi vậy nên giờ lo cho bé Bi với chị Liên là điều đương nhiên thôi.

Chỉ có điều không hiểu làm sao mẹ Bi được quan tâm mà mặt mũi cứ đen kìn kịt, đúng là đàn bà già rồi mà nhiều khi điệu đà đồng đánh quá cũng gây phiền. Ba Hến chẹp miệng an ủi.

-”Thoì công việc có gì sáng mai giải quyết, còn giờ khuya rồi thì về nghỉ sớm đi.”

Đoạn anh quay sang giải thích với vợ.

-”Liên đợt này sang lấy hàng về bán online, nhưng bị kẻ xấu lừa mất trắng tiền mấy lô liền, tâm trạng không được tốt.”

Thương xót người ấy của chồng, chị đâu phải thánh nhân, cho nên chỉ có thể giả bộ mà thôi.

-”Vậy ạ, ôi tiếc thật. Thoì nếu gấp quá thì hai người vào trong này mà bàn bạc cũng được, em đi ngủ trước đây.”

Có người vợ khề vuron người tỏ vẻ mệt mỏi, đào buriu cứ phải gọi là lấp la lấp lừng. Ông xã nhìn theo mà nóng hết cả người, quay lại dặn dò khách qua loa vài câu rồi vội vàng đóng sầm cửa, không nhìn được lao vào bà xã dây dưa âu yếm.

Lần đầu tiên khởi đầu chuyện ấy ở nơi khe tường chật chội, chồng phấn khích cực độ, mon trớn dọc theo xương quai xanh của vợ khiến đầu óc chị trống rỗng, thân thể theo phản xạ tự nhiên mềm nhũn như nước, cổ vòng tay qua bám lấy bả vai chồng làm điểm tựa.

Chị vẫn vậy, hay ngượng ngùng, ít nói. Nhưng chỉ cần chút thay đổi là lướt nhỏ cũng khiến cơ thể anh ngay lập tức có phản xạ, bàn tay ấm nóng gấp gáp gỡ từng chiếc cúc.

Nơi nào đó, có đoá anh đào nở rộ mời gọi.

Nơi nào đó, có ông chồng nhịp thở một lúc một rối ren hỗn loạn.

Anh ôm vợ đặt vào giường, ngây ngốc vuốt ve từng tác da thịt khiến chị run rẩy từng hồi, vô thức buột miệng gọi chồng.

-”Mình à...mình...như chúng mình có tính là yêu nhau không nhỉ?”

Ba Hến nghe mẹ Sò thắc mắc thì phì cười.

-”Già khấm khú rồi còn yêu đương cái nỗi gì chứ, mình uống lộn thuốc hả?”

Thực ra không cần anh trả lời chị cũng biết đáp án, chỉ là chính tai nghe nó cứ xót xa làm sao ấy. Dưới ánh điện nhàn nhạt có hai người triền miên không ngừng, trái ngược với ông xã cuồng nhiệt ngọt ngào, bà xã nằm trong vòng tay ấm áp rộng lớn mà lòng bất an đến lạ.

Tính ra sếp Hậu chắc là người đàn ông “mẫu mực” của năm, đêm trước vừa hoạt động hết công suất mà sáng hôm sau vẫn có thể dậy sớm xuống gõ cửa phòng người yêu cũ để giải quyết công việc.

Cứ ngỡ giúp được chị Liên bắt kẻ gian.

Ai đẻ mẹ Bi ngây thơ quá, gửi tiền cho người ta lại trao tận tay chứ không ra ngân hàng, không có giấy tờ làm chứng, xong rồi chỉ biết mỗi tên anh Bốn, nơi ở, nghề nghiệp của hắn ta chị không rõ, hình dáng thì nhớ mỗi là người cao ráo.

Thế gian này thử hỏi có biết bao nhiêu anh Bốn cao ráo đây?

Ca này khó, đến giám đốc Hậu cũng phải chịu. Thấy người yêu cũ buồn rầu khóc miết, rút cuộc anh đành bảo thôi tiền hàng anh đền cho, đồ dành mãi mà chị vẫn nức nở hoài.

-”Em...không phải em tham...mà số tiền đó quá lớn...không có thì em không nhập được đợt hàng tiếp...”

-”Ừ, được rồi, đừng ngại.”

Anh Hậu an ủi, chị Liên phân trần.

-”Nể anh lắm em mới lấy ạ.”

Ba Hến gật đầu, xong chuyện thì tính về đưa mấy mẹ con đi chơi. Nào ngờ chị đã dắt hai đứa đi ngắm bình minh từ bao giờ chứ chẳng thèm đợi chồng.

Có người ba trong lòng ngứa ngáy khó chịu kinh khủng, tung tóe tản bộ dọc theo bãi biển để tìm vợ con. Chị Liên thấy vậy cũng thay bikini rồi dắt bé Bi đi cùng, trông họ chẳng khác nào gia đình ba người vô cùng hạnh phúc cả.

Mãi mới tìm được Hến Sò, ba Hậu hơi dỗi nên chỉ ngồi nhâm nhi nước dừa ở ghế gỗ phía xa với người yêu cũ chứ không xuống biển với các nàng.

Hai bé mặc đồ bơi nhìn trắng xinh quá, đúng là con mình có khác, anh Hậu khẽ mỉm cười. Chị Hà thì vẫn diện áo sơ mi quần ngắn thôi, mà từ nãy hình như mãi chơi nên bị dính nước hơi nhiều thì phải, vài dính sát vào người lộ cả áo con bên trong.

Sếp Hậu đã nóng mặt thì chớ, chị Liên bên cạnh tấm tắc khen sếp bà trông ngon nhỉ khiến anh giận phùng phùng, lao ra kéo tay vợ mắng nhẹ.

-”Mình xem lại mình đi, ăn mặc thế hả? Còn ra cái thể thống gì cơ chứ? Để mấy thằng choai choai nó bỏ hết cả mắt rồi đấy.”

Mẹ Hà giật mình ngó lại bản thân mà mặt mỗi lúc một đỏ rực, thầm mắng mình sao có thể bất cẩn đến vậy? Chồng bức bối kéo vợ lên bờ, Hến Sò trông vậy cũng tíu tít bám theo.

Chị Liên mãi hóng hót, cái cổ vuron cao quá thành ra ghế bị lộn. Chị bị ngã một cú bán mặt cho đất bán lưng cho trời.

Đau quá, đến tiếng kêu cũng ai oán tha lương.

Ba Hến thấy tình thế nguy hiểm thì bảo vợ lên trước, vội vàng chạy tới đỡ người yêu cũ. Mẹ Sò nhìn theo bước chân hối hả của chồng, trong lòng thấy chán nản vô cùng.

Tiếng lủ nhóc léo nhéo đằng sau khiến chị bưng tỉnh, một tay ôm đứa nhỏ bỗng lên một tay dắt đứa lớn. Hến hỏi chị có đợi ba Hậu đi chung không, thấy mẹ lắc đầu bé liền ngây ngô thắc mắc.

-”Ba Hậu lại đi với cô Liên ạ?”

Chị Hà sợ con buồn nên chỉ giải thích cô bị ngã ba ra giúp đỡ là chuyện đương nhiên, ba là người tốt. Bé nghe vậy thì vui vẻ quay lại đơn đả.

-”Ba Hậu ơi Hến Sò với mẹ Hà về trước nha. Bai bai ba Hậu nha, bai bai cô Liên và em Bi nữa.”

Sò ở trên cũng ngoan ngoãn vẫy tay chào. Anh Hậu nghe giọng gái yêu ngọt xớt thì lòng xốn xang lắm, ngẩng lên trông dáng ba mẹ con nhà nó hoà vào ánh nắng sớm nhàn nhạt thấy bình yên ghé góm.

Mẹ Hà chỉ bé được Sò thôi, còn chị Hến phải đi bộ khiến ba xót xót, định hỏi han mẹ Bi vài câu rồi chạy ra bỗng công chúa lớn mà chị Liên lại bị nặng quá, sái cả chân chẳng đi nổi nên rút cuộc ba Hậu lại bắt buộc phải dìu chị về khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Chị Liên một tay bám eo anh Hậu, tay kia dắt bé Bi, nhìn lên ba mẹ con nhà chị Hà lời thôi lách thếch phía trước tự dưng thấy thoải mái ghé góm.

Người ta nói đầu gối tay ấp cũng thua tình xưa nghĩa cũ, quả không sai.

Mẹ Bi chep miệng, có chút thương hại cho mẹ Sò nhưng cũng chẳng biết làm sao cả. Chị đâu phải tiên nữ mà nghĩ cho cả thế gian, sống không vì mình trời chu đất diệt.

Anh Hậu thì tay đỡ người yêu cũ mà mắt không rời khỏi con gái cưng. Ngắm lại hơi bức bà xã, cứ cố đi nhanh thế làm gì không biết? Chẳng để ý tới Hến chân ngắn phải chạy tíu tít đằng sau gì cả.

Đó, đàn bà đó, kể cả người cẩn thận chu toàn nhất thì nhiều khi cũng sợ ý quá cơ. Chồng lo cho cục bông nhỏ, đang định gọi với dặn vợ đi chậm chậm thôi mà chưa kịp cất lời thì đã thấy con mình vấp phải đá ngã dúi dụi.

Ba sợ xanh mặt, hoảng hốt chạy tới đỡ Hến, có người đang yếu ớt dựa vào anh bị bắt ngờ, trượt chân một phát chồng vó ngay giữa bãi biển, hại bé Bi

cũng lăn lóc theo chị. Hai mẹ con bị đau điếng, ôm nhau đứng dậy mà dờ khóc dờ cười.

Phía kia sếp Hậu vừa bông con xoa xoa nịnh nịnh vừa tức tối mắng sếp bà.

-”Minh vội ăn cướp hả mà bước nhanh thế? Hén nhỏ xiu à, đuôi làm sao được mình?”

Mẹ thấy em đầu gối tìm bầm thì xót lắm, cộng thêm bao ức chế tích tụ đâm ra mắt cũng rom róm. Sò tròn mắt nhìn mẹ, nhìn sang ba cúi rồi lại nhìn chị Hén mếu thì tự dưng cũng sụt sà sụt sịt.

Chồng thấy vợ khóc con hờn thì tìm gan mềm nhũn, hạ giọng dỗ dành mấy mẹ con nhà nó, dắt về khách sạn thay đồ rồi đưa đi ăn sáng.

Hén Sò mới đó thôi mà đã cười toe toét rồi, chị Hà ngồi ăn mà bị chồng khoác tay qua vai thì thấy hơi ngại ngại, chẳng hiểu sao nơi công cộng mà ông xã cứ làm như chỗ vắng người không bằng.

-”Minh à...mình ăn đi...”

Vợ nhắc khéo, sống với cái người này bao nhiêu năm anh Hậu lại quá hiểu đi. Cũng vì quen rồi nên không bức, chỉ là ghé tai thì thầm trêu chọc bà xã.

-”Minh mắc bệnh ngôi sao nặng quá rồi đấy, đất Thái này biết ai với ai đâu mà phải giữ hình tượng.”

Đoạn anh quay sang giỡn với lũ trẻ, ra sức đồ các nàng.

-”Con gì ăn cỏ?”

-”Con biết, con trâu ạ.”

Sò nhanh nhẩu trả lời, Hén bên cạnh thì ra vẻ hiểu biết hơn.

-”Ồi dồi ôi, đâu chỉ con trâu đâu, con bò nữa nè, con ngựa, con voi, con tê giác...bao nhiêu là con á...cả con người nữa...”

-”Êu êu, chị Hén sai rồi nhé, con người đâu có ăn cỏ đâu.”

-”Có mà, thi thoảng ba mẹ vẫn ăn hành với lá hẹ đấy thôi, chẳng qua là chúng mình không ăn được.”

Bé chị bấu môi giải thích, bé em tỏ vẻ không phục.

-”Hành với hẹ là rau thơm ý, không phải là cỏ, chị nhầm rồi.”

-”Đâu, cũng tính là cỏ mà, em Sò không biết thì thôi á, đúng không ba mẹ?”

Các nàng bắt đầu chí cha chí choé, chị Hà phì cười, anh Hậu phải hỏi câu khác làm phân tán sự chú ý của chúng.

-”Ồ nhà mình ba Hậu đẹp hơn hay mẹ Hà đẹp hơn?”

Ca này khó, nhiều lúc sếp bà thấy sếp ông cũng trẻ con kinh khủng luôn, cứ rảnh rồi là mang túi nhỏ ra chọc thôi. Hai cục bông nhỏ ngo ngoác, mắt to tròn long lanh hết ngó ba lại ngó mẹ, mãi lâu sau bé Hén mới rụt rè phát biểu.

-”Ba Hậu đẹp trai hơn...nhưng mẹ Hà lại đẹp gái hơn ạ...”

Em Sò thấy hay hay cũng thích chí bổ sung.

-”Vâng vâng đúng rồi, ba Hậu đẹp trai nhất quả đất, mẹ Hà đẹp gái nhất hệ mặt trời, hí hí.”

Hai đứa con gái này cứ như thiên thần ông trời ban tặng vậy, khôn khôn với đáng yêu ghê gớm, ba mẹ có thể ở nhà cả ngày với các em cũng không chán.

Anh Hậu chị Hà đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều có chung một cảm xúc, ấy chính là tự hào.

Ai đó mãi vui với gia đình, tới lúc nhận được điện thoại của người yêu cũ mới sực nhớ ra chuyện ban nãy, vội vàng nhắc máy xin lỗi mẹ Bi.

Cũng may chị Liên là người tính tình xởi lởi tốt bụng nên không hề trách anh, chỉ rù tẹo nữa đi trung tâm thương mại thì sáu người đi cùng cho vui. Anh Hậu ngay lập tức đồng ý mà chẳng thêm hỏi ý kiến bà xã.

Chị Hà tuy khó chịu nhưng mặt vẫn tươi như hoa. Chị đặt lợi ích của Hén Sò lên trước, chỉ đơn giản nghĩ các bé có quyền được ở cạnh ba, được đi chơi vui vẻ. Mẹ Sò là vậy đó, một khi đã cố ý giả bộ thì đối phương khó mà đoán được chị nghĩ gì.

Mẹ Bi thấy mẹ Sò vẫn cười đùa được thì hơi tức tức, trộm nghĩ thi thoảng người yêu cũ phàn nàn vợ vô cảm quả không sai. Mấy người dạo một vòng thì dừng lại ở shop quần áo hàng hiệu khá to, anh Hậu bảo hai mẹ cứ thoải mái mua sắm đi, anh chịu trách nhiệm dẫn ba bé sang gian trẻ con thử áo quần.

Chị Hà thấy váy áo ở đây hờn nhiều quá, không hợp với mình nên đi thẳng qua gian hàng nam lựa đồ cho chồng.

Ngược lại chị Liên chọn được rất nhiều món ưng ý, thường thì nếu đi với người yêu cũ chị sẽ mua sắm thả ga hơn, căn bản anh Hậu rất đàn ông, mọi lần kể cả chị tranh thủ nào thì anh cũng nhất định không để phụ nữ trả tiền.

Mẹ Bi nhọc công thay thay thử thử mấy tiếng trời cuối cùng cũng tạm hài lòng, quay sang thấy người bạn đi cùng trong giỏ toàn quần áo nam thì chân thành tâm sự.

- "Hà cũng phải chọn cái gì đi chứ em? Chỗ chị em với nhau chị nói thật lòng, trông em quê quá à. Nếu không vì đi với chị và anh Hậu thì chưa chắc người ta đã cho em bước chân vào cái hiệu quần áo sang trọng như này đâu."

Thực ra những gì chị Liên nói không hoàn toàn sai, chuyện một vài cửa hiệu hay nhìn cách ăn mặc để đánh giá khách hàng là bình thường. Chị Hà nghĩ vậy nên cũng chỉ cười cười.

- "Vâng cảm ơn chị nhắc nhở. Nhưng mà em cũng toàn đi cùng ông xã chứ chẳng bao giờ tới mấy cửa hàng như này một mình nên chị không phải lo cho em đâu ạ."

Đúng là cổ hủ khó cải tạo, mẹ Bi chán nản đi lên chỗ thanh toán cùng người cũ. Khổ nỗi thế gian lắm sự khó lường, anh Hậu thấy chị Hà thì phần khởi ném hết đồ trong giỏ của mình vào cho vợ rồi dắt ba đứa ra ngoài ăn kem.

Tính chị Hà xưa nay đều rất chiều chồng nên dần dần tạo cho anh Hậu thói quen xấu. Cứ gia đình đi mua sắm ở đâu mà mặc định bà xã đứng xếp hàng đợi thanh toán còn ông xã bế hai con ra ngoài chơi trước.

Vợ cũng chưa bao giờ thấy bất mãn vì chuyện đó, anh làm ăn bên ngoài vất vả nên cái gì đỡ được chồng là chị thấy hạnh phúc lắm rồi. Với lại thẻ lương ở công ty của anh, số tiết kiệm chung với mấy cái tài khoản ngân hàng chị quản hết mà, biết ba Hến có khoản ngoài nhưng mẹ Sò cũng chưa từng soi mói, căn bản mua sắm chi tiêu trong nhà có bao giờ thiếu đâu.

Chị Liên rơi vào thế bí, chẳng gọi anh Hậu quay lại được mà bảo chị Hà trả tiền thì nhục lắm, rốt cuộc đành rút ví.

Mà số đúng là nhỏ, chẳng hiểu sao cái máy dờ hơi lại từ chối nhận thẻ của chị. May mà nhân viên ở đây biết nói tiếng anh, họ giải thích qua lại, chị nghe hình như là bảo có thể tài khoản của quý khách số dư không đủ.

Mẹ Bi ngoảnh lại thấy mẹ Sò điềm nhiên như không, từ đầu tới cuối chẳng có phản ứng gì sất, cũng không thêm đề nghị giúp đỡ. Mọi người trong hàng bắt đầu sốt ruột vì phải đợi lâu, chị Liên giữ lòng tự trọng nên thà vứt lại ba phần tư chỗ áo quần cũng nhất định không mở lời xin cứu trợ.

Ra khỏi quầy rồi, chị nhìn bà xã anh Hậu tươi cười thanh toán, còn nói vài câu tiếng anh tron tru khen dịch vụ tốt cũng như cảm ơn thu ngân thì tức tím mặt tím mày.

Mẹ Bi nghĩ mà thấy bất công, loại đàn bà ích kỷ cổ hủ nhảm chán lại cười được chồng ngon, còn người phụ nữ tuyệt vời như mình thì vợ phải thẳng đại gia dóm, chưa đầy ba năm đã phá sản.

Đúng là hồng nhan bạc phận, các cụ nói cấm có sai bao giờ.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Mặc dù không ưa kiểu người bần tính như chị Hà nhưng một phần vì nghĩ mình quân tử không chấp kẻ tiểu nhân, một phần nể anh Hậu nên mấy ngày đi chơi cùng chị Liên vẫn cố tỏ ra vui vẻ, thi thoảng trong bữa ăn chung cũng trò chuyện đôi chút với mẹ Sò.

- "Bây giờ chị với anh Hậu mà ngoại tình thì không biết Hà phản ứng như nào nhỉ?"

Sếp Hậu nhấp ngụm bia mà suy tặc, hận không nhét được cái giẻ lau vào mồm chị Liên ngay lập tức. Tuy nhiên ngo sang thấy bà xã vẫn bình thản gỡ cua cho Hến Sò thì lòng nhẹ nhàng đi đôi chút.

Hến hỏi mẹ ngoại tình là gì? Ba bé xoa đầu bảo không có gì đâu, mẹ Bi thấy anh Hậu chau mày khó chịu thì liền đổi chủ đề.

- "Nói thật chị là chị ngưỡng mộ Hà lắm. Nhiều người phụ nữ mà thấy chồng nói chuyện với đàn bà khác thâu đêm chắc là họ lồng lộn lên rồi ý, đằng này em vẫn thoải mái được mới hoành tráng chứ. Không biết là cao thượng không ghen hay không yêu đây?"

Thực ra anh Hậu cũng tò mò muốn nghe đáp án nên quay sang nhìn vợ. Chị Hà chan nước sốt cho con rồi khề lau tay, dịu dàng đáp.

-”Không phải thế đâu chị à, mà là vì phúc em lớn, cưới được tám chồng hoàn hảo hiếm có. Thiết nghĩ bất cứ người đàn bà nào được làm vợ anh Hậu thì cũng tin tưởng chồng hết mực thôi ạ.”

Sếp được vợ khen mát hết cả mặt, tuy ngoài miệng bảo anh có gì đâu mà mình cứ nói quá nhưng trong lòng cứ như có trăm đoá hoa đua nở vậy. Trong khi đó chị Liên chỉ cười cười bảo.

-”Chị đùa đấy, toàn người có học thức ai lại làm cái trò mèo mả gà đồng như thế. Chị và anh Hậu chỉ là bạn tâm giao giúp nhau khuây khoả trong cuộc sống thôi. Cả chuyến đi Thái cũng vậy, chị sang sau anh ấy hai ngày đó, chuyện bé Bi bị dị ứng thức ăn cũng là ngoài ý muốn, em đừng hiểu nhầm mà trách chồng.”

Mẹ Sò dạ hết mực ngoan ngoãn rồi gấp thức ăn cho ông xã. Sự thật thì đúng như chị Liên bảo, chuyện chị sang Thái anh Hậu cũng không biết trước. Thế nên mới có cái dở là trợ lý của anh chỉ đặt vé máy bay cho Hậu Hà Hên Sò thôi, còn mẹ con chị phải tự túc.

Bởi vậy tới muộn hôm đó mẹ Bi lại phải gõ cửa phòng khách sạn nhà người yêu cũ, giải thích rằng chưa biết cách mua vé online mà ra đại lý thì bắt đồng ngôn ngữ không giao tiếp được, có gì trăm sự nhờ anh Hậu giúp.

Mẹ Sò nghe ai đó trình bày mà bị ngây ra mất mấy giây, cứ ngỡ dân CNTT của Bách Khoa thì điển điển với click vài phát trên web là muỗi chứ, với lại chị ấy còn buồn bán nữa cơ mà?

Tuy nhiên thương ba Hên đang vất vả làm báo cáo chuẩn bị cho buổi họp cuối cùng với cả cũng chẳng thích gây sự nên chị chỉ nhò nhẹ đề nghị.

-”Cái đây đơn giản lắm, chị vào đây em dạy.”

Sếp Hậu bận bù lu một đồng công việc nên cũng gật đầu tán thành.

-”Ừ tốt quá, mình giúp mẹ Bi hộ anh nhé.”

Có người điển lắm, nhưng vẫn phải ngậm bồ hòn làm ngọt cho qua. Hai mẹ rủ nhau vào giường ngủ lớn, bắt đầu công cuộc mua vé máy bay, các bé cũng tíu tít hóng hót xung quanh.

-”Hà chỉ làm giáo viên thôi mà cũng đua đòi dùng MacBook cơ à?”

Em Sò thấy cô nói vậy thì chu môi khoe khoang.

-”Ba Hậu con mua mác buc đấy cô ạ, ba còn mua cho mẹ ai phôn hồng đính em buom bướm xinh ơi là xinh á. Ba bảo bao giờ Sò với chị Hên lớn ba cũng mua rồi dán em thỏ cho bọn con nha.”

Chị Hà véo nhẹ má cục bông nhỏ rồi cẩn thận hướng dẫn mẹ Bi đăng nhập, điền thông tin cơ bản và chọn chuyến bay. Tất cả đều diễn ra thuận lợi, chỉ còn bước cuối cùng là chị đưa máy cho chị Liên rồi bảo.

-”Chị điền số tài khoản của chị vào đây rồi click xác nhận là xong ạ.”

Đoạn mẹ Sò quay ra tủ lạnh lấy hoa quả ra gọt, Hên thấy cô mãi chẳng có động tĩnh gì, tưởng cô quên nên bé tốt bụng nhắc nhở.

-”Số tài khoản cô ạ, mẹ Hà bảo chỉ cần điền số đó vào là được rồi á, là mua được vé máy bay cho cô với em Bi đấy cô ạ.”

Chị Liên đã bực thì chớ, nghe cái giọng léo nhéo bên cạnh càng ngứa tai, không kiềm được ngoảnh sang nắng nhỏ.

-”Trẻ con biết cái gì mà bép xép, biến ra chỗ khác đi.”

Em Hên đang vui vẻ thì như bị dội gáo nước lạnh, máu mếu chạy ra ôm mẹ, thủ thủ bảo con ghét cô Liên lắm. Chị Hà vốn thích con mình lớn lên sẽ trở thành một cô gái ngọt ngào, không mang lòng thù hận hay ầm ức với ai cả nên đành lựa lời giảng giải nịnh nọt.

Tính Hên chẳng đánh đá như Sò nhưng rất khó thay đổi chính kiến, mãi một hồi sau bé mới chịu ngoắc tay hứa với mẹ không bực cô nữa.

Là trẻ con thật tốt, nhanh giận nhanh quên. Mọi chuyện ở Thái cũng như vậy mà về nước cũng chẳng khác, đàn ông vô tâm, đàn bà bằng mặt không bằng lòng, tụi nhỏ thì ngày một thân thiết, tíu ta tíu tít suốt ngày.

Khổ nỗi con người mà, nhìn nhìn càng lâu thì nhu cầu xả ra càng lớn. Chị Liên thì đã có anh Hậu tám chuyện cả ngày, chỉ còn chị Hà là phải nhò tới công việc để vui đi nỗi trống trải trong lòng.

Thế nên trong trường giờ các cô ấy quen rồi, ai có việc bận là nhờ bác Hà dạy thay, cũng chẳng cần trả tiết. Thậm chí chị còn nhận thêm dự án Toán Học Ứng Dụng làm cùng với thầy Thanh để giết thời gian.

Đây là một dự án phi lợi nhuận do thầy chịu trách nhiệm, mục đích là giúp học sinh từ tiểu học tới phổ thông thêm hiểu biết về những ứng dụng của toán học trong đời sống cũng như khơi gợi cho các em thêm hứng thú, không còn cảm thấy môn học quá khô khan.

Khối lượng công việc hơi nhiều mà lại chỉ có hai người làm nên có chút vất vả. Dì Hợi suốt ngày kêu bác Hà hâm nằng rồi, không có trợ cấp mà cũng

làm. Mẹ Hén cười cười, thực ra có những thứ niềm vui chẳng thể mua được bằng tiền mà, tuy nhiên có nói thì cũng chưa chắc đi đã hiểu nên thôi.

Anh Hậu thấy dạo này vợ bạn thì cũng tâm lý sắp xếp công việc để về sớm xem có việc gì giúp được thì giúp. Nào có ngờ vừa vòng xe vào cổng đã bắt gặp bà xã toét toét trước mặt ai đó, lên trên thấy Hén Sò ở nhà không có ai trông thì càng bức bối.

Chồng ôm cục tức ngồi ở phòng khách, đợi được vợ về thì mắng xối xả.

-”Minh đi đâu mà để các con ở nhà thế hả? Có biết xã hội bây giờ nguy hiểm như nào không? Xềnh ra một cái là có chuyện. Minh vô trách nhiệm nó vừa thôi.”

Chị Hà sợ con thấy không hay, liền kéo ông xã vào phòng ngủ nhỏ nhẹ giải thích.

-”Em chỉ chạy xuống năm phút lấy tập tài liệu thầy Thanh đưa thôi, với lại đối diện còn có cô Nguyệt chú Trung đang ở nhà mà, mình làm gì mà nghiêm trọng thế?”

Sếp Hậu thấy hơi bị hớ, nhưng vì sĩ diện đàn ông nên vẫn nặng giọng.

-”Cô Nguyệt thì chưa biết khỏi điên chưa, còn cái thằng Trung gì đó cũng mới gặp một vài lần, tin được à? Nói chung mình xem lại tư cách làm mẹ của mình đi.”

Anh nói xong thì tức tối bỏ sang phòng Hén Sò chơi. Với một người đàn bà dành toàn bộ tâm sức và tình cảm cho gia đình như chị Hà thì những lời chỉ trích của chồng chẳng khác nào dao sắc cửa dân cửa mồn từng lớp da thịt.

Đau.

Tim chị, nơi ấy đau lắm.

Chị thần thờ trở lại bếp nấu ăn. Từ hôm ấy mẹ Hén như người vô hình, ít cười, ít nói. Chồng gọi thì dạ, không gọi thì cả ngày chị cũng lười chẳng thèm mở miệng.

Anh Hậu chán cái không khí gia đình ngột ngạt nên chiều thứ bảy rủ chị Liên đi bar xả stress. Tâm sự xong quả thật thấy nhẹ lòng hơn rất nhiều.

-”Em bảo anh có nên xin lỗi cô ấy không?”

-”Anh có gì sai mà phải xin lỗi?”

Mẹ Bi hỏi ngược lại, ba Hén suy nghĩ một hồi thì bảo.

-”Nhưng dù sao anh cũng là đàn ông, vợ là vợ anh nữa, có khi xuống nước một chút cũng tốt chứ tình hình như này anh bức bối lắm, nhiều khi chán chẳng muốn về nhà.”

-”Ôi dào, anh cứ hiền quá rồi có ngày vợ đề đầu cười cổ đẩy. Đàn ông là phải biết cách dạy vợ, lơ mơ thì tấn cho một trận. Còn nếu không xuống tay được thì cũng lạnh nhạt vài ngày đi cho biết lễ độ. Thử xem có ai sướng như cái Hà, nhà cửa kinh tế chồng lo hết, đàn bà phụ nữ không phải buôn chải kiếm tiền nhiều khi tầm nhìn kém, sướng quá hoá rồ.”

Sếp Hậu thấy người yêu cũ nói cũng đúng, có khi vợ mình được chiều quá nên dạo này hơi kiêu rồi.

-”Anh cứ nghe em, tối nay ở lại đây chơi cả đêm xem sáng mai về nó còn dám láo không? Lại ngoan như chuột nhắt ấy chứ.”

Có người trong men say gạt gù đồng ý. Mẹ Bi rủ ba Sò ra nhảy cùng, nhân cơ hội thủ thi bảo cái máy tính của chị cũ quá rồi đang định đổi, hỏi anh có biết chỗ nào bán MacBook tốt tốt không thì gửi tiền nhờ anh mua hộ.

Anh Hậu nghe vậy liền phì cười, bảo khách sáo thế, thứ hai anh đặt rồi gửi cho chứ tiền nong gì.

Ở một nơi khác, chưa đầy một tiếng sau, có chị vợ nào đó đang ngồi kể chuyện cổ tích cho con thì điện thoại rung.

Là ảnh.

Chồng chị cũng người ta ôm nhau khiêu vũ, tình cảm nồng nàn dưới ánh đèn lung linh mờ ảo. Gương mặt anh sáng bừng tràn ngập hạnh phúc, thoải mái tự tại chứ không cau có giống những lúc ở nhà với vợ.

Chị xem hình mà run run, cảm giác như có một dòng khí lạnh buốt dần lan toả khắp người.

Điện thoại rơi, rồi nước mắt cũng rơi.

Hén nhìn mẹ thì giật nảy, bé cuống quýt hỏi mẹ ơi mẹ sao thế. Nhưng mẹ chẳng trả lời em, cả người mẹ ngã rạp xuống đất.

-”Mẹ Hà ơi, mẹ Hà mở mắt ra đi...mẹ Hà ơi...mẹ Hà mở mắt ra nhìn Hén đi mẹ ơi...”

Chị Hên nức nở lay mẹ, em Sò cũng hoảng hốt ôm mẹ gọi thảm thiết.

–”Mẹ Hà ơi mẹ giận Sò à, sao mẹ không động đây...mẹ Hà ơi Sò ngoan mà...mẹ Hà ơi dậy đi mẹ Hà ơi...ba Hậu ơi ba Hậu ở đâu thế...mẹ Hà ơi xin mẹ Hà đừng chết...ông Hải ơi...bác Vân ơi...”

Trong căn phòng nhỏ rục rờ sắc hồng, có hai đứa trẻ sợ hãi cực độ, khóc lóc âm ỉ náo loạn.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Lúc chị Hà tỉnh lại đã là gần nửa đêm, thấy mình đang nằm trên giường con gái, xung quanh lù nhù mắt mũi đỏ hoe. Chị ngậy người chưa hiểu chuyện gì cả thì nghe giọng cô Nguyệt vui vẻ.

–”May quá bác tỉnh rồi, ông Lâm bảo cơ thể bác bị suy nhược quá đó, bác liệu liệu mà bồi bổ vào.”

Ông Lâm là bác sĩ đông y ở ngay tầng dưới, ông về hưu lâu rồi nhưng còn nhớ nghề lắm, xung quanh hề ai có ốm đau gì mà giúp được thì ông đều sang bấm huyệt miễn phí.

Chị đoán chắc Hên Sò gào thét kinh quá nên bà con cô bác cả khu tụ họp hết ở nhà chị rồi. Mẹ Sò nhỏ nhẹ cảm ơn hàng xóm, cha ông ta có câu bán họ hàng xa mua láng giềng gần quả không sai.

–”Chú Hậu nhà cô đi công tác à mà khuya như này không thấy?”

Mẹ Nhím hỏi, mẹ Sò chỉ biết dạ vâng cho qua. Bà nội Bò Sữa bên cạnh lên tiếng.

–”Cũng may nhà còn có hai đứa nhỏ chứ nói gờ nằm ngất như thế tới sáng mai chắc thành cái xác vô hồn.”

–”Cái bà này thật, phui phui cái mồm, không sao là tốt rồi.”

–”Ôi dào, sống chết có số cả, mấy mẹ làm gì mà nghiêm trọng.”

–”Số thì ai chả biết là số, nhưng một phần thôi, cũng phải biết tự bảo vệ sức khỏe của mình chứ.”

Hội phụ nữ đang tám chuyện thì đột nhiên có anh chàng đeo kính trông cao to đẹp trai lắm, hiền hiền đứng ngoài cửa, tay cầm túi hoa quả với cái áo khoác mỏng áp ứng gọi Nguyệt ơi.

Cô Nguyệt đỏ bừng hết cả mặt, chạy ra nhận đồ rồi phũ phàng đuổi thẳng bé về làm các bà tiếc hùi hụi.

–”Xoài ngọt nho mọng. Được, bác chăm thẳng này đó Nguyệt ạ. Con tốt số nhì, yêu anh nào là anh đó đẹp như tranh vẽ, anh này còn hơn cả anh Bách Khoa ý chứ.”

–”Ôi dào ôi, yêu đương gì đâu, mấy mẹ đừng có hiểu nhầm, em là em sợ đàn ông rồi. Anh ấy là quen với ba mẹ em thôi, anh nuôi cả nhà ạ.”

–”Thôi đi, cô làm màu quá, anh nuôi mà vừa mới rời khỏi nhà vài bước đã sốt sắng mang áo khoác thế hả? Thằng này mà không có tình ý gì với cô tôi xin thề tôi bé làm con kiến.”

Ai đó bị trêu ghê quá liền ngượng ngượng đôi chủ đề.

–”Bác Hà đẻ được hai đứa con khôn ơi là khôn. Ước gì mai sau con em lạnh bằng nửa con bác thôi em cũng thấy hạnh phúc lắm rồi.”

Cô vừa nói vừa thổi thổi bát cháo, chị Hà ăn thìa cháo nóng thấy bụng ấm ấm dễ chịu đi nhiều, lại nhìn hai nhóc mỗi đứa một bên chui rúc bám riết lấy mẹ thì cảm giác nhẹ nhõm lắm.

Sẽ chẳng sao cả, phải không?

Đúng vậy, chẳng sao cả đâu, dù thế nào đi chăng nữa thì mẹ Hà vẫn còn hai cục bông nho nhỏ đáng yêu này, là tài sản vô giá của mẹ.

Các bà buồn đưa một lúc thì rút quân cho người bệnh nghỉ ngơi. Nhìn hai thiên thần đang say giấc nồng trong lòng, thỉnh thoảng lại chớp chớp cái miệng cưng ơi là cưng, mẹ thương chẳng nở xa, cứ thế ba mẹ con ôm nhau ngủ ngon lành.

Tầm bốn giờ sáng thì chuông kêu liên hồi, có người say khướt giờ mới thêm mở về nhà. Chị Hà còn sốt, đầu óc chuyển choáng như nhói nhưng vẫn cố trở dậy mở cửa cho ông xã.

Anh uống nhiều quá thành ra chưa vào được tới nhà tắm đã nôn tới tấp. Vợ xót chồng lại lật đật đi nấu canh giải rượu rồi giúp anh lau người với thay quần áo ngủ.

Ba Hén lúc đi đường còn ợ chưa khó chịu lắm, thế nào về nhà một lát được vợ chăm thì đỡ hẳn, nằm trên chăn thơm đậm mềm mà thấy thoải mái vô cùng.

Có người sáng khoái quay sang ôm bà xã mê nheo. Anh chất vấn sao dạo này chị lạnh nhạt thế làm anh rất stress, anh tâm sự anh hỏi Liên thì cô ấy khuyên chơi bởi một đêm cho chị biết mặt. Rồi anh bảo hôm nay anh với người yêu cũ ôn lại bao nhiêu kỉ niệm, nụ hôn đầu tiên của hai người như nào, cảm giác khi ăn trái cấm ra sao, vân vân và vân vân.

Mỗi lần nói xong ai đó lại lè nhè thắc mắc bà xã có nghe rõ không, chị chưa gạt đầu thì anh sẽ cố kể to thêm. Vợ chỉ biết cười khổ, tối mai mà kể cho chồng nghe những hành động của anh lúc này thì chắc ông xã chẳng bao giờ tin đâu, có khi lại bảo chị bịa chuyện cũng nên.

Mẹ Sò cay đắng nghĩ về người đàn bà đó rồi lại chưa xót nhớ tới chuyện mình bị ngắt ban tối, chị nảo nề hỏi chồng.

-”Minh à, bây giờ em mà chết, liệu mình có buồn không?”

Anh kéo chị sát hơn, vừa đưa tay qua áo mon trôn vừa càu càu.

-”Minh hỏi dờ hoi...đang yên đang lành chết chết thế quái nào được...mình chết thì ai bế cháu ngoại với anh...ai cùng anh chăm Hén Sò khi các nàng ấy đẻ đâu...mình là giống y như Liên nói rồi...sướng quá hoá sinh sự...nhưng chẳng hiểu sao...mà thôi...nói chung cũng chẳng sao cả...chỉ là...mình không thể chết mình à...”

Chồng cầu nhàu đôi lời rồi rúc vào lòng vợ, khoe môi ấm áp khế bao phủ nụ hoa kiều diễm, mặc cho bà xã cố gắng đẩy ra thì vẫn cứng đầu bám riết.

Mẹ Sò thở dài bất lực, ngay lúc này đây, chị thấy chán ghét bản thân biết bao.

Chị chán mình tiến thoái lưỡng nan, chẳng đủ sức níu kéo tình cảm lại càng chẳng nở xa ba Hén.

Trước nay vợ tưởng rằng chồng không rung động với mình cũng có sao đâu, cứ sống với nhau như vậy tới già cũng được mà.

Nhưng trước kia là trước kia, là anh không yêu chị cũng chẳng yêu ai. Đến bây giờ khi rõ ràng người ấy chiếm vị trí quan trọng trong tim chồng thì chị mới thấm cảm giác ấy chưa xót đau đến nhường nào.

Người ta bảo, con gái yêu đơn phương thật khổ.

Nhưng liệu có ai biết, làm mẹ rồi, lại yêu đơn phương chính ông xã của mình còn khổ gấp trăm gấp vạn.

Mẹ Sò vòng tay qua ôm chồng, lấy hết can đảm thom nhẹ lên trán anh rồi trầm ngâm ngắm ông xã. Tự dung nhớ về lần đầu tiên gặp cái người này lòng đã xốn xang lắm, tới bây giờ hai mụn con lớn tướng rồi tình cảm cũng chẳng bớt mà chỉ có thêm.

Ba Hén ngủ một mạch tới bây giờ mới thức giấc, ngẩng lên bắt gặp ánh mắt bà xã triu mến nhìn mình thì không khỏi sững sờ. Xem ra người yêu cũ của anh cao tay ghê, nhiều khi đàn bà là phải trị thì mới bớt kiêu.

-”Minh còn mệt không?”

Chị chủ động hỏi làm anh càng thêm hứng khởi. Trộm nghĩ mẹ Bi phải chuyển nghề sang làm chuyên gia tư vấn hôn nhân gia đình giúp các cặp đôi giải quyết mâu thuẫn mới đúng.

Có dịp nhất định anh sẽ trả ơn cô chu đáo.

Ông xã còn ngây người chưa kịp nói gì thì đã nghe giọng lừ nhóc nheo nhéo ngoài cửa. Ba Hén nhanh tay kéo chăn, mẹ Sò vội vã cài lại mấy chiếc khuy áo xộc xệch rồi mới chui ra nựng các nàng.

-”Hai đứa lại dậy sớm thế à?”

-”Mẹ Hà ơi mẹ Hà...mẹ Hà thấy sao rồi?”

-”Mẹ Hà ơi sáng rồi mẹ có mệt nữa không ạ?”

Cả hai vợ chồng cùng ở trong phòng mà bọn trẻ chỉ ôm hôn với tíu tít hỏi thăm mẹ làm ba chúng có phần chạnh lòng.

-”Hén Sò không thương ba nữa rồi.”

Bé Sò ngo ngắc ngo ba đang đổi, Hén thấy mẹ cười cười lắc đầu thì quay sang phụng phịu giải thích.

-”Không phải đâu, bọn con có thương ba mà, nhưng hôm qua mẹ Hà bị ngã nha.”

Chồng nghe con kể thì tự dưng giật nảy, anh có hỏi mà chị chỉ lấp liếm nói không sao, hơi chóng mặt thôi. Chị thì thầm với Hến Sò cái gì đó rồi bảo anh mấy ba con cứ chơi em dậy nấu bữa sáng.

Ba Hậu đợi mẹ Hà đi rồi mới trở dậy đóng cửa, đoạn anh quay lại ôm hai đứa nín nọt.

-”Hôm qua mẹ bị làm sao thế?”

-”Mẹ dặn không được nói ạ.”

Em Sò ngây thơ trả lời, chị Hến bên cạnh thấy bé ngốc quá liền mắng nhỏ.

-”Sò buồn cười thật đấy, mẹ đâu dặn thế đâu, mẹ dặn là ba hỏi thì bảo mẹ không bị làm sao. Sò nói thế thì lộ hết cả bí mật rồi còn gì?”

Anh Hậu biết con gái mình rất ngoan và nghe mẹ nên không tốn công ép buộc mà chỉ lựa lời phân tích.

-”Không sao, mẹ bảo không được nói với ba nhưng đâu có cấm hai đứa kể chuyện với em gấu bông đâu.”

Nhân lúc bọn nhỏ đang ngây ngốc nhìn nhau có ông bố đã chớp thời cơ giả giọng gấu bông lấy lòng con gái.

-”Chị Hến ơi...chị Sò ơi...chị kể cho em nghe đi...hôm qua mẹ Hà bị làm sao thế ạ?”

Em Sò bị dụ, bàn tay nhỏ xiu mập mập chìa ra xoa đầu gấu bông rồi khai sạch sành sanh.

-”Mẹ chị bị ngã, mẹ chị không mở mắt ra, chị với chị Hến gọi nhưng mẹ không trả lời...bọn chị khóc gọi ba gọi ông Hải...xong thì các bác sang bế mẹ lên giường nha...ông Lâm bấm huyệt cho mẹ...hình như bà ngoại của Bò Sữa bảo suốt nửa mẹ sẽ trở thành cái xác vô hồn nha...gì nữa nhỉ...à xong mọi người còn khen bọn chị khôn nữa...kiểu gì nếu cô giáo biết thì tuần sau cũng được hai phiếu bé ngoan đó...chị sẽ cho em một phiếu...”

Hến ngơ ngác một lúc thì như chợt nhớ ra cái gì đó liền giã nảy.

-”Ồ nhưng mà như thế thì ba Hậu nghe thấy mất rồi còn gì. Sò ngốc quá là ngốc Sò à. Mẹ Hà sẽ không yêu Sò nữa đâu.”

Em Sò méo máo vì bị dọa, ba Hậu đành bảo lúc này ba bịt tai rồi, chưa nghe thấy gì cả.

Hến hỏi ba nói thật không, ba gật đầu khẳng định cho các bé yên tâm. Hai chị em thở phào nhẹ nhõm, chỉ có ba chúng là tim gan như bị cả đàn kiến thi nhau giầy xéo, sống mũi cũng cay cay đỏ ửng.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Ba Hậu nằm chơi với hai con một lát rồi nóng lòng nóng ruột dỗ các nàng về phòng xem phim hoạt hình còn mình thì lao ra bếp ngó bà xã. Nhớ lại lúc tờ mờ sáng anh còn nôn ra nhà nữa hay sao ấy, hình như mẹ Sò cũng dọn dẹp sạch sẽ rồi.

Chị đang đứng chặt thịt gà, chồng từ xa nhìn cảnh ấy tự hỏi chẳng biết có phải vợ mình sở hữu năng lực siêu nhiên không mà bàn tay mảnh khảnh xương xương thế kia vẫn cầm chắc con dao phay to bự.

Hai mắt chị thâm quầng, mặt cũng xanh xao tím tái. Người thì gầy guộc chắc gió thổi qua cái là bay mất thôi.

Ban này tưởng trị được vợ, ba Hến hả dạ bao nhiêu thì giờ thấy náo nê bấy nhiêu. Ừ thì cứ coi như lần chiến tranh lạnh này anh thắng, nhưng sao cảm giác lại bức bối khó chịu đến như vậy?

Nếu hôm qua anh ở nhà, có phải mọi việc sẽ khác?

Giá như lúc anh về, chị tát anh lấy một cái.

Giá như chị chỉ thẳng vào mặt anh mà chửi, mà bới anh là thằng khốn nạn, chơi bời đú đờn cả đêm vợ bị ngắt mà cũng không hề hay biết, đã thế khi về còn làm mình làm mẩy bắt vợ phải chăm sóc đủ kiểu.

Giá như vậy, có lẽ anh sẽ cảm thấy đỡ áy náy hơn.

Có người làm lùi tiến lại gần đặt tay lên vai vợ, nhiệt độ nóng rầy truyền tới khiến anh khẽ rùng mình.

Mẹ Sò vẫn chưa dứt con sốt, lại cộng thêm đêm qua chẳng ngủ được mấy nên đầu óc có hơi chuyển choáng. Chị định cố xào qua chỗ thịt gà này xong thì ra phòng khách ngồi nghỉ một chút mà khổ nỗi không cố được, cả người cứ lạnh toát, ba Hén chạm nhẹ vào thái nhưng cảm giác cứ như bị đẩy một cái, chân run run suốt nửa thì khuya.

Cũng may có anh đỡ đằng sau, chồng hốt hoảng bồng vợ vào giường. Thấy sắc mặt anh không tốt lắm, chị liền cố cười cười cho không khí khuây khoả.

- "Không sao mình đừng lo, em mệt chút thôi... cũng già rồi mà."

Ba Hén chẳng đáp lời, chỉ vội vả lục tung tủ tìm thuốc hạ sốt cho mẹ Sò uống rồi lại chạy như bay vào nhà tắm xấp nước khăn mặt đặt nhẹ lên trán chị. Nhìn vợ gầy gò yếu ớt thấy thương thương, mà cứ ngắm người ta cái gì cũng chẳng nói với mình lại hơi buồn.

- "Lấy nhau bao nhiêu năm rồi nhưng đằng ấy vẫn chưa coi tớ là người thân."

Giọng ông xã nửa đùa nửa thật, bà xã thần thờ một hồi cũng đánh liều trêu lại.

- "Thế đằng ấy coi tớ là người thân rồi hả?"

- "Tất nhiên rồi."

Anh đáp chẳng cần suy nghĩ, chị lại tò mò hỏi khéo.

- "Thế giữa tớ và Liên, đằng ấy thân với ai hơn?"

Chồng vắt một cái khăn khác, vừa lau chân tay cho vợ vừa suy ngẫm. Anh chưa bao giờ đặt hai người phụ nữ trên bàn cân như vậy cả. Liên là Liên, là người đầu tiên cũng là người duy nhất cho anh nếm trải cảm giác yêu là gì.

Ngày xưa à, nông nổi cuồng nhiệt lắm, tuần cãi nhau mấy bận liền nhưng kiểu cái duyên cái số ấy, không tách ra được. Đợt đó có lần chưa mua kịp đồ ăn sáng thôi mà mẹ Bi đã điên tiết ném cả cái hộp bút vào mặt anh rồi ngung nguỷ giả bộ thân thiết với thằng em khoá dưới, nhớ lại thấy người đầu mà đáng yêu dễ sợ.

Còn Hà lại khác, từ hồi lấy về chẳng mấy khi sút mẻ. Cuộc sống đơn điệu ngày qua ngày khiến anh đôi khi khát khao cái cảm xúc giận giận hờn hờn thời trai trẻ cũng như thêm muốn có người để tâm sự.

Một bên là hai tâm hồn cô quạnh an ủi lẫn nhau, chia sẻ niềm vui nỗi buồn. Bên kia lại có ràng buộc con cái cha mẹ, trách nhiệm nghĩa vụ và các giá trị đạo đức xã hội. Ba Hén nghĩ một hồi chẳng biết thân bên nào hơn cả, rốt cuộc chỉ khẽ nắm tay mẹ Sò kết luận.

- "Anh sẽ lo cho mình sống sung túc cả đời, vì mình là vợ anh."

Chị Hà nghe người ta hứa đảm bảo mà thấy chua xót, chị biết so với những người phụ nữ phải bươn trải kiếm từng đồng tiền nuôi con, trả nợ cho chồng rồi suốt ngày bị đánh đập thì chị sướng hơn rất nhiều.

Biết là vậy đó, nhưng tâm vẫn chẳng thông, vẫn muốn được nhiều hơn một chút.

Vì mẹ Sò không thích đồ ăn ở ngoài nên sáng hôm đó ba Hén đành phải vào bếp. Thịt gà thì hơi cháy cháy, miến nấu trương phềnh ra, cũng may hai bé dễ tính chan nước vào là húp sùm sụp hết bát.

Chị Hà thì lại thấy ngon mới lạ đời chứ, chẳng mấy khi ông xã nấu mà, khen ngợi tới tấp làm anh Hậu như nở từng khúc ruột.

Rồi vợ anh cuối cùng cũng khỏi ốm, sang tuần mới chị nhận dạy thay dạy thêm bận liền miến hết cả thành ra dự án với thầy Thanh toàn phải để đến tối mới làm được. Nhiều khi ý kiến bất đồng mà không gặp mặt trực tiếp khó giải quyết vô cùng nên thầy hẹn chị xuống cafe ngay dưới nhà.

Ban đầu mẹ Sò còn ngại ngại, sau thấy hai nhóc ngủ rồi mà ba Hén mãi buôn chuyện cười sang sảng cả tối thì nẫu hết cả ruột nên đồng ý luôn. Không khí trong quán khác với ở nhà, chủ yếu là toàn các cô cậu sinh viên thôi, chị Hà vào đây cũng thấy mình trẻ ra vài tuổi ấy.

Xong thì bác Thanh cũng khá quan tâm với chị, dần dần hai thầy trò ngoài chuyện công việc thì chia sẻ với nhau nhiều hơn.

- "Anh mấy hôm nay chẳng hiểu sao cứ hắt xì hơi hoài, không biết ai nhắc nữa."

- "Không ai nhắc thầy đâu ạ, là thầy bị cảm rồi, từ giờ thầy đừng uống nhiều nước đá nữa, với cả lát ra kia em mua thuốc cho thầy."

Có người khẽ cười nhìn mẹ Hén. Bao năm trôi qua bé vẫn vậy, tính trầm nhưng hễ xung quanh ai gặp chuyện gì thì lại nhiệt tình quá mức.

Ngày xưa lúc chuẩn bị xuất ngoại, anh cứ ngỡ mãi mãi không quên được người yêu cũ, tự dặn lòng mình đàn ông là phải mạnh mẽ. Thế nào mà sang rồi mới ngộ ra, người lo sẽ nhớ thì không nhớ, lại vương vấn cái người mà mình không ngờ tới nhất.

Thương lắm cái dáng nhóc con cặm cùi làm bài tập, hai má hây hây đỏ mỗi khi bị trêu. Rồi thì nhiều lúc anh bức bối linh tính hay tìm chị trút giận, tát nhiên anh vịn vào lý do bài này tính sai bài kia trình bày chưa được để mắng mỏ.

Nếu với bé Hợi chắc ầm ĩ lên rồi, vậy mà bé Hà nhẫn nhịn chẳng dám cãi nửa lời, chỉ đơn giản bảo em biết rồi thầy ạ, em sẽ sửa thầy đừng bức.

Nuối tiếc lớn nhất của anh là không nhận ra sớm hơn để theo đuổi chị. Rồi một thời gian sau đó nghe tin người ta lấy chồng, tìm gan như bị ai cứa xé, về nước nhìn chồng chị đẹp trai phong độ ngồi ngồi thì lại càng thất vọng.

Biết là mình chẳng còn cơ hội, nhưng mà để quên đi, là cái gì đó không hề dễ dàng.

Cái tuần ấy được gặp mẹ Sò nhiều nhiều chắc là tuần vui nhất của bác Thanh. Ngược lại ba Hậu mấy ngày đầu vui vẻ không để ý, tới hôm thứ sáu chị Liên bận đi lấy hàng không buồn điện thoại được, vào nhà chẳng thấy vợ đâu mới giật mình gọi điện hỏi mình đi đâu thế, nghe chị nhỏ nhẹ trình bày mà điên muốn đập máy.

Có người bức bối khó chịu lắm mà giữ sĩ diện đàn ông nên đành lấy con làm bia đỡ đạn.

-”Minh về ngay đi, Hén Sò không thấy mẹ đang khóc um lên kia kìa.”

Chị Hà nghe thế thì sốt ruột chạy như bay lên nhà, lên thấy các con ngủ im lìm ngon lành thì ngơ ngác nhìn chồng, ba Hén chỉ chép miệng.

-”Anh nựng một lúc con lại ngủ rồi.”

Mẹ Sò thấy không có gì liên vào phòng làm việc mở máy tính tiếp tục chat video với thầy giáo, thảo luận nốt công việc còn dang dở. Ba Hén trong lòng ngứa ngáy bức bối, đi qua đi lại một hồi rồi cuộc không nhịn được, vào đập máy tính của vợ tới rầm một phát.

-”Cả tôi các người hí húi với nhau dưới kia chưa đủ hay sao mà về vẫn phải mặng nồng thế hả?”

Chồng xia đầu làm vợ sưng sò, chị nhỏ nhẹ giải thích đây là công việc, giữa chị và thầy chẳng có gì cả. Chị bảo anh làm ơn nguôi giận rồi hai vợ chồng từ từ nói chuyện.

Chị hết nước hết cái năn nỉ mà càng nói ông xã càng phùng phùng, không những không nghe ngược lại còn buông lời xúc phạm vợ.

-”Minh im đi. Đàn bà con gái mười một giờ tối không ở nhà chăm chồng trông con lại đi đàn đúm với trai là cái thể loại gì hả? Tường minh thanh cao như nào, hoá ra thật giống với những gì Liên bảo, cũng chỉ là dạng đàn bà giả bộ đoan chính học thức, thích gây sự chú ý.”

Nghe người ta chàm chọc mà lòng chị nhói, cảm giác đau đến xé ruột xé gan.

Những năm tháng thanh xuân rực rỡ nhất, chị dành cho anh.

Trái tim chị từ khi biết thổn thức, cũng chỉ yêu một người là anh.

Vậy mà có sao anh nữa?

Mẹ Sò hít một hơi thật sâu, giọng chị đầy kiên cường.

-”Phải, mình nghĩ sao thì nó là vậy. Em chính là loại đàn bà như thế đó.”

Chị toan bỏ sang phòng con mà lại bị chồng giữ lại, sự ích kỷ như con quỷ ác độc khiến anh trở nên mất kiểm soát. Cả chị, ngay lúc này đây chị dường như cũng không còn là chính mình, bao uất ức thống khổ cứ thế theo nước mắt tuôn trào.

-”Sao mình có thể vô lý như vậy chứ? Mình không tự nhìn lại mình xem, mình và người ấy cả đêm buôn chuyện em có nói gì không? Các người khiêu vũ âu yếm trong quán bar rồi lại gửi hình khiêu khích em, em đã trách mình chưa? Hai người đàn bà cùng bị bông nhưng mình chỉ quan tâm xuýt xoa người ta, mình đã thử đứng ở vị trí của em xem nó đau như nào chưa? Em cũng là con người chứ không phải sắt đá mình à, cay đắng lắm mình không hiểu được đâu.”

Lần đầu tiên từ khi lấy nhau, chị Hà dám lớn tiếng cãi chồng. Anh Hậu choáng tới nỗi đơ mắt một lúc, mãi sau mới tức tối quát lại.

-”Hay. Quá hay. Mình đúng là dạng xảo quyết đổi trắng thay đen, rõ ràng gian dúi với thầy giáo cũ giờ lại về lên mặt đồ lỗi ngay sang cho anh. Mình làm anh quá thất vọng.”

Chị Hà ức phát run, chán chẳng buồn tranh luận, chỉ đơn giản bảo chồng.

-”Vâng, em chỉ có thể thôi. Ai làm mình không thất vọng, làm mình yêu thương thì mình cứ việc tới với người đó.”

Anh Hậu giận sôi cả máu, chỉ thẳng vào mặt vợ tuyên bố.

-”Được, mình không phải thách. Chúng ta giải tán. Sau này mình đừng có mà hối hận.”

Chương 39

Mâu thuẫn trong hôn nhân, cãi nhau là chuyện bình thường thôi. Cái bất thường ở đây là ba Hến cứ có khúc mắc gì là y như rằng đi tìm người cũ để giải khuây.

Chị Liên nhìn thấy anh Hậu thì vui vẻ hẳn lên. Căn bản hàng vẫn còn chuyển cuối đang ngại lắm, giờ anh có xe thì tốt quá rồi.

Kể ra cái ông này đúng là ga lăng, không những phụ chị sắp xếp dọn dẹp các thứ đâu ra đấy mà toàn bộ tiền mấy đợt khát chưa trả cho người ta anh cũng thanh toán hộ.

Xong xuôi thì đêm muộn rồi, hai người nhìn nhau cười khúc kha khúc khích. Thật giống hồi sinh viên quá, nhớ đợt ấy cùng đi buôn hoa nhân dịp ngày quốc tế phụ nữ thì phải, ôi dỗi ôi cái tội chiếm vỉa hè, bị bảo vệ đuổi mà chạy bán sống bán chết.

- "Uống chút không anh?"

Mẹ Bi hỏi, ba Hến gật đầu. Chai rượu vang bật nắp, hai tâm hồn cô độc bên nhau, thân thiết tâm sự mọi muộn phiền trong cuộc sống.

- "Kể cũng nhọc quá, em ước sau này mở được cái spa chăm sóc sắc đẹp của riêng mình."

- "Có gì khó đâu, tuần sau anh tìm địa điểm cho. Cứ làm từ từ, ban đầu nhỏ rồi về sau mình mở rộng dần."

Anh Hậu đề xuất, chị Liên bĩu môi nhõng nhẽo.

- "Ừ, ừ thích. Thích có đất sở đồ của riêng mình cơ, rồi xây cái biệt thự bảy tầng, lắp cả thang máy nữa. Em với Bi ở tầng cao nhất còn sáu tầng còn lại để kinh doanh."

Ai đó nghe mà bật cười.

- "Gớm nỡm ạ, cái gì cũng muốn ngay và luôn thì làm sao nổi? Tính em mãi cũng chẳng lớn được."

- "Không phải em không lớn được, mà là em có hoài bão. Em bảo này, anh có mảnh đất mấy trăm mét vuông ở quận Đống Đa phải không? Hay đăng ấy để rẻ cho em đi."

Ba Hến rót thêm ly rượu rồi phân trần.

- "Đất đó là của ba vợ anh cho, anh định khi nào Hến Sò lớn thì sang tên thôi chứ anh không thích động tới."

- "Thế còn mảnh ở Đông Anh mà xây mấy cái trung tâm thương mại ý? Khu đấy chắc không phải của ông già bên kia chứ?"

- "Ừ không phải. Chỗ đấy lúc đầu là anh với bác Đăng hùn vốn, anh chỉ có 2 phần thôi còn của bác là 8 phần. Sau đó hai anh em bận quá nên đưa cho bác Vân quản lý với làm giấy tờ. Kể ra bác đầu cũng thoáng tính, lúc góp là một chuyện, lúc phân chia lại vẫn để 5-5, chỉ có điều xong xuôi thì mẹ bé Khôi vớt sổ đỏ cho Hà nhà anh cầm luôn. Mà sao em biết nhiều thế?"

Anh Hậu thắc mắc làm cô người yêu cũ giật nảy. Bây giờ mà bảo em tò mò nên xem trộm tài liệu lúc anh không để ý thì chắc ba Hến giận lắm.

Chị chẳng đại đâu, nên là ngay lập tức tươi cười như hoa đào chủ đề.

- "Ồ anh kể cho em mà, anh quên rồi hả?"

- "VẬY Ờ? Ừ, chắc nhiều việc quá nên anh chẳng nhớ gì cả."

- "Anh để bà xã quản hết tiền nong mà không sợ có ngày em ấy đá anh ra đường à?"

Anh Hậu xua tay bảo Hà không phải loại người như thế. Chị Liên không đồng tình, hỏi vặn không phải loại như thế, thế thì thế nào mà làm anh đêm hôm tức tối đến mức như vậy?

Ba Hến nhớ tới chuyện ban tối lại giận sôi người, uống liền tù tì mấy ly rượu sau đó mới chậm chậm tâm sự. Mẹ Bi nghe mà ức thay cho anh, giọng điệu bức bối thấy rõ.

- "Chán người quá, người dạy vợ như thế thì có ngày nó treo lên đầu người nó ngồi ấy. Em đã bảo rồi mà, đời này làm gì có loại hiền đụt như thế, giả tạo

thôi.”

–”Anh cũng đang lo cô ấy lấn át mình, nhưng có phải hôm nay anh hơi nặng lời không?”

Anh Hậu bần khoản, chị Liên máu nóng rùng rục, vừa vỗ vai anh vừa giảng giải.

–”Nặng cái gì mà nặng? Thế là còn từ tế chán. Cái Hà nhà anh sướng chẳng biết đường hưởng. Ở đâu có cái kiểu đàn bà con gái lại đi so bì với đàn ông như thế không? Em đây này, em tuy có nóng tính nhưng chồng nói một chưa bao giờ dám cãi hai, nữa là cái kiểu giả hiền như nó, nói chung người ta nói cảm có sai, về ngoài càng tao nhã bao nhiêu thì càng thâm bấy nhiêu.”

–”Anh chẳng rõ nữa, công nhận lòng người khó lường.”

–”Khó cái gì mà khó, cái Hà nhất định là gian gian dẫu dẫu với tên Thanh rồi. Anh nghĩ mà xem, bọn mình nói chuyện bao lâu em ấy có ý kiến gì đâu, đừng một phát bị anh bắt gặp lại giờ chứng cứ. Cái loại đã sai lẽ ra méo nhận còn đồ lỗi cho người khác đúng là khổ nạn.”

Mặc dù chị Liên hơi quá lời nhưng anh Hậu phải công nhận rằng điều chị nói giống y hệt những gì anh suy luận. Có thể Hà vẫn còn tính đàn bà dám làm chưa dám chịu, nhưng chị chắc không biết được chiêu trẻ con đó làm sao qua được mắt anh và mẹ Bi.

–”Thế bao giờ ra toà?”

Anh Hậu nhìn chị Liên cười khở.

–”Điện à, nóng giận thì nói vậy chứ toà án quái gì. Lấy con gái nhà người ta rồi thì sướng khổ gì cũng phải chịu trách nhiệm. Với cả khi xưa anh với bác Đăng khó khăn ba vợ cũng cho vay vốn không ít.”

Ai đó nêu quan điểm rành mạch làm mẹ Bi ngậm ngùi chua xót. Chị nhấp ngụm rượu rồi khẽ rút chiếc nơ nơi cổ áo, nhích vào anh gần thật gần. Tay chị âu yếm khoác qua vai người ta, khoe môi đỏ mọng ghé sát môi anh khơi gợi.

Tùng là người cũ, hơn ai hết chị hiểu rất rõ phản ứng cơ thể của anh.

Cứ ngỡ sẽ là một đêm mặn nồng thắm thiết, chẳng ngờ ba Hén lại một mực trốn tránh.

–”Đừng em, thế này không đúng đâu.”

–”Có gì mà không đúng chứ? Vui vẻ chút thôi mà, yên tâm em không phải là gái mới lớn, nhất định không mè nheo ràng buộc anh.”

Có người vừa đon đả vừa e ấp nép vào lòng người kia. Anh không nỡ làm chị đau, chỉ dịu dàng đỡ chị xuống rồi trầm ngâm tâm sự.

–”Phụ nữ mà phải dùng chung đàn ông là rất đáng thương em à, anh không muốn vợ anh bị như vậy, càng không muốn em cũng thế. Chẳng phải ban đầu lúc liên lạc với nhau em nói chỉ làm bạn tâm giao thôi mà? Cho dù chúng ta yêu nhau tới thế nào cũng không thể được, em căn bản không phải vợ anh. Và anh, quan trọng là anh còn có một gia đình trên vai, Hén Sò mà biết thì anh không có mặt mũi nhìn con đâu, em hiểu không? Cuộc đời anh đến bây giờ chẳng mong gì cả, chỉ mong con gái mãi coi anh là người ba tuyệt vời nhất là được. Còn vợ chồng không hợp thì về già anh sang nhà các cô ấy bế cháu là xong.”

Ba Hén kiên quyết như vậy làm chị chỉ biết mím môi cay đắng. Tự hỏi chàng trai nhiệt huyết năm xưa đi đâu rồi?

Thời gian đúng là liều thuốc tàn độc nhất, cái gì cũng có thể thay đổi được.

Ngày ấy anh thấy chị là lao tới ôm ấp hít hà, nay đêm đến đang vui vẻ cùng nhau lại bỏ vào phòng con trai chị nghỉ ngơi, đúng là nực cười.

Anh Hậu ở trên giường bé Bi lăn qua lăn lại cũng không sao chợp mắt được. Kể cũng lạ, nhà là do anh chọn, ký hợp đồng thuê ba năm liền. Chính anh là người lựa giấy dán tường rồi sang sửa linh tinh, ban ngày trông thấy hài lòng lắm mà có sao ban đêm nằm chẳng thoải mái gì cả.

Cảm giác này giống hệt mọi lần đi công tác xa, phải chăng là lạ nhà? Cứ tưởng chỉ có chim chóc mới nhất quyết phải bay về tổ, thì ra loài người cũng kỳ quặc thật đấy.

Có thể là tâm linh tương thông, chồng khó chịu ở nơi nào đó thì vợ ở nhà cũng thức trắng đêm. Sáng ra mắt sưng vù như gấu trúc mẹ lại phải nói dối Hén Sò là bị muỗi đốt.

Rồi mẹ Hà sợ ra trường điều tiếng không hay nên đưa bọn trẻ đi học thôi rồi gọi điện báo cậu Hợp nghỉ một ngày. Vừa mới đặt lưng vào giường nghỉ một lát đã thấy có người bất thành hình xuất hiện trước mặt làm chị sợ tưởng rút tim ra ngoài.

–”Bác Vân, em cứ nghỉ tuần sau bác mới về? Sao bác vào được đây?”

Mẹ bé Khôi ném một lô lốc cái loại túi váy hàng hiệu vào tủ áo quần rồi cũng nhảy lên giường đắp chăn thủ thủ.

–”Mua cho thím đó, không mặc được thì cho cái Hợp. Thím có khoá đầu mà tôi chả vào được. Tội sốt ruột về sớm, máy bay vừa hạ cánh lúc năm giờ sáng, có gì thím nói lại ngọn ngành xem nào, từ hôm đó tới giờ tiến triển ra sao rồi?”

Chị Hà nghe mà rom róm, bác Vân rất cẩn thận trong việc gìn giữ sắc đẹp, mọi lần bác đi Nam Phi về thì toàn trốn trong spa cả mấy ngày liền thôi, giờ lại lao thẳng tới đây làm chị thực sự rất cảm động.

Mọi chuyện mà kể về nhà ngoại thì sợ ba mẹ lo, di Hợi cậu Hợp lại nóng tính hay gây sự nên chị Hà bao nhiêu ngày tháng ảm ức mà chẳng có ai chia sẻ, nay có chị Vân về thì như nắng hạn gặp mưa rào, hai chị em dẫu ôm nhau nức nở tâm tình.

Mẹ Cún nghe mà nẫu hết cả ruột gan.

-“Ồi dào kẻ cũng khó nhí? Giá cứ như lão Đãng chơi bởi một vài hôm là xong, đấng này bạn tâm giao nó mới chết chứ.”

-“Bác bảo em làm sao bây giờ? Người ngoài cuộc thường tỏ hơn mà.”

Chị Vân thở dài, ngẫm nghĩ một lúc rồi bảo.

-“Nói thì thím đừng giận tôi nhé. Là tôi thương nên tôi mới khuyên thật lòng đấy, thím không tự tin giành được tình yêu của chú thì tốt nhất chia tay tìm bến đỗ mới. Thím còn trẻ nên mọi thứ dễ dàng chứ không như tôi, Hên Sò cũng còn nhỏ tuổi nên dễ thân lắm. Ví dụ bây giờ thím tìm được người thương thím thật lòng thì chỉ cần dưỡng nửa tháng là hai con bé hoà hợp được rồi, còn anh Khôi thì khác, càng lớn càng khó thím à. Với lại nếu thím muốn tái giá sinh con với người ta bắt đầu cuộc sống khác thì tôi sẽ nuôi Hên Sò cho.”

Mẹ Hà mới chỉ nghĩ tới việc xa hai cục bông nhỏ thôi mà đã đau quặn thắt cả ruột gan rồi, mẹ Cún thấy vậy liền an ủi.

-“Thím lấy chồng sớm thôi chứ tính ra thím vẫn còn trẻ mà, chẳng nói ngoa chứ con bồ mới của ông Đãng nhà tôi, cái gì mà nữ hoàng nhạc bộp đó, con ấy còn hơn thím mấy tuổi lận cơ, có ba đời chồng rồi nó vẫn cứ nhon nhon đấy thôi. Nói chung giờ bọn mình cũng phải học tập các em ấy thím à, ích kỷ một tý cho nó dễ sống, cứ nghĩ tới người khác hoài nhưng người ta không bao giờ hiểu được đâu.”

-“Nhưng bác cũng có bỏ bác Đãng đâu?”

-“Ồi thím so với tôi thì so làm sao được? Tôi già xừ nó rồi, với tôi không còn tình cảm với lão Đãng nữa thím à, không còn nên không buồn không quản. Tôi nói rồi, tôi và lão giờ là đôi bên lợi dụng lẫn nhau. Thím mặt dày được như tôi không? Hay chú Hậu quan tâm tới con Liên một chút thôi là thím cũng đau lòng? Nếu mặt dày được như thế thì thím cứ sống tiếp như này, cho nó tức lồng lộn lên.”

Hôm ấy hai mẹ nói chuyện mãi tới tận ba giờ chiều mới rủ nhau đi ăn. Tranh luận phân tích cả buổi rồi cuộc mẹ Sò quyết định cho hôn nhân của mình thêm hai chục ngày nữa. Sau đó nếu cảm thấy có thể khống chế cảm xúc và chịu đựng được thì chịu đựng, trong trường hợp tù túng bức bối quá thì chịu tự cho mình lối thoát.

Chị cũng tưởng ba Hên giận thì chắc phải bốn năm hôm nữa mới về nhà cơ, chẳng ngờ năm rưỡi đã thấy chuông kêu.

Hai con hớn hờ chạy ra mở cửa cho anh, còn vợ thì vẫn lằm lằm trong bếp.

Chồng về không những không nhảy ra xin lỗi mà đến một câu chào hỏi cũng chẳng có, còn ra cái thể thống gì nữa đây? Xem ra bà xã được chiều quá hoá rồi rồi.

Ông xã tất nhiên giữ sĩ diện nên không mở lời trước, trong nhà người lớn làm mặt lạnh với nhau, chỉ có tiếng trẻ con riu rít.

-“Ba Hậu ơi sao sáng nay Hên không thấy ba, mẹ Hà bảo ba bận đi làm à? Ba mệt không ba?”

-“Ừ, ba bận lắm. Ba Hậu mệt quá Hên Sò à.”

Hai đứa nghe ba kêu nhọc liền tíu tít lao vào mở tủ lạnh, chị Hên cẩn thận bê đĩa hoa quả sắt nhỏ dầm sữa chua, em Sò lếch thếch mang cốc nước cam mát lạnh ra cho ba yêu.

Anh Hậu nhìn con mà sống mũi cay cay, con thế mới là con chứ. Chẳng bù cho vợ, mà không biết là vợ hay là cái của nợ đây?

Ba kiệu hết đứa chị đến đứa em vì vu từ phòng khách qua phòng ngủ rồi vòng tới ban công. Hên Sò sượng quá cười ha hả rộn ràng gọi mẹ Hà.

-“Mẹ Hà ơi xem này, xem Sò làm máy bay này.”

-“Ồ lúc này Hên cũng được làm nha, ba Hậu thật là tuyệt vời quá à.”

Mọi khi nghe em gọi là mẹ ngẩng lên khen ba Hậu giỏi với ba Hậu thật là cường tráng rồi cười âu yếm lắm cơ, lần này mẹ chỉ bảo hai đứa dễ thương quá rồi lạnh lùng cúi xuống nhặt rau.

Hên Sò được khen tất nhiên vui tíu cả mặt lên rồi, chỉ có ai đó bị bơ là ngửa ngáy bức bối thôi. Có người vừa chơi với con vừa cố ý kể chuyện to thật to.

-“Ngày xưa ngày xưa trong khu rừng nọ có một cô bé quàng khăn tím tên là Hờ. Bé Hờ ở với bé Hắt trong ngôi nhà gỗ nhỏ, vui ơi là vui. Hàng ngày bé Hắt đều đi hái hoa quả và mang nước suối về cho bé Hờ. Thế nhưng bé Hờ được nuông quá sinh hư, nửa đêm nửa hôm chẳng ở nhà ngủ mà lại chạy sang đủ đôn với sói già gian ác tên là Thâm. Bị bé Hắt bắt gặp nhưng bé Hờ không chịu nhận lỗi hối cải mà còn ương bướng cãi lại bé Hắt...”

Lũ nhóc mắt to tròn lắng nghe chăm chú. Ba hỏi các con thấy bé Hờ hư không, em Sò thom ba một cái rồi ngoan ngoãn gật đầu. Chị Hén đầm chiêu ngắm nghĩ một lúc, rồi cuộc cũng tán thành.

-”Đúng rồi ạ, bé Hờ hư ời là hư ý. Sang nhà sói già để mà bị ăn thịt à, thật là ngốc nghếch. Cuối tuần chắc không được phát phiếu bé ngoan đâu, ôi chao đáng buồn ghê á.”

-”Ừầy Hén của ba mới nhò xúu mà đã hiểu chuyện thế nhỉ? Theo Hén thì bé Hờ phải làm gì bây giờ?”

-”Bé Hờ phải xin lỗi bé Hắt nha, rồi thom bé Hắt làm lành ấy.”

Ba Hậu cười khoái trá, Hén liếc thấy mẹ Hà đi ra ban công hái mấy khóm hành thì bám theo rồi ôm chân mẹ riu ra riu rít kể chuyện cô bé quàng khăn tím. Mẹ Hà nghe xong chỉ khẽ cười, xoa đầu em rồi mẹ bảo.

-”Ba Hậu nhớ nhầm chi tiết truyện rồi, bé Hờ chưa từng đủ đôn với sói già Hén à. Chỉ có bé Hắt thỉnh thoảng lại qua đêm ở nhà cô cáo Lờ thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Em Hén nghe được chi tiết mới thì sùng sốt lắm, vội vã ủa vào khoe ba yêu.

-”Ba Hậu ời ba Hậu ời, nhầm rồi ba Hậu à, bé Hắt chơi với cáo đấy. Eo ôi bé Hắt mới là bé Hư.”

Anh Hậu mặt đen kìn kịt, chưa kịp giải thích gì thì đứa con út đã ngây ngô lay chị hỏi lấy hỏi để.

-”Thật á? Thật á chị Hén? Cáo mấy đuôi đó chị Hén?”

Ba Hậu bức bức bảo cáo đâu mà cáo, mẹ trêu thôi. Nhưng cục bông nhỏ trước giờ rất tin tưởng vợ nên chẳng thèm nghe lời anh, lại riu rít với giọng hỏi mẹ con cáo đó có mấy đuôi.

Chị Hà bật cười, đáp bừa rằng có chín đuôi. Mẹ vừa dứt lời thì Sò nhò đã há hốc có vẻ sợ sệt lắm, quay sang chị Hén thủ thi.

-”Cáo chín đuôi là hồ ly đấy.”

Hén ôm em một cái rồi cũng đồng tình.

-”Ừ đúng rồi, con hồ ly tinh á...eo ui sợ nhỉ...ba ời ba...ba Hậu ời ba Hậu ...đêm đêm mà bé Hắt cứ sang nhà nó là bị hút máu dần dần đó ba à...hút xong rồi nó sẽ ăn thịt nha...”

-”Bây giờ phải gọi Na Tra tới ý.”

-”Không không, chị nghĩ là mời Mỹ Hầu Vương vẫn hơn chứ, chú ấy có bao nhiêu phép thuật á.”

Mặc cho ba giải thích này nọ hai đứa vẫn cứ riu rít bàn tán mãi tới lúc ăn cơm mới thôi.

Mẹ Hà không chỉ cẩn thận trong khâu phần dinh dưỡng của Hén Sò mà còn rất quan tâm tới ông xã. Vì anh phải đi tiếp khách nhậu nhẹt nhiều nên bữa cơm nào vợ cũng làm tới mấy loại rau xanh liền đặt gần chỗ chồng ngồi, hôm nay là ngọn su su xào tỏi, nộm rau muống, dưa chuột chua ngọt và canh cua mồng tơi.

Khổ nỗi khi bực ai đó người ta hay có xu hướng làm những điều khiến đối phương phiền lòng. Anh Hậu vòng tay ra xa lựa miếng thịt kho tàu to bự, rồi lát sau lại gấp sườn ram, tiếp đến là cánh gà chiên xù, cứ thế cả bữa không thêm động tới mấy cái đĩa trước mặt.

Như thường ngày chị Hà sẽ chủ động gấp cho anh rồi nhỏ nhẹ khuyên mình ăn nhiều rau xanh cho mát ruột. Thế nào mà hôm nay mẹ Sò lạnh lùng mặc kệ luôn, ba Hén muốn ăn gì thì ăn cũng chẳng thèm quan tâm.

Ai đó ôm cục tức đến tận tối, tắm xong liền bực bội vác đôi dép đầy nước ở buồng vệ sinh đi lê la khắp nhà, thậm chí lúc lên giường còn cố ý để quả đầu chưa sấy nằm lên gối, chân ướt thì điềm nhiên lau vào chân.

Lau xong thì có người len lén liếc sang quan sát thái độ bà xã, cứ ngỡ mẹ Sò tức sôi máu lên rồi, ai dè chị thản nhiên lấy chổi lau lại nhà, một lời oán trách nhắc nhở cũng không có.

Anh Hậu thấy vậy lại càng điên, mà đã điên thì chó, lại gặp ngay Hén nhỏ lững thững sang tìm mẹ Hà nhõng nhẽo kêu mất ngủ. Chẳng biết nàng ấy giống ai mà cái giọng neho neho neho neho.

-”Á á bắt quả tang ba Hậu đi ngủ để tóc ướt nha. Như vậy là sáng mai ba dậy sẽ bị đau đầu đấy, rồi em gối sau này cũng bị mốc nữa. Lêu lêu ba Hậu hư, ba Hậu hư nhì mẹ Hà nhì?”

Ba bị con gái vạch mặt thì ngượng chín người, đành áp ứng bảo ba quên. Mẹ Hà chẳng bình luận gì cả, chỉ bế Hén về phòng thôi. Lát sau ba cũng sang cùng, chị Hén với em Sò nằm gối đầu lên đùi ba với cả gác chân lên người mẹ nghe kể chuyện cổ tích mà thích ới là thích, chưa đầy ba chục phút đã mơ màng khò khò rồi.

Ba mẹ em thì con ngủ một phát là lại nhìn nhau mặt tỉnh bơ ngay. Chị Hà chưa đưa ra được quyết định cho mình nên ngại mở lời, anh Hậu thì sĩ diện đàn ông đâu có cho phép bản thân hạ mình trước.

Cho nên là chiến tranh lạnh cứ thế tiếp diễn cả tuần liền. Vợ như người vô hình, chồng thì nhiều lúc phát bực. Trước kia thèm uống cốc nước cam chỉ cần ới một cái, nay lại phải lật đặt dậy tự pha.

Mà cái bà vợ này đúng là không biết tính toán gì cả, mua dao thì mua con bình thường thôi, dao gì mà sắc đến nỗi bỏ có quả cam cũng bị cửa một phát là sao?

Đàn ông đàn ông như này cũng chẳng đáng, nhưng đàn bà nhìn thấy thì lại xót, ai đó vội vàng chạy ra ban công hái mấy cái lá hoàn ngọc đưa cho chồng cầm máu. Tiếc rằng ông xã chị không những không nhận mà ngược lại còn xia đều.

-”Gớm hôm nay mặt trời mọc hướng Bắc hay sao mà vợ mình lại quan tâm tới mình thế cơ chứ?”

Mẹ Sò chỉ nhỏ nhẹ bảo nếu mình không thích dùng lá thì em lấy bông băng cho. Ba Hến được nước lại càng kiêu, đáp lại rất phũ phàng.

-”Thôi khỏi cần, thời gian của mình còn phải dành cho ai đó, anh nào có dám phiền.”

Chị Hà tức run người, nhưng lại nhịn xuống làm lủi trở về giường ngủ chứ không chấp lời ông xã. Anh Hậu thấy vợ lạnh lùng bất cần thì như muốn phát hoả luôn.

Cái thể loại gì đây cơ chứ?

Sai rành rành mà vẫn cứ ngoan cố. Còn nữa, trước kia chồng sỗ mũi tý thôi cũng sốt sắng hết cả lên. Bây giờ bị cửa sập như thế cũng không thèm nhỏ nhẹ nịnh nọt. Quả thật thức khuya mới biết đêm dài, vợ anh đúng là loại giả tạo trước sau bất nhất giống y như lời mẹ Bỉ cảnh báo.

Ba Hến ôm cục tức mãi mà chẳng chộp mất được. Mẹ Sò nằm một lúc thấy yên ắng, tưởng ai đó ngủ rồi liền lật đật trở dậy dùng khăn ướt lau vết máu khô dính bết lại rồi giặt mấy cái lá cho vào mảnh băng trắng rồi cuộn cẩn thận cho chồng.

Chị đang rón rén định đặt tay ông xã vào trong chăn thì bị anh bất ngờ vòng qua siết chặt. Có người kéo vợ ngã dúi dụi trên lòng ngực mình, giọng điệu hờn dỗi thấy rõ.

-”Ai mượn mình quan tâm?”

Mẹ Sò hai má đỏ bừng, vừa cổ trườn xuống vừa ấp úng nói.

-”Là em nhiều chuyện...mình thông cảm.”

Người ta bảo ghét nhau là ghét ở cái thái độ quả không sai. Giá như chị Hà hiểu chuyện chỉ bằng một góc của chị Liên thôi thì chắc anh có phúc lắm. Đấng này đã khiến người ta ngứa mắt rồi mà điệu bộ lúc nào cũng nhân nhật như kiểu khinh nhau ấy, nhìn phát bực mà.

Ai đó tức mình chỉ muốn bằm vằm người bên cạnh cho hạ hoả. Khổ nỗi đánh vợ thì quá mất mặt đi, đâm ra chỉ còn cách luồn tay qua váy rồi nhéo mông bà xã một cái đau thật là đau.

Chị Hà đã ức lại còn xấu hổ, mặt mũi nhăn nhó thấy rõ. Anh Hậu thì có chút hả lòng hả dạ, càng lúc càng rúc sát vợ hơn, vò đảo ép buời chán chê mới buông lời khiêu khích.

-”Nhỏ đi nhé, rồi chồng ra mấy ngày là biết ngay. Vậy mà còn bướng!”

Nhỏ là do chị ăn ít ngủ kém chứ bộ, ba Hến làm gì mà nghiêm trọng hoá vậy? Mẹ Sò ngượng nóng bừng cả người, cố hết sức đẩy chồng ra mà đúng là so với người ta cứ như trứng chọi đá ấy, không tài nào mà xoay chuyển được tình thế.

-”Anh cho mình cơ hội cuối cùng đây, giờ mình chịu nhận lỗi là được, anh không chấp mình nữa.”

Giọng chồng câu thấy rõ, giọng vợ cũng cương quyết không kém.

-”Minh à, vấn đề của chúng ta không đơn giản chỉ là một lời xin lỗi.”

-”Có gì mà không đơn giản? Chẳng qua là mình cậy có chỗ dựa rồi nên dạo này mới dám bố láo như thế phải không? Minh nói anh nghe, thẳng ôn dịch đó thể thốt cái gì với mình? Bây giờ chúng ta ly dị là mình nhảy ngay sang thuyền của nó chứ gì?”

-”Minh nói linh tinh quá à, mình ngủ đi.”

Đêm hôm khuya khoắt chị cũng chẳng muốn âm ỉ làm gì nên nhắm nhịt đủ đường, vậy mà chồng chẳng chịu hiểu, cứ được đà là lấn tới.

-”Sao? Anh đoán trúng tim đen của mình nên mình nhột chứ gì? Cái loại đàn bà giẻ rách như mình anh quá hiểu đi.”

Cả giận mất khôn, anh Hậu thốt ra câu đấy xong cũng biết mình hơi quá nhưng lời nói như bát nước đổ đi chẳng rút lại được nữa. Chị Hà ghen đáng cả người, cắn tay chồng một cái thật mạnh rồi nhân lúc anh không để ý vội chạy vào nhà vệ sinh bật khóc nức nở.

Anh Hậu bên ngoài cũng bực đến mức đập cửa sầm sầm.

-”Anh cho mình năm phút để bước ra ngoài, không thì đừng trách anh ác.”

Có người hăm hăm dọa vợ mà đến khi nghe bà xã nắc từng tiếng thồn thức thì lòng lại như bị hàng vạn mũi kim đâm từng chút, từng chút một.

-”Minh à...chỉ là gặp nhau bàn chút công việc thôi mà sao mình cứ day nghiêng em hoài vậy...thế giả như mai sau chị Liên chị ấy tái giá...mình và chị ấy cứ thân thiết như vậy rồi chồng chị ấy cũng chửi vợ như mình đối với em thì mình thấy sao?”

Anh Hậu nghe vợ hỏi mà cứng cả họng, ở bên trong giọng chị ghen ngào lăm, chị hỏi anh hôn nhân gần đây năm anh thấy ức chế về cái gì nữa thì hôm nay kể hết chị nghe một thể.

Chồng bèn cố lục lại kí ức, mà tìm mãi, tìm hoài cũng chẳng tìm được điều gì cả. Chỉ là một vài hình ảnh khi xưa ủa về, cái ngày nào đó anh bị ngã xe máy phải nằm ở nhà nửa tháng liền, hồi ấy khó khăn vợ vẫn ngày dạy thêm ba bốn ca, một mình quay như chong chóng cả học sinh lẫn chồng, lại còn em Hến trong bụng nữa chứ.

Vậy mà lúc nào chăm sóc anh người ta cũng cười cả, phải đến lúc anh bắt gặp vợ nôn mửa tím tái mặt mày trong nhà tắm chị mới thôi không giả bộ.

Đột nhiên nhớ tới lại thấy nhói lòng, có người đi tìm chìa khoá dự phòng, gấp gấp mở cửa rồi lao vào với khăn mặt lau nước mắt cho bà xã rồi nhẹ giọng an ủi.

-”Anh...ban nãy nóng nên hơi quá trớn...mình đừng ngồi đây lạnh...về giường ngủ đi..”

Ba Hến định đưa tay qua bông nhưng mẹ Sò trốn tránh, chị chui vào chăn cuộn tròn rồi nằm nép sát vào tường. Chồng thương thương muốn tới gần nhưng vợ cứ đẩy thành ra mấy lần thì nản, cũng quay đi một mình một góc.

Cuộc sống mãi cứ bế tắc mệt mỏi như vậy, tới ngày thứ mười bảy thì chị nhận được điện thoại của chị Liên. Hai người gặp nhau ở quán cafe ngay dưới nhà, mẹ Sò tới sớm hơn năm phút, mẹ Bi thì vừa đặt mông xuống ghế, còn chưa ấm chỗ đã đon đon đá đá.

-”Gớm từ bé tới giờ chị chưa từng thấy ai mặt dày như cô Hà.”

Chị Hà nhắm ngum nước rồi chỉ khẽ cười khẩy.

-”Vâng, em da mặt dày nên mới thế chứ da mặt mỏng thì đã tìm người đàn ông nào có vợ để đào mỏ rồi ạ.”

Có người nghe xía đều mà giận phùng phùng, chỉ thẳng tay vào mặt mẹ Sò quát tháo.

-”Cô đúng là rắn độc ngấm máu phun người, làm giáo viên mà ngu thế hả? Tôi và anh Hậu là bạn bè tâm giao giúp đỡ lẫn nhau chứ không phải lợi dụng tiền bạc. Tôi mà thêm mấy cái các bác ấy à?”

-”Em chỉ nói băng quơ thế thôi chứ nói gì chị đâu mà chị phải sồn sồn lên thế?”

Mẹ Sò thản nhiên đáp làm mẹ Bi điên cả tiết, chẳng nể nang gì lời ngay cái hộp vuông vắn chuẩn bị từ lâu đưa cho đối phương, giọng điệu đầy thách thức.

-”Thôi thì đi thẳng vào vấn đề nhé. Tôi nghĩ cô và anh Hậu nên giải thoát cho nhau đi, lý do thì cô mở chiếc hộp này ra sẽ rõ. Tôi có quen người làm ở toà án, yên tâm sẽ giúp cô lo thủ tục nhanh nhất có thể.”

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Trên thế gian này có hay không người đàn bà chẳng hề tò mò về chuyện mèo mả gà đồng của chồng?

Trước đây chị Liên cứ nghĩ không có, bây giờ thú thực mới sáng mắt.

Đúng là sống lâu mới biết lòng người nông sâu, con vợ anh Hậu nói trắng ra thuộc thể loại giả tạo lâu năm quá nên đứt xù dây thần kinh cảm xúc rồi. Nhưng không sao, hộp đã chuẩn bị, dù người ta không muốn động thì chị cũng mở cho mà xem.

Mẹ Bi lắc đầu ngao ngán, chậm rãi lôi từng món đồ kỉ vật ra trình bày với mẹ Sò.

- "Đây là album ảnh ngày đại học của anh chị, bộ này tập hợp ảnh hôn nhau. Chị thích nhất là cái ở cạnh Hồ Tiền, em nhìn thấy môi anh Hậu dày không? Người ta bảo đàn ông môi dày là chung tình lắm em à, yêu một người yêu cả cuộc đời luôn á."

- "Bộ này là hồi kỳ thứ tư bọn chị cùng đạt học bổng, hai đứa rủ nhau lên Tam Đảo chơi. Bức nhỏ nhỏ phía dưới là chụp trước khi chuẩn bị ấy ấy đó em..."

- "Hộp 1000 con hạc này anh Hậu gấp tặng chị nhân ngày sinh nhật."

- "Cái điện thoại màu hồng em thấy chứ, tuy hơi hủi nhưng là cả tháng lương đi giao hàng của anh đấy, chị tới giờ nghĩ lại vẫn cảm động nên chưa vứt đi."

- "Bông hoa hồng khô này chị giữ làm kỷ niệm, thực ra anh mua 99 bông cơ em à...đó...còn nhiều thứ lắm..."

- "Đây đây mới nhất luôn, cái đêm đó chẳng biết em giận gì ông xã mà để người ta phải chạy tới chỗ chị tâm sự."

Ba Hến tìm ai mỗi lần có khúc mắc thì chị thừa đoán được. Chỉ là chẳng hiểu sao xem tận mắt hình ảnh người đàn bà khác váy áo xộc xệch ôm ấp chồng mình vẫn thấy chưa xót đến thế?

Mẹ Sò ngậm đắng, cố giữ bình tĩnh nhẹ nhàng bảo.

- "Sao chị phải mất công thế làm gì, chỉ cần nhân lúc đêm đến chồng em đang say thì rên rỉ vài câu xúi anh bỏ vợ là xong mà?"

Chị Liên tái cả mặt, trộm nghĩ đúng là dạng con cha cháu ông thích thể hiện. Thử hỏi cái loại cổ hủ bất tài cộng thêm mồm miệng độc địa thế này, ngoài trường của lão ba già ra thì nơi nào thèm nhận nó làm giáo viên cơ chứ?

- "Nói em nghe nhé Hà, chị đây quân tử không thèm sống bản đầu. Chẳng qua đàn bà con gái với nhau chị thương em phải mang danh chồng bỏ nên mới bày nước giúp thôi. Chuyện tình cảm người nào không được yêu thì người đó là người thứ ba, chưa kể em lại là người đến sau. Người anh Hậu thương là chị, còn em chẳng khác nào con hồ ly già chia uyên rẽ thủy cả, đêm đến em vẫn ngủ ngon được với cái xác vô hồn chị cũng thấy tài đó."

Mẹ Bi nhiệt tình phân tích chỉ điểm, tiếc rằng mẹ Sò hiểu biết thấp mãi chẳng tiếp thu nổi, thái độ bất cần nhìn phát ghét.

- "Rồi, có gì chị và cái xác đó bàn bạc với nhau nhé. Em không rảnh, chào chị."

- "Giờ lại định về ton hót với chồng à? Cả cái vụ ở sân bay lần trước cũng thế, cô đúng là con vẹt lắm chuyện. Nhưng cứ thoải mái nhé, mang cái hộp này về gửi anh Hậu luôn hộ chị."

Chị Liên thách thức nhưng chị Hà chỉ gọi phục vụ thanh toán rồi đi thẳng chứ chẳng buồn đôi co. Chị đâu có phải thiếu nữ hai mươi tuổi bông bột đầu mà người ta nghĩ có thể chơi bài khích tướng được?

Thứ nhất, chị Liên với cô Diệp khác nhau. Giữa vợ và thư ký chồng tất nhiên tin vợ hơn. Nhưng giữa chị và người yêu cũ thì thôi chẳng cần so cũng biết kết quả, còn chưa kể khi vỡ lở ra thì chị ấy đã chuẩn bị sẵn nước mắt ngăn nước mắt dài mớ lí phê mọi thứ.

Thứ hai, trước mặt anh Hậu chị Liên cũng hống hách như vậy chứ có nể nang gì đâu, giờ kể cả có băng ghi âm thì cùng lắm anh cười bảo cô ấy nóng tính với cả lo nghĩ cho anh nên mới giờ thôi trẻ con chứ không phải người xấu. Vậy nên người ta mới bảo, thương nhau thì củ ấu cũng tròn là vì thế.

Còn ba ngày nữa, tấn ba ngày nữa cơ đấy.

Nhưng mà liệu có cần thiết nữa không? Ngay giờ phút này đây chị đã thấy bức bối ngột ngạt vô cùng.

Chị không đi thẳng về nhà mà qua xin cô giáo cho lũ nhóc nghỉ học sớm. Chỉ có nhìn thấy hai bé tíu tíu lòng mẹ mới nguôi ngoai phần nào. Hén tung tăng đi trước, hón ha hón hờ.

- "Mẹ Hà ơi ba Hậu về rồi à mà mẹ lại đón bọn con trước mấy tiếng liền như thế?"

Em Sò bên cạnh nghe thế thì mắt sáng long lanh, cái giọng ngọt ỏi là ngọt.

- "Đúng rồi, chắc chắn ba về rồi á. Mẹ Hà ơi đi nhanh lên đi không ba Hậu đợi."

Các em phấn khởi chạy làm mẹ phải rào bước nhanh hơn để đuổi kịp con, với được tay hai đứa rồi mẹ mới dịu dàng bảo.

-”Không, ba Hậu chưa về, hai đứa ngồi lăm, nếu mà ba về rồi thì ba phải đi đón tụi con chứ.”

Lũ trẻ tiu ngưu hẳn đi, Hén Sò níu tay mẹ ríu ra ríu rít.

-”Thế hôm nay mấy giờ ba về ạ? Ba có tắm cho bọn con không?”

-”Mẹ ơi mẹ chủ nhật tuần này đi công viên nước đi mẹ đi.”

-”Đúng rồi xong ba Hậu kiểu lên chơi trò hái hoa quả nha, sướng ơi là sướng. Mẹ Hà có thích không để lần này Hén bảo ba kiểu mẹ lên nữa?”

Nhìn hai con ngây ngô trò chuyện mà lòng mẹ nào nề. Chị có thể không cần chồng, nhưng Hén Sò không thể không có ba.

Chị có thể mạnh mẽ dứt khoát, nhưng nhìn con, chị lại không đành lòng.

Hôm ấy, có bà vợ trầm tư cả buổi, rốt cuộc cũng nghĩ thấu.

Lại có ông chồng đang định rút sặc lao ra phòng khách chém gió thì bà xã đột ngột tiến tới siết chặt từ phía đằng sau. Hình như mẹ Sò có điều muốn tâm sự, cứ ấp úng mãi không thành lời.

-”Mình à...em...em...mình...”

Ba Hén bỏ tạm điện thoại trên bàn trang điểm, quay người đỡ vợ ngồi xuống giường rồi nhẹ nhàng bảo chị có chuyện gì cứ bình tĩnh nói.

-”Mình...em biết là em hơi quá đáng...nhưng từ bây giờ trở đi...mình không liên lạc với chị Liên nữa được không mình?”

Phải cố gắng lắm chị mới thốt ra được lời đề nghị ấy. Đúng như dự đoán của chị, nét mặt chồng cau có thấy rõ, ngay lập tức mắng vợ xối xả.

-”Mình điên hả? Hay uống lộn thuốc? Mình sai rành rành ra anh đã không chấp rồi mà mình cứ làm tới là sao? Anh và Liên là bạn bè trong sáng mà mình cứ làm như anh chim chuột gì không bằng...”

Mẹ Hén vội vã cầm tay ba Sò ríu rít phủ nhận.

-”Không phải...em không dám...nhưng mà mình thường bảo hôn nhân của chúng ta không có tình yêu phải không? Thực ra không phải như vậy mình à...em chẳng biết diễn tả sao nữa...từ giây phút đầu tiên gặp mình tìm em đã đập thốn thốc lắm rồi...mình có nhớ hôm đi chụp ảnh cưới không...mình là làm theo lời thợ chụp ảnh hôn em thôi nhưng từ lúc về em cứ như người mất hồn ý, di Hội cậu Hợp còn trêu em lấy chồng chứ có phải trúng xổ số đâu...”

Tính ra thì trước giờ mẹ Sò hiếm khi nói nhiều như vậy, giọng cũng nức nở nghẹn ngào làm ba Hén thấy thương thương nên không bực nổi. Anh thở dài rồi kéo bà xã vào lòng, vừa vỗ vai an ủi vừa kiên nhẫn lắng nghe chị kể lể.

-”Cái tuần đầu tiên lấy mình em còn tưởng là mơ cơ...ngày nào giật mình thức giấc đều phải bật điện lên nhìn mình một cái mới thấy yên tâm...căn bản em tự thấy bản thân chẳng có gì nổi bật cả...ngược lại mình thì đẹp trai hơn tất cả những người đẹp trai em từng gặp...”

Chị Hà tâm sự thật lòng thôi nhưng kiểu già rồi còn nói những điều trẻ trâu nên má ngượng đỏ hết cả. Anh Hậu nghe vợ khen thì trong ruột như nở hoa ý rồi mà ngoài mặt vẫn phải giữ sĩ diện e hèm.

-”Mình cứ nói quá, anh cũng bình thường mà.”

-”Mình bình thường sao được mà bình thường, em nói thật đàn ông to cao như mình là hiếm mà. Chính vì vậy em rất áp lực, lúc nào em cũng nỗ lực cố gắng sao cho hoàn hảo để xứng đáng với mình. Em thực sự rất sợ phải xa mình, cái đột mình bị ngã xe mình nhớ không? Nghe ba gọi điện báo mà em sợ gần chết, tự bảo mình mà làm sao đột đó chắc em đi theo mình luôn ấy. Rồi bao nhiêu năm em vẫn nghĩ mình chẳng yêu em cũng được, cứ sống thế này ngày qua ngày là tốt rồi...nhưng...”

-”Nhưng sao?”

-”Mình không nhận ra à mình? Em và thầy Thanh hoàn toàn không có gì cả, người em yêu trước tới giờ chỉ có chồng em thôi, chính vì vậy nên em rất khổ tâm. Lúc đầu em sợ gia đình tan nát nên mới không dám nói, em cứ nghĩ em giỏi nhẫn nhịn. Khổ nỗi em cũng chỉ là người đàn bà bình thường thôi mình à, mình hiểu không? Em có tuổi rồi nhưng em vẫn ghen vẫn hờn...em thực sự không thể chịu đựng được việc hai người thân thiết như vậy...”

Lấy nhau bao nhiêu năm, hai con cũng lớn tướng rồi đột nhiên vợ lại tỏ tình khiến chồng bối rối lạ lùng. Chị bảo hi vọng anh sớm cho chị câu trả lời, dù có là như nào chị cũng tôn trọng quyết định của anh.

Kể cả trong trường hợp xấu nhất thì chị vẫn mong sau này họ có thể làm bạn.

Anh muốn tập trung suy ngẫm lắm mà chẳng hiểu sao từ nãy tới giờ đầu óc cứ choáng choáng, người ngơ ngác thì xao xuyến bần rần như trai mới lớn ấy, không tài nào mà nghĩ được cái gì.

Cúi xuống lau nước mắt cho bà xã thì cái mùi oải hương thoang thoảng xộc vào mũi, khoảng cách gần gần khiến cả người anh nóng ran. Có người có

gắng nhẫn nhịn nhưng lâu dần cũng chẳng kiểm soát nổi, rốt cuộc đành mở lời hỏi bà xã.

-”Minh này...hoi mất mặt nhưng mà mọi chuyện để tới mai được không...còn bây giờ...thực sự anh nhịn lâu quá rồi...thêm nữa chắc bệnh mất...”

Chồng mong lắm một câu dạ ngọt ngào mà đợi mãi vợ chẳng nói gì cả. Một lát ai đó thất vọng toan đẩy bà xã ra bỏ vào nhà tắm thì lại thấy người ta chủ động bỏ áo ngoài, ngón tay trắng nõn mượt mà kéo dây yếm bên trong làm lộ ra cảnh xuân sắc mon mọn e ấp mời gọi.

Gió lạnh ủa qua khung cửa sổ khiến chị hơi run, chị biết hạnh phúc của mình thì chính mình phải nắm giữ. Anh Hậu là người xem trọng chữ tín, nếu ngày mai anh trả lời không liên lạc với người yêu cũ thì chị sẽ chẳng bao giờ phải lo lắng về họ nữa.

Chị cũng rõ hơn ai hết, chị còn thương anh nhiều lắm. Hén Sò cũng cần có ba.

Khổ nỗi thấu đáo là thế nhưng tay chân thì luống cuống đến khổ, cái bước đong đưa cuối cùng đi Hối dấy ý, chị không làm sao mà thực hiện nổi. Rốt cuộc múa chẳng ra múa nhảy chẳng ra nhảy, lóng ngga lóng ngóng ngã ngửa xuống đệm.

Cũng may là chồng không cười gì cả, chỉ là tiến tới tựa đầu lên vai vợ. Tay anh khẽ nâng niu nơi ấy, khoé môi âu yếm đặt xuống, ban đầu chỉ là mon mọn nhẹ, mà càng về sau càng mãnh liệt như hổ đói lâu ngày.

Phòng xuân triển miên ướt át, nơi tuyết trắng ửng những dấu ấn, hai đoá hồng nhỏ cũng dần đỏ thắm. Có người mê chìm đắm, có người lại rối loạn khôn nguôi.

Từ bao giờ chị biến thành loại đàn bà hèn kém tới vậy? Dừng cả chuyện ấy để đạt được mục đích của mình?

Chị tự hỏi bản thân có còn lòng tự trọng không?

Không, chẳng còn nữa.

Lòng tự trọng là cái gì chứ? Lòng tự trọng có giúp chị giữ được cái gia đình mà chị yêu hơn cả mạng sống không?

Mẹ Sò cố gắng gạt mớ bông bong trong đầu, cơ thể thả lỏng hết sức phối hợp cùng người ta. Chị tập thay đổi theo lời các mẹ dạy dỗ, trên giường thì không cần quá coi trọng sĩ diện lễ tiết làm gì, có thể nào thì trình bày như vậy.

Lần đầu tiên ba Hén nghe vợ lí nhí báo vợ hạnh phúc rồi sau đó còn khen mình giỏi thì hơi bị đơ. Rồi kiểu như nỗ lực bao nhiêu năm tháng rốt cuộc cũng có ngày được công nhận, anh vui vẻ hẳn lên, tập trung hết sức chứng tỏ bản thân với bà xã.

Ai đó khép mắt cảm nhận từng nụ hôn nóng bỏng của chồng, sự cọ xát va chạm trên từng tác da thịt truyền thẳng vào tim thứ cảm xúc trống rỗng mơ màng. Có những khoảnh khắc sao mà đẹp đẽ và ngọt ngào tới vậy? Nếu như thế gian chỉ có hai người, có lẽ chị sẽ tưởng rằng anh yêu chị.

Một đêm lao động mệt mỏi nên mẹ Sò chiều theo đề nghị của chồng là cả nhà cùng ra ngoài ăn sáng. Anh thấy vợ nghe lời thì tâm trạng tốt hẳn lên, mãi tới lúc vào phòng làm việc mới sực nhớ ra chuyện quan trọng.

Ba Hén đắn đo cả ngày trời cuối cùng mới đưa ra được quyết định. Năm rưỡi chiều anh qua gặp chị Liên, hai người không đi đâu mà chỉ ngồi trong xe trò chuyện.

-”Em à, từ giờ trở đi bọn mình đừng liên lạc với nhau nữa.”

-”Hả? Anh rõ à? Đùa gì mà dai thế?”

-”Anh hoàn toàn nghiêm túc. Thực ra bây giờ anh mới biết là Hà yêu anh rất nhiều, ngắm cũng thấy bọn mình quá thân rồi. Nói đùa chứ như bà Bích hay bà Đào thì chắc em bị dẫn cho như từ từ lâu rồi, dù sao Hà như thế là còn hiền. Với lại cũng là vợ chồng còn sống với nhau lâu dài...”

Mẹ Bi nghe ba Hén trình bày mà mặt tái xanh, chị ức tới mức nước mắt ứa cả ra.

-”Anh đúng là ngu ngốc. Con Hà còn lâu nó mới yêu anh, nó làm vậy chỉ vì nó ích kỷ muốn chiếm hữu tất cả thôi. Anh không nghe lời em thì sau này có hối cũng không kịp đâu.”

-”Anh xin lỗi nhưng mà giờ anh phải lựa chọn em à. Anh sẽ chuyển cho em một khoản đủ dùng trong mấy năm tới, thông cảm cho anh.”

-”Em thêm vào, anh nghĩ em là loại gái ấy chắc. Nó bắt anh lựa chọn thì anh bỏ quách đi, con vợ như thế anh còn cần làm gì hả anh? Anh cũng đâu có yêu đâu?”

Anh Hậu gạt mình nhìn chị Liên, mãi sau mới bình tĩnh giải thích.

-”Em mãi vẫn không lớn được thế? Vợ trót lấy rồi nói bỏ là bỏ được hả? Sống làm sao mà thất đức thế được? Rồi còn Hén Sò mới bé xíu à, chúng cần tình thương của cả ba lẫn mẹ.”

-”Vâng...vợ anh...con anh...thế còn em thì sao? Không vì năm xưa lỡ trao cho anh thì chồng em có day nghiến đánh đập em thế không? Cả đời em vì yêu anh mà khổ. Vậy mà bấy nhiêu năm chỉ yêu mình anh...bây giờ anh lại nở nụ cười với em thế hả anh...anh nghĩ đi...xem mình tàn nhẫn tới mức nào anh à...”

Mẹ Bi khóc lóc rồi mở cửa chạy xuống, nhìn thấy chiếc xe tải đang trước thì như con thiêu thân muốn lao vào. Cũng may anh Hậu kịp thời đuổi theo bắt được chị chứ không chẳng biết hậu quả sẽ tồi tệ tới mức nào?

Hai người giằng co qua lại rồi chẳng may trượt chân ngã xuống lòng đường. Anh Hậu chỉ bị trầy xước nhẹ nhưng chị Liên ngất xỉu phải đưa đi cấp cứu. Bác sĩ khám qua bảo bệnh nhân không sao mà chị mãi chẳng tỉnh, lúc tỉnh rồi thì cứ lớ ngớ lơ ngơ làm anh vừa lo vừa áy náy.

Ba Hén nhờ người đón Bi rồi hôm ấy một lớn một bé trực trong viện. Ở nhà Hén Sò đi ngủ từ lâu rồi, mẹ các em thì ngồi bàn thần trước mâm cơm đợi chồng, đợi tới gần một giờ sáng mới nhận được tin nhắn của anh chỉ vồn vện vài chữ.

“Liên bệnh tội lắm, anh ở lại chăm sóc.”

Có người vợ quẳng hết thức ăn ra thùng rác rồi chua xót quay vào ôm chặt hai con.

Mẹ ngậm ngùi nói lời xin lỗi với hai em.

Mẹ bảo mẹ đã cố hết sức rồi nhưng năng lực mẹ có hạn, hi vọng khi lớn lên các con thông cảm cho mẹ.

Rồi mẹ mệt mỏi trở về phòng, mở máy tính lên tải mẫu đơn xin ly hôn.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Trong khi đó ở phòng hồi sức cấp cứu mặc cho anh Hậu hết mực an ủi cung chiêu, mặc cho bé Bi méo máo sụt sịt thì người mẹ nào đó vẫn gào thét inh ỏi đòi tìm đến cái chết.

-“Sao cản em, anh biến đi. Anh đâu có quan tâm gì tới em nữa, cứ để em được đi cho thanh thản.”

-“Mẹ Liên ơi mẹ đừng buồn đừng bực nữa...Bi xin mẹ mà...”

-“Ba Hậu sẽ không bao giờ gặp mẹ con mình nữa đâu, con có hiểu không? Chỉ vì người đàn bà khác mà ba Hậu định bỏ rơi mẹ con mình đó Bi à...tình nghĩa bao nhiêu năm mà sao có thể tàn nhẫn đến thế?”

Tiếng khóc lóc tức tưởi làm y tá với bác sĩ trực chán nản lắc đầu. Họ còn lạ gì nữa, lại một gia đình tan nát vì hồ ly. Trách người vợ trẻ con một thì phải trách ông chồng trăm lần. Phụ nữ mà, bao giờ chả khổ hơn.

Mấy em sinh viên thực tập thì sợ bệnh nhân nổi điên nên cứ đứng thập thò ngoài cửa, chỉ có vài chị y tá giàu kinh nghiệm là nhẹ nhàng vào khuyên nhủ.

-“Em trai này, dù gì em cũng là người sai rồi. Giờ xin lỗi người ta rồi nín nọt một tý cho yên cửa ấm nhà thì có mất cái gì đâu chứ?”

-“Thân đàn bà khổ lắm em à, hết mang bầu lại đẻ đẻ, rồi bây giờ nước bần thức ăn thì chẳng sạch, bao nhiêu loại bệnh phụ khoa tới chán. Ai mà vào hoàn cảnh cô ấy chẳng khủng hoảng?”

-“Đúng đấy, thôi thì em là đàn ông em nhường chút đi...”

Anh Hậu nghe thấy cũng có lý, lại ngó xung quanh các bệnh nhân khác không ngủ được đang nhìn mình hằm hằm thì ngại lắm, đành ngọt nhạt dỗ dành người yêu cũ.

Chị Liên làm mình làm mẩy mãi mới chịu húp tý cháo. Rạng sáng tỉnh giấc người ngơ ngẩn hơn một chút, lại thấy anh bỗng bé Bi ngủ gà ngủ gật trên ghế tựa thì lòng ngọt ngào khó tả.

Có người với chiếc chăn dịu dàng đắp cho hai ba con, nở nụ cười mãn nguyện. Cụ bà giường bên cạnh dậy đi vệ sinh qua nhìn cảnh ấy cũng cảm động liền tạt vào thủ thi hồi hân.

-“Chú nhà là diễn viên điện ảnh hay sao mà đẹp trai phong độ thế?”

Mẹ Bi nghe mà mát cả lòng, cũng thì thầm tâm sự.

-“Không anh là giám đốc công ty game ạ.”

Bà nghe vậy thì cười móm mém, sau đó rủ chị ra bên ngoài tán bộ. Hai người lúc này mới thoải mái chuyện trò.

-”Ôi được cả gỗ lẫn sơn còn gì? Nhưng lần sau con nên khéo léo con à, đừng àm ỉ như vậy. Chú này là còn hiền chứ phải cháu trai tôi chắc nó tát vỡ mồm vợ ra rồi đấy. Bà nói là có ý tốt thôi đừng trách bà nhiều lời, đàn ông thành đạt đẹp mã thì gái bám là chuyện bình thường.”

-”Vâng ạ, con biết chứ. Cái con hồ ly phá hoại hạnh phúc của con ấy, kẻ cũng mặt dày lắm. Biết thừa anh không yêu rồi mà bám mãi không dứt, đã vậy còn tòi ra hai đứa nhóc rồi thủ đoạn tới mức dùng tội nhỏ để gây khó dễ, bắt anh bỏ con. Nói thật với bà thường ngày con cũng hiền lắm chứ, chỉ là hôm qua tức nước vỡ bờ đâm ra muốn chết quách đi cho xong...”

Nhìn cô gái trẻ rom róm nước mắt mà bà cụ xót quá liền cảm thán.

-”Ôi chao ôi đừng đại con ạ, mà sao lại có loại đàn bà khôn nạn thế cơ à?”

-”Vâng, con còn tới gặp em ấy bảo buông tha cho anh Hậu rồi mà thái độ nó nhon nhon lắm bà à, còn bảo con có gì thì tự về giải quyết với nhau nó không rảnh, bà bảo có ức không cơ chứ?”

-”Ừ, ức quá đi chứ. Công nhận con cũng thuộc dạng hiền, phải bà thì bà đập cho nát luôn rồi đấy. Hay nó chơi ngai thẳng bệ rồi cũng nên, giờ xã hội loạn thật, nghe con kể thôi mà bà cũng thấy ghê sợ. Thôi có gì mình bình tĩnh giải quyết, con đừng nghĩ nhiều kéo tổn hại sức khoẻ.”

Hai người buôn dưa được một lúc thì chị Liên nghe anh Hậu gọi mình nên hai người rào bước nhanh hơn đi về chỗ hành lang. Vừa tới nơi ba Hến đã được bà già vỗ vai khuyên nhủ.

-”Con à, phụ nữ như cô này là thiện lương hiếm có đấy, con nhớ chăm sóc đối xử tốt với người ta nhé.”

Mẹ Bi được khen sướng phổng hết cả mũi, thẹn thùng cảm ơn cụ bà. Bà cầm tay hay anh chị cho nắm vào nhau rồi chậm rãi bảo.

-”Bà biết con hai giằng hai giụa có chỗ khó xử nhưng mà người ta có câu của chồng công vợ còn gì, con thành đạt tới ngày hôm nay chẳng phải nhờ vợ tần tảo chăm sóc gia đình sớm hôm mà, cho nên dù gì thì gì cũng đừng quên tình nghĩa vợ chồng.”

Người già là vậy, thỉnh thoảng nhiệt tình quá mức. Nhưng anh Hậu cũng chẳng phiền, chỉ là tự nhiên nhớ tới một lô lốc các lễ giáo gia đình mà ba Hãi hay dạy thôi. Đôi lúc anh cũng chẳng hiểu vì sao các cụ lại khắt khe đến thế, nhưng mà nhiều khi nghe nhiều quá đâm ra tư tưởng cũng bị ảnh hưởng rồi.

Chị Liên nghe tới câu đó thì bực lắm, chào vội bà cụ rồi dắt Bi vào giường dọn đồ. Về phía anh Hậu thì vẫn luôn ga lăng như vậy, thủ tục viện phí lo lắng chu toàn hết thảy, còn mua thêm rất nhiều thuốc bổ cho chị.

Bé Bi và mẹ được ba Hậu đưa đi ăn sáng rồi chờ về, lúc sắp tới cổng bé thấy mẹ nắm tay ba, giọng mẹ nghẹn ngào lắm.

-”Nếu anh còn ý định đấy thì chỉ cần nhắn tin với em, em sẽ tới công ty anh rồi nhảy từ tầng cao nhất xuống để cả đời anh không phải vương bận nữa.”

Bi nghe thế thì hoảng quá khóc ré lên, ba Hậu ngược lại bực phát điên.

-”Em làm ơn bớt ương bướng đi giùm anh với, đầu ba có thừa rồi mà lúc nào cũng như con nít vậy?”

-”Được, ngay bây giờ anh nói với em rằng anh không cần em nữa, em lập tức chết ngay để giải thoát cho anh.”

Chị Liên ngúng nguẩy dỗi hờn làm anh Hậu lại phải mềm lòng xuống nước trước.

-”Thôi anh sai, em về nghỉ đi.”

-”Anh còn yêu em mà, phải không? Còn tình cảm thì mới quan tâm chứ. Anh dám nói với em là anh không còn chút rung động gì không? Anh dám không? Anh dám khẳng định nếu em chết đi anh sẽ không đau lòng, không hối hận chứ? Anh sẽ sống vui vẻ cả cuộc đời còn lại sao?”

Mẹ Bi hỏi dồn nhưng ba Hến không trả lời. Anh lau nước mắt cho chị, dắt hai mẹ con lên phòng nghỉ ngơi rồi mới qua nhà thay bộ áo quần để tới công ty.

Cứ ngỡ mọi mệt mỏi sẽ kết thúc ở đây.

Tưởng rằng chim về tới tổ rồi sẽ được tự do thoải mái.

Nào có ngờ tờ ĐƠN XIN LY HÔN đặt ngay ngắn đẹp đẽ chính giữa bàn làm việc.

Cái gì mà không hợp nhau?

Cái gì mà toàn bộ tài sản ông xã tôi hưởng còn tôi xin nuôi hai con?

Mẹ Sò ăn gan hùm rồi hả? Còn không thêm bàn với chồng? Anh Hậu máu nóng dồn hết lên đỉnh đầu, giận phùng phùng xé năm xé bảy rồi vút vào thùng rác. Không vì chuẩn bị cho cuộc họp lúc một giờ chiều chắc ba Hến phi tới trường lôi cổ vợ về mất.

Hôm đó xong việc là ba rưỡi, có người không còn tâm trạng làm việc nên về sớm đón con. Cả một ngày stress gần chết, nhìn thấy hai đứa phụng pha

phúng phính mới đỡ hơn đôi chút.

Em Sò chị Hên lúc lắc đũa trước đũa sau, cười đùa riu rít rồi thơm ba Hậu chùn chụt khiến lòng ba như có dòng nước mát lạnh chảy qua. Quảng đường từ mẫu giáo về nhà gần lắm, nhưng ba cố ý đi chậm thật chậm, trước khi bấm thang máy còn vòng qua siêu thị mua búp bê cho lũ nhóc nữa.

Bọn trẻ thích lắm, mặt mày phơi phới cả lên. Hên đang hớn hờ mà quay sang thấy ba thở dài thườn thượt thì lú lo hỏi.

- "Ba Hậu sao đấy? Ba Hậu nhớ mẹ Hà à?"

- "Không...ba không sao..."

Cục bông lớn yên tâm quay lại ngắm đồ chơi. Một lát sau chẳng hiểu sao đột nhiên chị ý lại thần thờ, vỗ vỗ má ba nhõng nhẽo.

- "Chết rồi Hên nhớ mẹ Hà quá ba à...mọi hôm đều là mẹ Hà đi đón..."

Cục bông nhỏ nghe vậy thì giật mình ngó quanh rồi cũng mếu mếu.

- "Sò cũng nhớ mẹ Hà rồi, sao hôm nay mẹ Hà không đi đón? Mẹ Hà về chưa ba?"

- "Mẹ Hà về rồi, mẹ Hà bao giờ chả về sớm hơn ba Hậu."

- "Thôi Sò đi về nhà với mẹ Hà cơ ba Hậu ạ, không mua gì nữa."

Chị Hên gạt đầu lia lịa tán thành. Anh Hậu tất nhiên chiều con, khổ nổi lên tới nơi thì nhà cửa vắng tanh, chẳng thấy bóng dáng bà xã đâu cả. Hai nàng mặt xị hết cả ra hai ba đồ dành mãi mới chịu vào xem phim hoạt hình đợi mẹ.

Các em thi nhau rúc vào người ba. Còn ba thì trầm ngâm ngắm gái yêu, được mỗi cái trán cao của ba thôi còn từ mắt mũi miệng đều giống hệt mẹ, cứ như là khuôn đúc vậy, càng nhìn càng thấy yêu thế cơ chứ. Chắc mai sau lớn đất chồng lắm đây.

Anh Hậu thương hai đứa này nhất trên đời, vì tội nó bảo nhảy vào biển lửa anh cũng sẵn lòng. Mặc dù cuộc sống hôn nhân có quá nhiều lúc nhàm chán, anh cũng thừa biết rằng có thể nếu tới với chị Liên anh sẽ hạnh phúc hơn, lấy vợ biết chia sẻ thì tất nhiên cả ngày thoải mái mà cười đùa.

Mặc dù tình cũ không rủ cũng tới, rung động là chuyện chẳng thể tránh khỏi.

Nhưng mà trên cương vị một người cha, anh không cho phép mình đi quá giới hạn. Nhỏ như vậy đã phải chứng kiến cảnh gia đình ly tán thử hỏi làm sao sau này phát triển bình thường được? Hên Sò chẳng may bị tự kỉ như bé Khôi chắc ba cả đời ăn năn mất.

Rồi anh nhớ tới bà xã, không yêu, không chia sẻ quá nhiều thì bù lại được cái ít gây gổ. Với lại dạo này chuyện vợ chồng cũng khảm khá hơn rồi mà, cảm xúc chẳng được nồng nàn như ngày đại học với người yêu cũ nhưng đâu có tệ đâu, thậm chí nghĩ tới vợ trong cái yếm đó là người ngợm cứ bủn rủn rồi ẩy chứ.

Suy đi tính lại rồi cuộc thông suốt nên ba Hên quyết định cho mẹ Sò thêm một cơ hội nữa. Khi chị về anh vẫn vui vẻ như thường chứ không nhắc tới chuyện ly hôn, định bụng tới đến thì tâm sự mong bà xã thông cảm cho chuyện của Liên, cô ấy một thân một mình nuôi con kẻ cũng vất vả lắm.

Khổ nổi chồng càng nhẫn thì vợ lại càng được đà mất dạy, chị chủ động hỏi anh có thấy tờ giấy trên bàn không?

Thấy ông xã lắc đầu chị liền quay ra khỏi động máy tính, xong xuôi thì chậm rãi mở file word lưu trên màn hình. Anh Hậu chứng kiến một màn bất cần của bà xã thì tức lộn cả ruột, ngay trước lúc chị nhấn in đã giật laptop đóng sầm một cái rồi vút vào học tú.

- "Minh...trả em..."

- "Máy anh mua mà."

Ba Hên trả lời đầy thách thức, mẹ Sò cũng chẳng chịu nhường bước, không có giấy tờ thì chị trình bày miệng vậy.

- "Em muốn ly hôn, mình có tất cả tài sản, em có hai con."

Có người nghe vợ nói mà gân xanh nổi hết cả lên, không kiềm được quát tháo ầm ĩ.

- "Minh điên à? Còn chưa đâu ra đâu đã cuống cuống thế là sao? Hay thằng chó nào nó đã lót đường sẵn cho mình sau khi ly hôn rồi?"

Mẹ Sò giận run cả người, giọng chị nhỏ nhẹ nhưng vẫn rất quật cường.

- "Minh thôi ngay việc xúc phạm em đi."

Anh Hậu thấy vợ hỗn quá thì càng phần nộ.

- "Minh cứ từ từ thế thì ai mà xúc phạm được mình? Cái loại đàn bà bỏ chồng thử hỏi cả thế gian này xem có chấp nhận được không? Minh nói anh nghe anh

làm sao? Không lo cho mình nổi ba bữa cơm à? Hay không có nhà để ở, không có xe để đi? Lễ Tết giỗ chạp nhà vợ cũng đã buổi nào vắng mặt chưa? Đến cái thằng nghiện rượu cạnh nhà ba suốt ngày làm loạn mà bà xã nó vẫn ngoan ngoãn một điều dạ hai điều vâng cơ mà? À nói cho mình biết mình cũng đừng có kiêu quá nhé, anh là thương Hên Sò thôi chứ không phải anh không sống thiếu mình được đâu. Còn mình, làm mẹ mà không nghĩ tới con hả? Mẹ kiêu quái gì thế?”

Ai đó phân tích sa sả như thế mà có người đầu vẫn cứng hơn đá.

-”Càng ngày mình càng quá đáng mình à. Mình có thể nói em làm vợ chưa tốt chứ đừng bao giờ lăng mạ bản năng làm mẹ của em.”

Vợ vừa dứt câu thì mặt chồng đã đỏ phừng phừng, anh bế phốc chị ném không chút thương tiếc lên giường rồi lớn tiếng.

-”Bây giờ mình muốn sao? Tình huống hôm qua anh tính được à? Mình làm người mà không có lòng thương thế? Anh và cô ấy còn có quá khứ, còn có tình nghĩa với nhau. Anh bỏ mặc được à? Anh nói rồi, chỉ là bạn tâm giao giúp đỡ lẫn nhau thôi. Anh thế có bóng đèn anh chưa từng ngủ cùng cô ấy. Sao mình cứ phải làm quá lên thế?”

Mẹ Sò bị ba Hên ghì chặt hai vai tới đau đặng, cả người cũng nôn nao khó chịu vô cùng. Chị chẳng rõ tại sao gần đây chị lại hay thấy hoa mắt chóng mặt, rồi bụng dạ thì nhiều lúc tức tức, lại còn hay đồ mồ hôi lạnh nữa.

Đầu nhức như búa bổ lại cộng thêm mệt mỏi thất vọng, có người vợ chán nản chẳng buồn tranh luận với chồng.

-”Rồi, em quá đáng. Tất cả tội lỗi do em, nhưng em quyết rồi. Mai mình không ký thì em sẽ nộp đơn phượng.”

Anh Hậu chưa bao giờ bất lực như vậy, giọng trầm trầm buồn hẳn đi.

-”Mình bảo mình yêu anh cơ mà? Hay tất cả chỉ là nguy hiểm cho mối tình thầy trò của mình? Bao nhiêu năm nay anh cố gắng anh phấn đấu để làm gì? Không phải là lo cho mình và con à? Mình có biết khoảnh khắc nhìn thấy lá đơn đó anh giận tới mức nào không? Anh cảm thấy như là mình gọi một gáo nước lạnh vào mặt anh vậy đó. Anh như này mà bị vợ bỏ, thế diện ném đi đâu hả mình?”

-”Vậy mình viết đơn, mình bỏ em. Em ký.”

-”Sao mình ngang như cua ấy, mình không thể thông cảm cho anh và Liên sao? Không đơn từ gì cả, anh không đồng ý.”

Chị Hà tức nghẹn hết cả người, chị nhìn thẳng vào mắt anh, cay đắng đáp.

-”Được, không thì không. Vậy mình bỏ em ra, tình cờ làm sao sáng nay cậu Hợp mới nói chuyện bảo thầy Thanh bị cảm, đêm nay em muốn tới chăm sóc thầy ấy. Sáng mai em về, hi vọng mình thông cảm cho bọn em.”

Nhân lúc ba Hên không để ý mẹ Sò liền cúi eo chồng thật mạnh rồi vội vã lao thẳng ra khỏi nhà. Anh Hậu tức tím mặt mày mà vẫn phải gấp gáp phóng theo vợ.

Chị Hà bấm được thang máy nhưng anh Hậu chạy nhanh cũng chẳng kém, một chồng một vợ nửa đêm nửa hôm dép còn chẳng thềm xỏ, chơi trò đuổi bắt ngay dưới lòng đường đến là hài.

-”Mình ơi đợi anh với, anh trượt chân giẫm phải phân chó rồi, thôi là một chuyện nhưng mà đau lắm ấy.”

Có người đang mãi miết mà nghe chồng nằn nể ủy mị thì động lòng thương lật đật quay lại. Anh Hậu thấy vợ trúng kế bản thì sung sướng nắc nẻ như lợn nái được mùa. Nào có ngờ cái giọng ha hả của anh đánh thức lũ chim bồ câu nhà cô bán xôi gần đó, chúng đập cánh toán loạn rồi cùng nhau phèn phẹt chẳng chút nề nang.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Trời khuya man mát, trăng sáng vàng vạc làm nổi bật quả đầu nhầy nhầy nhon nhót chỗ trắng chỗ xám của ba Hên. Mẹ Sò đứng từ xa mím môi nhin cười mà đồ bưng hết cả mặt, chồng chị ngược lại giận sôi máu lắm ba lắm bầm.

-”Mấy cái con ranh con mắt trợn ngược hết lên trời à mà không nhìn thấy bố mày?”

Vẫn biết ông xã nóng tính nhưng đôi co cả với chim thì vợ cũng xin thua.

-”Mình làm gì mà ngo ngo như con ắt ơ thế? Hên Sò còn ở trên nhà không ai trông đấy.”

Chị Hà nghe chồng nhắc mới giật mình vội vã chạy về với con. Cũng may hai cục bóng nhỏ vẫn đang ngủ rất ngon lành, cái miệng chúm chím yêu ời là yêu ý. Mẹ thơm các em chùn chụt rồi kéo chăn chui rúc cùng luôn.

Khổ nỗi mới gà gà gật gật được một chút đã có người hắng giọng noi đầu giường.

- "Minh sao không về phòng?"

- "Đêm nay em ngủ với con."

Vợ trả lời nhỏ nhẹ rồi quay vào ôm tụi nhỏ, chồng không chịu nín áo hỏi han.

- "Giường bé xíu như này ba mẹ con nằm sao được? Đau lưng lắm, rồi mai sau chưa già nó đã còng đấy."

- "Mặc kệ em."

- "Hay mình sợ hơi à? Đừng lo, anh tắm gội sạch sẽ rồi mà, không tin mình ngủi kiểm tra thử đi?"

Anh Hậu mặt dày dí cả bộ tóc ướt vào mặt vợ. Chị Hà thấy phiền phức khó chịu lắm, mà sợ ba Hén chơi lầy quá nhờ làm hai đứa thức giấc thì khổ nên mẹ đành phải nhượng bộ ngoan ngoãn nghe lời chồng trở về phòng.

Kể cũng lạ, bên kia thoải mái bao nhiêu thì về đây không khí ngột ngạt bức bối bấy nhiêu, lẩn qua lẩn lại mãi mà chẳng thể nào chợp mắt nổi. Chồng chị bên cạnh cũng chưa ngủ, anh ngáp ngừng mở lời.

- "Thôi thì mình đàn bà nông nổi, chuyện hôm nay anh tha thứ. Đừng bao giờ nhắc lại nữa."

Đêm muộn rồi xảy ra xung đột lần nữa thì cũng chẳng hay ho gì nên mẹ Sò nhin ba Hén, không tranh luận âm ỉ mà chỉ nói nhỏ.

- "Em quyết rồi mình à, sáng mai em sẽ gửi mail mình xem giùm em, có chỗ nào chưa hợp lý thì chúng ta thảo luận sau."

Anh Hậu nghe vợ trình bày mà ruột gan sôi sùng sục. Từ xa xưa các cụ đã có câu dạy vợ từ thừa bợ vợ mới về, ấy thế mà anh lại không nghe.

Ấu cũng là do anh chiều bà xã quá, để bây giờ chị kiêu căng vênh vào quá rồi, nào có cái thể loại đàn bà con gái ương bướng ngang ngạnh đến thế là cùng?

- "Minh trèo lên đầu anh mà ngồi luôn đi này."

Ai đó mĩa mai xia xối, có người lạng thinh chẳng thèm nói gì cả.

Vợ coi khinh mình làm chồng tức gần chết, anh kéo chị vào lòng, gác chân ghì tay siết chặt thật chặt. Tụi nhóc nhà anh thì chỉ cần tròng mắt đã sợ xoắn cả quẩy rồi, nhưng mẹ tụi nhóc thì khác, bị cắn bằm cả vai mà vẫn rất cứng đầu.

Dù nước mắt có chảy, nhưng nhất định không mở miệng van xin. Quả thật loại người thường ngày hiền hiền trầm trầm thì đến lúc điên lên đáng sợ gấp trăm vạn lần kẻ nóng tính, ba Hén chấp nhận đầu hàng, hôn miết từ xương quai xanh ngược lên cổ rồi mặc cho bà xã giãy giụa vẫn vừa mơn trớn nhẹ nhàng nơi vành tai vừa thủ thủ.

Bạn cũng sẽ thích

Bầu Trời Đầy Nắng bởi peduaiugo

Bầu Trời Đầy Nắng

Bởi peduaiugo

16.3K 1.4K

Từ đại hôn phu bởi ocsenchay1234

Từ đại hôn phu

Bởi ocsenchay1234

71.7K 3.8K

Cậu béo. Tớ gầy. Thích nhau làm sao? - Kio bởi KioKiki

Cậu béo. Tớ gầy. Thích nhau làm sao? - Kio

Bởi KioKiki

7.9K 278

Cáo già và cáo non (Short story) bởi LanRa7

Cáo già và cáo non (Short story)

Bởi LanRa7

33.1K 1.7K

Tiểu hồ ly và quốc vương (full) bởi LanRa7

Tiểu hồ ly và quốc vương (full)

Bởi LanRa7

268K 13.9K

Anh bán cảm lộn[Dùng] bởi LanRa7

Anh bán cảm lộn[Dùng]

Bởi LanRa7

189K 7.5K

Yêu chàng tây ngổ ngáo! bởi anhnghuyen_9910

Yêu chàng tây ngổ ngáo!

Bởi anhnghuyen_9910

85.1K 4.9K

-”Mai anh bay vào Nam, thứ bảy tuần sau về hứa sẽ nói chuyện nghiêm túc với mình.”

Chị Hà tưởng ông xã đùa thôi, ai ngờ sáng ra thấy anh cuống cuống chuẩn bị vali thật. Mọi khi vợ sắp xếp đâu ra đấy nên quen rồi, bây giờ có mấy cái áo sơ mi thôi cũng lộn xộn hết cả.

Mẹ Sò nhìn ngửa mặt quá đành quay vào gấp hộ, ba Hến tranh thủ cơ hội nhảy vào phòng con gái cung nựng dặn dò đủ điều. Các nàng biết sắp phải xa ba yêu nên mặt nghệt hết cả ra, mắt rom rớm suýt nữa thì khóc. Ba thấy thế lại càng chẳng muốn rời con, thom thom hôn hôn mãi mới dứt được.

Cuộc sống của chị Hà mấy hôm ấy nhẹ nhõm thấy lạ. Cái dự án với anh Thanh không những đã hoàn thành thuận lợi mà nộp lên còn được cấp trên khen tới tấp. Bây giờ dạy xong mẹ Sò cũng chẳng vội vàng vàng về nhà mà hay xuống phòng hội đồng chơi với mọi người.

-”Ồ bác Hà dạo này bắt đầu có thói quen ngồi lê đôi mách với bọn em rồi hả?”

Di Hoi troll đều, cô Thư bên tổ Địa véo di một phát rồi hờn hờ kể lể.

-”Chị Hà ơi còn quên chưa cảm ơn chị, em nghe lời chị không mặt nặng mày nhẹ với chồng nữa, xin xỏ cái gì là ngọt ngào nhẹ nhàng, từ lâu rồi gia đình cứ như có gió mới vậy á.”

-”Nói thừa, bác Hà quân sự là chỉ có chuẩn thôi, mình cũng thế, thỉnh thoảng khen lão nhà vài câu, ối dồi ôi lão sướng phát rồ, đàn ông đúng là cái bọn ưa ngọt.”

-”Ừ đúng, nhiều khi mấy lão trong lòng mừng bỏ xừ đi được nhưng ngoài miệng vẫn anh đâu thế đâu, mình cứ nói quá.”

-”Không, nhà tớ thì không màu mè như vậy. Hần lúc nào cũng vênh mặt lên bảo sao dạo này vợ mình nhận xét chuẩn thế chứ nì, nghe thốn cực các mẹ ạ.”

Mấy cô cười rúc ra rúc rích. Các thầy đi qua cũng chẳng vừa, nhảy vào chọc ngoáy bọn bà nào có tốt đẹp hơn mấy đâu, nịnh cho một chút có mà phòn cả sáng ấy chứ.

Chị thuộc dạng ít nói nhưng nghe các cô các cậu chém gió cũng thấy vui đáo để. Nhìn mọi người, rồi nhìn lại chính bản thân mình, tới giờ phút này mẹ Sò mới thấm, nhiều khi không quan trọng người phụ nữ đó nét na hoàn hảo như thế nào, mà cái quan trọng là vị trí của cô ấy trong trái tim người đàn ông lớn bao nhiêu?

-”Bác Hà ơi cái con nặc nô lại tìm bác kia.”

Tiếng đi Hội lạnh lạnh vọng vào, đi khá khó tính, ghét rất nhiều người, trong danh sách dài dằng dặc đó có cả bác Thom cô Thẩm nhà ba Hải.

Cô giáo Hà vội vàng ra cổng trường gặp em chồng, cái cô này mãi vẫn chẳng lớn được, gặp chị dâu mà chưa chào hỏi gì đã hất hàm ra lệnh.

-”Rút tôi 70 triệu.”

-”Cô làm gì mà cần lắm tiền như vậy?”

-”Cái bà này, thọc mạch hỏi nhiều, tôi bảo rút thì cứ rút đi, tiền của anh tôi chứ của bà à mà lắm mồm.”

Cô Thẩm cúi bần định giật túi xách của mẹ Sò, tiếc rằng người đối diện cũng chẳng phải dạng vừa, chị chậm rãi bảo.

-”Cho dù cô đoán được mật khẩu thì thẻ của anh chị không thể rút được 70 triệu tiền mặt ở ATM trong một ngày. Cho nên cô không nói lý do thì chị cũng sẽ không ra ngân hàng lấy tiền đâu.”

-”Tôi là em gái thì tôi lấy tiền của anh trai có gì là sai? Bà đúng là cái loại khốn nạn...bà...với bà Vân đồn mặt không kém gì nhau cả...tôi sẽ mách anh Hậu...”

-”Được, cô thoải mái, mách luôn cả ba Hải nữa nhé.”

Cô Thẩm nghe tên ba thì sợ xanh mặt, ba mà biết chắc ba đập cô lên bờ xuống ruộng mất. Thế nên sau một hồi suy tính thiệt hơn cô đành xuống nước.

-”Sắp tới sinh nhật người yêu tôi rồi, anh ấy bảo ước vọng duy nhất là được đổi xe mới.”

Mẹ Hén nhìn cô em chồng lắc đầu thờ dài, người ta thì được mọi tiền của trai đây cô nhà này ăn gì mà ngốc quá thể đáng. Nghĩ đi nghĩ lại thôi thì cũng là em gái anh nên chị mở lời khuyên nhủ.

-”Cô cẩn thận không gặp phải thằng họ Đào tên Mỏ đấy. Ngoài kia còn nhiều trai tốt, cứ xem xét kỹ lưỡng đi kéo sau này lún sâu lại thiệt thòi.”

Ở đời nhiều khi làm phúc phải tội, chị Hà hôm đó mà không phản xạ nhanh chắt ăn luôn cái và của em chồng rồi cũng nên. Cô Thẩm thì đại, đi xin tiền ngọt nhạt nhẹ nhàng còn chưa ăn ai đằng này lại cứ sồn sồn lên thế thì giải quyết được cái gì.

Rốt cuộc cô đành rút kinh nghiệm dịu dàng hiền thực đến xin chị Vân, khổ nỗi bà này còn phũ hơn cả bà Hà. Gọi điện cho ông Đăng ông Hậu thì không ông nào thèm bắt máy hại cô bị người yêu giận không thèm nhìn mặt, đến là khổ.

Nhìn hết hơi anh mới mũi lòng tha thứ cho Thẩm, nhưng anh bảo anh muốn đi Hạ Long ăn chả mực. Thẩm đường cùng hết cách đành phải mò tới trường cấp ba tìm gặp thằng cháu tự kỷ, lẻo nhèo nhí nhéo mãi may mà nó còn thương tình vớt cho mấy triệu lẻ không thì toi mất.

Nói chung cháu ông Hải đứa nào chả ngoan. Anh Khôi dù không thích cô Thẩm lắm nhưng vẫn giúp, Hén Sò thì ngày nào cũng như ngày nào, hể rảnh ra một cái là kéo mẹ Hà lại gần mồm năm miệng mười.

-”Ba Hậu đẹp trai nhất hệ mặt trời á.”

-”Vâng vâng, chị Hén nói đúng rồi mẹ ạ, ba Hậu phong độ nè, biết lo cho vợ cho con xong lại kiếm tiền giỏi nữa, ai lấy được ba Hậu là người sung sướng nhất thế gian này nha.”

Cục bông nhỏ chu choa, cục bông lớn ôm em gái cưng một cái rồi gật gù thêm nếm.

-”Mẹ Hà lấy được ba Hậu đấy, suy ra mẹ Hà sướng ơi là sướng ý. Mẹ Hà nhớ ba Hậu không mẹ Hà? Nhớ nhí mẹ nhí? Có ba Hậu ở nhà vui phải biết ấy, Hén thích ở với ba Hậu hơn là bác Thanh, em Sò cũng thế. Ba Hậu đi làm vất vả lắm ý, nên mẹ Hà với Hén Sò ở nhà phải ngoan ngoãn. Mới cả mẹ Hà này, có những chuyện trong cuộc sống cần phải cân nhắc kỹ lưỡng, nhiều khi đi một bước sai rồi là có hối cũng không kịp đâu.”

Chị Hén nói một hơi một quá phải ăn tạm một quả táo lấy sức, em Sò bên cạnh hí hửng chen vào bổ trợ.

-”Còn nữa mà...còn cái bát nước ý...bát nước...bát nước...à bát nước hắt đi, xong cái bát bị vỡ tan tành thành nhiều mảnh đó...rồi...rồi...rồi vỡ...rồi...”

-”Rồi nước trong bát không lấy lại được. Sò ngốc quá à, có câu đó cũng không nhớ.”

Bé em bị chê thì hơi dỗi, tạm thời cất xoẹt chị Hén. Mẹ em mấy hôm đầu còn kìm nén được nhưng dần dần cứ hể hai con vệt con mồm miệng là chị thấy nhức hết cả đầu, chịu không nổi đành gọi bọn chúng vào đàm phán.

Hén Sò nghe mẹ phân tích thì dạ dạ vâng vâng ngọt xót, tối hôm ấy ba gọi về các nàng tranh nhau nói.

-”Ba Hậu khỏe không? Ba Hậu ăn mấy bát cơm? Sò ăn hai bát...mẹ Hà ăn nửa bát...chị Hén ăn ba bát...”

-”Không phải đâu con ăn tận ba bát rưỡi cơ, à ba Hậu ơi mẹ Hà bảo không cần pi a nữa đâu ạ, mẹ thuộc hết rồi. À ba ơi ba có biết câu kẻ nào xui đại

trẻ con là kẻ tiểu nhân không ba?”

Ba già ở đầu dây bên kia đặng cả người, Hén nhỏ xịu à, hiểu cái quái gì chứ. Chắc chắn là mẹ Hà xui rồi, nhưng thôi nội bộ đang lục đục anh cũng chẳng muốn thêm dầu vào lửa làm gì, chỉ nhờ các nàng bảo mẹ Hà tối nay đừng vội đi ngủ sớm.

Hén Sò ngoan ngoãn nghe lời, gác máy một cái là chạy vào nhà tắm khoe rồi rít. Nhưng mẹ chẳng hào hứng gì cả, mặt mẹ Hà xanh lăm, mẹ Hà nôn rất nhiều, em Sò nhìn thấy máu thì khóc thét. Chị Hén đang định quay lại gọi điện mách ba Hậu thì bị mẹ kéo lại, mẹ bảo không sao đâu, chắc do bị dị ứng thức ăn thôi.

Bọn trẻ mếu máo đưa chạy ra rót nước đưa kiễng chân lên giặt khăn mặt đưa cho mẹ lau miệng. Mẹ Hà nhìn gái yêu mà rom róm, quả thật tới giờ phút này, ngoài hai cục bông nhỏ xinh thì đời mẹ chẳng cần gì hết nữa cả.

Đúng mười hai giờ đêm có người bấm chuông, mẹ Hà nhận được hộp quà thất nơ to bự của ba Hậu, trong đó có đôi giày cao gót màu hồng đính kim cương đẹp lung linh nha. Em Sò mải ngủ tít mít, chỉ có chị Hén chồm dậy lượn tẩm thiệp của mẹ lên hồng hót.

-”Ủầy, mẹ Hà ơi chữ C nè, chữ H nữa nè, chữ U, lại chữ C nữa, chữ M...trong đó viết cái gì thế mẹ?”

Chị Hà xoa đầu con, dịu dàng đọc cho bé.

-”Chúc mừng sinh nhật vợ yêu.”

-”Eo, eo...mẹ Hà đây...mẹ Hà là vợ yêu của ba Hậu đây...ó...nhưng mẹ Hà ơi...sinh nhật mẹ Hà sau sinh nhật em Sò cơ mà...còn lâu lâu lâu lâu mới đến ý...với cả chỗ này sai rồi...chỗ này không phải số 5 đâu ạ...”

Hén được các cô dạy nên nhận được mặt số rồi á, kể cả số điện thoại ba mẹ với anh Khôi bé cũng thuộc vanh cách ấy. Nhóc con ngây thơ chất vấn hoài làm mẹ lại phải giải thích rằng đây ba tặng quà sớm cho bất ngờ, với cả trên thiệp ghi ngày nhận nên số 5 là đúng rồi.

Bé nghe thấy có lý nên thôi không thắc mắc, ngáp ngắn ngáp dài chẳng mấy chốc đã ngủ ngon lành trong lòng mẹ.

Thảm thoát cũng tới ngày ông xã về, chị Hà lo con còn nhỏ thấy ba mẹ tranh luận thì không hay nên gửi hết sang ông bà ngoại. Ban đầu chị định ngồi ngoài phòng khách đợi chồng, mà sau bụng lại cứ đau râm ran, người ngòm cũng chuyển choáng nhưc nhối thì đành vào giường nằm.

Anh Hậu từ lúc xuống máy bay lòng đã vui khắp khơi rồi. Đôi giày đó là hàng thiết kế độc quyền đặt từ bên Pháp, cũng chính là mơ ước bao lâu nay của chị Liên. Một người sành điệu như mẹ Bi còn mê mẩn nữa là người cô hủ như mẹ Sò, thời khắc nhìn thấy chắc sướng phát rồ lên mất.

Ai đó trộm nghĩ đợt này nếu vợ biết điều nhận lỗi xin xỏ chắc anh cũng bỏ qua thôi chứ cũng chẳng chấp đàn bà làm gì. Nào đâu ngờ về tới nhà bà xã còn không thèm ra mở cửa, quả sinh nhật đặt nguyên trong hộp chưa động, đơn xin ly hôn vẫn ngay ngắn trên bàn.

Ba Hén điên cả tiết, hằm hằm lao vào phòng ngủ quát tháo inh ỏi. Mẹ Sò đầu óc ù ù như có cả đàn ong bay qua lượn lại nhưng vẫn cố gượng dậy nhỏ nhẹ.

-”Mình hứa sẽ nói chuyện nghiêm túc bình tĩnh mà?”

-”Anh hứa...ừ thì anh hứa...nhưng anh không nhận được. Mình bị dờ người à? Hay uống lộn thuốc? Chẳng nhìn ở đâu xa, nhìn ngay Liên kia kìa, một thân một mình nuôi con khổ biết bao. Còn mình, sướng quá rừng mỡ hả? Anh lo cho mình còn thiếu cái gì nữa thì mình nói anh nghe xem nào?”

Vợ chán chẳng muốn đôi co nữa, chỉ đơn giản nhìn chồng rồi chua xót hỏi.

-”Em thích màu gì nhất hả mình?”

-”Vàng...xanh...à không hồng...mà tự dưng mình hỏi linh tinh vậy?”

-”Còn nữa, em thích ăn món gì nhất? Em thích làm việc gì nhất vào lúc rảnh rỗi? Em thích nghe loại nhạc nào? Bộ phim yêu thích nhất mọi thời đại của em là gì? Em thích được tặng cái gì nhân dịp sinh nhật hoặc các ngày lễ đặc biệt? Em đi giày cỡ bao nhiêu? Năm nay em dạy Toán khối mấy? Hiện tại trong trường em có chủ nhiệm lớp nào không? Minh trả lời được bao nhiêu câu?”

Ai đó đột nhiên bị đơ, có những chuyện tưởng dễ mà lại như đánh đố không bằng. Có ông chồng tới giờ mới hiểu hiểu ra vấn đề, khổ nỗi chưa kịp nghĩ gì thì điện thoại kêu réo rất, lại đành phải khất bà xã giờ anh đi có việc gấp, tối về bọn mình sẽ bàn bạc cụ thể.

Ba Hén đi một lát thì bụng mẹ Sò bắt đầu quặn thắt, tưởng nín một lúc là qua như mọi lần, ai ngờ lần này bị nặng, từng cơn từng cơn đau đến tái tê. Cô hòng bắt đầu nôn nao khó chịu, chị vội điện thoại gọi cho chồng mà anh mãi không bắt máy, rốt cuộc không biết làm sao đành nhấn số em gái.

Di Hoi nghe giọng bác Hà đứt quãng thì hơi hoảng, ba chân bốn cẳng lao chạy xuống lấy xe máy rồi phi như bay đến Royal. Tới nơi thấy bác nằm thờ yếu ớt trên nền nhà, xung quanh rất nhiều máu tự dưng người đi cứ bần rùn hết cả ra, bấm gọi cấp cứu thôi mà run cầm cập luôn.

Trên đường đi bác nôn nhiều lắm, mà công nhận bác này gan chịu đau giỏi. Từ nhỏ đã vậy rồi, cùng bị ngã đi la om sòm lên còn bác thì chỉ cắn răng nín nhịn thôi. Mẹ Tôm xót ruột khóc rưng rức làm mẹ Sò phải nắm tay động viên ngược trở lại mãi mới nguôi.

Cũng may năm ngoái ba làm thẻ VIP cho mấy chị em rồi nên mọi thủ tục đều rất tối giản cộng thêm dịch vụ cực kỳ tốt, xe cứu thương tới cổng bệnh viện là đã có đội ngũ y tá bác sĩ mang xe đẩy cáng ra đón rồi.

Thế nào mà trái đất tròn, dì Hợi vừa cúi xuống tháo cái dép ra để chạy chân đất cho tiện thì ngẩng lên đã thấy bóng dáng anh rể ôm người phụ nữ khác trong lòng tình cảm lắm, còn hồi hả hỏi các y tá xem đau bụng kinh thì tới khoa nào.

Cớ sao dì chỉ là người ngoài cuộc thôi mà cũng thấy ghen đáng thế này?

Mẹ Tôm chẳng rõ bác Hà có nhìn thấy cảnh ấy không? Chỉ biết rằng từ nãy tới giờ bác kiên cường là vậy mà nay nước mắt lại lã lã chảy. Nhìn chị gái mà lòng dì nhói, định ghé tai an ủi vài câu mà đột nhiên thấy mặt bác trắng bệch lạnh lẽo, rồi sờ chân tay cũng lạnh toát theo.

Có vẻ mọi người xung quanh cũng thấy sự bất thường của mẹ Sò nên vị bác sĩ lớn tuổi nhất vỗ nhẹ hai má chị rồi ngay lập tức thực hiện sơ cứu. Dì Hợi lo quá luôn mồm hỏi thăm loạn hết cả lên, bác Hà thì mãi không có động tĩnh gì cả.

Một lát sau dì nghe bập bõm người ta bảo bệnh nhân mất ý thức rồi giờ phải chuyển gấp sang phòng cấp cứu số ba thì sợ đến nghẹt thở, nín không được thành ra oà khóc nức nở. Dì chỉ có mỗi bác Hà là chị gái thôi, hôm nay bác làm sao thì chắc dì bầm vằm thẳng anh rể khôn nạn với con mấm kia thành trăm ngàn mảnh mất.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Ở nhà ông Hào đang thay phiên làm ngựa cho Tôm Cua Hén Sò, mấy ông cháu cười đùa khanh khách. Bà Hào trong bếp ngó ra cũng thấy vui đáo để, cha bố nhà chúng nó chứ, giữ con như giữ vàng lâu lâu mới cho về thăm ông bà một lần.

Khổ nỗi cháu ngoại là cháu người ta đâu phải muốn ở cùng là được. Cái thằng Hợp cứ đòi đi, cuối năm nay không rước được con nào về đây thì đừng có trách. Bà già nghĩ ngợi rồi thờ dài, vừa đứng dậy cầm cái nồi com thì có điện thoại của con gái, giọng ghen ngào nức nở làm mẹ cũng sợ tái cả mặt.

Sợ Hén Sò nghe thấy lại khóc lóc ầm ĩ nên bà chỉ kêu ông Hào vào bếp nói thăm thôi. Ông hốt hoảng gọi cậu Hợp chú Thìn xuống rồi ba cha con gấp gấp vào viện, bà Hào ở nhà trông cháu mà lòng lo ngay ngáy.

Dì Hợi thấy ba, ông xã với em trai thì lòng nhẹ nhõm hẳn đi, nặc kệ mọi người ở phòng chờ còn mình thì hùng hục quay ngược lại hỏi thăm toán loạn. Cũng thông cảm cho dì, tính nóng hơn lửa mà nhịn được từ nãy tới giờ quả thật là kì tích rồi.

Bệnh viện quái gì to dễ sợ, hại dì mỗi miệng như chân mới tìm được mấm. Nói chung điên tiết lắm rồi nên không thèm nể nang gì sắt, cứ thế túm tóc đối phương rồi nghiền răng nghiền lợi mà đập.

Bởi vì ba Hén có cho xem ảnh nên mẹ Bỉ nhận ra là em gái mẹ Sò. Chị với cả em, đứa thì giả tạo mấc ón đứa thì sồn sồn như cọp cái, tóm lại một lũ vô học như nhau, nhà nào đẻ được hai con này đúng là vô phúc.

Không phải do chị đang đau bụng thì một chút mười con nặc nô cũng chấp hết nhé. May mà y tá với anh Hậu đi mua hoa quả về vào can ngăn kịp thời không thì hôm nay mặt mũi bầm hết còn ra thể thống gì nữa.

-"Bỏ bà này ra, bà phải giết chết cái con hồ ly cướp chồng người khác."

-"Con ranh con mày đòi đi, mợ chờ chờ nhà mày chứ, mười tám đôi mươi đâu mà còn đau bụng kinh, ờ a ờ ột...Nói cho mày biết chị bà có thể bỏ qua cho mày chứ bà không bao giờ..."

-"Cả cái ông này nữa, ăn cháo đá bát. Sao ông không nghĩ lúc ông nghèo kiết xác ra bà Hà nhà tôi vẫn thương ông lấy ông, giờ giàu rồi đâm đồ đón à, loại mất nết."

Mẹ Tôm sôi máu hết ỉnh ỏi làm ba Hén ngượng chín mặt mảy. Anh quay lại xin lỗi mọi người rồi kéo cô em vợ ra ngoài răn dạy.

-"Dì một vừa hai phải thôi chứ, kém hiểu biết thì đừng nói xàm. Không phải tất cả phụ nữ đều như nhau và không phải cứ lấy chồng rồi là hết đau. Liên bị thống kinh, hạ huyết áp rất nguy hiểm. Với cả cái gì mà hồ ly, anh và cô ấy chỉ là bạn bè thôi, thấy người ta gặp nạn chả nhẽ không giúp đỡ?"

Tính mẹ Sò kín nên chuyện người yêu cũ của chồng đến em gái cũng không hay. Dì Hợi nghe anh Hậu khẳng định chắc nịch thế thì thấy mình hơi hớ, nhưng linh cảm phụ nữ ít khi sai lầm, chẳng hiểu sao dì cứ thấy giữa họ có cái gì đó là lạ nên vẫn lớn tiếng vặn lại.

-"Bạn bạn cái quái gì mà ôm nhau thăm thiết thế hả? Bạn đau bụng kinh gọi phát đi liền còn vợ ở nhà sắp chết cũng không liên lạc được với chồng. Tội hỏi anh thứ bạn nào mà quan trọng hơn cả vợ? Bạn trên giường hả? Nói anh nghe đừng có giỡn mặt con Hợi này nha, bà Hà hôm nay làm sao thì cả anh và con khôn kia cứ chuẩn bị tinh thần đi là vừa."

Mẹ Tôm xả một thôi một hồi mới quay lại chỗ chị gái. Anh Hậu nghe phong phanh chị Hà làm sao thì sốt ruột gặng hỏi mà dì Hợi làm cao ngúng nguẩy không chịu trả lời nên ba Hến đành phải đi theo. Di đến nhà C đang định rẽ trái thì nghe giọng ba Hào sang sảng.

-”Hội ơi Hậu ơi quay lại con...xong rồi...bị xuất huyết dạ dày thôi...người ta chuyển chị xuống nhà A nghỉ ngơi rồi...mà sao thái độ mẹ Tôm với ba Hến méo mó thế?”

Di Hợi bị ba trách thì âm ức ghê gớm, ngay lập tức chạy tới khoác vai ông cụ kể tội anh rể.

-”Ba không biết thì thôi, bác Hà nôn bao nhiêu máu phải vào cấp cứu gọi anh không được, tới nơi lại thấy anh ôm người phụ nữ khác đi chữa đau bụng kinh, anh còn bao biện là bạn anh cơ đấy, ba thấy nực cười không ba? May con chạy sang kịp không thì tối nay mẹ Sò được ăn xôi chuối rồi cũng nên.”

Ông Hào nghe thì cũng hơi âm ức cho con gái, nhưng ông không phải cô Hợi bộp chộp mà làm quá. Thiết nghĩ nam nhi trai tráng ba chục tuổi đầu ai chả có sĩ diện, đến nghe ba ruột cần nhằn còn khó chịu huống chi ba vợ?

Chúng ta chẳng thể ép buộc bất cứ một ai suy nghĩ theo quan điểm của mình cả, điều khả dĩ nhất có thể chính là dùng sự tử tế và tấm lòng chân thành để cảm hoá họ.

Biết rõ điều đó nên ông chỉ quay sang chậm rãi nhò nhẹ.

-”Đừng chấp em Hợi tính nó nóng từ xưa rồi. Bạn con thế nào hả con? Đã đỡ hơn chưa? Một số bác sĩ với anh giám đốc bệnh viện này là học trò cũ của ba, có gì khó khăn con nói một câu ba giúp cho.”

Phải ba vợ người ta chắc chửi đồng con rể lên rồi, đằng này ba Hào một lời trách móc cũng không có ngược lại còn quan tâm tới Liên khiến anh Hậu thấy thẹn vô cùng, nói hai từ cảm ơn ba thôi mà cũng ngại ngùng ấp úng đến lạ.

Ông Hào đi bộ tới phòng thấy con gái còn chưa tỉnh thì rù mẩy đưa ra ngoài tân bộ để cho hai vợ chồng nhà nó có không gian riêng tư. Anh Hậu rõ ràng chính tai nghe bác sĩ bảo tình hình giờ không nguy hiểm nữa rồi mà chẳng hiểu sao cứ nhìn vợ sống lưng lại lạnh toát cả ra.

Mẹ Sò gầy quá, bàn tay xương xẩu nổi rõ mấy cái gân xanh, cả người cũng rệu rã không có tí sức sống gì cả. Ba Hến vòng tay qua vuốt lại chỗ tóc mái cho vợ mà lòng trĩu nặng, tự nghĩ ngợi trăn ách đủ kiểu mà tâm trạng cũng không khá lên được.

Đúng lúc ấy ngoài cửa truyền tới tiếng y tá gọi, cô ấy hỏi anh xem có phải là người nhà của cái chị tóc xoăn xoăn vàng vàng bị đau bụng kinh không thì qua đó ngay, chị ấy lại lên con đau dữ dội lắm.

Anh Hậu rối rắm thấy rõ, Liên thực tình không được tốt số như Hà, hiện tại gia đình họ hàng đều sống trong Nam nên ngoài này chẳng có ai thân thích cả, ốm đau cũng tội lắm. Nghĩ thì thấy thương nhưng giờ mẹ Hến Sò như này anh cũng chịu thôi, làm phiền ba chị Hà thì ngại nên rút cuộc có người đành gọi điện nhờ vả chị dâu.

Bác Vân kể cũng tốt bụng, đang tắm bồn mà lại phải lật đật dậy đi chăm người ốm. Chị Liên kêu gào một hồi mà khổ phản tác dụng, người muốn gặp không được gặp, người chẳng muốn đối diện thì lại phải giáp mặt.

-”Nhớ chị không cung? Ngày xưa chị, anh Đăng với ba Hải bê tráp sang nhà hỏi cưới mà ba mẹ cung chê nghèo trả đồ đấy.”

Góm cứ làm như siêu mẫu không bằng, cái loại chua ngoa như bà chồng ngoại tình là đúng rồi. Chị Liên ngán ngẩm chẳng muốn dây dưa nên chỉ đáp cộc lốc.

-”Nhớ.”

Chị Vân cười ngọt ngào rồi nắm tay bệnh nhân tâm sự tình cảm.

-”Vừa hỏi qua thấy bảo Liên thuốc uống cũng uống rồi, y tá thì thay phiên matxa cho mấy tiếng đồng hồ cũng không khỏi mà thương em quá cơ. Thôi chỗ thân quen nên chị giúp, chị là chị thuê cho em hai người chăm sóc đặc biệt, viện phí chị cũng sẽ thanh toán đầy đủ. Thích thì ở luôn tới kỳ kinh nguyệt tháng sau cho tiện, đỡ phải phiền anh Hậu bồng vào viện. Cứ yên tâm nghỉ ngơi đi, còn cu Bi để chị lo cho.”

Chị Liên nghe thấy tên con trai thì sợ xanh mặt, bật dậy túm áo con mụ đối diện nóng ruột chất vấn.

-”Bà điên hả? Thằng bé ở đâu? Bà làm gì nó rồi? Tôi nói bà nghe bà mà dám làm gì nó tôi liều sống chết với bà.”

-”Ừ, chị cũng nói cô nghe mười phút nữa cô không khỏi đau bụng thì ngày mai chị đưa nó sang Trung Quốc chơi luôn.”

Thực ra doạ cứng mồm thôi chứ trẻ con cung chết đi được ai mà nỡ bắt nạt như vậy. Nhưng vì chị Liên có ấn tượng không tốt với chị Vân nên tưởng bác nói thật, sợ con trai làm sao nên đành vội vã bật dậy đòi xuất viện.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Chị Liên trước mặt chị Vân bắt buộc phải gọi nói với anh Hậu là khỏi hẳn rồi nhưng lúc đón Bi về nhà nghĩ vẫn còn ức lắm, đi ra đi vào không nhìn được đánh nhún số người yêu cũ thò thè tâm tình.

-”Hình như cái Hà ton hót nói xấu gì em với bác Vân hay sao mà bác ngửa mặt với em lắm, ban nãy còn dọa bán thẳng Bi đó.”

Anh Hậu bật cả cười, vội vã trấn an ai đó.

-”Diên à, em đau bụng chứ có phải đau đầu đau mà nói năng dờ hoi thế? Mẹ Cún thương trẻ con cực kỳ, với cả bác ấy tin vào luật nhân quả lắm, đến mấy con bỏ của bác trai chị dâu anh còn chẳng bao giờ làm gì quá quắt nữa là, phải quý lắm bác mới tới viện chăm em giúp anh đẩy nên em đừng nghĩ xấu cho người ta như vậy.”

Quý quý cái con khi, đúng là mù quáng quá mức. Đến bao giờ kẻ ngốc ấy mới nhận ra từ chị dâu, vợ tới cả nhà vợ của mình toàn một lũ đạo đức giả đây? Tuy nhiên nghe anh nói thế chị cũng bớt lo lo về mẹ Vân hơn, hoá ra cũng chỉ là cái thùng rỗng kêu to chứ làm được tích sự gì?

Mẹ Bi còn đang định kể lể thêm vài thứ nữa nhưng ba Hến đã vội tắt máy. Chị gọi mãi chẳng được thành ra bực bội lắm, ngoảnh sang thấy con trai mãi chơi điện tử mà phát rồ cả lên, quát mãi bé mới chịu vào viết chính tả.

Bi phụng phịu sứt sứt tội tội, mẹ ôm em rồi nịnh rằng em là con trai phải biết phấn đấu học giỏi thật giỏi để sau này còn mua được nhà to xe đẹp. Thằng bé kể cũng ngoan, rom róm một lúc thôi rồi lại chăm chú luyện chữ.

Trong khi đó ở bệnh viện có bà vợ cứ mê man miết khiến chồng nào nề khùng khiếp. Lần nào anh bị ốm cũng là vợ com bung nước rút phục vụ tận tình, vậy mà dạo gần đây chị xảy ra chuyện anh luôn là người biết sau cùng.

Con người đúng là hay mâu thuẫn, xưa kia ba Hến ghét cay ghét đắng cái kiểu mẹ Sò toàn giả bộ tươi roi rói mỗi lần người nhọc với cả sốt sinh sịch, nhưng giờ phút này đây, biết vợ mệt lắm mà vẫn mong vợ tỉnh rồi cười nhạt với mình một cái thôi cũng được.

Nhớ năm nào đó chị Hến to quá làm khổ mẹ Hà sinh khó. Ba Hậu ở ngoài hành lang thấp tha thấp thỏm, bác sĩ ra hỏi trong trường hợp cấp bách thì giữ người lớn hay giữ trẻ nhỏ dọa cả nhà một phen nào loạn. Cũng may trời phạt phù hộ, hai mẹ con Hà Hến đều bình an vô sự. Cái khoảnh khắc lần đầu tiên cha gặp gái yêu nó thiêng liêng lắm, hân hoan nghẹn ngào khó mà diễn tả được.

Mẹ Mây thích cháu trai nên chỉ gọi là đi cùng ba Hải cho vui thôi, nhìn Hến nhỏ chẳng có nét nào của thằng Hậu thì càng chán, nói ra nói vào khiến chị Hà tủi thân phát khóc. Quan điểm của chồng chị lại khác hoàn toàn, nựng nựng cục bông nhỏ rồi bế thấp xuống cho bà xã ngắm đồng thời cũng thật thà thù thù.

-”Đừng nghe mẹ nói vớ vẩn. Hến nếu giống anh xinh thì bình thường, giống mình mới là chuẩn. Mình xem này, lông mi cong vút y hệt mình luôn, mình đút rất là giỏi nhé. Anh cũng giỏi nhí mình nhí...công anh ngày đêm cày cuốc mà nhí...ui trụi ui thương quá...thương ghê...con gái ba Hậu đấy...mai sau là mỹ nhân rồi...rồi lấy chồng sinh con ra ba mẹ lại tới bế cho nha...”

Dù biết anh vui quá thành ra nói năng mất kiểm soát nhưng lòng chị nhẹ nhõm ấm áp lắm, kéo áo chồng bảo em nghỉ một lát. Anh Hậu thấy sắc mặt vợ trắng bệch nhợt nhạt thì lo chị xỉu mất nên dặn mình chỉ được ngủ chút xíu thôi đấy nhé, chị Hà phì cười gật đầu đồng ý.

Có người càng nghĩ tới chuyện cũ lại càng sốt ruột, ngày ấy sinh em lớn mất nhiều sức như vậy mà chỉ tầm tiếng rười sau chồng lay nhẹ chị cũng biết rồi mà, hôm nay không biết làm sao anh gọi mãi vợ vẫn cứ im lìm chẳng có động tĩnh gì cả.

Ba Hến tự dưng thấy hơi rùng mình, sợ sợ đưa tay lên cánh mũi vợ kiểm tra, thấy được hơi thở nhẹ của chị mới an tâm đôi chút. Ai đó khẽ nhòm người dậy kéo chiếc quạt thông gió cho thoáng khí rồi lén lút trèo lên giường ghé người nằm cạnh bà xã.

-”Mình à...”

-”Dậy đi mình, anh đợi mình lâu quá.”

Chồng bị vợ ngó lơ cảm giác trống trải khủng khiếp, buồn buồn xoay mặt người ta về phía mình, khẽ ngậm lấy vành môi khô khốc, mẩn mê từng chút từng chút một.

Ngoài cửa di Hội chứng kiến một màn tình nồng ý thắm mặt mũi lập tức đỏ bừng. Già rồi nhưng nhìn ông bà ấy thấy tim gan xao xuyến theo à, hai bác này chẳng bao giờ thể hiện tình cảm nơi công cộng làm di tưởng hôn nhân khô khốc nề nếp giống mấy ông lão bà lão chứ, ai ngờ đâu cũng có lúc ngọt ngào hơn cả phim cô dề an thế này?

Rõ ràng lúc nãy bác Hậu quan tâm con yêu nghiêm túc kia ruột gan di cứ phải gọi là sôi sùng sục, vậy mà bây giờ thấy ánh mắt bác nhìn bác Hà cảm giác lại lạ lắm. Nó giống như cái kiểu bác trai cung nựng chiều chuộng Hến Sò vậy đó.

Không quá nhiệt huyết sôi sục nhưng vẫn rất bình dị ấm áp, chính là thứ cảm xúc yêu thương gắn bó giữa người thân với người thân. Mẹ Tôm khẽ mỉm

cười, đang định khép cửa thì giọng ba Hào ba Hải rôm rả vọng tới, ngoài chú Thìn cậu Hợp còn có anh Đăng chị Vân bé Khôi, đoàn thăm bệnh nhân mà nhộn nhịp như đi chợ hội vậy đó.

Bác Hậu nghe tiếng người thì vội vã nhào dậy, di để ý bác gấp gấp lau nước mắt vào ống tay áo rồi mới quay ra vui vẻ tiếp chuyện cả nhà. Bác Hà thì mãi tới tới mịt mới tỉnh, chắc còn giận bác Hậu lắm nhưng chị ấy là người biết nghĩ trước nghĩ sau, trước mặt gia đình hai bên vẫn làm như không có chuyện gì xảy ra cả.

Mẹ Sò húp xong bát cháo loãng thấy đỡ đỡ, ngại làm phiền ba mẹ rồi anh chị em lo lắng cho mình nên xin về nhà. Bác sĩ Lương vào khám lại thấy ổn ổn nên kê thuốc rồi dặn dò bệnh nhân.

-”Là em thích nên anh cho em xuất viện, nhưng đêm nay hoặc sáng mai mà có vấn đề gì thì gọi vào số này anh tới ngay, đừng có ngại nhé. Về ăn uống giữ gìn cho tốt vào, cô Hà ngày xưa xinh lắm cơ mà, lấy chồng vào thấy xuống sắc ghê quá. Giờ thế kỉ 21 rồi, nam nữ bình đẳng, sống không hạnh phúc thì giải quyết đi cho nhẹ người.”

Ba chị rồi rít cảm ơn học trò, anh Lương cũng gỡ đầu gỡ tai bảo thầy đừng khách sáo, em nợ thầy nhiều. Riêng anh Hậu hơi bức mình, căn bản chưa thấy tên bác sĩ nào mà vô duyên tới như vậy, thế nên bỗng vợ ra xe rồi mà thái độ anh vẫn còn cau có hậm hực lắm.

Chị Hà cả quãng đường đi chỉ ngắm quang cảnh xung quanh chứ không nói câu gì. Ban đầu ba Hén tưởng mẹ Sò mệt, mãi sau chị từ chối chồng giúp, muốn tự đi bộ lên nhà làm anh chạnh lòng ghê gớm.

-”Hén Sò cứ để ở bà ngoại nhé, sợ đón về thấy mẹ ôm các nàng lại khóc. Với cả hoá ra từ lúc mình tỉnh là mình diễn kịch để giữ sĩ diện hả?”

Ông xã hỏi, nhưng chị chẳng đáp, chỉ lặng lẽ bước từng bước, về đến nơi thì rẽ vào nhà tắm thay áo quần rồi chậm rãi sang phòng Hén Sò ngủ thiếp đi. Chồng muốn trò chuyện một lát mà thương vợ nhọc nên để chị nghỉ ngơi. Rồi nhìn thấy chân của các nàng bé quá sợ mẹ Sò nằm không thoải mái anh liền quay về phòng mình lấy chăn.

Chẳng biết do trời tối hay do già rồi mắt kém mà vừa mới mở cửa ra đi được vài bước ba Hén đã ngã sõng soài. Anh khập khiễng với cái công tắc bật đèn ngủ, ánh sáng chan hoà ấm áp dần lan toả khắp căn phòng, vết máu loang lổ trên sàn nhà cũng lúc một rõ.

Máu thấm vào vạt áo in màu đỏ sẫm, có ông chồng bắt giặc rừng mình.

Dẫu biết máu từ đâu, dẫu biết mọi chuyện đã qua rồi nhưng có sao cứ thấy man mác buồn, cảm giác nẫu nê day dứt đeo bám đến bức bối khó chịu. Ba Hén thần thờ vào nhà tắm thay áo quần rồi mang chậu với khăn ra ngoài nhà dọn dẹp.

Lau qua lau lại có một chút thôi mà thấy lưng tê nhức ghê đó, vậy mà mọi khi nhà anh lúc nào cũng sạch bóng thơm mát, công nhận phục bà xã thật. Anh Hậu xong việc thì ôm chầm sang đắp chăn thận cho vợ rồi khẽ nằm xuống gất gao ôm lấy chị.

Trên chiếc giường nhỏ xíu của hai cục bông nhỏ, mẹ Sò mê man lúc nóng lúc lạnh, ba Hén trần trọc cả đêm mất ngủ, người ngòm mệt mỏi phờ phạc thấy rõ.

Bình minh hôm sau rực rỡ hơn bao giờ hết, chị Hà mở mắt thấy chồng ôm trọn mình trong lòng, đồ ăn bốc khói nghi ngút với thuốc thang để sẵn trên chiếc bàn gần đấy thì cứ ngỡ như đang mơ vậy đó.

Anh Hậu khẽ thom lên trán bà xã rồi thì thầm

-”Ăn nhé, anh bón cho mình.”

Có bà vợ choáng gần chết, nhưng vì không quen để chồng hầu nên chị tự mình nhồi dạ dùng bữa sáng, vừa ăn vừa cố nghĩ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện tày trời gì mà lại khiến ông xã đột nhiên dịu dàng đến phát sợ?

Mãi tới khi uống xong thuốc, nghe ba Hén tâm sự chị mới dần dần hoàn hồn. Chồng ti tê nhiều chuyện lắm, rồi anh cầm tay chị, trêu mếu thương lượng.

-”Từ giờ anh sẽ không nói chuyện với Liên nữa, cũng sẽ hạn chế gặp cô ấy, nhưng những lúc cô ấy gặp khó khăn mình cho anh tới giúp được không mình?”

Giả kể anh nói câu này ngay từ giây phút đầu tiên chị bắt anh lựa chọn thì tốt biết mấy. Trước đây nghĩ lại chị cũng thấy chính mình bông bột, sao có thể đưa ra yêu sách vô lý như vậy cơ chứ?

Khoảnh khắc thấy anh ôm cô ấy hốt hải lo lắng, lòng chị đau đớn như nào anh liệu có thấu? Suy cho cùng người ta thương nhau tới vậy, yêu nhau nhiều đến thế thì càng cảm đoán họ lại càng nhớ nhung vụng trộm mà thôi.

-”Mình không thương Hén Sò à? Đừng bao giờ nghĩ tới chuyện li dị nữa nhé.”

Ba Hén năn nỉ, mẹ Sò ngậm đắng, nhìn thẳng vào mắt anh chị hỏi.

-”Nếu chúng ta cứ tiếp diễn liệu một ngày nào đó mình có thể yêu em nhiều hơn chị ấy không?”

Có người rơi vào thế bí, mối tình với Liên là những năm tháng thời trai trẻ nhiệt huyết nhất, là khác cốt ghi tâm. Thời gian trôi, giờ làm ba của hai đứa trẻ

rồi, bảo yêu lại chị Liên chưa chắc đã được nóng bỏng như thể hướng chỉ người cổ hủ lạc hậu như chị Hà?

Nhìn vợ rơi lệ mà chồng cũng chán nản theo. Anh kéo chăn cho chị rồi xuống dưới nhà đi loay quanh tán bộ. Giờ buông thì thương Hén thương Sò, thương cả người vợ bao nhiêu năm tần tảo chăm lo cho mình, rồi thì có một loạt cảm xúc rất lạ lùng trong lòng khiến anh không nổi.

Mà núu thì chắc chị còn cách sống đối với lòng mình, giống mấy ông bạn nói khổ suốt ngày về nịnh vợ ngọt xoén xoét nào là vợ là năm bờ oản, yêu vợ nhất trên đời, thực sự anh ngược nểm chịu không làm được.

Có ông chồng nghĩ suy mãi chẳng giải quyết được cái gì, sức nhớ vợ đang bệnh lại ở nhà một mình thì nóng lòng nóng ruột vội vã chạy lên. Nào có ngờ vừa về nhà liền thấy đôi giày đen bóng lạ hoắc để chễm trệ trước lối ra vào, bên trong vọng ra tiếng nói thì thà thì thọt.

-”Hà...nghe anh này...ly hôn đơn phương cũng không phức tạp lắm đâu. Đừng sống cho người khác nữa, hãy sống cho chính em. Em còn trẻ mà, cả tương lai tươi sáng còn ở phía trước...đời chỉ sống một lần thôi...phải hưởng thụ chứ em..”

-”Em biết thầy à...em cũng quyết rồi, chỉ là em xót Hén Sò quá...”

-”Không sao, còn có rất nhiều người, có thầy Hào, cô Hào, rồi di Hợi chú Thìn cậu Hợp. Anh nữa, nếu em tin tưởng anh sẽ thương các bé như con ruột.”

Anh Hậu nghe mà điên hết cả tiết, cái gì mà như con ruột? Loại chó má, muốn có con sao không tự sinh mà nhăm nhe con người khác làm chi vậy?

Xã hội nào có phải thiếu gái đẹp đâu mà lại nhục tới nỗi làm le hót vợ người khác hả? Cái thằng này mạch nó chấp chỗ nào rồi không biết?

Ba Hén lửa giận ngùn ngụt mở toang cửa phòng, vừa hay được chứng kiến bà xã mình với thầy giáo cũ tay đan tay, ánh mắt nhìn nhau say đắm thiết tha.

Giỏi.

Giỏi thật.

Mẹ Sò quá giỏi, ngay trong phòng ngủ của con mà dám chơi trò mèo mả gà đồng.

Sếp Hậu tức tím mặt tím mày, một mặt lôi tên khốn nạn nào đó ra ngoài giải quyết rõ ràng, một mặt khoá trái cửa nhốt vợ bên trong tránh tình trạng có người ăn vụng còn nói đỡ cho tình nhân.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Anh Thanh sợ chị Hà lo nên vội nhấn tin báo yên tâm không sao đâu, thầy sẽ giải thích rõ với chồng em. Mẹ Sò vẫn còn sốt lại cộng thêm tác dụng của thuốc nên ngồi bần thần một lát rồi ngủ miết lúc nào không hay.

Thực ra sự việc cũng chẳng có gì, trái đất tròn con trai bác Vân học trường thầy Thanh, đôi ba câu chuyện thể nào mà lại lọt ra vụ anh Hậu và cô người yêu cũ. Thầy xót trò, lại còn tình cảm nên không kiềm được chủ động cầm tay chị khuyên nhủ động viên đôi lời.

Thế nào mà qua anh Hậu nhìn lại thành vợ mình gian gian diu diu. Thầy Thanh biết đáng nhẽ gia đình người ta đang bất hoà thì làm người lương thiện phải xông vào can ngăn. Nhưng mà càng nghĩ mà tức thay chị Hà, càng nghĩ càng thấy thằng này không xứng nên cũng vô liêm sỉ luôn một thể.

-”Chú hỏi cái gì mà hỏi? Chú nhìn thấy thế nào thì nó là như thế đó.”

Anh Hậu tức tái mặt, giận dữ túm cổ áo đối phương tra khảo.

-”Bao lâu rồi? Tôi hỏi các người được bao lâu rồi?”

-”Mười năm.. hai mươi năm...à không ba mươi năm. Chú đừng có tưởng chỉ mình chú với con Liên mới biết yêu đương thắm thiết nhé, bọn đây là thanh mai trúc mã quen nhau từ lúc còn còi truồng cạo, chẳng qua vì hiểu nhầm nhỏ nhỏ mà mới lạc mất nhau thôi.”

Có người chém gió thành bão, có người tức hộc máu.

Thì ra là vậy, quen nhau từ nhỏ.

Thanh mai trúc mã, ngọt ngào lãng mạn khác gì tiểu thuyết không hả? Nào là em với thầy không có gì cả, người em yêu là mình, nào là em chỉ hứa bừa động viên tinh thần thầy thôi.

Giả tạo.

Quá giả tạo.

Dù sao hai anh đều là đàn ông trưởng thành rồi nên hôm ấy không đến mức đánh nhau, nói chuyện rõ ràng xong rồi thì thôi. Bác Thanh lúc đầu hơi cắn rứt lương tâm nhưng sau càng nhìn ba Hến càng thấy thất vọng, vợ chồng chán gối bao nhiêu năm trời còn không tin tưởng nhau thì giải thoát là cách tốt nhất.

Về phía anh Hậu, chỉ có vài hôm liên tiếp mà xảy ra biết bao nhiêu là chuyện, thất vọng mệt mỏi chán chường chẳng còn biết đi đâu cả ngoài tìm tới chị Liên.

Cũng may còn có chị lúc nào cũng dang rộng vòng tay ra đón anh. Ba Hến mở tủ lấy chai rượu, vừa ngả lưng vào sofa vừa tu ồng ọc, mẹ Bi ôm gối ngồi bên cạnh, sau khi nghe người ấy trút hết muộn phiền mới nhỏ nhẹ tâm tình.

- "Em nói anh bao nhiêu lần rồi anh đâu có chịu nghe? Thấy mình ngốc chưa? Sừng trên đầu chắc dài cả mét rồi đó."

- "Ừ, giờ anh mới biết anh ngu."

- "Thôi đừng buồn, nhiều khi có những người quá xảo trá điều ngoa chúng ta đâu có phòng bị được, đau một lần rồi thôi anh à."

Ba Hến thở dài trần trụi.

- "Từ khi lấy vợ chưa bao giờ anh thất vọng như này, cố gắng vì gia đình vì vợ con nhưng những thứ nhận được lại đắng ngắt."

- "Ôi dào, đời nhiều đùa trò trên lắm. Nghe ông Thanh nói thế có khi trước khi anh và cái Hà lấy nhau nó chơi bời với ông ấy chán rồi cũng nên."

Chị Liên tỏ vẻ sáng suốt kết luận, anh Hậu xua tay phủ nhận.

- "Không phải đâu, còn hay không anh là người rõ hơn ai hết."

- "Úi trời, đàn ông các anh đúng là ngốc. Giờ dịch vụ hết rồi, mất cái đó và lại dễ không ý mà. Thôi thì cứ coi như chưa là gì của nhau đi thì thời gian gần đây chắc chắn lên giường rồi nên con vợ anh nó mới mở mồm ra là đòi li dị như vậy chứ. Cái loại người gì mà đổi trắng thay đen, nó sợ mang tiếng mình ngoại tình nên đổ vấy cho chúng ta thôi. Người đâu mà sống quá bản luận."

Những gì mẹ Bi phân tích trùng khớp với suy nghĩ của ba Hến, quả thật càng ngẫm càng cay, từ nãy tới giờ nốc gần hết chai rượu rồi mà vẫn chưa hạ hỏa nổi.

- "Anh tính bao giờ ly hôn?"

- "Con gái anh còn nhỏ quá...anh không muốn các bé phải xa mẹ...vợ nữa...vợ là vợ anh mà...năm mơ anh cũng chẳng tưởng tượng được có ngày mình bị chơi một vố đau như thế..."

- "Nhưng tình hình cứ mãi như giờ thì biết tính sao? Thấy anh suốt ngày phải cầu cạnh con giẻ rách đấy em xót lắm, nghe em dứt luôn đi cho nhẹ nợ anh à."

Mẹ Bi quả quyết, ba Hến mở thêm chai rượu nữa, từ từ rót vào ly. Cũng loại rượu này thỉnh thoảng đến bữa ăn bà xã hay rót cho một chút, nói rằng uống vào có lợi cho sức khỏe, khi ấy thấy ngon miệng lắm mà, chẳng hiểu sao giờ đầu lưỡi chỉ thấy vị chan chất.

- "Anh không biết vì sao anh lại hèn đến thế nữa? Có cảm giác gì đó còn cào cào bức bối lắm. Ngày xưa cô ấy theo anh khổ cực vất vả, nghĩ đến bù như nào cũng không đủ. Anh đã mua mảnh đất ở ven hồ rồi đấy chứ, định âm thầm xây biệt thự rồi bất ngờ tặng bà xã nhân dịp kỉ niệm mười năm ngày cưới. Rồi còn bao nhiêu kế hoạch dự định cho tương lai bỗng chốc xa vời quá..."

Trong lòng chị Liên thấy hơi khó chịu, nhưng chị vẫn cố mỉm cười rồi vòng tay qua xoa xoa lưng người ta an ủi.

- "Đó là cái cảm giác thân quen anh à, sống với con chó lâu ngày mình còn có cảm tình nữa là một con người? Nhưng chả nhẽ chó nó không cần anh nữa anh quy lụy theo nó liệu có đáng không? Nghe em này, ly hôn đôi khi không phải là nghiệt ngã, mà nó là sự giải thoát tốt đẹp nhất cho những kẻ khôn khổ đi tìm hạnh phúc mới. Hà muốn chấm dứt với anh nghĩa là nó chọn thầy Thanh của nó rồi, anh cũng đâu có yêu Hà mà đôi bên phải giằng vò nhau như vậy?"

- "Em không hiểu được đâu...Hến Sò..."

- "Hến Sò thì sao? Còn có em mà? Em yêu anh, em cũng sẽ thương Hến Sò như con ruột. Thậm chí còn hơn rất nhiều lần bởi vì em thích con gái mà. Hai bé đáng yêu lắm, nhiều khi em mới gặp tụi nhỏ thôi mà về nhà đã thấy nhớ phát điên."

Anh Hậu chột cười, Liên hơi nóng tính nhưng quả thật là người phụ nữ nhân hậu tốt bụng hiếm có. Mà hai cục bông nhỏ của anh dễ thương thật cơ, đêm nào đi công tác xa ba cũng phải gọi về nhà nói chuyện với các nàng mới thấy thoải mái.

-”Em có thể làm vợ anh, làm mẹ ba con, em sẽ chăm sóc thật tốt cho tụi nó. Nếu anh muốn em có thể đẻ thêm cho anh đủ một đội bóng nữa, rồi chúng ta sẽ có một gia đình hạnh phúc.”

Ba Hén trầm ngâm không nói gì, mẹ Bi nghĩ lại chuyện cũ mà xúc động, nước mắt giàn giụa.

-”Có khi nào anh nhớ tới đứa nhỏ đáng thương chưa kịp chào đời của chúng ta? Có khi nào anh nhớ thuở sinh viên ngọt ngào, những buổi hẹn hò lén lút dưới gốc liễu bên Hồ Tiền? Em còn yêu anh nhiều lắm anh biết không? Anh hỏi em sao không tái giá, làm sao em có thể khi người em yêu từ đầu tới cuối chỉ có mình anh...anh lấy vợ sống hạnh phúc em sẽ luôn đứng từ xa ủng hộ anh...làm bạn tâm tình của anh...nhưng giờ thấy anh khổ tìm em như bị ai bóp nghẹt vậy đó...nghe em đi mà...đừng đẩy đoạ bản thân mình nữa...”

Chị Liên ôm lấy người yêu cũ nghẹn ngào nức nở. Sau một hồi phân tích khuyên giải rốt cuộc anh cũng đồng ý nghe chị. Cứ ngỡ đêm khuya ai đó sẽ ở lại, chẳng ngờ được anh bảo hiện tại không có tâm trạng, với cả anh muốn giải quyết dứt điểm phía chị Hà đã, có làm gì cũng phải quang minh chính đại chứ không muốn lén lút vụng trộm.

Nói thế nhưng ba Hén chưa về nhà ngay. Dẫu sao mẹ Sò còn bệnh quá, người yếu rớt ra nên bây giờ cũng không phải thời gian thích hợp để bàn chuyện ly hôn.

Vậy nên có ông giám đốc thuê cái khách sạn cạnh công ty rồi sáng sớm hôm sau sai trợ lý qua Royal lấy hộ áo quần tiện thể báo luôn với vợ mình vào Nam tuần sau mới về. Được cái chú Thắng này cũng thuộc dạng thích đâm đầu vào chồn thị phi thành ra vừa hoàn thành nhiệm vụ lên gặp sếp đã mồm năm miệng mười.

-”Hén Sò cứ khóc hỏi sao ba Hậu đi công tác nhiều thế...vừa mới đi xong lại đi tiếp rồi...hai sếp lần này giận nhau to ạ? Thấy sếp bà mặt xanh lét như tàu lá chuối, cả người cũng sắp thành bộ xương di động rồi...”

Sếp ông đột nhiên bồn chồn xót xa, cái bệnh xuất huyết dạ dày khâu ăn uống là quan trọng lắm, chẳng biết mẹ Sò có tuân thủ đúng như bác sĩ dặn không nữa?

Thần thờ một lúc có người tự thấy bản thân ngu ghê gớm, còn ba Hào mẹ Hào, còn dì Hoi chú Thìn cậu Hợp, ba Hải bác Vân, một tá người đấy rồi còn gì. Chưa kể người tình thanh mai trúc mã thắm thiết mặn nồng nào có tới lượt anh phải lo?

-”Sếp...sếp...nghĩ gì thế?”

-”Hà có hỏi gì không? Có thắc mắc vì sao tôi lại đi công tác không?”

Chú Thắng thật thà lắc đầu. Sếp Hậu bức bức đuổi trợ lý ra ngoài làm việc, còn mình thì cũng cố tập trung xem xét mấy cái hợp đồng đột mới. Xem một lúc thấy chán, bất giác nhìn vào tấm ảnh gia đình trên bàn làm việc thấy cung dễ sợ. Đúng là con gái ba Hậu, xinh đẹp thế không biết.

Ba ngần ngừ trước vẻ ngây thơ của tụi nhỏ, lát sau đảo mắt qua nhìn thấy cái mặt bà xã máu điên lại dồn lên não, tức mình đập bộp khung ảnh một cái xuống mặt bàn.

Thời gian quả luôn là liều thuốc hữu hiệu, một tuần qua đi tâm trạng ba Hén cũng dần ổn định, thôi thì hôn nhân mai mối, anh không yêu chị, không hứa hẹn mặn nồng nên cũng chẳng có tư cách gì để trách chị thay lòng bội bạc.

Có chăng chỉ là phận đàn bà sợ xã hội cười chê, sợ mất sĩ diện hình tượng nên không dám thừa nhận mình thương ai ngoài chồng. Nhưng thôi dẫu sao cũng là mẹ các con, là người bao nhiêu năm nay tận tâm chăm sóc vun vén cho gia đình nên ba Hén không muốn làm căng, cứ giải quyết trong êm đẹp là tốt nhất.

Chính vì vậy, tối thứ sáu về gặp chị thái độ anh rất chân thành nhẹ nhàng.

-”Anh nghĩ kỹ rồi. Anh sẽ giải thoát cho mình, thoả thuận ly hôn mình muốn như nào cũng được, nhưng Hén Sò là của anh.”

-”Em không cần gì cả, em chỉ muốn ở với Hén Sò thôi.”

Vợ quả quyết khiến chồng phát bực.

-”Sao lằng nhằng thế, mình có thương con đâu mà đòi nuôi với chả dưỡng? Giả tạo màu mè ít thôi anh mệt mỏi lắm.”

Chị cố giữ cho không khí gia đình yên ả nên chỉ bảo nhỏ nhẹ rằng thôi thì có gì để toà án giải quyết rồi toan bỏ vào phòng chơi với con. Anh Hậu thấy vợ bất cần thì bốc hỏa, kéo chị lại quát tháo.

-”Mình đúng là ngang như cua, không thể chấp nhận nổi. Mình muốn đi với thằng chó đó thì đi một mình thôi việc gì phải lôi Hén Sò theo chịu khổ cùng, con gái ở với ba đương nguy hiểm bỏ xừ đi được, không nghĩ cho chúng nó à?”

Mẹ Hà nghe chối tai quá rốt cuộc cũng phải bật lại.

-”Mình nói linh tinh quá mình à, thằng nào? Em chẳng theo thằng nào hết. Không ở với em chả nhẽ ở với chị Liên?”

-”Liên khác, cô ấy là người cực tốt. Bọn trẻ sẽ có cuộc sống vui vẻ.”

Hai người giằng co một hồi, chồng không kiềm chế nổi buông những lời cay nghiệt xúc phạm vợ. Vợ cũng tức nước vỡ bờ thành ra giận quá, cắn chồng rồi đập một cái thật mạnh.

Anh Hậu bị bất ngờ, đầu đập ngay vào tủ bếp, loạng choạng ngã dúi dụi xuống đất bất tỉnh. Chị Hà lay mãi mà chồng không có động tĩnh gì thì hoảng loạn lắm, định chạy vào nhà lấy điện thoại gọi cấp cứu thì nghe Sò khóc lóc chất vấn.

-”Mẹ Hà ơi sao mẹ Hà đẩy ba Hậu ngã?”

Bé Hén cũng nức nở, hai đứa vội vã lao vào gọi ba, rồi chúng quay lại hỏi chị rằng, mẹ Hà ơi sao mẹ Hà độc ác quá vậy?

Mẹ nghe con meo máo mà điếng cả người. Giấy phút ấy chị tưởng như cả người bị roi tự do xuống mười tám tầng địa ngục. Chồng không thương đã đành nay hai cục bông nhỏ lại ghét mẹ, có người cảm giác mọi thứ trong tay dần dần vụt mất.

Tim đau nhói, chị tự hỏi phải chăng mình là người không ra gì nên mới rơi vào hoàn cảnh ngang trái này?

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Sức chị Hà đâu sao cũng chỉ là sức đàn bà, anh Hậu lại to khỏe cường tráng nên việc chị đẩy anh tới ngã xiu vốn rất hoang đường. Nguyên nhân sâu xa tất nhiên do anh Hậu làm màu.

Cãi nhau với bà xã, chị bướng quá làm anh bức cả mình. Định dọa mẹ nó một chút cho chừa cái thói lên mặt với chồng đi mà thế nào số nhỏ, Hén Sò từ đâu chui ra âm ỉ cả lên, khóc lóc ỉnh ỏi hại ba sốt cả ruột đành phải lồm ngồm bỏ dẫy dỗ dành.

-”Ui trụi ui ba thương, ba thương...ba mẹ đang chơi trò chơi ý mà...”

-”Thật không ba?”

-”Ba đâu không ba? Hén thấy ba ngã mà, mẹ Hà đẩy ba ngã.”

Hai bé nức nở hỏi han, ba cười xuề xoa giải thích mãi các nàng mới chịu tin. Rồi liếc qua thấy vợ đứng bần thần một góc như người vô hồn mới sực nhớ chuyện ban nãy, nét mặt anh có phần nghiêm khắc.

-”Lúc này ba nghe cái gì mà độc ác ý nhỉ? Ai dạy Hén Sò nói từ hỗn như vậy với mẹ? Phạt đứng úp mặt vào tường bốn mươi phút.”

Các nàng nghe ba quát thì rơm rớm nhưng lại không dám trái lệnh, lùi thia lùi thủi bước ra “vùng đất phạt”, mẹ Hà xót con gái nên mở lời xin xỏ.

-”Thôi mình à, con còn nhỏ không ý thức được, cũng do con lo cho mình rồi cưỡng lên thôi.”

Hén Sò lấm lét quay lại, mắt long lanh mong nước nhìn ba mong chờ. Anh Hậu thấy cung quá nên mũi lòng, vẫy tay ý bảo ra đây rồi thủ thi với tụi nhỏ.

-”Hai đứa làm mẹ Hà buồn đấy.”

Lũ trẻ hình như ý thức được lời ba dạy, chúng oà vào lòng mẹ ra sức hối lỗi nịnh nọt, cái giọng ngọt xon xót hết cả lên.

-”Mẹ Hà đừng ghét Sò nha, Sò biết sai rồi, xin mẹ Hà đấy.”

-”Cả Hén nữa nhé, sáng mai mẹ vẫn nấu miến thịt gà nắm hương cho Hén nhé, Hén yêu mẹ lắm mẹ à...”

-”Nha...nha...mẹ nha...”

Chị Hà ôm hai bé mà sống mũi cay cay, bây giờ mới có cảm giác mình được sống. Có ông chồng quan sát vợ con một hồi, bao trăn trở tự dung bay sạch. Lòng anh dịu xuống, cũng phải, con là con chung, anh yêu con như vậy thì cái người mang thai chín tháng mười ngày thử hỏi làm sao mà không có tình cảm được chứ?

Ngẫm rồi ba vòng tay qua ôm ba mẹ con, lựa lời hỏi đứa lớn.

-”Mấy hôm nữa ba phải đi công tác xa, Hén đi theo ba nhé.”

Mẹ Sò giật thót cả người, lẽ nào ý anh là chia chác? Hai bé nhỏ như vậy anhỡ lòng nào đem tách? Nhưng dù sao chuyện đó cũng không có gì quá vô

lý, anh là ba ruột tất nhiên nếu ra toà có quyền tranh nuôi con với chị.

Mà một khi đã tranh thì cơ hội để chị giành được hai bé là cực kỳ khó, nhất là ở thời điểm này gia đình bên nội của Hén Sò rất có thể lực. Chị thương con nên càng không muốn dồn các bé tới mức phải đứng trước toà lựa chọn, bởi vậy nên mẹ đành bình tĩnh lắng nghe ý Hén.

- "Có ba à, thích quá, Hén đi chứ nì. Cho cả em Sò và mẹ Hà theo với ba nha."

- "Không được, lần này chỉ cho một trẻ con đi theo được thôi, hoặc Hén hoặc Sò."

Hai đứa hết tròn xoe ngơ ngác nhìn nhau rồi lại nhìn mẹ Hà, em Sò nhỏ hơn nên quyết nhanh lắm, phải có mẹ thì mới đi cơ. Dù sao giữa mẹ và Sò vẫn còn những bí mật nhất định mà ba không biết, kể ra thì rất là xấu hổ nha.

Chị Hén nghĩ một lúc cũng gật đầu đánh rụp một cái.

- "Đúng rồi, Hén chẳng đi đâu, Hén đi thì Hén nhớ mẹ Hà với em Sò lắm ba à, với cả ai nấu miến với rán cánh gà cho Hén ăn?"

- "Nhưng ba đi công tác xa đây, Hén không nhớ ba à?"

- "Hén có nhớ ba, nhưng thôi ba đi rồi ba lại gọi điện, xong ba Hậu mau mau về nha."

Ba già phân tích câu kéo đủ trò mà bọn trẻ một mực không chịu khiến lòng anh thoáng buồn, nhưng vì thương con nên chẳng ép. Hén Sò ngồi một lúc thì thắc mắc hỏi ba mẹ chơi trò gì đấy, cho tụi con chơi với. Chị Hà bảo trò đó không thú vị đâu, vào xem phim vẫn vui hơn. Em Sò nghe vậy hồn hờ chạy ra phòng khách bật tivi, chị Hén kéo ghế ngồi đằng sau.

- "Không, đừng xem phòng khách. Xem phòng ba mẹ ý, phòng ba mẹ tivi nét hơn với cả nằm sướng hơn."

- "Nhưng sập giường đó chị ạ."

- "Đâu, đâu có sập đâu. Lần trước ba chả bảo nằm một lúc thì không sập còn gì nữa."

Em út chọt ngây người, rồi hai đứa hí hửng kéo ba mẹ vào trong. Anh chị biết cũng chẳng còn nhiều thời gian vui vẻ nữa nên đều tươi cười chiều con. Các nàng nằm giữa, Sò bao giờ cũng xí nằm cạnh mẹ rồi nên chị Hén lớn hơn phải nhường, cả nhà xem phim vui ời là vui nha.

- "Ồ hoàng tử kia, eo ui hoàng tử đẹp trai như ba Hậu ý, mẹ Hà xinh giống công chúa."

- "Không, Hén Sò mới là công chúa."

Anh Hậu trêu bé, hai ba con trò chuyện riu rít một góc. Ở góc kia em Sò vừa xem phim vừa rón rén đưa tay qua vạt áo mẹ sờ sờ. Nhiều lúc chị Hà cũng lo con phát triển không bình thường nên cũng chịu khó đọc nhiều báo với hỏi các mẹ trên diễn đàn.

Tuy nhiên mọi người đều bảo do bé muốn gần gũi mẹ, cộng thêm hành động đó giúp bé thấy thư thái dễ chịu hơn, mỗi khi bất an là bé sẽ lần mò nhằm giải toả con sợ hãi, bé còn nhỏ nên chẳng sao đâu, lớn thêm chút nữa vẫn thế thì ba mẹ mới cần suy nghĩ.

Chị Hà thấy yên tâm nên cứ để con tự nhiên. Chồng chị thì khác, rất ngứa mắt với cái việc ấy. Cứ ngỡ anh đang mãi xem phim mà thế nào vẫn biết, tay anh luôn qua ôm trọn tay nhỏ của Sò siết chặt. Em út bị đau khóc ré lên, vợ biết ông xã cảnh cáo con thôi nhưng họ xa nhau lâu ngày rồi, chị cũng không phải là không còn cảm xúc với anh nên có chút mất tự nhiên khi bị chồng chạm vào chỗ đó.

- "Bé đi đấy, xem ra ông phó hiệu trưởng tay nghề kém quá, không chăm sóc cho người tình được tử tế một chút."

Mẹ Sò nghe mà ức, chủ động đẩy chồng ra rồi ôm bé vỗ về. Hén ngây thơ không biết gì cả, tưởng Sò sợ quái vật nên quay sang ôm hôn dỗ dành em. Anh Hậu tự dưng bị cô lập thì ức hết cả người, vòng cái chân qua gác lên vợ rồi cũng xúm vào chung vui.

- "Thôi thôi ba thương, nín đi, lần sau không được hư nữa nha."

- "Em Sò hư cái gì đấy ba?"

- "Không có gì, Hén nịnh em đi con."

Chị Hén dạ vâng rồi khua môi múa mép rõ điệu nghệ làm em Sò cười khanh khách. Ba xoa đầu hai chị em, rồi tiện tay xoa luôn cả đầu mẹ Hà. Phía kia bộ phim vẫn đang chiếu, phía này vợ chồng mỗi người một suy tư, lũ trẻ thì nô đùa một lát ngủ lúc nào không hay.

Anh Hậu nghĩ thấu đáo rồi mới bế các con về phòng, đoạn bản thân quay trở lại nói chuyện nghiêm túc với vợ.

- "Thôi thì đã tới nước này cũng chẳng cứu vãn được nữa, nhưng mình đàn bà thì đừng đứng đơn, để anh viết cho không xã hội họ đàm tiếu."

Một câu nói của anh, chẳng hiểu sao khiến chị cảm động. Không khí trở nên u uất khó tả, một góc bàn anh Hậu lạch cạch gõ gõ, một góc tủ chị Hà sửa soạn thu vén cả đồng giấy tờ.

Rồi cái gì tới cũng phải tới, anh in những thứ mình viết đưa chị kiểm duyệt. Lý do rất đơn giản cũng rất thật, cuộc sống nhạt nhẽo, vợ chồng không chia sẻ được với nhau. Chị bảo chị hỏi người ta nếu chi viết như vậy thôi thì quá trình hoà giải sẽ rất lãng nhãng.

Anh Hậu nhiều khi điên muốn thêm chữ vợ bội bạc vào đơn nhưng vì con nên lại nén xuống, cẩn thận gõ thêm năm từ.

“Chuyện chăn gối bất đồng.”

Đó, vợ chồng mà chuyện ấy tệ hại thì đồ ông bà nào không giải thoát cho họ nhé.

Hեն Sò tạm thời ở với mẹ, đợi các con lớn thêm một chút ba sẽ có cách dụ dỗ sau. Căn bản nếu anh đến với Liên thì lũ trẻ cũng phải có khoảng thời gian thích nghi cùng cô ấy, dù sao chuyện này cũng một sớm một chiều thôi, người tốt như Liên tại nhóc không thân mới là lạ đó.

Bên dưới anh có ghi thêm toàn bộ tài sản chung tính tới thời điểm này đều chuyển hết cho vợ. Chị Hà đọc tới đây cũng chẳng lấy làm vui mừng gì, công anh vất vả gây dựng thì anh hưởng chứ chị không muốn nhận những thứ không thuộc về mình. Bởi vậy sau khi soạn xong hết mọi thứ thì có bà vợ cẩn thận bày vào cái hộp rồi đưa trước mặt chồng.

– “Đơn nộp cho toà thì thế nào cũng được nhưng cái này em muốn trả mình. Đây là toàn bộ giấy tờ đất đai, có cả sổ đỏ nữa. Phía trái là sổ tiết kiệm ngân hàng với mấy cái thẻ lương của mình. Vàng với dây chuyền mua trử để ngăn này, ngoài ra còn có mấy chục triệu tiền mặt nữa...”

– “Có cần rạch rời thế không? Xem ra chỗ dựa của mình cũng giàu phết nhỉ? Sẵn sàng ôm một con đàn bà ra đi tay trắng?”

– “Mình đừng xúc phạm em nữa mình à, nếu có thể hãy giữ hoà khí vì con, chúng ta đều đau ba rồi.”

Không hiểu sao có người lòng ngứa ngáy bức bối không yên. Ông xã ném cả cái hộp vào ngăn tủ rồi khoá lại, đoạn bỏ vào nhà vệ sinh xả nước tắm. Mãi một lúc sau chị Hà mới thấy chồng ra khỏi, thái độ của anh cũng bình tĩnh hơn rất nhiều.

– “Xin lỗi mình, mình soát lại rồi in giúp anh cái đơn với.”

Mẹ Sò lật đật ra bàn làm việc, xong xuôi tất cả thì ký trước, sau đó nắn nót viết tên mình. Ba Hեն cũng đứng ngẩn ngơ cạnh chị, lấy nhau mấy năm rồi giờ mới để ý chữ cô giáo Hà đẹp như vậy đó, tròn trịa y như chữ trong vở văn mẫu vậy.

Anh vỗ vỗ vai chị rồi cũng cầm bút ký tên mình, trong lòng dấy lên cảm giác trống rỗng dễ sợ. Khoảnh khắc anh đóng nắp bút cũng là lúc mối quan hệ vợ chồng của họ chính thức chấm dứt, chị Hà cắn môi để khỏi bật khóc, anh Hậu tâm trạng cũng chẳng khá khẩm mấy, mỗi người một bên giường bản thân hồi lâu.

Mãi cho tới lúc đồng hồ điểm bốn giờ sáng anh Hậu mới hỏi.

– “Mình tính như nào? Bao giờ thì đi thêm bước nữa?”

– “Em nói thì mình không tin đâu, thôi cứ để thời gian trả lời đi. Thế còn mình?”

– “Anh chắc thuê căn hộ gần đây, tối tối anh qua chơi với con, đợi con ngủ rồi anh về.”

Chị Hà nghĩ thấy tội tội, nhưng chả nhẽ ly hôn rồi lại sống chung trong một mái nhà thì cũng kỳ nên chị bảo.

– “Hay là mình cứ ở đây đi, em đưa con về ngoại cũng được, không thì căn nhà trước ở Hoàng Mai bây giờ cậu Hợp cũng không ở nữa, em dọn về đó.”

– “Mình hâm à, lũ trẻ ở đây quen rồi, thích nhà này. Mình phải nghĩ cho con chứ.”

Mẹ Sò nghe thấy cũng có lý nên thôi không cãi chồng. Đợi ba câu chuyện thế nào mà vẫn cứ mình mình em em anh anh, cả hai người đều ngượng chín mặt, mà thói quen lâu năm khó bỏ nên thôi để khi nào ra toà xong thì sửa sau.

– “Cuối tuần sau ba bảo về chơi đấy, anh tính thưa chuyện với đảng nội. Sau đó anh đèo mình về xin phép ba Hào mẹ Hào rồi sang thứ hai anh đi nộp đơn. Mình thấy thế nào?”

– “Cũng được mình à.”

Anh Hậu nhìn xa xăm, ngoài cửa sổ vẫn hơi tối tối, mặt trời phía xa đang dần nhú. Vẫn còn nhớ cái đêm tân hôn năm nào chẳng ngủ được, ôm chị Hà thao thức ngắm bình minh mà giờ thời gian trôi nhanh thật đấy, thoát cái đã đến ngày chia ly.

Cuộc sống mà, đôi khi chẳng lường trước được điều gì cả.

– “Lúc này em hơi mạnh tay em xin lỗi. Đầu mình còn đau không?”

Thực ra không đau lắm, nhưng anh lại gật đầu. Chị Hà bật dậy lấy tý dầu gió súc cho chồng. Tay chị mềm mại quá, công nhận được bà xã matxa cho vẫn là nhất.

– “Mình này, dù sao cũng cảm ơn mình vì mấy năm qua chăm sóc vun vén cho tổ ấm, hết lòng vì anh và các con.”

Chồng tâm sự hại vợ suốt roi lê, chị khẽ lau đi giọt nước ở viền mắt rồi cũng thật lòng bảo.

-”Ngoại trừ thời gian gần đây có hơi đau lòng thì việc làm vợ của mình cũng rất tuyệt. Nhiều lúc được người ta khen mà em mát hết cả mặt. Cũng khá nhiều người ghen tỵ với em nữa.”

Anh Hậu bật cười, quay sang hỏi bệnh dạ dày của mình thế nào rồi, chị Hà nói khỏi hẳn rồi làm anh cũng đỡ lo. Hai người cứ thế nói chuyện toàn chuyện không đâu, tới tầm sáu giờ chị toan dậy nấu bữa sáng thì chồng kéo tay lại, anh hỏi rất chân thành.

-”Có thể làm bạn không?”

Vợ gật đầu, vô cùng dịu dàng. Đằm thắm ngọt ngào tới mức tự dung anh muốn siết chị một cái thật mạnh. Có người thấy mình hâm quá liền vội vã day hai thái dương, ép bản thân nghĩ sang chuyện khác.

Sáng hôm đó của anh vẫn như thường ngày, chỉ có điều sau khi đưa Hên Sò đi học liền tìm người yêu cũ chia sẻ. Chị Liên nghe chuyện mà tưởng đang mơ cơ, đúng là duyên phận, những người yêu nhau rốt cuộc cũng về với nhau.

Hạnh phúc ngọt ngào, ngỡ như ở trên thiên đường vậy.

-”Mẹ Sò không nhận nhưng chắc anh để lại toàn bộ tài sản.”

Mẹ Bi đang hút cốc nước cam chùn chụt mà suýt sặc, hằm hằm hồ hồ đứng dậy đập bàn.

-”Anh điên à? Tài sản có phải một con bò đâu mà nói dễ nghe thế? Anh để hết cho nó thì anh sống bằng gì? Có thằng nào dại như anh không hả?”

-”Em bình tĩnh, anh sao lại sống bằng gì? Anh có công ăn việc làm, căn bản ngày xưa lấy cô ấy anh tay trắng nên giờ anh cũng muốn ra đi như vậy thôi. Dù sao của chồng công vợ mà.”

-”Công công cái quái gì chứ? Vãi thật đấy, quá sướng còn gì, ở nhà thổi cơm sáu bảy năm mà được thừa hưởng một đồng như thế thì đũa méo nào chả làm được. Cái con này cũng cao sang ghê gớm, thích hết cả người còn làm bộ làm tịch. Không được, nhất định em không đồng ý.”

Mặc dù mẹ Sò có tư tình với thầy giáo cũ nhưng anh Hậu chắc chắn chị không giả tạo khoản này bởi lẽ thứ nhất nhà ngoại Hên Sò rất khá giả, cả hai trường trung học lẫn phổ thông đều là của ba Hào. Thứ hai anh Thanh là hiệu phó trường quốc tế nên không đến nỗi không lo được cho bạn gái.

Nhưng mà, càng biết thế thì nhìn thái độ chị Liên anh lại càng sốc.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Mẹ Bi thấy ba Hên tròn mắt ngạc nhiên thì tìm đánh thịch một cái, người cũng ròn rợn nổi gai ốc, chị rút ví lấy ít tiền mặt đưa cho anh rồi dịu dàng quan tâm

-”Cũng không nhiều nhưng anh cầm lấy tiêu tạm nhé, em thương anh quá nên mới bực đó. Mặc dù em thấy bất công nhưng thôi, nếu anh thích thế thì em cũng đành chịu, mình về ở bên nhau, có rau ăn rau có cháo ăn cháo, cùng lắm là như ngày sinh viên chứ gì.”

Chị cố ý nhắc tới hai từ “sinh viên”, anh Hậu chợt nhớ về thời xa xưa. Lần đầu tiên gặp Liên anh không thấy chị đẹp ngất ngây như hồi nhìn thấy mẹ Sò, nhưng ở trong cái trường hiếm nữ như Bách Khoa là rất nổi bật rồi, ngày đó được bao nhiêu vệ tinh tán mà chẳng hiểu sao cô ấy vẫn chọn yêu thằng nghèo kiệt xác như anh.

Hồi mẹ Bi mang thai cũng tội lắm, hai gia đình đều khó khăn lấy đâu ra đồ tắm bó. Bạn bè cùng tuổi còn đang thì con gái mon mơn sắc xuân, chị lại suốt ngày bị ốm nghén khổ sở, cộng thêm thi cử nhiều môn thành ra sắc mặt lúc nào cũng xanh xao.

Tới bây giờ nghĩ lại, anh vẫn không khỏi áy náy.

-”Sao suy tư vậy? Đừng có nói là anh sợ em tham tài sản của vợ chồng anh nha. Em buồn đấy.”

Anh Hậu nghe chị Liên chất vấn tự dung thấy mình dở hơi quá, quen biết hơn chục năm rồi, lại còn trải qua cả thời thanh xuân bên nhau, người con gái này như thế nào anh còn không rõ?

Chỉ là, mãi vẫn trẻ con khiến người ta phải lo lắng.

-”Liên à, giờ làm mẹ rồi chứ có còn mười tám đôi mươi đâu hả em? Ăn nói cũng phải biết trước biết sau chứ, nhiều khi người ta không hiểu rõ lại nghĩ em tham lam xấu tính đó.”

-”Cả thế giới có thể ghét bỏ em, nhưng chỉ cần anh tin em là đủ.”

Anh Hậu phì cười, chị lúc nào cũng nũng nịu âu yếm như cô nhóc vậy. Nhưng thôi có sao đâu, ít ra trên đời còn một người đàn bà thực lòng yêu thương, để ngoài tai mọi định kiến xã hội mà ngày ngày sẽ chia bầu bạn cùng anh.

Dù trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng không bỏ mặc nhau chứ chẳng như ai đó, thầy giáo cũ về nước một thời gian là rục rịch đá bay chồng ra khỏi nhà.

Bao nhiêu ngày qua rồi mà nghĩ tới chuyện mèo mả gà đồng của chị Hà anh Hậu vẫn thấy đắng không tả nổi. Chị Liên an ủi người yêu cũ vài câu rồi nủ đi trượt cổ. Cái trò này kể cũng thú vị ra phết, mỗi tội anh Hậu thấy mình già xù nó rồi còn trượt trượt quái gì nữa, không hợp chút nào hết.

-”Vậy về với em, ba người nhà mình nằm xem tivi cũng vui mà.”

-”Thôi sau này còn nhiều thời gian, anh muốn dứt điểm chuyện của mình đã, giờ anh về đón con.”

-”Ừ, không sao cả. Nhiều lúc em ước gia đình không gặp hoạn nạn, nếu vậy em đã chẳng phải ra nước ngoài lấy chồng, chuyện chúng ta cũng không lỡ dở. Nhưng thôi mọi thứ qua rồi, hãy nhớ rằng anh luôn có em.”

Chị Liên luôn sống như thế, cả đời vì người khác mà quên đi bản thân mình. Khi xưa trao cho anh thanh xuân rục rờ nhất, tới bây giờ lúc anh là thằng đàn ông hai con rồi tình cảm vẫn vững chắc không đổi thay.

Bạn cũng sẽ thích

Tây Thu tiểu công chúa bởi LanRa7

Tây Thu tiểu công chúa

Bởi LanRa7

773K 61.5K

Đại thiếu gia ơi, đại thiếu gia à bởi DanhTng3

Đại thiếu gia ơi, đại thiếu gia à

Bởi DanhTng3

21.4K 511

Ngày Cáo Dối Lừa bởi YuuNg_DBH

Ngày Cáo Dối Lừa

Bởi YuuNg_DBH

3.6K 279

Soái ca(Truyện ngắn) bởi Huongsu7

Soái ca(Truyện ngắn)

Bởi Huongsu7

6.5K 294

Ngoại truyện bởi LanRa7

Ngoại truyện

Bởi LanRa7

66.7K 3.4K

Nàng công chúa của tôi (Short story) bởi LanRa7

Nàng công chúa của tôi (Short story)

Bởi LanRa7

23.6K 1.3K

Giọng hát của một ác quỷ bởi Kookies_n_Cream

Giọng hát của một ác quỷ

Bởi Kookies_n_Cream

53.8K 3.4K

Anh Hậu cảm động ôm chị nói lời xin lỗi, hứa rằng sau này sẽ đền bù. Hôm ấy tụi nhóc chỉ học múa hát linh tinh buổi sáng nên anh gọi cho vợ nói buổi trưa mình sẽ đón các nàng. Lâu lắm rồi ba con nhà Hén Sò mới có buổi hẹn hò đúng nghĩa.

Hai bé lúc đầu hí hửng vui vẻ lắm, mà được tầm nửa tiếng thôi đã lại bài ca mẹ Hà đi đâu rồi, mẹ Hà ở đâu thế, sao mẹ Hà không tới đón với đi ăn cùng?

Anh dỗ vói kể chuyện cười mãi chúng mới nguôi ngoai, buổi chiều rù đi thăm vườn thú nhưng Sò không chịu, nói nhớ mẹ Hà lắm rồi, chị Hén thấy em mếu máo cũng rom róm theo nên ba đành phải đưa về.

Tối nọ một cái lũ trẻ như chim non sổ lồng ừa vào lòng mẹ kể chuyện riu rít, trong bếp rải cái chiếu với mấy rổ hạt sen. Cứ tới đợt là người ở quê ba Hào gửi cho một đồng hạt tươi, bà xã rất chịu khó, toàn ngồi bóc cần thận rồi phơi khô cất nấu dần chứ không dùng hạt bán sẵn ngoài chợ bao giờ cả.

Hén Sò hớn hờ nằm dựa đầu trên đùi mẹ, tay nhỏ xiu mà cũng ra điều giúp mẹ lấy tâm sen. Thực ra vợ rút sẽ nhanh hơn, nếu là chị Liên chắc chắn quát bé Bi lên học bài luyện chữ rồi.

Tuy nhiên chị Hà thì khác, dù mất công nhưng vẫn bỏ đôi để con làm cùng cho vui. Hén Sò ở nhà hầu như mẹ ở đâu các em sẽ ở đấy, tới lúc này anh Hậu mới giật mình nhận ra một sự thực vô cùng chua xót.

Mặc dù các con thấy ba về là bám lấy quần quít tít mù, mặc dù anh đi xa con nhớ nhiều, nhưng con chưa bao giờ nóng lòng nóng ruột đến mức không chịu được phải đòi gặp ba gấp như với mẹ.

Nếu cứ tiếp diễn như này thì tới bao giờ mới tách được một trong hai đứa để đi theo anh đây? Nghĩ rồi có người tự nhủ từ giờ phải tranh thủ tận dụng thời gian ở với Hén Sò nhiều nhiều một chút cho tụi nhỏ quên hơi dần đi là vừa.

Các em thấy ba ngồi xuống cùng thì thi nhau bò sang khoe thành quả, ba Hậu tự hào quá, khen con gái tới tấp. Bình thường một mình chị Hà làm chỉ hai ba tiếng là xong, hôm nay cả nhà bốn người góp sức mà thế nào ngồi mãi tới sáu rưỡi tối, đã thế đồng của ba con nó hạt nào hạt nấy sút mẻ hết cả.

-”Hoàn thành nhiệm vụ rồi, đi tắm đi.”

Ba thờ phào vờn vai, hai cục bông nhỏ cũng bắt chước đứng dậy vờn người, xong là cái giọng ngọt xon xớt rủ rê mẹ.

-”Vâng, đi tắm thôi...mẹ Hà tắm chung không mẹ Hà?”

-”Đúng đó vào tắm chung đi, tắm với ba Hậu sướng lắm mẹ Hà à, ba Hậu kì lưng cho thích cực luôn á.”

Chồng nói đỡ hộ vợ rằng mẹ phải nấu com, các bé cũng ngoan nên không mè nheo nhiều. Tối đó cả nhà ăn canh mộc nấu thả ngon ời là ngon nha. Đêm đến công chưa đi ngủ hết có người mới lịch sự trình bày.

-”Anh tìm được nhà rồi, cũng may thuê được ở chỗ chợ Ngã Tư Sở, tối mai anh chuyển qua. Cứ tạm thế đó sau này nếu ai để lại mua được một căn trong khu này nữa thì tốt, anh muốn ở gần con, còn nếu không chắc phải tìm cái chung cư mới rồi mua hai hộ.”

-”Dạ, chỗ đó điện nước các thứ đầy đủ chứ mình?”

-”Đủ, mình không phải lo. Cuối tuần sau gặp gia đình hai bên rồi đó, mình chuẩn bị tâm lý chưa? Ba mình thì chắc dễ hơn chứ ba anh chính anh cũng đang lo đây, sợ ba vác gậy đập cho anh một trận mất.”

Chị Hà tự dưng thấy nặng lòng, tính ba Hải xưa nay đã thế rồi, ba cô hủ lắm. Ba hay bảo các anh chị ngày nay lý sự vớ vẩn, xưa kia thế hệ chúng tôi chẳng yêu đương gì còn sống với nhau được tới già cơ mà.

-”Mình cứ thưa trước rồi em sẽ gặp ba nói chuyện sau, em bảo...”

-”Bảo gì cơ?”

-”Thì bảo...bảo...như mình viết đơn đó...chăn gối...chăn gối bất đồng...”

Góm cái mẹ Sò này, bao nhiêu năm rồi mà cứ ngại ngại như mới cưới ấy, ba Hén tự dưng thấy buồn cười, ghé đầu vào trêu chọc.

-”Tớ hỏi thật bạn Hà câu này này, ầy ầy ý, có bao giờ bạn thấy sướng không?”

Chị Hà ngượng đỏ bừng hết cả mặt, lí nhí bảo chồng đi ngủ đi rồi trùm chăn qua đầu cho bớt thẹn. Mãi một lúc sau nghĩ thế nào chị lại chui ra trả lời.

-”Có thì có, nhưng đau nhiều hơn bạn à, tại cà rốt quá cỡ.”

Chẳng rõ trách móc hay khen ngầm nữa, tuy nhiên một câu đó cũng đủ khiến hai bạn mắc cỡ đến mức cả ngày hôm sau chẳng dám nhìn thẳng vào mặt nhau, mãi tới lúc tối mịt trước khi xách vali ra khỏi nhà bạn Hậu mới ngập ngừng dặn bạn Hà.

-”Sáng mai anh có việc không qua được, mình cứ nói dối con là anh đi làm rồi.”

Chị lặng lẽ gật đầu.

Anh đi rồi căn nhà trở nên âm ỉ đến tận kỳ, đôi gối uyên ương rục rờ giờ chỉ còn một, chiếc giường cũng trở nên rộng rãi quá mức.

Đột nhiên nước mắt chị chảy, có những chuyện là do chính mình quyết định, có những việc đã chuẩn bị tâm lý từ lâu rồi, mà tới lúc nó xảy ra thật trong lòng lại trống rỗng náo nức khó tả.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Kim đồng hồ chạy tích tắc tích tắc, từng giây trôi qua chậm chậm, trời tối rồi lại sáng. Hôm nay có mỗi một tiết lúc 8 giờ 35 thôi mà cô giáo Hà ngỡ như mình đứng lớp cả ngày vậy.

9 giờ 20 trống điểm, chị rệu rã trở về nhà. Mớ tủ lạnh lấy cốc nước mát tự dung nhớ đợt nọ ba Hên đi nhậu khuya về đói mà tìm hoài không thấy đồ ăn liền cầu ầm ĩ.

-”Mình không phản anh cái gì à? Anh đã dặn thế rồi mà, mình chẳng thương anh gì cả.”

Vợ vội vàng giải thích rằng đã ướp sẵn thịt bò với nhặt rau rồi, chỉ đợi anh về là xào thôi. Chồng biết mình hơi hờ nhưng vẫn loay quanh trong bếp với vợ, thấy chị nể nể là anh đòi ăn liền.

Thật lòng mà nói anh Hậu là mẫu đàn ông khá được. Ngoài việc hơi gia trưởng một chút thì trong công việc anh là người có đam mê, có chí tiến thủ, về phía gia đình thì có trách nhiệm với vợ con, giữ tròn chữ hiếu với ba mẹ.

Lấy được ông chồng tốt, hai cục bông nhõ xinh xắn, một mái nhà yên ấm ngọt ngào, cứ ngỡ mãi như thế nắm tay nhau đi tới cuối con đường.

Nào có ngờ sự xuất hiện của mẹ Bi khiến mọi thứ hoàn toàn đảo lộn. Ấu cũng là cái duyên, trước lúc cưới anh thoả thuận rõ ràng chưa chắc đã yêu, di Hoi cậu Hợp khuyên can nhiều, bảo con gái lấy người không yêu mình khổ lắm. Vậy mà chị cứ như con thiêu thân đâm đầu vào biển lửa, giờ đây có trách cũng chỉ trách chính mình.

Mẹ Sò mang quyển album trong tủ ra mân mê xem lại, cái này là lần đầu tiên ba Hên nghe lời thợ chụp ảnh ngoài sang hôn chị. Ngày xưa chồng chị đẹp trai nhưng hơi gầy, giờ thì ngoài những lúc bận công việc anh đều chịu khó tập luyện với chế độ ăn uống tốt nên người săn chắc hơn rất nhiều.

Cái này là khi mới sinh đứa đầu, chụp trong căn nhà cũ. Ba Hên lưu giữ rất nhiều khoảnh khắc đẹp của cả nhà, mẹ Sò chăm chú xem từng chút một, tấm ảnh các nàng rạng rỡ tươi tắn đu bám trên người ba khiến chị bất giác mỉm cười.

Phía sau bức hình đó có nét chữ rần rờ của ông xã.

“Thân phận hèn mọn làm tôi tớ cho bé Hên và bé Sò.

P/S: Bé Hà đang chụp ảnh.”

Khoé mắt trợn ướn, chị với bút nắn nót viết kế tiếp anh vài dòng, chỉ là muốn giải toả một chút.

Đau.

Nỗi đau của một người phụ nữ yêu gia đình hơn mạng sống, liệu có ai thấu?

Đó là thứ cảm giác cay đắng chua xót nghẹn ngào không nói nên lời, đó là những đêm dài trằn trọc chẳng chợp mắt nổi, là những bữa chẳng nuốt nổi cái

gi cả.

Tìm chị nhói, bụng cũng quặn thắt, cái bệnh dạ dày tưởng đỡ rồi lại tái phát, chưa khi nào chị thấy cuộc sống bế tắc cùng cực như bây giờ.

Lúc chiều ba đón Hến Sò từ mẫu giáo về nghe tiếng nôn khan của mẹ Hà trong nhà vệ sinh thì vội vã chạy vào, các bé nhìn thấy máu sợ phát khiếp, hét inh òi cả lên. Anh Hậu lấy khăn lau mặt cho vợ rồi đỡ chị vào giường.

Bạn cũng sẽ thích

Tây Thu tiểu công chúa bởi LanRa7

Tây Thu tiểu công chúa

Bởi LanRa7

773K 61.5K

Đại thiếu gia ơi, đại thiếu gia à bởi DanhTng3

Đại thiếu gia ơi, đại thiếu gia à

Bởi DanhTng3

21.4K 511

Ngày Cáo Dối Lừa bởi YuuNg_DBH

Ngày Cáo Dối Lừa

Bởi YuuNg_DBH

3.6K 279

Soái ca(Truyện ngắn) bởi Huongsu7

Soái ca(Truyện ngắn)

Bởi Huongsu7

6.5K 294

Ngoại truyện bởi LanRa7

Ngoại truyện

Bởi LanRa7

66.7K 3.4K

Nàng công chúa của tôi (Short story) bởi LanRa7

Nàng công chúa của tôi (Short story)

Bởi LanRa7

23.6K 1.3K

Giọng hát của một ác quỷ bởi Kookies_n_Cream

Giọng hát của một ác quỷ

Bởi Kookies_n_Cream

53.8K 3.4K

-”Mẹ Hà sao đấy? Mẹ Hà bị ốm à? Hến đưa mẹ Hà đi bác sĩ thăm nha.”

-”Mẹ Hà đau không mẹ Hà?”

Hai nàng rớt rít làm mẹ thương quá, phải ngọt nhạt dỗ dành mãi. Ba Hến ở lại chăm vợ chăm con mãi tới mười rưỡi, trước khi đi vẫn còn không an tâm hỏi han.

–”Minh cảm thấy thế nào rồi? Có cần anh ở lại không?”

–”Không đâu mình...mình à...cảm ơn mình nhiều.”

Vợ khách sáo quá làm chồng thấy buồn cười, ừ, thực ra giờ cũng đâu còn là vợ chồng đâu, có chăng chỉ là cái đơn ly hôn vẫn chưa nộp được. Anh thờ dài, dặn dò chị vài ba câu rồi lặng lẽ rời khỏi.

Đạo này quả thật sếp Hậu cũng hay bị stress, công ty đang trong dự án lớn một đồng việc lớn ngổn cộng thêm cứ tầm tối tối là thấy đầu đau ê ẩm. Một ngày tan ca đúng giờ còn chịu đựng được chứ đỉnh điểm tới thứ năm đi nhậu khuya về thấy mắt hơi mờ mờ, chân tay loạng choạng tưởng ngã, đã thế rêu mẩn mà chẳng thấy bà xã ra đón.

Ba Hến khản cả cổ mới chợt nhớ ra mình chuyển nhà lâu rồi. Anh cười khỏ rồi rút chìa khoá mở cửa, vào tới giường nằm một lúc không hiểu sao thấy buồn buồn, định gọi điện cho mẹ Bi tâm sự nhưng chắc chị đang say giấc nồng nên không liên lạc được. Nằm thần thờ hồi lâu chẳng ngủ nổi, có người mò mẫm nhấn tin cho đỡ chán.

“Ban nãy về gọi mãi không thấy mình anh bức hết cả người. Đúng là già nên lắm cảm rồi.”

Khuya vậy mà vợ rep được luôn, tài thật đó.

“Anh đi tiếp khách à mà khuya thế? Nếu mệt quá thì đừng tắm nhé, chịu khó vắt cốc nước cam hoặc chanh mà uống.”

“Ừ, nhọc quá mình ạ, nhà cũng không có loại hoa quả gì cả.”

Ba Hến tâm sự linh tinh thế thôi, nào đâu ngờ chưa đầy nửa tiếng sau đã thấy mẹ Sò diện nguyên bộ quần áo ngủ, tay ôm lọ nước mơ ngâm hổi hã chạy sang.

–”Nhà hết cam rồi, cho mình này, để đây mà dùng dần. Mỗi lần say rượu thì pha một cốc uống là đỡ đấy...thôi em về đây.”

Chị vừa định quay đi thì bị người ta kéo lại, giọng điệu nho nhỏ áp úng.

–”Tớ...tớ...đau đầu suốt từ thứ hai mà không khỏi bạn à...giúp...giúp tớ với...được không?”

Mẹ Sò hơi ngại, nhưng nhìn ba Hến đầu tóc bù xù người ngòm xanh xanh nên xót ruột ở lại matxa cho anh.

Thôi, dù gì đi chẳng nữa cũng là bạn bè chung giường gần bảy năm trời.

Bạn Hà day đều hai bên thái dương ai đó rồi bấm từng huyệt trên đỉnh đầu, động tác rất thành thực. Tối lúc chuyển xuống mu bàn chân là bạn Hậu đã thấy nhẹ nhõm thoải mái đi nhiều lần, mắt lim dim rồi nhưng vẫn cố trò chuyện.

–”Ai dạy bạn món này thế?”

Lúc thì mình mình anh anh, lúc lại bạn bạn tớ tớ, đoán ba Hậu làm màu treu chọc rồi nhưng mẹ Sò cũng kệ, anh thích thế nào thì chị đổi theo anh, cũng chỉ là cách xưng hô thôi mà, tranh luận làm gì cho một người.

–”Ông ngoại tớ, ông ngoại tớ trước là thầy lang, ngày nhỏ ba mẹ tớ bạn dạy học nên bọn tớ ở nhà ông bà ngoại suốt mà, bạn quên à? Mà không...bạn có biết đầu mà quên.”

–”Ừ, xin lỗi bạn tớ hơi vô tâm. Hến Sò ngủ à? Bạn có gửi ai trông không thế?”

–”Gửi em Nguyệt.”

Hai người nói gà nói vịt một lát thì anh buồn ngủ rũ rượi, bảo chị lấy hộ cái áo vest rồi mau về trông con đi không muộn quá phiên hàng xóm. Mẹ Sò mở tủ lấy đồ cho ba Hến, chẳng ngờ được anh cảm rồi khoác lên người chị.

–”Cẩn thận kéo lạnh ồm, trong túi có chìa khoá, mình đóng cửa giùm anh với.”

–”Anh còn chìa dự phòng không?”

Thấy ba bọn trẻ gật đầu mẹ Hà mới an tâm đi về, thế nào mà vừa bước vài bước đã gặp người mà chị không bao giờ muốn gặp.

Thực ra chị Liên cũng không ngủ sớm đến vậy, chẳng qua là mãi cãi nhau với ba bé Bi về tiền trợ cấp nên lúc lâu sau mới thấy cuộc gọi nhờ của anh Hậu, sợ anh giận nên phi luôn tới đây làm món quà bất ngờ.

Tâm trạng đang phấn khởi thì chớ, nhìn thấy mẹ Sò tự dưng tụt hết cả hứng.

-”Đêm hôm khuya khoắt đến đây làm gì? Trên đời này có người nào trơ trẽn hơn cô không hả cô Hà? Vừa ăn nằm với ông hiệu phó vừa không tha cho ông giám đốc. Quá tham, tham như mỡ, ba mẹ nào đẻ được con đàn bà như cô đúng là vô phúc.”

Chị Hà nghe mà điên, máu nóng bốc lên rồi nên phát hoả luôn.

-”Này đừng có ngoa miệng như vậy, chị tử tế thì em sẽ chu toàn cho hai người. Còn nếu thích xúc phạm nhau thì đừng trách em ác, đơn tới giờ còn chưa nộp ra toà đâu. Cần thận không cả đời danh không chính mà ngôn cũng chẳng thuận nhé.”

Mẹ Bi tức tím cả mặt, trộm nghĩ không thèm chấp cái loại mặt dày nên mặc kệ đi tới trước công ới anh Hậu. Khổ nỗi gọi người thì người ngủ li bì chẳng nghe thấy, ngược lại đàn cậu nhà bên cạnh kêu cứ ăng ăng không ngừng làm chị bức hết cả mình.

-”Chó với cả má, đúng là một lũ CHÓ MÁ. Sống nhục sống bẩn như chó.”

Mẹ Sò biết là cạnh khoé rồi, nhưng chị chỉ khẽ cười rồi bảo.

-”Chị trách làm gì mấy con chó, chắc tụi nó thấy có người sữa to hơn mình nên tự ái đấy.”

Có người bỏ về làm người kia ức lòng lộn, ra sức nháy máy anh Hậu mà mãi chẳng được, rốt cuộc gọi với ai đó.

-”Này, rõ ràng lúc nãy tôi thấy cô khoá cửa, khôn hồn thì đưa chìa khoá đây.”

Từ thừa cha sinh mẹ đẻ cô giáo Hà chưa từng thấy ai đi nhờ vả mà thái độ lại hống hách như vậy. Nếu bình thường thì chắc chị ném luôn cho rồi đấy, khổ nỗi giờ lòng chị cũng đang không được vui, quả thật chẳng biết nên làm như thế nào cho phải?

Bạn đang đọc truyện *Vị Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Chị Liên thấy người trước mặt như con ngơ đăm đờ cả mặt, trông kìa, còn dám lấy áo vest của anh Hậu nữa chứ, đàn bà con gái gì mà trơ tráo quá thể đáng.

Mà khoan đã, cả người mặc đồ ngủ thế kia thì chị đoán được chìa khoá ở đâu rồi. Mẹ Bi cười khẩy, xông tới thò tay vào túi áo mẹ Sò lấy đồ cần tìm. Cả cái chùm bao nhiêu là chìa nhưng vì sĩ diện nên chị cũng không thèm hỏi, tự mình thử từng cái một.

Chị Hà hơi bức nhưng nghĩ tới còn đang nhờ vả hàng xóm nên chẳng chấp nhặt nữa, vội vã chạy về. Lên tới nơi thấy nhà có tiếng thủ thủ nho nhỏ à, nhỏ nhưng vẫn rất bá đạo, đúng giọng em Nguyệt.

-”Anh chưa nghe rõ lời tôi nói hả? Mai dạy tiết một thì về nghỉ trước đi, cứ bám theo sang đây làm gì không biết.”

Chú đeo kính nhá khề vào vành tai cô bánh giò rồi ngọt giọng làm nũng.

-”Đừng đuổi mà, tội anh lắm.”

Cô Nguyệt má hồng rục cả lên, ngượng ngượng nói tránh.

-”Tội tội cái con khi, màu mè hoa lá cảnh, bà lại đập cho vài phát bây giờ.”

Nghe cô Nguyệt hồ báo dọa dẫm mà chị Hà phì cười, cũng cùng kiểu nóng tính mà chị thấy cô này đáng yêu thế không biết, ngược lại mẹ Bi phát ngôn ra câu nào là chối tai câu ấy. Cô chú phát hiện ra chủ nhà đứng ngay ở cửa thì nhìn nhau tùm tùm, chị Hà mở lời cảm ơn hai người thôi chứ không mời lại chơi, tại khuya rồi chẳng muốn phiền đôi bạn trẻ.

Ngắm mới thấy, phụ nữ không nhất thiết phải xinh đẹp gòii giang nét na hay công dung ngôn hạnh mới được gọi là chuẩn mực. Thực ra chỉ cần nắm giữ được trái tim người bạn đời của mình thì nhất định trong mắt anh ấy, cô gái đó sẽ là hoàn mỹ nhất.

Đã yêu rồi thì mọi khiếm khuyết đều trở nên nhỏ bé.

Mẹ Sò thở dài, ngửi cái áo của ba Hén thấy không được thơm cho lắm nên lại lật đặt lòi hết các thứ trong túi ra để đem đi giặt. Tự dung mò được chùm chìa khoá nhà của anh chị giặt cả mình, thế chùm chị Liên thò lúc nãy là chùm nào?

Chùm nào thì chị cũng không rõ, chỉ có điều tưởng tượng ra cảnh ai đó gungnguẩy chửi nhau tay đôi với mấy con chó trong lòng bất giác thấy hài hài. Chẳng biết ba Hén có dậy được mà chứng kiến những thước phim sống động ấy không nữa?

Câu trả lời là không, anh Hậu lâu lắm mới có một giấc ngủ ngon, miên man títt mĩt mãi tới tận gần bảy giờ. Mọi khi sống với vợ thì thỉnh thoảng anh còn có thời gian xuống bể bơi dưới nhà làm vài vòng được chứ từ ngày ở riêng toàn tỉnh giấc muộn đâm ra chuyển luôn bộ môn thể dục buổi sáng thành chạy bộ.

Vừa mới rẽ qua cái vườn hoa chỗ đại sảnh đã nghe giọng con gái ngọt ỏi là ngọt, ba còn tưởng là mơ cơ đấy.

- "Ba Hậu...á...ba Hậu kìa chị Hén..."

- "Đúng rồi...ôi ôi...ba Hậu thật đó...sao mẹ Hà bảo ba đi làm rồi..."

- "Ba ời, ba ời, Sò đây này...ba ời...ba..."

Chị Hà áp úng giải thích rằng mẹ nhầm, các em ríu rít như bắt được vàng. Anh Hậu thấy hai con tinh thần phấn chấn cả lên, lao ra ôm bé thơm chùn chụt.

- "Ừầy, con ai mà xinh gái thế? Áo quần cũng đẹp quá luôn."

- "Con mẹ Hà ba Hậu. Bộ thể dục cấp bỏ Hà Hén Sò ba ạ."

Ba Hén nhìn ba mẹ con nhà nó đồng phục hồng nhạt giống hệt nhau thân ời là thân, tự dưng thấy mình lạc lõng thì hơi chạnh lòng, làm giọng dỗi dỗi.

- "Mẹ Hà may đồ cho mỗi Hén Sò, cố tình đẩy ba Hậu ra rìa rồi."

Em Sò vội vã lắc đầu chối nguây nguẩy, chị Hén hiểu biết hơn nên ôm cổ ba tỏ vẻ giải thích.

- "Không phải mẹ Hà đâu, hôm nọ bác Vân mua cho đấy ạ. Bác Vân cũng mua cho ba nữa, bác dặn là nếu ba Hậu mặc không vừa thì Hén mang cho bác Thanh hộ bác Vân nha."

Chông tức tím cả mặt, vợ cũng lúng túng không kém. Con với chả cái ngây thơ quá đi mất, bác đùa hay nói thật mà cũng không biết. Đứa lớn đã thế đứa bé còn hồn nhiên hỏi thăm.

- "Ba Hậu có mặc không ạ? Nếu không thì gửi cho bác Thanh cho đỡ phí ba à."

Anh Hậu bức bối lắm mà trước mặt con vẫn phải cố nén xuống, ba ôm các bé vào lòng rồi thủ thủ.

- "Ba có mặc chứ, chắc chắn là vừa. Hén Sò phải cất kỹ vào, không được cho bác Thanh, cũng không được cho ai hết cả nha."

Bọn trẻ nghe lệnh thì hí hửng gật đầu đồng ý rồi còn ngoác tay ba nữa. Chị Hà thấy anh không vui nên cố ý vỗ vỗ lưng nhỏ nhẹ quan tâm.

- "Bác Vân trêu thôi, mình đỡ đau đầu chưa?"

Người ta bảo đàn ông dù có râu già tóc bạc vẫn còn trẻ con quả không sai, ba tội nhỏ giận chị dâu rồi giận lây sang cả vợ. Bà xã hỏi cũng không thèm trả lời, cứ thế bông lũ nhóc lên chạy bon bon đằng trước mặc xác ai đó phía sau.

Hén Sò kể cũng đáng yêu, vừa nhìn ba Hậu giỏi vừa quay lại vẫy vẫy tay động viên mẹ Hà cố lên. Khó nỗi dù sao ba các em cũng là nam nhi sức dài vai rộng, mẹ có gắng thế nào cũng chẳng đuổi nổi, rốt cuộc mệt quá đành phải ngồi ghé đá nghỉ một lúc.

Anh Hậu vừa vác hai cục bông vừa chạy nên tầm hai chục phút đã thấm mệt rồi. Nhưng được cái mồ hôi toát được ra người ngòm thấy khoẻ hẳn lên, buồn bức ban nãy cũng dần nguôi ngoai.

- "Chúng ta dứt điểm rồi mình muốn yêu ai thì yêu anh cũng chẳng cấm đoán, chỉ là trước mặt bọn trẻ nên giữ ý giữ tứ một chút."

- "Theo mình thì em yêu ai?"

Vợ hỏi, chồng thần nhiên đáp.

- "Mình cứ đùa, làm như anh là thằng ngốc chắc? Mối tình thanh mai trúc mã thật khiến người người ta cảm động."

Mẹ Sò thoáng buồn, lẽ đời là vậy, một khi người ta đã cố tình không tin thì càng giải thích càng sai. Chị đưa ông xã chai nước suối, theo thói quen định lau mồ hôi cho chồng, anh cũng hơi ghé đầu xuống hưởng thụ.

Nhưng tới khi ánh mắt họ chạm nhau, bỗng dưng cả hai cùng ngưng ngừng. Gì đây chứ? Ông xã bà xã, chẳng phải chỉ là trên danh nghĩa thôi hay sao?

- "Ba Hậu ời Sò dói rồi!"

- "Hén cũng vậy mẹ Hà à."

Giọng hai cục bông nhỏ vọng vào, xem ra Hén Sò chán nghịch hoa với bắt chuồn chuồn rồi. Ba Hén giật lấy cái khăn từ tay mẹ Sò lau qua đầu qua loa rồi rù cà nhà đi ăn hàng, cái quán này là của bạn anh nên yên tâm sạch sẽ lắm. Chị Hà thấy an tâm nên cũng gật đầu ưng thuận.

Ba gọi cho tụi nhỏ miền gà, còn hai người lớn ăn cháo. Mẹ Hà hơi ngạc nhiên bởi trước giờ anh rất thích đồ nước kiểu như phở bún miền mà, chẳng hiểu vì đâu hôm nay lại đổi khẩu vị?

-”Mình bị dạ dày thì chịu khó ăn tạm bát cháo nhé, anh cũng ăn cùng mình cho vui.”

Chồng bưng cái bát vào bên trong cho vợ, lại còn dặn thôi đừng cho tương ớt hay hạt tiêu vào làm gì. Từ ngày ký đơn tới giờ người ta hiếm khi dùng những lời lẽ xúc phạm cay nghiệt, chị biết đó là do anh không còn coi chị là bà xã nữa nên hạn chế áp đặt cái tính gia trưởng nóng nảy.

Nhiều lúc lòng chị trống trải cô đơn vô cùng nhưng đôi khi ngắm thấy sống như này cũng được, như những người bạn bình thường tôn trọng lẫn nhau, không ràng buộc thành ra không yêu cầu khắt khe ở đối phương.

-”Hôm nọ anh đọc báo thấy người ta bảo bệnh của mình muốn khỏi thì chế độ ăn uống rất quan trọng, hạn chế ăn rau sống, các gia vị cay, đồ uống kích thích với cả mấy loại thức ăn dai cứng nhé.”

Anh Hậu cẩn thận dặn dò vợ rồi vừa ăn vừa quay sang bón cho đứa nhỏ. Đứa lớn thấy em được chiều cũng nhõng nhẽo đòi quyền lợi làm ba bận tíu tít luôn.

-”Giỏi lắm, ăn miếng thịt gà nha...ngon không?”

-”Cũng được...nhưng không sướng bằng ăn ở nhà ba à.”

-”Em Sò nói đúng đấy, không có giò gà nè, không có nắm hương nè, thiếu cả cái rau gì gì...”

Mẹ Hà nghe mà mát hết cả ruột, quay sang cù nhẹ các em rồi mắng yêu lũ quý con. Hén Sò nhột quá cười khanh khách, ba Hậu thấy vậy cũng bật cười. Mọi người trong quán nhìn họ tràn ngập ngưỡng mộ, gia đình hai con gái mà vẫn hạnh phúc quá, thật hiếm có.

Chị Hà bị chú ý nên hơi thẹn, anh Hậu chợt nhớ tới cái lần đầu tiên dắt chị Hà đi ăn quán. Mẹ Sò ngày ấy mặc dù chưa cưới nhưng ngoan lắm, một điều dạ hai điều vâng, trước lúc dùng bữa lau sạch bát đĩa, sau khi ăn hai tay cầm khăn với tăm dũa dẹt đưa cho anh.

Ngay từ giây phút ấy, anh đã biết người con gái này nhất định sau này sẽ trở thành mẹ hiền vợ đảm. Ba chị cũng rất tốt tính, thuở đó ba thường bảo hai đứa đi chơi ở đâu cứ lái xe hơi của ba cho tiện.

Khó nổi có người vì sĩ diện đàn ông nên từ chối, bắt tội ai đó phải khổ sở cùng anh lang thang khắp chôn trên cái con xe lọc cà lọc cọc, nhờ đi vào ô gà một cái chắc ê mông cả ngày. Vậy mà mẹ Sò chưa bao giờ kêu ca phàn nàn làm anh còn nhầm tưởng có khi do chị thương anh rồi nên những vấn đề khác chỉ là chuyện nhỏ.

Bây giờ mới ngộ ra, tất cả chỉ là ảo tưởng.

-”Hôm nay đi học với cả ba và mẹ nha.”

Em Sò phụng phịu năn nỉ làm ba mẹ thoáng giật mình, cái mặt làm nũng yêu không chịu nổi thế kia thì ai mà nỡ từ chối cơ chứ? Anh chị tươi cười dắt các bé ra mẫu giáo rồi mới quay lại ai lo việc người đấy.

Chị Hà không nghĩ bữa sáng hôm nay lại vui vẻ tuyệt vời đến vậy, anh Hậu cũng thế, thực tình chẳng có chuyện gì lớn lao nhưng lòng nhẹ nhõm thấy lạ. Lúc về nhà mở máy phát hiện ra mấy chục cuộc gọi nhờ của chị Liên tới qua thì hơi choáng, nhưng công ty có nhiều việc quá nên mãi tới muộn anh mới qua tạ lỗi với người yêu cũ được.

-”Em biết anh nhọc mà, không trách anh đâu. Chỉ có điều con vợ anh đúng là thủ đoạn, hôm qua nó vứt cho em cái đồng khí gió gì không biết, thử mãi không trúng cái nào.”

Mẹ Bi vút đánh đập chầm chia khoá xuống bàn, ba Hén nhìn qua liền bảo.

-”Là chìa khoá nhà ở Royal, chắc lúc đó trời tối nên nhầm.”

-”Nó có mà nhầm ấy, chắc chắn là cố tình.”

Đàn bà nhiều lúc cứ thích bêu giếu nhau nhưng lại không hiểu một sự thật rằng, đàn ông đôi khi họ chẳng quan tâm mấy chuyện nhỏ nhặt ấy.

-”Ôi dào, cứ cho là như thế đi thì em cũng hơn Hà ba tuổi cơ mà, em rộng lượng chấp làm gì người ta nhỏ nhen.”

Chị Liên cứng miệng chẳng nói được gì thêm đành chuyển chủ đề.

-”Còn mấy chục tiếng nữa thôi, em mong quá à.”

-”Ừ, anh thì hơi lo đây. Không biết phản ứng của ba ra sao?”

-”Cùng lắm là chửi anh vài câu, cái Hà cũng đồng ý thế thì ba Hải còn làm được gì nữa? Anh yên tâm đi, các cụ đoạ thể thôi chứ khôn lắm, mình cứ kiên

quyết lên, trời không chịu đất thì đất đành phải chịu trời thôi.”

Anh Hậu thở dài, chị Liên nhìn anh tự dưng cũng thấy stress. Cửa ải này chị không lo nhưng mà để suôn sẻ tới được với nhau thì cũng còn kha khá thử thách chứ cũng chẳng đơn giản.

Thứ nhất chị rất ngại mắt với việc chồng tương lai của mình còn liên lạc với vợ cũ. Cái khó là chị không cấm được bởi vì con người anh Hậu kiểu quân tử chơi đẹp ít khi thù dai ai bao giờ, không còn tình thì vẫn còn nghĩa, hơn thế giữa họ còn hai con yêu nghiệt mới khổ chứ.

Có lẽ cách tốt nhất là cùng anh giành quyền nuôi cả Hên Sò, chỉ có như vậy mẹ chúng mới không có cớ đeo đuổi phá vỡ hạnh phúc của chị nữa thôi. Rồi còn về đảng nhà anh Hậu, làm sao để lấy lại cảm tình từ phía ba Hải mẹ Mây, còn cả con chị đầu quý cái nữa chứ?

Mới nghĩ thôi mà chị Liên đã loạn hết cả lên, thôi nước tới đâu tát tới đấy vậy chứ biết làm sao? Giờ chỉ mong cuối tuần này mọi chuyện thuận buồm xuôi gió, thứ hai anh gửi đơn êm đẹp.

Mãi suy tư nên mẹ Bi không để ý có điện thoại, ba Hên thấy chuông kêu nên vô tư bắt máy hộ.

– “Cờ mờ chờ con cờ hó, mấy giờ rồi mà mày chưa chờ thằng bé tới? Bố mày chậm tiền trợ cấp có chín ngày thôi mà mày chia cắt cha con thế à? Mày có còn lương tâm nữa không hả con cáo già kia? Đợi đấy, bố mày tới nhà mày bây giờ.”

Tên Việt kiều nào đó nói xong thì tắt máy đánh rụp. Nói thật lòng anh Hậu cũng không ghét ba Bi lắm, đàn ông mà, nhất là đàn ông châu Á nhiều khi vẫn chưa bỏ được cái quan niệm cổ hủ lạc hậu rằng phải lấy vợ còn nguyên vẹn. Mẹ Bi trước đó chắc không nói rõ ràng nên ông ấy thấy bị lừa rồi điên lên là điều dễ hiểu.

Tuy nhiên nam nhi trai tráng đánh vợ thì cũng chẳng quý nổi.

Anh Hậu bỏ điện thoại xuống, chậm rãi bảo.

– “Liên à, em hận thì hận nhưng không nên chia rẽ tình cảm ba con họ như thế, làm vậy là thất đức lắm đó. Anh cũng là cha nên anh hiểu tâm trạng của ba bé Bi.”

Chị Liên còn ngờ ngác chưa hiểu gì thì anh Hậu đã thông báo.

– “Ông Bảo sắp qua đây đó, ông ấy về nước từ bao giờ mà em không kể anh nghe?”

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Nhà có điều hoà mà mẹ Bi vẫn vã mồ hôi hột, chị lấp bắp giải thích qua loa rằng anh Bảo mới về em chưa kịp kể rồi cố bình tĩnh lên vào nhà tắm gọi điện cho lão ta, thương lượng rằng cứ ở chỗ cũ chị mang con tới bây giờ.

– “Bố mày có tin được không đây?”

– “Tôi còn sống ở cái đất này chứ chạy đi đâu được mà ông phải tin mới chả không tin? Giờ tôi và Bi cũng không có nhà, ông qua chỉ tỏ mặt công thôi. Lần này tôi sẽ để ông giữ thằng bé một tuần.”

– “Được rồi, bố cho mày hai mươi phút, tám giờ trò thất hứa đêm nay bố đốt nhà.”

Góm thật đấy, đàn ông với chả đàn ông mở mồm ra là dọa nạt. Ban đầu còn ngỡ đại gia giàu có lịch thiệp thế nào ai ngờ cưới về không khác gì quân đầu đường xó chợ, chẳng bằng một góc anh Hậu.

Phận đàn bà lấy nhầm chồng nhục không để đâu cho hết. Mẹ Bi nghĩ tới những ngày tháng cùng cực của mình mà ghen đáng, chỉ ước sao thời gian trôi nhanh thật nhanh để mau tới ngày anh Hậu được giải thoát rồi họ lại hạnh phúc bên nhau như nhiều năm về trước.

Chị hít một hơi thật sâu lấy lại tinh thần, đoạn trở ra tươi cười bảo rằng lão Bảo đổi ý rồi, giờ chị phải đèo Bi qua đó. Anh Hậu nghe vậy thì đề nghị chờ hai mẹ con đi, chị Liên không từ chối, chỉ là yêu cầu anh dừng xe cách địa điểm gặp thực sự mấy trăm mét.

Đợi lâu nhưng ba Hên cũng chẳng mảy may nghi ngờ gì, căn bản nghĩ chắc giống anh với chị Hà thôi, thỉnh thoảng gặp lại thì cũng phải chào hỏi nói chuyện đôi ba câu chứ về được luôn à?

Có người ngồi một mình trong xe trầm ngâm quan sát cảnh đêm tấp nập, nhìn thấy lũ nhóc riu rít rẽ ra từ lớp học tiếng anh buổi tối chợt giật mình, giờ xe đạp điện có nhiều loại mới trông đẹp phết. Ba Hên suy tư một lát rồi nhắn tin cho mẹ Sò.

“Xe điện mới có nhiều loại hay ho lắm, mình thích loại gì lên mạng tìm rồi gửi ảnh hôm nào anh mua cho.”

Được đổi xe cứ tưởng bà xã phải phấn khởi lắm, ai dè chị nhún tin rõ mắt húng.

“Không cần đâu, xe em vẫn mới mà.”

“Sặc, con đẩy cỗ lỗ sĩ lắm rồi, chẳng qua do mình chịu khó lau chùi thôi.”

“Mình chưa ngủ à?”

“Anh chưa, đang đưa Liên với con đi gặp ba bé. Mình sao chưa đi ngủ? Ban tối ba mẹ con ăn gì? Hén Sò ngủ chưa? Em Sò dạo này hay giành chần của chị Hén lắm thỉnh thoảng mình để ý một chút nhé.”

“Vâng, mình đi cẩn thận.”

Mẹ Sò làm ba Hén bực bực à, hỏi han quan tâm dài dằng dặc như thế mà nhún lại đúng có năm từ. Đang định gọi điện giải toả một trận thì lại nhìn thấy ai đó tập tễnh từ xa, anh Hậu vội vã nhảy xuống xe lao ra chỗ chị.

-“Sao thế này? Lúc đi nguyên vẹn mà lúc về tả tơi hết thế?”

-“Em bị ngã.”

Chị hỏn hển tâm sự, anh đột nhiên câu bản.

-“Ngã gì mà ngã, ông Bảo lại đánh em phải không?”

Thực ra cũng không hẳn là thế, mẹ Bi mỗi miệng đòi tiền trợ cấp lão mới chịu nhè ra bốn triệu, nhưng lúc đó chị liếc thấy trong ví lão còn rất nhiều tiền nên cố tình giật để lấy thêm một triệu nữa. Ba Bi cũng chẳng vừa, dứt khoát giữ khư khư, hai người giằng co một hồi rồi cuộc chị Liên mất đà ngã lăn lông lốc xuống dưới bậc thềm.

Khổ nỗi chuyện xấu mặt như thế nào có dám kể. Ba Hén thì cứ đinh ninh chị bị bắt nạt nên một mực đòi gặp lão Bảo. Mẹ Bi phải khuyên ngăn mãi anh mới hạ hỏa, vì sợ chị chân tay bầm dập tím tái bất tiện nên đêm đó anh Hậu ngủ lại phòng Bi để có gì còn giúp đỡ.

Chị Liên nằm một mình tự dưng thấy hơi tủi thân, không hiểu vì lý do gì mà cái chuyện tưởng chừng rất đơn giản ấy lại bị trì hoãn mãi không xuôi?

Cớ sao người ta cứ cố tình lẩn trốn?

Lẽ nào là do ba Hén không muốn làm chuyện khuất tất khi chưa giải quyết xong thủ tục. Nghĩ cũng phải, bây giờ có nhiều phụ nữ điều ngoa lắm, rõ là chuẩn bị nộp đơn rồi nhưng lại lợi dụng đúng thời cơ sơ hở để đi rình mò bắt quả tang chồng lén lút với người khác.

Sau đó họ sẽ dùng chính bằng chứng ấy chống lại đối phương trên toà nhằm giành quyền nuôi con cùng toàn bộ tài sản. Anh Hậu cực kỳ thương con gái nên việc anh tính toán cẩn thận chút cũng là phải thôi.

Chị Liên ngẫm nghĩ một lúc thấy hợp lý thì thở phào. Sáng ngủ dậy việc đầu tiên của chị là báo hôm nay tụi nhỏ được nghỉ học thì nhờ anh chở hai con tới chơi. Anh Hậu tất nhiên vui vẻ đồng ý, tuy nhiên chị Hà nghe tin lại có phần muộn phiền.

Cho con gái đi chơi riêng với chồng và người yêu cũ của chồng, thử hỏi có người mẹ nào thấy thoải mái? Chị biết đây là việc sớm muộn gì cũng phải đối mặt, nhưng thôi thì tránh được ngày nào hay ngày đấy.

-“Để em đưa hai bé qua mình đỡ phải đi lại vất vả, em sẽ bắt xe mình không phải lo.”

Mẹ Sò khéo léo lura lòi, ba Hén thấy vậy cũng hợp lý nên tán thành luôn. Hén Sò được ra ngoài sướng kinh khủng khiếp, mà háo hức bao nhiêu thì tới nơi thấy thất vọng bấy nhiêu.

Ba Hậu chỉ thom các bé thôi chứ không ôm ấp hỏi chuyện rồi rít như mọi khi, ba bảo ngồi đợi ba một chút vì ba còn bận dứt cháo cho cô Liên ăn.

Mẹ Hà thủ thủ rằng tay cô đau Hén Sò thông cảm cho cô. Mẹ Bi nhân cơ hội cũng muốn thân thiết với lũ trẻ hơn một chút, mà cái bọn này đúng là ngu giống hệt con mẹ nó, được khen xinh khen đáng yêu mà chỉ lí nhí con cảm ơn cô rồi cái mặt dần thối ra làm tụt cả tâm trạng.

Hai cục bông nhỏ kiên nhẫn ngồi chờ, chờ mãi chờ hoài lâu ời là lâu á. Cô Liên ăn xong ba lại phải thoa thuốc cho cô Liên, rồi ba còn đi pha nước cam nữa. Bọn nhỏ ngoan không dám ý kiến nhưng cái mặt thì méo xệch rồi, mẹ Hà hiểu tính các con nên liên tục xoa lưng vỗ về an ủi.

Khổ nỗi trẻ con ấy, đã tủi thân thì làm sao mà kiềm nổi. Chị Hén phụng phịu quay vào ôm mẹ, em Sò oà khóc đòi về. Anh Hậu nghe con dối thì ngạc nhiên lắm, lập tức lao tới hỏi han, tiếc rằng các nàng được chiều quen nên độ ngưng nguẩy cao chẳng kém cô Liên.

-“Không thích đâu...ba không thương Sò nữa...mẹ Hà ơi về thôi...”

-“Sao lại thế? Ba không thương tụi con thì còn thương ai...ngoan nào...ra ba bế...”

Ba đỡ nhưng em Sò còn hờn, chị Hến thì mếu máo.

-“Không phải á, từ nãy tới giờ ba Hậu không thèm nhìn Hến nha, ba thương cô Liên hơn rồi ý.”

Anh Hậu hơi choáng, căn bản trước kia anh bận chăm chị Hà ốm tụi nhỏ toàn ngoan ngoãn ngồi bên cạnh xem phim hoạt hình à, kể cả đợt năm ngoái hai đứa theo ba vào viện với bà Mây chúng cũng chỉ lon ton chạy qua chạy lại chứ chưa từng giận um cả lên như thế này.

Chị Hà thấy con gái làm màu quá đáng thì cũng xấu hổ thay, vội chữa thẹn rằng hai nhóc còn ngái ngủ nên khó tính, chúc chị Liên mau lành bệnh còn giờ xin phép anh chị em đưa cháu về trước, dịp khác sang chơi sau.

Hến Sò vừa làm mình làm mẩy mà nghe mẹ thủ thỉ nín đi lát mẹ cho đi chơi đu quay mắt liền rảo hoành ngay mới giỏi chứ. Hai đứa cúi người chào ba Hậu chào cô Liên xong thì liến thoắng chân sảo theo mẹ.

Anh Hậu thấy hai cục bông nhỏ lạnh lùng bỏ đi không thèm quay người ngó ba rồi luyến tiếc như mọi khi thì ưng ức, dặn dò người yêu cũ vài câu rồi lấy chìa khoá xe đuổi theo ba mẹ con. Chị Liên hút cốc nước cam mà ghen đắng, kiểu này muốn hạnh phúc chắc chắn phải chinh phục được hai con nhóc đó và đón chúng về nuôi thôi.

Người ta bảo con gái là người tình kiếp trước của ba quả không sai, khổ thân ba già rồi bả bọt mép các cô ấy mới chịu quần quít như trước. Hết chơi đu quay cầu trượt thì ba phải kiệu này, phải làm ngựa chạy nhong nhong quanh nhà nữa. Vợ nhìn cảnh ấy cũng tội nghiệp chồng lắm mà đùa chẳng biết làm sao cả, ai bảo thường ngày anh chiều chúng quá đâm sinh hư.

Rồi thì cũng tới cuối tuần, ông Hải phấn khởi suốt từ mấy hôm trước cơ. Cũng tại từ vụ xích mích lần đó nên lâu lắm rồi cả nhà đâu có được tụ họp đông vui đầy đủ như này.

Ông dậy từ năm giờ sáng xách làn đi chợ, đi tới hàng nào là sà vào hàng đó, sang sảng khoe hết cái này tới cái kia, nào là hôm nay bọn nó về, thấy con Vân gọi điện còn báo cáo thằng Khôi được giải nhất môn đấu vật, nhà Hậu Hà thì em Sò tăng nửa cân, chị Hến được các cô giáo ở lớp khen có trí nhớ tuyệt vời, học thuộc được cả bài thơ dài mấy trang giấy lận.

Các cụ già khoe con khoe cháu là thú vui rồi, với cả bà con hàng xóm ở đây thân thiện lắm nên mọi người đều mừng cho ông, một số thân thiết hơn còn trêu chọc.

-“Giờ ông Hải là ba đại gia rồi chứ có phải như xưa nữa đâu, cứ ới một câu là có người mang đồ tới việc gì phải nhọc công thế?”

-“Ồi dào các chị chẳng hiểu gì sất, còn sức thì cứ làm cho khoẻ chứ, ngồi ở nhà mãi làm cảnh à? Minh tự làm thì nó bảo đảm, với cả thằng Đăng với thằng Hậu thích ăn đồ tôi nấu lắm đó, nhất là món lươn om chuối mỡ.”

-“Dạ, ông như thế thảo nào các anh nghe lời.”

-“Đó, nói mới nhớ, cái Hồng bán ông nài chuối xanh với, còn thằng con mẹ Mận kia nhà còn lươn thì để ông mấy con ngon ngon nhé.”

Ông Hải cứ thế lang thang từ đầu chợ tới cuối chợ, tha lỏi một lô lốc bao nhiêu thứ về nhà. Nấu nấu nướng nướng xong vừa tròn chín giờ, ông lại đi bộ ra chỗ đầu làng Triều Khúc ngóng người. Già rồi, mắt có hơi kém nhưng xe nào là xe của con mình thì vẫn nhận ra ngay, nhất là xe của anh con trai cả, độc và lạ ở quanh đây ít khi thấy có cái nào giống như thế.

Vợ chồng Đăng Vân về trước, thằng cháu đích tôn thấy ông nội thì nhảy xuống cùng đi bộ về nhà.

-“Gớm cao quá là cao, hồi ông cao bằng Khôi cụ đã giục lấy vợ rồi đó, thế con có người yêu chưa?”

Ba Đăng lái xe chậm chậm, mẹ Vân mở cửa kính ngó ra trêu chọc.

-“Cún kia, hôm nào mời ông nội đi ăn tào phớ con nhỉ?”

Thằng cháu ngượng đỏ cả mặt nên ông cũng không trêu nữa, hai chục phút sau xe nhà Hậu Hà Hến Sò cũng tới cổng ngõ. Ba nấu sẵn rồi nên hai cô con dâu chỉ phải vào dọn bàn thôi. Cơm nước xong xuôi chú Hậu nhờ anh Khôi bế các em lên trên nhà chơi, xong xuôi chú mời ba cốc trà, đang định thưa chuyện thì chưa gì chị Vân đã cướp lời.

-“Ba, bọn con muốn ly hôn.”

Ông Hải suốt nửa thì sặc, anh Đăng bên cạnh cúi âm ỉ.

-“Minh bị rò à, anh chỉ bảo làm giấy giả ly hôn thôi mà.”

-“Giả giả làm quái gì cho rách việc, làm thật luôn đi. Tôi chịu ông hết nỗi rồi.”

Chị Vân làm căng, ba chồng bảo chị cứ bình tĩnh, có gì thì cứ từ từ trình bày.

-“Chẳng có gì ba à, em người tình của con trai ba khóc ướt hết hai cái gối rồi đòi anh li dị vợ mới chịu tiếp tục mối quan hệ.”

Mẹ Mây vừa tòm tem nhai trầu vừa nói để vào.

-“Gớm thôi, đàn ông chơi bời tởm có sao mà cô cứ làm quá, nó chưa đuổi cô ra khỏi nhà là may rồi đấy, nào có cái ngữ đàn bà con gái đòi bỏ chồng? Cha mẹ cô không biết dạy con à, tam tòng tứ đức để đi đâu?”

Chị Vân nghe mà điên cả tiết, phùng phùng đứng dậy xà một tràng.

-“Này nhé, mẹ không biết gì thì mẹ đừng có xía vào. Con thách lão Đãng kiếm được người vợ nào hơn con đấy? Thử hỏi trên đời có loại đàn ông nào dăm bữa nửa tháng đòi một em, rồi còn mặt dày đến mức nhờ vợ tới giải quyết hộ không?”

-“Mình ngồi xuống đi, lát về chúng ta nói chuyện sau.”

-“Chuyện trò cái con khi? Ông chơi bao nhiêu thì chơi tôi nào có cấm, nhưng tôi giữ thể diện cho ông thì ông cũng phải giữ thể diện cho tôi một tý chứ? Cứ ngày nào cũng chinh chinh trên báo như thế thì tôi chứ bố tôi cũng chịu ông luôn. Rồi còn thằng Khôi ngày ngày đi học bị người ta bàn tán, ông không biết thương con à? Khổ có phải thiếu nơi tình tứ đâu, rì sọt hầu teo đứng tên ông cũng mấy cái cơ mà, sao không dắt nhau lên đó hú hí mà cứ phải thể hiện ở nơi công cộng là dư thừa lả? Muốn ép bà đây học máu chết phải không?”

-“Thôi đi, rõ ràng là mình thuê phóng viên rình lén để hạ bệ Huệ.”

-“Tôi mà thèm làm cái trò bẩn đó à? Nói cho Đãng biết nhé, Vân này không dây thì thôi chứ đã ra tay là ba mặt một lời chứ không thèm dăm lén sau lưng vậy đâu.”

Có người tuyên bố hùng hồn làm người kia phải xuống nước trước.

-“Vậy không phải là mình à?”

-“Đầu hai thứ tóc rồi mà vẫn còn dai, cứ cho là bị chụp trộm đi thì cũng chỉ chụp được một lần hai lần chứ cả mười lần đều chụp được thế hả? Ông tưởng mình là tổng thống chắc mà sang tận châu Âu rồi vẫn có ba ba ra zi đi theo? Mỡ đấy mà húp.”

-“Này Vân xía cái gì thế hả Vân? Vân giỏi Vân nhại lại lần nữa cho Đãng nghe xem nào?”

Hai bác nóng nảy quá, không có chú Hậu thím Hà ngăn cản chắc suýt nữa lao vào choảng nhau rồi. Bác Thom cô Thẩm nghe ngựa tai liền đá đều rằng nam nhi mà để vợ nó hỗn như vậy là quá nhục. Anh Đãng bị mỗ kích đâm ra hơi nóng máu, e hèm quát nạt bác Vân vài câu.

Ba Hải chứng kiến một màn thì sôi cả máu, với cái điệu cây phang cho thẳng con trưởng vai phát rồi chửi xối xả.

-“Này thì Đào... này thì Hương... này thì Huệ... cái tính lẳng nhăng... cái tính lẳng nhăng mãi không chừa...”

-“Ba... đau con... đau mà nì... đau lắm ba...”

Có người kể cũng ngoan, ba đánh chỉ dám kêu chứ không dám tránh.

-“Đau cho chết đi... đỡ chát dất... để ra anh làm tôi quá mặt mặt, có lớn mà không có khôn. Anh đúng là ngu ngơ như một con chó đeo nơ, vàng thì vứt, mấy cái cục... út thì cung.”

Bác Đãng bị ba chỉ trích trước toàn thể gia đình thì uất ức gào ầm lên.

-“Ba hay nhì? Đã chửi chó rồi còn khuyến mại thêm cái nơ làm chi nữa? Ba định xỉ nhục giới tính của thằng này luôn đấy hả? Ba bớt can thiệp vào cuộc sống của con đi, con lớn rồi chứ có phải lên ba lên bốn đâu.”

Mẹ Mây bĩu môi, quay sang bóng gió đẩy ông xem giờ nó lớn đủ lông đủ cánh rồi có cần ông quản đâu, thương xót làm gì cho mặt công. Ba Hải tức tím mặt, tiện cái chén trong tay phi thẳng về phía con trai.

-“Anh mà còn dám dây dưa với con mấm đó thì đừng có gọi tôi là ba nữa.”

Tuy rằng chỉ sướt chút da ở trán, không đau lắm nhưng hể là đàn ông ai chả có lòng tự trọng, ba Cún lửa giận ngàn ngút đốp chát lại luôn.

-“Ba nhìn lại mình xem có thấy nhục cười không? Có gì mà ba cứ thích áp đặt tư tưởng quan điểm sống của ba lên bọn con? Xưa nay mỗi thời một khác rồi, ba cổ hủ lạc hậu nó vừa thôi.”

-“Anh... anh... biến ra khỏi nhà cho tôi.”

-“Ô sờ kê luôn, thích thì chiều, đây chỉ sợ được dăm bữa nửa tháng lại có người gọi điện kêu nhớ con nhớ cháu thôi.”

Anh Đãng nóng máu đập cửa đánh rầm một cái rồi bỏ đi, ông Hải điên tiết cầm dép tổ ong đuổi theo. Khổ nỗi già rồi tuổi cao sức yếu nên không những không đuổi được thằng mất dạy ấy mà chính mình lại bị đột quỵ.

Bác Thom cô Thẩm ở nhà với Khôi Hến Sò, số còn lại theo ông vào bệnh viện. Một người trong phòng cấp cứu mà năm người bên ngoài lo ngay ngáy. Đợi mãi mới thấy có chị y tá đi ra báo rằng tình hình xấu có gì cả nhà chuẩn bị tinh thần đi.

Mẹ Mây nghe tin liền ngất xỉu, chị Vân chị Hà bật khóc, ngay cả hai ông con trai thường ngày cứng rắn là vậy mà cũng không kiềm nổi nước mắt. Chú Hậu vội vã công mẹ chạy sang phòng khác, bác Đăng run rẩy ngồi bệt xuống góc tường gần đó. Ban nãy đại gia đình còn chửi nhau tung bừa khói lửa, giờ đây không khí đã u uất trầm mặc khó tả.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Không hài lòng với truyện, bức bối chê chửi nhưng chap nào cũng đọc, đọc xong lại nhảy vào dè bêu? Rốt cuộc các bạn muốn sao?

Đã cảnh báo trước đây là câu truyện ONGOING không có thời gian ra chap rồi còn gì? Mình cũng phải đi làm, tối về mới viết được, các bạn đã thử bao giờ đặt vào mình, viết mấy ngày trời rồi nghe những lời lẽ như thế xem cảm xúc sẽ ra sao?

Truyện Tây Thu vote và comment gấp rưỡi, 1 tuần 1 chap mà các em teen teen ấy còn chưa bao giờ xúc phạm mình cả.

Không biết đã ai đọc phần giới thiệu trước khi vào truyện chưa? Nếu ai chưa đọc thì mình lại cho rõ ràng nhé.

“Bộ này gồm tuyển tập những điều bình thường nhất trong cuộc sống, rất nhẹ và giản dị thôi, không có đao to búa lớn gì cả, chuyện gia đình, hôn nhân, phản bội, ngoại tình, quanh đi quẩn lại có ông chồng bà vợ, mấy bóng hồng xung quanh, vài việc lật vật, vài người xung quanh.

Hai vợ chồng nhà anh chị này, anh chồng không phải rau sạch nhé, cũng có lúc trái tim rung động trước cám dỗ như bao người đàn ông khác. Chị vợ thì cổ hủ lạc hậu khỏi nói luôn.

Mỗi lần nhím kẻ sẽ là một chuyện nhỏ nhất thôi, nên các nàng đừng thắc mắc vì sao chap ngắn nhé. Cái này thuộc thể loại tâm sự tán mạn gia đình xã hội, không thích hợp với những người yêu phong cách sôi động, cuồng nhiệt nồng cháy hoặc trẻ trung chưa lập gia đình.”

Bây giờ thì tất cả chúng ta cùng rõ ràng rồi phải không? VVLVA là tuyển tập những mẩu chuyện nhỏ nhất về gia đình, người với người, KHÔNG HỢP VỚI những ai yêu phong cách sôi động, gay gắt, cuồng nhiệt, thích đột phá. Và bởi vì còn có rất nhiều người muốn đọc nên mình cũng không bao giờ đổi cốt truyện hay đổi tính cách nhân vật theo ý ai khác đâu, truyện này dài hơn 100 chap nên hi vọng những ai không hợp thì dừng truyện để cả các bạn lẫn mình đều đỡ stress.

Vậy nha.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Chú Hậu nghe tin như sét đánh ngang tai, vội vàng lên tiếng.

– “Ồ hay bác này buồn cười, nhà em thì liên quan gì? Tốn kém cả ra.”

Thím Hà kéo áo chị dâu xin xỏ mà bác chẳng thèm để tâm, phân tích rất chi hùng hổ.

– “Tôi biết chú trai ngoan nhưng ba à, ba nghĩ mà xem, phòng bệnh hơn chữa bệnh phải không ạ? Thà bây giờ cứ quần chặt một tý còn hơn tới lúc chú ấy lại đổ đốn như anh trai thì hết thuốc chữa mất.”

Anh Hậu điếng cả người, thường ngày rất hiền mà giờ cũng phải lao vào tranh luận với bà chị dâu. Hai người nói qua nói lại một hồi không bên nào chịu bên nào, rốt cuộc ông Hải e hèm.

– “Anh Hậu anh ngay thẳng thì sợ quái gì chứ. Thôi không nhiều lời nữa, mua máy quay thì mua cả đôi luôn đi, đáng mấy tiền đâu mà. Cái Hà về nấu cho ba bát miến ngan với, ăn cháo suốt ngày chán lắm rồi. Các anh chị còn lại tạm thời có thể giải tán.”

Ba Hến bắt lực thử dài, thực ra ngay từ lúc ba phát điên với bác Đăng phải nhập viện anh đã biết mọi thứ không dễ dàng, đơn từ thủ tục ly hôn chắc còn lâu mới giải quyết được. Chính vì vậy anh mới đồng ý để chị Liên chuyển tới.

Không hiểu sao lòng cứ buồn man mác, nhưng rồi anh lại tự an ủi bản thân thôi thì nó là cái duyên cái số hết. Vợ mình chưa đầu vào đâu đã có thằng khác trong khi mình đàn ông trai tráng việc gì phải hèn kém quy lụy tới thế?

Bây giờ hợp lý nhất chắc là ly thân ngầm, soạn một bản cam kết hai bên có quyền qua lại với người mới và không can thiệp vào cuộc sống riêng của nhau. Trong thoả thuận sẽ ghi quyền lợi nghĩa vụ, giấy trắng mực đen rõ ràng như thế thì chẳng bên nào có thể lợi dụng sơ hở của đối phương để giành quyền nuôi con cả.

Ba Hến ra ngoài nói nhỏ với mẹ Sò, vợ xem ra khá dễ tính, chồng muốn như nào cũng đồng ý hết. Anh Hậu chở chị Hà về nhà nấu miến cho ba, còn mình tranh thủ ngồi phòng khách sửa soạn giấy tờ.

Bác Vân nói chuyện với bác sĩ xong cũng đang định về thì vừa hay thấy Hến Sò Cún lon ton vào bệnh viện nên vẫy vẫy lại.

-”Hến Sò ơi hôm nọ bác Vân thấy ngoài hàng có búp bê công chúa đẹp lắm nha, em búp bê đi được nè, chào Hello Hello được nữa nè, còn có cả nhà to cho em búp bê ở nha, cả bộ nội kiện với váy áo nữa.”

Trẻ con mà, đồ chơi có bao nhiêu rồi cũng muốn thêm nữa, thêm mãi. Hến Sò nghe mà phát thèm, luôn miệng bảo bác Vân mua về nha. Bác Vân thủ thí dạn dò tụi nhóc bao nhiêu là thứ, bác bảo phải làm y như lời bác dặn thì mới được á.

Em Sò hơi ngơ nhưng mà chị Hến đã nhớ nhớ được rồi, phần khởi ngoắc tay bác thề non hẹn biển, trước khi qua thăm ông còn vọng lại nhí nhéo.

-”Bác Vân nhớ nha bác Vân nha, bác mua cả búp bê hoàng tử cho tụi con nữa nha.”

Cún véo má bọn nhóc rồi bồng lên, mẹ Cún ngó theo hai đứa cháu cười cười gật đầu, vừa mới đứng dậy đã nghe ba Cún léo nhéo.

-”Chết rồi mình ơi em Huệ tới tìm anh, nặng nề đòi vào thăm ba nữa. Minh giải quyết hộ anh với.”

-”Gớm mình mình anh anh, Đăng ngoặt ngoặt thế hà Đăng? Ra và cho hai cái là xong mà, nhờ vả Vân làm chi?”

Bác Đăng lúng túng giải thích rằng bé Huệ búng lăm không dùng chiêu đó được đâu, với cả dù gì cũng từng một thời đắm đuối anh chẳng nở xuống tay. Bác Vân nghe cũng hơi nhẹ lòng, còn đang tưởng ông này trúng ngải hoá ra không phải, chắc lúc này lo cho ba quá nên với cô Liên có chút nóng nảy khó kiềm chế thôi.

Ly Đào Mai Huệ, chưa hết năm mà bộ sưu tập đã lăm hoa thế rồi, không biết từ giờ tới Tết lão còn thêm bông nào nữa đây. Nói chung bức thì bức nhưng nề tình quen biết bao nhiêu năm chị lại đành giúp đỡ.

Ông xã đứng quan sát từ xa, chẳng thấy đánh nhau cũng chẳng chửi bới, nhỏ nhẹ dịu dàng vậy mà chưa đầy năm phút em Huệ đã tái mặt vội vã bỏ về thì nề bà xã lăm. Lúc vợ quay lại anh thán phục dò hỏi.

-”Minh và em ấy tâm sự gì đó?”

-”À, Vân xưng là chị gái Đăng, tên Thom. Huệ hỏi ba ở phòng nào thì Vân nói ba vẫn khoẻ mạnh mà, người bệnh nằm viện là Đăng.”

-”Hà? Vân nói vậy chắc Huệ lo cho Đăng lắm đó...ơ...ừ đã...nhìn không giống lo lắng.. Vân bảo Đăng bị ung thư à mà Huệ chạy mất dép thế?”

Ba Cún tò mò thắc mắc, mẹ Cún tỉnh bơ đáp.

-”Đâu có, làm gì mà nghiêm trọng tới mức ấy hà Đăng? Chỉ là chút lậu với chút trĩ lâu năm thôi.”

Sặc.

Bác Đăng mặt nóng phừng phừng hận chỉ muốn bóp chết người trước mặt, bác Vân thần nhiên đeo kính râm rồi sang sảnh quay người.

Gớm, già rồi còn điệu.

-”Giờ mình đi đâu?”

-”Tắm bồn.”

Có người cụt lùn vọng lại, có người xia đều phía sau.

-”Ờ, bồn đất bắn bỏ mịa đi được, có cái quái gì mà Vân cứ thích chui rúc vào chỗ đấy thế?”

-”Kệ Vân.”

-”Ê, tự dung Đăng thấy buồn chán quá, Vân cho Đăng đi với.”

Ba Cún hót hải chạy theo, mẹ Cún bấu môi móc mìa bản thì đi làm gì nhưng chồng chị mặt vẫn rất dày, không những không tự ái mà ngược lại còn giật chìa khoá trong tay vợ để đi lấy xe.

-”Này này, Đấng ngồi ghế phụ đi.”

-”Vân đùa hả?”

-”Đùa cái gì mà đùa, xe của Vân thì chỉ mình Vân được lái thôi, không thích thì Đấng lấy xe Đấng mà đi.”

Cũng chẳng hiểu có vì đâu tự dưng anh lại hiền dễ sợ, hơi bất mãn tý thôi chứ vẫn nghe lời bà xã, chiếc Dodge Viper cứ thế lao vút đi trong gió. Cái bà vợ này cũng máu thật, đường thành phố mà luôn lách ghế vãi cả đạn.

-”Vân đi gì mà như ăn cướp thế hả? Chậm chậm thôi.”

Khuyên ngăn thế rồi mà ai đó chẳng nghe gì sất, ngược lại mở lời khiêu khích.

-”Cửa xe không khoá đâu, Đấng sợ thì có thể nhảy xuống bất cứ lúc nào.”

Ba Cún nghe mà điên cả tiết, ngay lập tức đạp lên chân vợ để phanh gấp rồi lời mẹ Cún ra ghế phụ còn mình giành vô lăng quay xe về phía ngoại thành. Ra tới đường cao tốc rồi có người mới bắt đầu tái mặt, chọc phải con cáo già đúng là chuyện ngu xuẩn nhất trên đời.

Hôm ấy chị bị đưa đi lòng vòng mấy tiếng đồng hồ, về tới Spa thì nôn thốc nôn tháo, thẳng chóng khốn nạn chẳng nói được câu gì từ té thì chớ, vừa giả bộ vô vô lưng vợ vừa đá đều.

-”Đã bảo rồi mà, Vân đừng có đú với Đấng làm gì.”

Chị Vân tức sôi cả máu, sẵn cái đồng hồ đốn trong bụng nên chẳng nể nang gì sất, một phát ngẩng lên phun thẳng vào mặt ông xã. Anh Đấng ngửi mùi chua chua tanh tanh thì ruột gan còn cào khó chịu không nhịn được, rớt cuộc hai vợ chồng thì nhau mửa lên mửa xuống.

-”TÔM. Vân chơi lầy vừa thôi chứ, tôm lợm quá luôn, Đấng sợ từ giờ tới tới Đấng chẳng nuốt nổi cái gì nữa đâu.”

Có người cố nín cười xoa đầu người kia.

-”Ngoan, đừng giận. Tôi về Vân chung mắm tép cho mà ăn.”

-”Thật á?”

-”Trẻ con đâu mà đùa?”

Anh Đấng mắt sáng hơn sao, mắm tép này không phải cái hộp đỏ đỏ ngoài hàng hay dùng để chưng thịt đâu mà làm từ một loại cá rất đặc biệt chỉ ở Đại Cường quê nội chị Vân mới có, màu nâu đậm thơm phưng phức, chỉ cần đun một ít rồi hái mấy quả sung chấm thì tuyệt vời, chuẩn com mẹ nấu luôn ấy.

Tết nào chị cũng ù vài chum, ai xin cũng cho nhưng riêng ba Cún thì chục năm rồi cấm không được động tới.

-”Sao hôm nay Vân dễ tính thế hả Vân? Từ giờ cho ăn vĩnh viễn luôn nhá đừng ken bon bôn xin nữa nhá tội nghiệp Đấng.”

Vợ nghe chồng nhí nhèo mà buồn cả cười, chồng thấy vợ cười cũng nhe nhe nhón nhón theo. Lâu lắm rồi Đấng đại ca mới phát hiện ra rằng, cô bạn thanh mai trúc mã của mình sau bao nhiêu năm rồi mà vẫn điệu chảy cả mỡ.

Và chắc là dành rất nhiều thời gian tắm bồn với đi spa, da dẻ mịn căng thế kia ai mà biết có con trai lớn tướng rồi cơ chứ? Chắc từ giờ anh cũng phải chịu khó giữ gìn nhan sắc chứ không ra đường họ chê thua bạn kém bè thì nhục lắm.

Lại kể chuyện chị Liên từ lúc nhận được điện thoại của anh Hậu thông báo tình hình thì như phát rò luôn, bát đĩa đồ đạc bay tứ tung, Bi sợ lắm mà vẫn lấy hết can đảm chạy ra hỏi han mẹ.

-”Mẹ Liên ơi mẹ làm sao đấy? Ai làm mẹ buồn thế?”

Chị ôm con vào lòng, nghẹn ngào nước nớc.

-”Là ba Hậu đó Bi à, ba Hậu đối xử quá bất công với mẹ, mẹ giận ba lắm.”

-”Mẹ giận ba á? Thế mẹ có yêu ba không mẹ?”

Có yêu ba Hậu không à?

Chắc đó là câu hỏi thừa nhất trên đời. Yêu. Tất nhiên là yêu lắm chứ.

Nhớ ngày nhập học năm đó ở C2, anh đứng ngay trước chị. Người ta rất cao, hơi gầy nhưng được cái mặt đẹp trai thư sinh làm sáng cả hội trường, mấy bạn nữ khối D thỉnh thoảng cũng len lén quay sang nhìn.

Ấn tượng ban đầu của anh với chị không được tốt cho lắm, mẹ Bi có thể linh cảm được. Chị phải bỏ ra rất nhiều tâm huyết mới lay chuyển được lòng chàng, con gái mà, không nhất thiết phải tỏ tình trước làm gì, chỉ cần những hành động nhỏ nhặt hỏi han quan tâm thường xuyên, mưa dầm thấm lâu thì kiểu gì các ông ấy chẳng siêu lòng.

Nhất là trong môi trường Bách Khoa nữa chứ, ít nữ ít đối thủ cạnh tranh.

Tiếc rằng cuộc đời lắm sự khó lường, sự xuất hiện của ba bé Bi đã làm mọi thứ đảo lộn. Chị không thương anh Bảo, nhưng những thứ anh đem tới cho chị nó mới lạ, nó đẹp dễ lắm.

Đời chị từ khi sinh ra đã khi nào được dùng váy túi hàng hiệu?

Đã bao giờ được vào nhà hàng sang trọng như thế?

Rồi cả cái du thuyền trắng lệ giữa vùng biển xanh rì thơ mộng, có nằm mơ chị cũng không dám nghĩ tới.

Hồi đó còn nhỏ quá nên bông bột, lỡ trao thân cho người mình chẳng yêu. Sáng thứ hai về trường đi học gặp anh Hậu thấy túi hồ vô cùng, giữa giờ ra B6 uống nước đậu mà còn không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Rồi lại một quyết định sai lầm nữa, bỏ ra nước ngoài cưới đại gia. Sau này hối cũng không kịp nữa rồi, khoảng thời gian đó chị rất hay chảy nước mắt, có đợt khóc nhiều tới khản cả tiếng.

Nhớ anh.

Thực sự rất nhớ.

Ngày chị trở về, nắng vàng ruộm cả một góc trời. Từ lâu ghe tin giờ anh thành đạt, có vợ đẹp con xinh, tim đã thấy nhói. Mà tới lúc đứng từ xa chứng kiến gia đình họ riu rít bên nhau còn đau gấp trăm gấp vạn.

Cớ sao cuộc đời phũ phàng?

Bao năm tháng anh nghèo khổ có chị đồng hành, nhưng lúc anh công thành danh toại lại là người phụ nữ khác cùng sánh đôi. Cảm xúc khi ấy nó xót xa lắm, giống như người phụ nữ đó cướp đi mọi thứ thuộc về chị.

Thực sự không thể hiểu tự trọng đàn bà để đi đâu mà cô ta có thể chấp nhận lấy một người đàn ông không yêu mình?

Chị yêu anh Hậu, anh cũng yêu chị. Vị trí đó, hạnh phúc đó ngay từ đầu lẽ ra phải là của chị. Một mối, chán nản và buồn tẻ, chị dỗ Bi đi học bài còn mình thì gọi điện cho mẹ kể lể tâm sự.

Bà Khúc nghe xong liền khuyên nhủ.

- "Hoàn cảnh con bây giờ chắc kiếm được trai tân hơi khó, nhưng mà u nói thật lòng con mà xen vào gia đình nhà người ta lúc này là con không đứng đâu."

- "Không phải đâu u, cái Hà nó ngoại tình với thầy giáo cũ mà, quên mất con chưa kể, con đó giả tạo lắm u à."

Bà ngoại Bi nghĩ mà thương anh Hậu vô cùng, đau lòng cảm thán.

- "Ôi chao ôi đàn bà mà lằng lằng thế hả con?"

- "Dạ vâng ạ, nhưng giờ vương ba anh Hậu rồi một lô lốc các việc con không biết tính sao đây? Cả anh Hậu và con cùng khổ."

- "Ừ tội tại bay, mà ly thân là được rồi còn gì. Con tưởng dọn về ở với nhau mà sướng à, dăm bữa nửa tháng chả chán chết đi được ấy chứ. Tội u và thầy con thỉnh thoảng còn cãi nhau mà. Không việc gì phải vội, có phải ai cũng có cơ hội được trở lại tuổi thanh xuân, được yêu được tán thêm một lần nữa đâu. Đàn ông hay cả thèm chóng chán lắm con đừng có chưa gì đã sấn lấy họ, nên biết làm mới mình, phải nhừ phải mềm, cứ hẹn hò hai ba chục buổi cái đã."

Càng nghe mẹ phân tích chị càng thấy thấu đáo. Cũng đúng, anh Hậu già rồi chứ có phải choai choai đâu mà thôi thúc tò mò về chuyện ấy, có khi từ từ khơi gợi lại từng chút một, cái cảm xúc lần đầu tiên nắm tay, trao nhau nụ hôn ngọt ngào rồi dần dần từng bước tiến tới cái giây phút thăng hoa kia lại hay hơn.

Chị cảm ơn mẹ rồi rít, vừa mới cúp máy thì nhận được tin nhắn.

"Bỏ thằng Hậu, bù lại Lavender Spa sẽ nhượng tên cho em."

Số lạ nên chị Liên cũng chẳng biết ai cả, nhưng Lavender Spa thì biết, là cái Spa chị hay tới, chuyên nhập hương liệu từ Pháp về, to đẹp hoành tráng lắm.

Chả lẽ đại gia nào đó thương thâm chị nên mới chi thoáng như vậy?

“Em yêu suy nghĩ kỹ càng rồi hãy quyết định nhé, anh không đùa đâu.”

Lại một tin nhắn nữa, chị đoán trúng phóc mà. Công nhận nhiều khi đẹp quá cũng khổ, gái một con rồi mà các anh cũng không tha cho thế này.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Lâu lâu có người chết đứ đừ vì mình thấy hay ho ra phết, tuy nhiên vui vui chút thôi chứ ham hố gì mấy cái viên vòng hãm huyền đây?

Có phải ngu dại gì đâu mà cả hai lần có thể dẫm lên cùng một vết xe đổ? Đại gia chẳng? Đại gia mà to à?

Đại gia, lắm tiền thì cũng lắm tình, lắm tình suy ra lắm tật.

Yêu đương chơi bởi toán loạn thử hỏi mấy ai thật lòng? Hotgirl trẻ trẻ ngoài kia còn được có được chục tháng, không biết đầu ba như chị các anh ấy vòn trong mấy tuần đây?

Phụ nữ đến tuổi rồi không còn mơ tưởng viên vòng nữa, nhiều tiền tất nhiên tốt, nhưng đêm đêm cô đơn trần trọc trên đồng tiền liệu có sướng không? Cộng thêm làm ăn lớn không cẩn thận thì dễ phá sản, cứ xem cái gương ba bé Bi đó, chị mà không nhanh chân li dị chắc cả đời ôm nợ cùng lão mất.

Thôi, chi bằng lấy cái người có chức tước ổn định, biết thương con thương cái, có trách nhiệm với gia đình và quan trọng nhất chính là người khiến cho trái tim mình thổn thức, như vậy chẳng phải tốt hơn gấp trăm gấp vạn lần hay sao?

Spa với chả sờ beo, về với nhau rồi chả nhẽ anh Hậu lại không đầu tư cho vợ một chút? Còn bao nhiêu đất đai chung với bác Đăng đó lo gì thiệt? Nói chung sống trên đời không nên nhìn những thứ màu mỡ hoa hoè hoa sỏi trước mắt mà quên đi cái lợi ích lâu dài.

Đúng là chị cần kinh tế.

Nhưng cũng cần một người bạn đồng hành tới khi đầu bạc răng long.

Cho nên Liên giờ không tham chức người tình đại gia nữa đâu, chỉ cần đơn giản làm phu nhân giám đốc là được rồi.

Nghĩ ngợi một hồi mẹ Bi lịch sự nhắn trả lời.

“Cảm ơn anh đã quan tâm nhưng em yêu anh Hậu. Những thứ vật chất đối với em chẳng quan trọng. Mong từ lần sau anh đừng làm phiền em nữa.”

Cũng nhận ra bản thân hơi làm màu nhưng kệ đi, đàn ông ai chả thích phụ nữ sống ngay thẳng không toan tính. Ở một góc phòng nào đó, ba Hén nhận được tin nhắn thì ngay lập tức tháo sim rác rồi bẻ đôi.

Dạo gần đây có kẻ xấu cứ suốt ngày gửi email và tin nhắn nặc danh bôi xấu chị Liên là con hồ ly hãm danh lợi. Thiết nghĩ không có lửa cũng chẳng có khói, mấy ngày ba nguy kịch đầu óc rồi bởi quá chưa giải quyết được, hôm nay rảnh rồi hơn chẳng hiểu sao lại muốn thử người yêu cũ một chút.

Thái độ của mẹ Bi khiến ba Hén rất hối hận về hành động tiểu nhân của mình, chắc chị bị lừa nào ghét nên nó chơi đều rồi. Cũng có chút cảm động, dù sao ít nhất trên thế gian này vẫn luôn có một người phụ nữ mãi yêu anh, trong mọi hoàn cảnh cũng nguyện cùng anh đồng tâm cộng khổ chia sẻ khó khăn ngọt bùi.

Mặc dù ba Hén và mẹ Sò lấy nhau không phải xuất phát điểm từ tình yêu nhưng việc chị với thầy Thanh cũng ảnh hưởng không nhỏ tới tâm lý anh.

Hết lòng vì vợ vì con lại bị chơi vố đau như vậy thử hỏi ai mà không ức? Nhưng thôi cái gì qua rồi thì qua, chỉ là nghĩ tới tội nhỏ lại hơi buồn buồn.

“Anh thương con, mới bé xíu mà gia đình đã tan vỡ, không biết con có giận anh không?”

Có người dùng số thật nhắn tin tâm sự, người kia dịu dàng an ủi.

“Không đâu anh, anh là người ba tuyệt vời nhất rồi, người đáng bị giận là cái kẻ trơ trên đi ăn vụng kia kìa.”

“Dù sao cũng là mẹ bọn nhỏ, về sau nếu có sống chung em đừng nhắc chuyện không hay này trước mặt chúng.”

“Dạ, anh yên tâm. Mà anh suy nghĩ tích cực lên, Hén Sò có hai mẹ chẳng phải tốt hơn hay sao? Em nói thật em thích con gái mà, nhiều lúc nhìn tội nhóc

đáng yêu cũng chết đi được ấy, em thương con như con ruột.”

Anh Hậu nghe mà ấm lòng lắm, anh cũng sẽ cố gắng thương yêu Bi hết lòng. Họ nhấn tin vài ba câu rồi chốt lịch chủ nhật tuần tới sẽ là buổi hẹn hò đầu tiên của hai người.

Vì vợ là vợ anh, viết bởi nhím, chỉ chịu trách nhiệm nội dung trên wattpad và wordpress nhà nhím, hi vọng các bạn thông cảm cho đoạn chèn.

...

Ngày ông Hải ra viện cũng là ngày hai chiếc máy quay chính thức được lắp ở nhà hai thằng con trai, bất kể khi nào đi công tác đều phải có giấy xác nhận từ công ty.

Nghĩ mà cũng buồn cười, công nhận trên đời chuyện kỳ lạ gì cũng có thể xảy ra được.

Tuy rằng hai anh đã thề không bao giờ giờ trò mèo với cái camera nhưng ba Hải đâu phải con nít, biết thừa chúng nó mà muốn chơi thì có cấm đằng trời. Tuy nhiên thôi thì được tới đâu hay tới đấy, chơi lúc nào thì chơi cứ tối về nhà với con dâu và cháu ông là ông mừng rồi.

Lửa gần rom lâu ngày cũng bén, ngày xưa ông yêu em gái bà Mây như thế mà lấy vợ hai ba năm lại đâu vào đấy ngay, hi vọng các con ông cũng như vậy.

Có thể chứng bức xúc ông lắm lắm, nhưng ông thương con nên mới vậy. Không nói đâu xa nói luôn ông Tư bạn ông kia, một vợ mấy bồ rong chơi suốt ngày, tới khi già bị bệnh bỏ sợ chạy mất dép, vợ thì hận nên cũng chẳng chăm, long đong lận đận đến là khổ.

Ba nghiêm đảng ba thì con lách luật đảng con. Nhà anh Hậu chị Hà mọi chuyện được giải quyết vô cùng êm thấm, trên danh nghĩa vẫn vợ vợ chồng chồng nhưng sự thực chỉ là những người bạn tốt không hơn không kém.

Ba Hến đã cảm lại thề lương của mình, quần áo không để bà xã giặt mà cứ mấy ngày anh đem ra tiệm một lần. Chị từ giờ cũng không phải chuẩn bị phần cơm trưa cho người ta nữa, chỉ có điều vì các con nên bữa tối và bữa sáng họ vẫn ngồi chung bàn.

Anh Hậu là người sòng phẳng, hàng tháng ngoài chuyển tiền vào tài khoản vợ để cùng tích góp cho tương lai bọn trẻ thì ăn bữa nào anh cũng rạch ròi thanh toán bữa đấy. Kể cả xà phòng khăn mặt kem đánh răng hay bất kể đồ gì, khoản chi tiêu gì trong nhà cũng chia bốn, anh trả ba phần của Hậu Hến Sò, chị Hà trả phần chị Hà.

Bà vợ hờ góp ý rằng lương chị đủ không nhất thiết phải phức tạp như vậy nhưng ông chồng hờ kiên quyết không tán thành. Anh bảo nếu muốn đơn giản thì đàn ông như anh mới là người nên đứng ra chi tất, tất nhiên chị Hà không chịu, tranh luận mãi chẳng ra đầu vào đầu rốt cuộc họ đành giữ nguyên tỷ lệ ba một như cũ.

Vấn đề xung hô tạm thời chưa giải quyết được, căn bản đôi bên cùng chung suy nghĩ không cần quá gượng ép làm gì kéo về bên nội lại nhờ lời làm ba sinh nghi.

Chuyện ngủ nghỉ cũng phức tạp, phòng khách hay phòng con đều không hợp lý, bàn bạc một hồi cuối cùng đôi bạn già thống nhất vẫn dùng chung phòng cũ, chỉ khác là bạn Hà trải đệm xuống đất.

Chẳng phải bạn Hậu chèn ép gì đâu, lý do tại bạn Hà cổ hủ không thích nằm trên chồng thôi. Cả tháng nay rồi mẹ Sò rất hay nhận được tin nhắn quan tâm của thầy giáo cũ, mấy hôm ba Hải ôm chị bận bịu quá thành ra bây giờ chị mới có thời gian đọc và trả lời từng tin một.

Công nhận thầy có khiếu hài hước, đêm hôm khuya khoát mà thi thoảng kể nhiều chuyện khiến học trò phải bả m bụng nhin cười. Cố gắng giữ ý giữ tứ là vậy rồi mà vẫn làm phiền anh chồng hờ nào đó.

Điện đóm bỗng dung sáng choang.

Có người bức bức nhưng rồi thấy vợ ngờ ngác ngờ ngàng thì e hèm chữa thẹn.

-”Không có gì...nhấn tin trong bóng tối như thế hại mắt mình ạ...”

-”Dạ, em cảm ơn mình.”

Mặc dù chăn ấm đệm êm thơm tho gấp mấy lần cái nhà trọ hủi kia nhưng đột nhiên anh thấy bức bối ngột ngạt ghê gớm, buồn buồn chán chán liền dịch sát ra mép giường hỏi han.

-”Mình nằm dưới đất như thế có lạnh không?”

Mẹ Sò sạc điện thoại rồi quay sang trò chuyện với ba Hến.

-”Bên dưới có đệm, bên trên có chăn rồi mà mình, ảm lắm ạ.”

-”Ừ...mình này...anh và Liên sắp hẹn hò...chỉ muốn hỏi xem mình có ổn không thôi?”

-”Sao mình lại hỏi vậy?”

-”Thì là...nếu bây giờ mình thông báo mình chuẩn bị tiến tới với thầy Thanh chắc chắn anh sẽ không thoải mái lắm...ý anh là...ai chả ích kỷ...”

Anh không nói hết nhưng đủ để chị hiểu. Đúng vậy, đàn ông thường ít nhiều có tính chiếm hữu, mặc dù không yêu nhưng khi vợ thuộc về người khác họ vẫn thấy khó chịu.

-”Nếu em nói em không ổn thì mình tính sao?”

-”Anh xem cái phim Mỹ chiếu lúc chín giờ ấy, thấy các cặp đôi trong đó tuân thủ theo luật rất hay, rằng chia tay xong để tôn trọng và không gây tổn thương cho đối phương thì họ thường độc thân một khoảng thời gian nhất định trước khi có người mới. Nếu mình buồn thì trong vòng sáu tháng cho đến một năm nữa anh cũng sẽ làm như vậy, không bắt đầu một mối quan hệ nào cả.”

Tính ra ba Hến cũng khá quân tử đấy chứ, xong xuôi rồi mà vẫn còn lo cho cảm xúc của chị. Tuy nhiên một khi tim anh đã hướng về người ta thì sáu tháng, một năm hay ngay ngày mai thì cũng chẳng có gì khác nhau cả. Mẹ Sò thờ dài, chậm rãi nói.

-”Em không sao cả, mình vui vẻ là được.”

-”Ừ, cảm ơn mình. Anh cũng mong mình được hạnh phúc, nhưng khi nào mình và thầy Thanh ấy ấy ý...thì mình báo trước với anh một câu được không?”

Anh Hậu dặn dò, chị Hà chán chẳng muốn giải thích nên chỉ gật đầu đồng ý cho xong. Được một lúc thì anh thiêm thiếp ngủ mất, chị nằm bên dưới lặng lẽ nhìn bóng lưng chồng, trong lòng ngọt ngào khó tả.

Cứ nghĩ bản thân mạnh mẽ lắm, mấy ngày xa anh mới biết mọi thứ thật sự rất kinh khủng. Khi bạn yêu thương người nào đó quá nhiều, đột nhiên cuộc sống không có sự xuất hiện của họ sẽ thấy mất mát vô cùng.

Từ lúc anh về nhà căn nhà như có luồng khí mới, tim gan chị cũng nhảy múa tung tăng theo. Nếu chị không đề nghị ly hôn trước thì sẽ sao nhỉ? Liệu có phải bây giờ họ đang ôm nhau ngủ không? Chị rất nhớ cái cảm giác được chồng gói gọn trong lòng, vòng tay của anh, ấm áp rộng lớn lắm.

Nhưng liệu chị có thể không đau không giận khi anh quan tâm chăm sóc chị Liên không?

Không, chẳng thể nào.

Nếu không dứt điểm thì cả cuộc đời còn lại của chị sẽ lòng vòng luẩn quẩn như vậy mà thôi.

Nghĩ thấy bác Vân nói rất đúng, chị còn trẻ, còn có cả tương lai ở phía trước. Như thế này có lẽ là hợp lý nhất, tạm thời không thấy trống vắng vì phải xa anh, rồi biết đâu một ngày đẹp trời nào đó, chị tìm được người thật lòng thương chị, chị cũng yêu người ta, như vậy chẳng phải rất tốt hay sao?

Lâu lâu mẹ Sò mới có một đêm ngon giấc tới vậy, sáng sớm dậy nấu nướng mà tâm trạng cũng phấn khởi theo. Ba Hến khen com dẻo canh ngọt làm vợ mát cả lòng cả dạ, trước khi tới công ty anh cũng không quên thơm các con chùn chụt.

Bọn trẻ chẳng hiểu sao mặt không tươi như mọi khi, em Sò phụng phịu bảo ba thơm cả mẹ nữa đi, ba mẹ bối rối chưa biết xử lý ra sao thì chị Hến đã ngừng nguây.

-”A, Hến phát hiện ra là ba Hậu không yêu mẹ Hà nha.”

Gi vậy?

Vợ chồng Hậu Hà tròn mắt tưởng con gái nhà ai chứ không phải nhà mình ấy, may sao có ông chồng nhanh trí.

-”Người lớn thì không thơm nhau Hến à.”

-”Ừ phải đâu, anh Khôi thơm chị Thu nè, bác Đăng thơm bác Vân nè, hình như là ba Hậu ghét mẹ Hà ấy. Mẹ Hà là mẹ Hến mà ba, sao ba lại ghét mẹ? Mẹ Hà xinh đẹp dễ thương như cô tiên vậy á, Hến yêu mẹ chết đi được đây này, ngày nào Hến cũng thơm mẹ ý. Ba ôm mẹ rồi thơm mẹ đi thì Hến tin ba không ghét mẹ.”

Hến ra sức ép buộc, Sò cũng hết mực đồng tình ủng hộ nha. Hai em mặt xị như cái bị rách, ánh mắt long lanh to tròn nhìn ba mẹ mong chờ. Anh Hậu thấy con cưng quá chẳng cưỡng nổi đành kéo bà xã vào lòng rồi nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán chị.

Chỉ có vậy thôi mà hai người đều nóng bừng hết cả mặt, run rẩy cứ như trẻ con mới lên lớp một vậy đó. Vợ ngượng ngùng chạy vào lau bếp, chồng tới phòng làm việc rồi tìm vân cứ đập thình thịch không tài nào mà kiểm soát nổi, trong khi đó tụi trẻ hí ha hí hửng thì thật với nhau sắp có búp bê công chúa rồi nha, sướng thế chứ nì.

Ngày anh Hậu hẹn hò với chị Liên cũng cho bé Bi đi cùng, anh bé Bi còn chị lẻo đẻo bên cạnh hai ba con, ai ai nhìn họ cũng suýt xoa à.

Kể cả trước đây lấy chồng đại gia cũng nào có cái cảm giác được cả xã hội ngưỡng mộ như thế này, cũng tại anh Bảo đã xấu lại còn vầu. Tâm trạng chị Liên đâm ra rất là tốt, chỉ có anh Hậu hơi bức bối, dặn đi dặn lại bao nhiêu lần già rồi thì ăn nói cho nó từ tốn chừng mực một tý mà cứ hể tới cửa hàng nào mà không vừa lòng với nhân viên một chút là mẹ Bi lại quát tháo inh ỏi khiến anh muối cả mặt.

Thiết nghĩ nếu đi với chị Hà chắc chẳng bao giờ phải rơi vào cái cảnh dở khóc dở cười như vậy.

Cả buổi sáng Bi và mẹ được ba đưa đi mua sắm hết chỗ này tới chỗ khác thích gì là thích, thế nào mà trưa đến vừa hay rẽ vào quán súp bào ngư mới mở thì lại gặp ngay ba mẹ con Hà Hên Sò.

Chị Liên định rủ người yêu đi nơi khác mà khổ cái tính anh Hậu cứ thấy hai con nhóc đó là mừng như bắt được vàng ấy, ba con nhà chúng nó quẩn quít tí mù không thể nào mà tách ra được, cái bàn ăn có hai cái ghế cạnh ba Hậu thì hai đứa cũng tranh luôn mất.

-”Hôm nay mẹ Hà cho Hên Sò đi chơi cầu trượt với đu quay nha. Bà Hậu xong việc rồi nên ra đây tìm Sò với chị Hên à? Sao sáng chủ nhật ba cũng phải đi làm ă? Lớp con chỉ học từ thứ hai tới thứ sáu thôi nha, lớp ba Hậu vất vả quá ă.”

Sò đâu có biết là gặp gỡ tình cờ đâu, ngây thơ rúc đầu vào lòng ba nũng nịu. Hên bên trái vòng tay qua ôm ba giọng ngọt xơn xớt.

-”Lúc này bác Vân rủ mẹ Hà với Hên Sò chiều qua nhà bác Vân chơi rồi bác Vân với bác Thanh sẽ kể chuyện cổ tích cho tụi con ă.”

Anh Hậu nghe mà ngứa cả tai, thù thì bảo Hên Sò chiều nay ở nhà với ba đừng đi đâu cả. Mẹ Bi tức tưởng tăng xông, rõ ràng lúc này còn quyết hai rười chiều cùng đi xem phim vậy mà giờ anh thay đổi kế hoạch nhanh như chong chóng, cũng chẳng thèm hỏi qua xem ý kiến chị như nào.

Bực bội quá nên có người phải ghé qua nhà vệ sinh xả nước lên mặt cho hạ hỏa, run rùi kiểu gì lúc ra lại gặp ngay người quen.

Cô Diệp chứ ă?

Nghe anh Hậu kể nhiều rồi, mấy lần qua công ty cũng gặp, xem chừng vẫn còn hận mẹ Sò ghê gớm lắm, ánh mắt như giấu dao găm thế kia có chết không cơ chứ?

Cũng phải, đang từ chức thư ký giám đốc giờ phải đi làm bồi bàn lương tháng ba cọc ba đồng ăi mà chẳng ưc? Nhưng không thể thì biết làm sao, bằng cấp chẳng có việc đâu dễ xin?

-”Chị nghe qua chuyện của em rồi, thương em quá gặp đúng phải loại giả tạo khôn nặn.”

Cô Diệp trước cũng ghét chị Liên lắm, tại suốt ngày quẩn lầy anh Hậu ý, không hiểu sao hôm nay cứ như gặp được người cùng hội cùng thuyền, rom róm nước mắt tỷ tê tâm sự.

Chị Liên xoa đầu cô nhỏ nhẹ bảo.

-”Nín đi, bây giờ quyền lực trong tay em mà.”

Mẹ Bi nói rồi hất hàm về phía nồi súp đang sôi. Cô Diệp vừa nhìn đã hiểu ra vấn đề, ngay lập tức vui vẻ trở lại.

-”Theo chị thì như nào? Nước rửa chân của tôi hay múc hần nước trong toa lét?”

Có người phì cười, vói tờ giấy ăn và chiếc bút cạnh đó ghi lên mấy chữ.

-”Ngoài hiệu thuốc bán loại này đây, em chạy ra mua một liều rồi bỏ vào bát của nó, cũng không đắt lắm đâu.”

-”Nhưng chị phải nói rõ là thuốc gì chứ? Nhỡ may chết người thì sao? Tôi chưa muốn đi tù đâu.”

Nàng thư ký cũ lo lắng hỏi han, nàng người yêu cũ trầm ngâm giải thích.

-”Yên tâm, cái này người bình thường dùng không ảnh hưởng lắm nhưng với những đứa từng bị xuất huyết dạ dày thì chết dở sống dở đấy.”

-”Nó bị dạ dày ă? Con Hà ấy?”

Chị Liên gật đầu, cô Diệp mắt sáng như sao, cảm ơn ân nhân rồi vội vã lao như bay ra hiệu thuốc, vui vẻ tới nỗi trên đường đi cười hoài không khép được miệng.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Số cô Diệp đúng là nhọ như chó, được hôm cần thì cả hai hiệu thuốc gần quán đều đóng cửa. Trộm nghĩ súp sấp nấu xong rồi không ra tay nhanh chắc

chẳng kịp, bởi cơ hội có một không hai, nên cô lại đành phải quay về.

Còn đang tính vào mức tỷ nước trong bồn cầu thì vừa hay vấp phải thùng Đạ, góm cái giọng rõ phòn lòn.

-”Ồi dào, táo với chả bón, nhẹ hết cả bụng.”

-”Rặn được rồi đấy à?”

Chị Diệp hỏi thăm, bé Đạ toe toét chia sẻ.

-”Ừì giờì, đợi đấy mà rặn, phải có thuốc đó. Công nhận cái loại này nhuận, dùng chút xíu thôi mà cứ ào ào cả ra ý chị ạ.”

Nghe nó trình bày tự dung cô mừng hóm, quay sang hỏi nhỏ.

-”Này, còn không? Chị xin một ít.”

-”Ồi dào bà chị làm gì phải thẹn, đây, cho cả gói luôn này. Nhưng nhớ uống một phần năm thôi đấy nhé kéo lại té tổng.”

-”Rồi, biết rồi, đi làm việc của mày đi.”

-”Dạ.”

Chú Đạ trở lại bếp băm thịt, cô Diệp đợi anh Long nấu súp cũng nhanh nhẹn mức súp cho khách, ngó ngang ngó dọc không thấy ai để ý liền lén lút giờ trò xấu. Xong đầu đấy cô đích thân mang ra phục vụ sếp ông sếp bà.

Anh Hậu nhận ra nhân viên cũ nên hỏi han vài ba câu giữ lịch sự. Cô Diệp cảm động lắm nhưng nhìn cái mặt mụ Hà thấy mắt cả vui nên chỉ dạ vâng qua loa rồi mau chóng đi sang bàn khác dọn dẹp. Đúng lúc mọi người chuẩn bị ăn thì chị Liên có điện thoại, Hén Sò thêm ời là thêm mà ba dặn phải đợi cô Liên nên hai bé đánh ngồi ngoan ngoãn khoanh tay lên bàn.

Cô Liên nói chuyện với ai mà lâu thế không biết?

Hén sốt hết cả ruột á, rảnh rồi quá đâm ra ngó qua ngó lại từng bát súp một. Ngon kinh khủng nha, mỗi bát có hai em bào ngư, một em to với một em bé xúu à, phải nhìn kỹ lắm mới thấy.

Nhưng mà sao bát của mẹ Hà có mỗi một em to thôi nhĩ?

Hén đâu có biết cô Diệp làm thế để đánh dấu cho dễ nhớ đâu, chỉ thấy âm ức ghê gớm à, nhóc con bấu môi rồi chạy qua chỗ em gái thù thì nho nhỏ. Sò nghe lời chị gọi anh Bi quay lại nói chuyện với mình, Hén tranh thủ cơ hội đổi bát của mẹ Hà với bát của cô Liên.

Rất là nhanh á.

Em Bi còn chẳng biết gì luôn, các nàng nhìn nhau cười tít cả mắt, bây giờ thì mẹ Hà được ăn hai con bào ngư rồi nha.

Vợ chồng Hậu Hà nhìn hai đứa con gái mà xấu hổ thay, trẻ con giờ lấu cả ghê gớm, chẳng hiểu ai dạy tụi nhóc mấy cái trò khôn vặt này nữa? Tuy nhiên vì mẹ Bi vào rồi nên anh chị người nháy mắt kẻ khề gặt đầu, thống nhất lát về nhà xử sau.

-”Ồ mấy ba con sao không ăn đi, đợi em làm gì?”

Mẹ Bi vô tâm quá, mẹ Sò ở đây mà cứ đơn đơn đả đả chẳng giữ ý giữ từ gì cả. Ba Hén lắc đầu thở dài bảo cả nhà ăn đi không nguội.

Súp nấu rất vừa miệng, bọn trẻ tòm tèm ngon lành. Chị Liên thì vừa ăn vừa len lén nhìn trộm chị Hà, công nhận kiểu cách dễ sợ, đến ăn cũng không gây ra một tiếng động nào, sống giả tạo như thế mà không thấy mệt mỏi à?

Không sao cả, để xem em ấy thanh cao quý phái được tới bao giờ?

Cái loại đàn bà trọng sĩ diện chị chả thừa hiểu, nếu có đau chặc cũng cố nhịn xin phép đứng dậy chứ nhất định không nhăn nhó kêu gào đâu, sợ mất mặt mà. Thôi em nhọc thì em cứ về trước cũng được, để chị và anh Hậu đưa lũ nhóc đi chơi.

Mẹ Bi nhòm hoài ngó mãi mà chẳng thấy đối phương có biểu hiện gì khó chịu cả, ngược lại chính bản thân mình thấy bụng râm ran đau mới lạ chứ. Rồi nhục nhã hơn nữa, có những cái nó diễn ra ngoài tầm kiểm soát của chị.

Cứ tưởng mọi chuyện sẽ cứ thế đi vào quên lãng, ai ngờ em Sò tai thánh, ra điều nghe nghe ngóng ngóng, mũi khinh khịt hít hít rồi ngay lập tức mặt xị như cái bị, bàn tay nhỏ xíu vừa phẩy qua phẩy lại vừa ngày thơ thắc mắc.

-”Ai đánh rắm thế ạ? Ai đánh rắm mà bùm bùm thúi quá à...bùm bùm bùm...xì xì xì...thúi hoắc luôn ý...”

Chị Liên đỏ bừng cả mặt, vội vã chữa ngượng.

-”Hén đây, Hén ăn cái gì mà xì hơi khiếp quá.”

Hén nghe mà giật nảy mình, nàng bị oan tức ghê gớm luôn, mếu máo níu ống tay áo ba thanh minh.

-”Không, không phải Hén đâu, Hén thề luôn đó. Rắm của Hén khác mà, nhỏ nhỏ dễ thương lắm chứ không to đùng đoàng như thế đâu.”

Ba Hậu xoa đầu con gái, mẹ Hà dỗ dành thôi ăn đi mẹ yêu nhưng nàng vẫn nức nở chẳng nguôi ngoai.

-”Hén mà ónh rắm thật thì ba Hậu phải thấy thôi chứ, ba Hậu ngồi cạnh Hén mà. Người Hén cực kỳ sạch sẽ thơm tho nha, không tin ba ngửi đi ba...”

Em Bi thấy chị Hén khóc lóc thương quá mà còn bặm nhai bảo ngư, mãi tới lúc nuốt xuống rồi mới chậm rãi quay sang hỏi mẹ.

-”Không phải chị Hén đâu, là mẹ Liên mà. Cục rắm của mẹ mà mẹ cũng không nhận ra á?”

Có người bị con trai bóc phốt giận tím cả mặt, anh Hậu chị Hà nhìn nhau cố nén cười. Món chính bắt đầu được dọn ra, Hén húp nốt bát súp rồi tò vò về hiểu biết kẻ lè.

-”Cô Liên ơi cô Liên, là do khí hôi thối tích tụ trong ruột già của cô bị đẩy qua hậu môn á, thường sẽ tạo thành một tiếng động nha. Anh Khôi con dạy thế đây.”

Cô Liên điên điên bực bực mà cũng chẳng làm gì được, bụng dạ cứ nhộn nhạo ị ạch tới khô, cả bữa ăn chưa đầy một tiếng mà phải thăm cái nhà vệ sinh tới hai lần.

Thói đời là vậy đó, tốt nhất sống ngay thẳng đừng bày kế hại ai làm gì, bởi cẩn thận có ngày gây ông đập lưng ông lại không biết giấu mặt vào đâu cho hết nhục.

Về phần Hén Sò thì đêm ấy cả ba Hậu với mẹ Hà cùng vào kể chuyện cổ tích cho các em nha, sau đó ba Hậu nghiêm giọng dạy dỗ.

-”Sao hôm nay hai đứa lại bàn nhau đổi bát? Không được làm thế nữa nhớ chưa, hành động đó là xấu, ích kỷ.”

Đứa bé sợ sệt nên khai ngay rằng do chị gái xúi, đứa lớn lăm lét nhìn ba mẹ rồi phụng phịu trình bày.

-”Tại Hén thích mẹ được ăn hai em bảo ngư ý.”

Mẹ Hà nghe thấy ngọt như mía lùi à, mẹ khẽ ôm gái yêu vào lòng, xoa xoa đầu bé thủ thi.

-”Mẹ Hà cảm ơn Hén nha, nhưng lần sau Hén nhớ gọi cô phục vụ bảo cô cho mẹ con thêm bảo ngư chứ không nên đổi bát như vậy nghe chưa?”

-”Dạ, Hén nhớ rồi ạ, mẹ Hà có ghét Hén không?”

Mẹ véo má em rồi thơm mỗi đứa một cái nựng yêu.

-”Không, mẹ Hà yêu Hén Sò nhất trên đời.”

Hén Sò cười ngây ngô, các em đồng thanh đáp bọn con cũng yêu mẹ Hà nhất trên đời. Ba Hậu giận đen cả mặt, túi thân bỏ ra phòng khách. Hén Sò ngo ngác chẳng hiểu gì, mãi sau được mẹ Hà mớm lời các nàng mới nháo nhác ủa tới tào lên người ba thơm thơm nịnh nịnh.

-”Ba giận à? Ba Hậu giận như con nít á...Hén Sò yêu ba Hậu mà...yêu như yêu mẹ Hà ý...cùng xếp thứ nhất luôn...”

Có ông chồng cười phớ lớ, có bà vợ đứng một góc nhìn ba con nhà nó quẩn quít lấy nhau trong lòng ấm áp lắm. Hạnh phúc đôi khi chỉ đơn giản là được thấy những người mình yêu thương mỗi giây mỗi phút đều vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Những ngày sau đó nhà họ ăn cơm muộn hơn thường lệ, ba Hậu đeo chị Hén đi học thêm lớp buổi chiều từ năm tới bảy giờ cùng với bé Bi, hai vị phụ huynh thường nhân cơ hội ấy ngồi quán cafe chuyện trò ôn lại kỉ niệm xưa, có lúc thì rủ nhau đi mua sắm.

Mẹ Hà ở nhà chán nên nghe lời bác Vân dất Sò ra phòng tập yoga. Em Sò lần nào đi cũng mang cả balô nhét đầy thú bông nhỏ để góp chơi cùng các

bạn ở đây, vui ơi là vui ý, nhiều lúc mẹ đỡ mãi em mới chịu nhấc mông đứng dậy đi về.

Có hôm mẹ vừa bồng em vào thang máy thì gặp ba cũng đang bồng chị Hến nha, Hến Sò gọi nhau í ới cả lên. Ba Hến nhìn mẹ Sò thì hơi nóng mắt, cái bộ này chắc lại mẹ Cún mua cho rồi.

Đồ gì mà dính sát sàn sạt thế kia hả? Đào trước buổi sau cứ phải gọi là núc na núc nui, mẹ hai con rồi chứ có phải mười tám đôi mươi đâu mà thoáng tính thế không biết, để mấy thằng nhãi ranh bên cạnh bỏ hết cả mắt rồi ấy.

-”Chú em tránh ra chút đi.”

Anh Hậu nhỏ nhẹ nhắc nhở, thế nào mà bọn trẻ ngày nay phép lịch sự tối thiểu cũng không có, lập tức quay lại cao giọng.

-”Bố mày éo thích tránh đấy làm gì được nhau?”

Hến sợ run cả người, quay lại úp mặt vào vai ba. Vì có các nàng ở đây nên anh Hậu chẳng thêm chấp nữa, chỉ là đưa tay kéo vợ con về phía mình. Sò quay lại nhìn ba cười cười, ba cúi xuống thơm lên trán em.

Ba Hậu rất là cao nha, một tay ba bồng chị Hến rồi tay kia ôm mẹ với Sò á, lúc về tới nhà ba cũng không xem tivi mà quanh quẩn trong bếp với mẹ Hà và hai em, vừa nhặt rau ba vừa trêu.

-”Đạo này đào to buổi nỏ ra phét mình nhỉ?”

-”Á, có đào ạ? Sò thích ăn đào nha...đào to ở đâu hả mẹ?”

Chị Hến cũng reo lên sung sướng, mẹ Hà ngượng hồng cả hai má, mẹ bảo các em ba Hậu đùa rồi nhân lúc bọn nhóc không để ý chị nói nhỏ chỉ đủ mình anh nghe thấy.

-”Đào buổi chưa là gì đâu mình, ban nãy có củ cà rốt chọc lưng em đau ghê á.”

Ông xã sốc nặng, trước khi cưới có nghe phong phanh dì Hợi bảo rằng đừng bao giờ đại mà trêu bà Hà nhà em thái quá, bởi bà ấy không chấp thì thôi chứ đã nói mà không khiến đối phương ghen mới là lạ đấy.

Thực ra bao nhiêu năm chung sống chị cũng ít khi bật lại anh, chắc còn nể tình vợ chồng. Giờ thì hay rồi đây, nhân thời gian ba còn yếu chưa thừa chuyện được anh cũng muốn tìm hiểu xem rốt cuộc bà xã mình là người như nào, nói thật cũng có chút tò mò.

-”Ừ mà nghĩ cũng tui, bạn Hà ghét cà rốt hay sao mà chẳng bao giờ thấy ăn?”

Ba Hến cố tình nhấn nhá chọc ghẹo đối phương, cứ ngỡ mẹ Sò bối rối lắm ấy, ai ngờ chị tỉnh bơ đáp.

-”Ôi đào tởm không ăn thì có người khác ăn chứ nó có mọc được đâu mà bạn phải tui.”

Chồng choáng, xem ra thực sự không phải vợ nhảm chán không có tài tranh luận như người yêu cũ, mà là do chị chưa thêm xuất chiêu. Anh Hậu ngược nhìn nhìn bà xã, chính anh cũng không hiểu sao trong lòng lại thấy hứng khởi tới vậy.

Những ngày sau đó nhà họ ăn cơm muộn hơn thường lệ, ba Hậu đeo chị Hến đi học thêm lớp buổi chiều từ năm tới bảy giờ cùng với bé Bi, hai vị phụ huynh thường nhân cơ hội ấy ngồi quán cafe chuyện trò ôn lại kỉ niệm xưa, có lúc thì rủ nhau đi mua sắm.

Mẹ Hà ở nhà chán nên nghe lời bác Vân dắt Sò ra phòng tập yoga. Em Sò lần nào đi cũng mang cả balô nhét đầy thú bông nhỏ để góp chơi cùng các bạn ở đây, vui ơi là vui ý, nhiều lúc mẹ đỡ mãi em mới chịu nhấc mông đứng dậy đi về.

Có hôm mẹ vừa bồng em vào thang máy thì gặp ba cũng đang bồng chị Hến nha, Hến Sò gọi nhau í ới cả lên. Ba Hến nhìn mẹ Sò thì hơi nóng mắt, cái bộ này chắc lại mẹ Cún mua cho rồi.

Đồ gì mà dính sát sàn sạt thế kia hả? Đào trước buổi sau cứ phải gọi là núc na núc nui, mẹ hai con rồi chứ có phải mười tám đôi mươi đâu mà thoáng tính thế không biết, để mấy thằng nhãi ranh bên cạnh bỏ hết cả mắt rồi ấy.

-”Chú em tránh ra chút đi.”

Anh Hậu nhỏ nhẹ nhắc nhở, thế nào mà bọn trẻ ngày nay phép lịch sự tối thiểu cũng không có, lập tức quay lại cao giọng.

-”Bố mày éo thích tránh đấy làm gì được nhau?”

Hến sợ run cả người, quay lại úp mặt vào vai ba. Vì có các nàng ở đây nên anh Hậu chẳng thêm chấp nữa, chỉ là đưa tay kéo vợ con về phía mình. Sò quay lại nhìn ba cười cười, ba cúi xuống thơm lên trán em.

Ba Hậu rất là cao nha, một tay ba bồng chị Hến rồi tay kia ôm mẹ với Sò á, lúc về tới nhà ba cũng không xem tivi mà quanh quẩn trong bếp với mẹ Hà và hai em, vừa nhặt rau ba vừa trêu.

-”Dạo này đào to buoir nở ra phết mình nhĩ?”

-”Á, có đào ạ? Sò thích ăn đào nha...đào to ở đâu hả mẹ?”

Chị Hén cũng reo lên sung sướng, mẹ Hà ngượng hồng cả hai má, mẹ bảo các em ba Hậu đùa rồi nhân lúc bọn nhóc không để ý chị nói nhỏ chỉ đủ mình anh nghe thấy.

-”Đào buoir chưa là gì đâu mình, ban nãy có củ cà rốt chọc lưng em đau ghê á.”

Ông xã sốc nặng, trước khi cưới có nghe phong phanh di Hoi bảo rằng đừng bao giờ đại mà trêu bà Hà nhà em thái quá, bởi bà ấy không chấp thì thôi chứ đã nói mà không khiến đối phương ghen mới là lạ đấy.

Thực ra bao nhiêu năm chung sống chị cũng ít khi bật lại anh, chắc còn nể tình vợ chồng. Giờ thì hay rồi đây, nhân thời gian ba còn yếu chưa thừa chuyện được anh cũng muốn tìm hiểu xem rốt cuộc bà xã mình là người như nào, nói thật cũng có chút tò mò.

-”Ừ mà nghĩ cũng tui, bạn Hà ghét cà rốt hay sao mà chẳng bao giờ thấy ăn?”

Ba Hén cố tình nhăn nhá chọc ghẹo đối phương, cứ ngỡ mẹ Sò bối rối lắm ấy, ai ngờ chị tỉnh bơ đáp.

-”Ồi đào tớ không ăn thì có người khác ăn chứ nó có mọc được đâu mà bạn phải tui.”

Chồng choáng, xem ra thực sự không phải vợ nhảm chán không có tài tranh luận như người yêu cũ, mà là do chị chưa thêm xuất chiêu. Anh Hậu ngược nhìn nhìn bà xã, chính anh cũng không hiểu sao trong lòng lại thấy hứng khởi tới vậy.

A Round Trip To Love (双程系列) Bởi acupofmemory 163K 5K My heart is meant to be yours...(#Wattys2016) Bởi SONI1812 121K 7.4K Vợ ơi là Vợ! Bởi ZuzuLinh 273K 1.8K Ten things I hate about her Bởi LanRa7 9K 550 Cỗ tích anh Bờ và cô Cờ (Short Story) Bởi LanRa7 10.2K 790 When Evil Meets.. (Quincy Brown BBW Love St... Bởi Amour_Shae 24.5K 1.7K PARINAYAM Bởi PrathyushaEluri 58.1K 5.4K Chị Hà dạo này tới đến còn ra ban công hì hụi với đồng hoa cỏ nữa. Tại đợt trước bù lu một đồng các thứ làm mấy nhánh hồng với lyly của chị bị sâu phá hết à, giờ phải cải tạo lại một thể. Hôm nay đang cắt cắt tỉa tỉa thì tự dưng con gái lớn chạy ra ôm mẹ thật chặt, mắt bé đỏ hoe hết cả.

Mẹ xót ruột liền bồng em lên đi qua đi lại dỗ dành, Hén sợ ba Hậu hay sao ý mà cứ ngó ngó vào trong rồi chẳng dám nói. Mẹ bế em về phòng, khoá chặt cửa rồi nựng nựng.

-”Giờ chỉ có mẹ và Hén thôi, ai bắt nạt Hén nói mẹ nghe nào?”

Mẹ phải ngọt nhạt mãi em mới oà khóc tức tưởi.

-”Hén...Hén...Hén thích đi yoga với mẹ và em Sò cơ...không thích đi học nữa đâu...học khó...ghét...không hiểu gì cả á...”

Em nức nở làm mẹ cũng rom róm theo, mẹ mở balô của em lấy sách ra kiểm tra mà càng nhìn mẹ càng choáng.

Phép nhân và phép chia trong phạm vi 100? Dạy cho một đứa trẻ mẫu giáo?

Có buổi hai tiếng thôi mà bắt các cháu luyện bao nhiêu chính tả là chính tả thế này?

Thấy anh Hậu bảo cho con theo lớp này vui lắm nên trước giờ chị lại cứ yên tâm rằng học tập tô tập vẽ với múa hát thôi chứ có ngờ đâu anh cho con vào lò nhồi như nhồi vịt thế này?

Mẹ nghĩ mà xót cả ruột, kể chuyện linh tinh cho Hén vui rồi vỗ về bé ngủ. Tới đó chị cũng chưa nói gì với chồng cả, tới hôm sau lúc anh chuẩn bị đưa con đi học vợ mới đứng ra ngăn cản.

-”Mình à, từ giờ cho Hén ở nhà thôi, không phải đi học thêm gì cả.”

Anh Hậu nghe lại tưởng chị nói đùa nên không để ý, tới lúc gọi Hén thấy con bé khoá trái cửa trốn trong phòng mới quay trở lại nói chuyện với bà xã.

-”Mình lại chiều hư con rồi, mau bảo Hén đi không muộn giờ.”

-”Em không chiều hư con, mình xem, mẫu giáo đã học nhân, đâu có cần thiết hả mình?”

Anh Hậu cầm quyển vở trên tay chị Hà bật cười bảo.

-”Ồi đào có gì đâu, Cún nhà bác Đăng hai tuổi rưỡi đã nhân được rồi, ngay cả bé Bi kém tuổi Hén đấy, tuy không thông minh bằng Cún nhưng cứ cho đi học sớm các cô dạy cái là biết.”

-”Cún tư chất hơn người từ nhỏ, bé Bi cũng khác, còn Hén là con em, em biết rõ hơn ai hết, con không theo được đâu mình à. Chúng ta không nên so sánh những đứa trẻ với nhau, mỗi nhóc có một điểm mạnh riêng, hãy cứ để chúng phát triển theo năng lực.”

-”Mình nói thì hay đấy, nhưng mình làm mẹ mà không nghĩ cho con à? Mình đã bao giờ xem thời sự chưa? Nộp hồ sơ vào lớp một căng go kém gì thi đại

học đâu? Con người ta học được thì con mình cũng học được. Bây giờ không học tới lúc đấy có kịp không? Con không đỗ được vào trường điểm thì tới lúc đó ai chịu trách nhiệm? Xã hội thời nay khốc liệt lắm mình lạc hậu không biết được đâu.”

-”Vâng, em lạc hậu, vậy mình cứ nhìn nước Nhật hay các nước bên châu Âu mà xem, bậc tiểu học của họ cực kỳ nhẹ nhàng, tuổi các bé bây giờ quan trọng nhất là phát triển thể chất và nhân cách mình à. Với lại trường điểm cũng chẳng thi những kiến thức cao siêu như thế đâu.”

-”Vâng, em lạc hậu, vậy mình cứ nhìn nước Nhật hay các nước bên châu Âu mà xem, bậc tiểu học của họ cực kỳ nhẹ nhàng, tuổi các bé bây giờ quan trọng nhất là phát triển thể chất và nhân cách mình à. Với lại trường điểm cũng chẳng thi những kiến thức cao siêu như thế đâu.”

Chị Hà có cái lý của chị Hà, anh Hậu cũng có cái cớ của riêng anh.

-”Nước họ là nước họ, nước ta là nước ta. Bây giờ học khó, tới lúc đi thi gặp bài dễ đi là vừa, mình chẳng hiểu gì cả. Ngày xưa anh ôn thi cũng phải chiến lược như vậy, nên anh mới đỗ thủ khoa Bách Khoa năm đấy đấy, 28.5 điểm. Liên cũng thế, được gần 27, còn mình chắc kiểu học như vậy thảo nào điểm thấp.”

Ba Hén đang phát hỏa nên cũng hơi xía xói, mẹ Sò thì vẫn giữ được bình tĩnh, chị chỉ điềm nhiên hỏi.

-”Mình biết em được bao nhiêu điểm không mà bảo thấp?”

-”Bao nhiêu? Cùng lắm thì tầm 22 hoặc 23 chứ gì? Với lại nếu mình giỏi thì ba Hào đã không phải mời thầy Thanh gia sư nhé, đừng ở đó mà hỏi đều anh. Không nói nhiều với mình nữa, muộn học của con rồi.”

Anh Hậu bức bối tìm chìa khoá phụ mở cửa rồi hết nước hết cái đồ dành mà khổ nỗi con gái nặng nề đòi ở nhà. Em Sò thấy chị Hén nức nở cũng thương cảm sụt sịt theo, mẹ ôm con cương quyết chống đối chồng.

Rốt cuộc ba đành phải đầu hàng, chiều đó đưa con chị Liên tới lớp rồi nghỉ tới con mình mà anh cứ sốt hết cả ruột ấy, bỏ một buổi mất bao nhiêu là kiến thức đã dành, lại chưa kể nếu mai sau Hén cứ được mẹ dung túng như thế thì tương lai biết đi về đâu đây?

Ba Hậu thương con phát stress, chị Liên thở dài an ủi.

-”Khổ thân anh lấy phải con vợ ngu xuẩn không theo kịp thời đại. Cũng khổ thân Hén Sò có bà mẹ như thế thì làm sao mà trưởng thành được.”

-”Thực ra thì những gì Hà nói cũng không hẳn vô lý, nhưng chắc tại từ bé được sinh ra trong gia đình khá giả, tốt nghiệp một cái là chuyển về trường ba Hào dạy luôn nên không được trải nghiệm, suy nghĩ còn đơn giản.”

Thế giới bao la rộng lớn, cùng một việc nhưng chắc chắn mỗi cá nhân sẽ có cách nhìn khác nhau. Có những người biết chấp nhận sự thật ấy mà bao dung, nhưng cũng có kẻ thấy ai khác mình là kỳ thị.

-”Thì đó, những đứa quá sung sướng thường bị ảo tưởng sức mạnh, nhìn đâu cũng thấy màu hồng. Làm mẹ rồi mà vẫn ngơ như thế thì có mà chết.”

Mẹ Bi càng nghĩ càng xót xa cho ba Hén, bao nhiêu năm ở với một đứa vẫn hoà lùn như thế chắc cuộc sống của anh bé tắc kình khủng lắm. Chị gợi ý rằng sắp tới thành phố tổ chức cuộc thi “Bé Giỏi Bé Ngoan” cho các bé từ 3-5 tuổi, anh nên đăng ký cho Hén tham dự, khi nhìn thấy kết quả của con thấp so với bạn bè cùng lứa thì tự khắc chị Hà sẽ hiểu ra vấn đề mà thôi.

Ba Hén thấy hay liền đồng ý luôn. Năm nay thế nào mà đông, có tận 200 hồ sơ tất cả nên ban tổ chức đành phải ra thêm một đề thi phụ gồm mười câu hỏi. Vì là cuộc chơi cho trẻ nhỏ nên kể cả các em có bí từ thì giám khảo cũng gợi ý đến khi nào tụi nhóc ra đáp án thì thôi.

Tất nhiên kết quả tuyển chọn sẽ dựa trên thời gian của từng bé rồi.

Có em trả lời trong mười phút, có em bảy, có em thông minh hơn thì sáu phút rưỡi, riêng Bi chỉ cần bốn phút hai mươi tám giây thôi, em làm mẹ Liên nở mày nở mặt lắm.

Đến lượt chị Hén, chẳng hiểu sao vào hai chục phút rồi mà vẫn chưa được ra. Anh Hậu lần này đưa con đi thi mục đích để khai thông tư tưởng cho chị Hà, tuy không quá kỳ vọng vào bé nhưng dẫu sao cũng là phụ huynh mà, tâm lý ngồi ngoài phòng chờ công nhận cứ căng thẳng kiểu gì không biết.

Ngó sang thấy vợ cũng bối rối chẳng kém mình, mẹ Bi bên cạnh băng quơ cảm thán.

-”Kể ra mà Hén được chị nuôi dạy thì chắc chỉ tầm bảy tám phút là xong thôi.”

Mẹ Sò thấy chối chối nhưng còn mãi lo cho con gái cưng nên cũng chẳng thêm chấp. Chờ mãi đợi hoài cánh cửa ấy mới hé mở, Hén nhỏ lững thững đi ra mặt méo xệch luôn á.

-”Hén trượt rồi ý.”

Cái giọng buồn thiu thương ối là thương, ba Hậu vội bồng em lên vỗ về, cô Liên xoa xoa đầu khuyên bảo.

-”Nào, Hén đã biết mình dốt nát tới mức nào chưa? Thôi nhé, từ giờ con đừng lười nữa nhé, chịu khó đi học thêm với em Bi nha, đừng nghe lời kẻ xấu rồi mai sau nghèo kiết xác ra đó.”

Chị Hà nghe mà phát bực, chẳng hiểu chị Liên nghĩ gì mà có thể dùng hai từ “đốt nát” với một đứa trẻ nhỏ xíu? Nhiều khi bản năng làm mẹ nó lạ lắm, có thể chấp người ta mãi mãi mình nhưng một khi đã động tới con gái cưng là thấy gai gai khó chịu rồi.

Mẹ tiến lại gần thom nhẹ lên trán Hến rồi ngọt giọng dỗ dành.

-“Hến ngoan ngoan, mẹ thương Hến lắm. Hến của mẹ giỏi nha, mẹ ở đây rồi không ai có quyền ép Hến đi học cả. Giả như có nghèo thì cũng có sao đâu, có nhiều ăn nhiều có ít ăn ít, mình nghèo nhưng mình không hèn, không đào mỏ ai là được nhỉ?”

Có người thấy nhột, tức tối bật lại.

-“Này Hà ơi em xía xối cái gì thế? Chị nói em nghe chị thương Hến như con ruột nên mới lo lắng cho bé nhé, em đừng có lấy bụng tiểu nhân mà đo lòng quân tử. Mang tiếng là giáo viên mà không biết cách nuôi dạy con, có mười câu hỏi dễ như ăn kẹo cũng không trả lời được, Hến ở với em lâu nên mới bị đụt theo đó.”

Hến nghe cô nói mắt rơm rớm, dụi dụi vào cổ ba Hậu mếu máo.

-“Đâu phải thế đâu...Hến trả lời được hết mà...nhưng tại Hến xinh đẹp với dễ thương quá ý...cái chú giám khảo bảo Hến xinh với thông minh thế này thì phải làm con dâu chú ấy, phải về ở nhà chú thì chú mới cho đỗ...nhưng mà Hến nhớ ba Hậu với mẹ Hà với em Sò chết đi được á...Hến nài nỉ xin chú ấy chọn bạn khác về làm con dâu nhưng chú ấy nhất định không đồng ý...chú bảo chú chỉ ưng Hến thôi...mà Hến không chịu...chú lại bảo không chịu thì giờ không còn cách nào khác...phải đánh trượt Hến...đánh trượt vì cái tội không nghe lời ban giám khảo...thế là Hến bị trượt...”

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Hến khóc nức cả lên, ba Hậu lau nước mắt cho em rồi thủ thỉ tình cảm.

-“Sao Hến khóc thế? Hến cứ giả bộ đồng ý làm con dâu chú ấy đi có mất gì đâu, sang đó ở vài tuần thôi, nịnh chú chăm cho giải nhất rồi hết cuộc thì Hến lại về nhà.”

Em nghe ba xúi thì ngậy cả người, nghĩ nghĩ ngời ngời thấy không ổn liền phụng phịu.

-“Nhưng mấy tuần lận đó, ba Hậu không nhớ Hến à?”

-“Không, ba không nhớ.”

-“Cơ mà...cơ mà...nhờ chú ấy thương Hến quá rồi bắt ở lại mãi mãi thì sao...chú không cho Hến gặp ba nữa ý...ba không buồn à ba?”

Ba lắc đầu làm cục bông nhỏ tui thân hết sức, ngúng nguẩy dỗi hờn nằng nặc gờ tay đòi sang mẹ bông. Nhưng ba đâu có để em thoát dễ thế, giữ chặt oi là chặt, chị Hà nhìn chồng con vô tư chọc nhau giữa khán phòng bao nhiêu phụ huynh mà phát ngượng, nhưng cũng thấy chút gì đó ngọt ngào lắm.

Ngược lại tâm trạng chị Liên không tốt chút nào, bản tính hiếu thắng nên vẫn cố kiết hỏi.

-“Thế Hến trả lời mười câu hết bao lâu?”

-“Dạ, con không biết cô Liên ạ.”

Mẹ Sò tất nhiên tin lời con gái, đoán hoặc các cô các chú mãi trêu quá không thông báo cho bé, hoặc nằng ầy vì nghĩ mình trượt nên buồn rũ rượi chẳng để tâm. Trong khi đó mẹ Bi lại thờ dài chán nản, trộm nghĩ mới nhỏ xíu đã nói dối trắng trợn như thế chẳng biết lớn lên còn điều ngoa cỡ nào nữa?

Thường thường nếu ra toà người cha hay giành được quyền nuôi dưỡng đứa lớn, vậy thì rất có thể tương lai Hến sẽ ở với anh chị, lanruanhim. Nói thật lòng chị cũng không ghét bỏ gì Hến cả, chẳng qua ở đứa trẻ này có một vài điểm chưa được, đặc biệt là tính điệu đà quá mức, hay làm nũng và cái mồm cứ xoén xoét suốt ngày ấy.

Tuy nhiên suy cho cùng cũng là máu mủ ruột thịt của người ta, sau này chị sẽ giúp anh uốn nắn con bé dần dần.

Ba Hậu thì chẳng quan tâm nhiều mấy thứ linh tinh, con gái ba mà, ba cưng chẳng để đâu hết được ấy. Ôm nàng Hến trong lòng rồi lại thấy nhớ nàng Sò, vì ban giám khảo cũng chẳng công bố kết quả trong hôm nay nên anh Hậu không nản lại hội thi nữa mà gọi xe cho mẹ con Bi rồi chở Hến Hà về bên nội ăn cơm.

Ông Hải còn yếu mà vẫn cùng Khôi với Sò ra ngõ đón Hến, em hôm nay là tâm điểm của cả nhà nha. Ai cũng xúm lại hỏi chuyện thi cử làm bé kể lể tới một nhồi cả người luôn.

-”Thế là Hến chấp nhận trượt à?”

-”Vâng bác Vân ạ, trượt thôi ý, cô Liên bảo Hến dốt nha, nhưng mẹ Hà con bảo không phải, Hến thế là giỏi rồi, lỗi là do Hến dễ thương thôi, vì quá dễ thương nên mới trượt.”

Cái miệng chúm chím ngọt xon xớt làm tim bác Đăng mềm nhũn luôn à, bất chợt quay sang rù rê vợ.

-”Vân này, hay tối nay Đăng sang rồi mình làm thêm đũa nữa đi.”

-”Ồi dào sang cái gì mà sang, thời gian ấy chi bằng Đăng chạy vào rừng mơ mà bắt con tương bợ.”

Có người mĩa mai làm người kia bức bối ghê gớm. Giận gì mà giận kinh thế chứ nì, chục năm rồi mà vẫn chẳng nguôi ngoai? -”Con gái ba Việt có khác, từ Lan Rùa tới Vân Diệu đều dai như đĩa.”

Rùa là biệt danh của di Lan. Con bé đó khá dễ thương nhưng bị cái tính đã điều lại còn chậm chạp lè mề. Bác Vân tuy không chậm nhưng điều thì gấp năm gấp bảy em gái.

Điều là điều từ trong trứng nước cơ nhế, nhớ ngày mẩu giáo chẳng có cái chuyện quái gì mà nàng suốt ngày thừa với chả gửi, con thừa cô bạn Đăng cầu con, con thừa cô bạn Đăng vẽ bậy lên vở tập tô của con, con thừa cô bạn Đăng xé cái điều của con với bạn Tuấn, con thừa cô bạn Đăng thom trom lên má con.

Lần nào mẹ Cún thừa là y như rằng lần đó ba Cún phải đứng góc lớp.

Nhiều khi trông cái mặt kiêu kiêu vênh vênh phát ghét luôn ấy, chẳng biết lại xúi dại gì Hến Sò nữa, nhìn nghi nghi à.

Lâu lắm cả nhà mới có một bữa cơm vui vẻ tới như vậy, căn bản cũng tại ba Hải mới ra viện không lâu nên từ vợ tới các con đều rất cẩn thận trong khâu ăn nói, thiết nghĩ nếu mỗi người chịu nhìn nhau một chút thì cuộc sống có phải dễ thở hơn rất nhiều không?

Đại gia đình ngồi buồn dưa chém gió tới tám rưỡi tối mới giải tán. Về tới nhà ba Hậu đang định đưa hai cô nhóc đi tắm thì thấy mẹ Sò kéo kéo vạt áo.

-”Mình này...Sò thì thoải mái nhưng Hến...Hến...em thấy...người ta bảo...”

Chuyện khó nói nên chị cứ ấp úng mãi, cũng may anh Hậu khá thông minh, nghe câu là hiểu ý liền à. Anh cười phá lên rồi thuận tay véo má vợ trêu.

-”Ồi dào, mình hâm, người ta là người ta mình là mình. Mỗi nhà có một cách nuôi dạy con cái chứ, có nhà khác nhà mình nhưng cũng đầy nhà giống chúng ta mà. Ngày xưa mẹ Mây vụng quá mà bọn anh bé chưa biết nên ba Hải vẫn tắm cho bốn chị em đấy thôi, với cả chả nhẽ mình không tin tưởng anh?”

-”Không phải...em...em...”

-”Tất nhiên anh cũng nghĩ cho con, nhưng Hến còn nhỏ xiu à chẳng sao đâu, từ năm sau mới cần tới mình.”

Vợ nghe chồng nói thì thở phào, nhiều khi cứ nghĩ đàn ông vô tâm nhưng hoá ra không phải, họ chỉ vô tâm với những thứ không ở trong tim họ thôi.

Diễn hình như ba Hến đây này, các em được ba chăm bẵm từng li từng tý từ khi lọt lòng, từ việc vẽ lông mày bằng lá trầu tới tắm lá gì hoa gì, chẳng biết có công dụng không nhưng anh Hậu đều vô cùng cẩn thận tỉ mỉ.

Nhất là cái đợt nóng quá rôm sảy thì thôi rồi, hại ba đứng ngồi không yên, mở miệng là nhắc vợ cho con ăn đồ mát mát thôi. Nói chung cái gì có qua thì cũng có lại, ba thế nên tụi nhỏ thân anh lắm, chơi bời đùa nghịch chán chê trong bồn tắm mới í ới gọi mẹ nhờ mang khăn bông cô bé Lọ Lem.

Con ba Hậu thế đó, được chiều quen rồi nên thỉnh thoảng cứ quên hết cái này tới cái kia à. Mẹ mắng yêu vài ba câu thôi chứ cũng cưng các em lắm, lại lật đật đem vào cho bọn nhóc.

-”Con cảm ơn mẹ Hà ạ, ba Hậu ơi ba gọi đâu cả cho mẹ Hà nữa đi.”

Chị Hà ngại nên vội vã xua xua bảo tý nữa mẹ tự gọi cũng được. Sò tiu ngưu nói thầm với chị gái rằng chán thế chứ nì, sợ cuối tuần không có lâu đài cho búp bê ở rồi ý, mẹ còn chưa hiểu gì thì Hến đã cất giọng mời chào.

-”Ô được ba Hậu gọi cho sướng hơn nhiều ời là nhiều á, ba Hậu vò tóc nha, mát xa nha, xong cho xà phòng vào tạo bao nhiêu bọt thom lừng hết cả lên ý. Sao mẹ Hà lại không thích? Hay là mẹ Hà ghét ba Hậu ạ, ba Hậu là ba của Hến Sò mà sao mẹ lại ghét ba?”

Đứa lớn mồm năm miệng mười, đứa nhỏ cũng nũng nịu mè nheo. Hai chị em nhí nhèo ằm ỉ làm ba nhức hết cả đầu, đành bảo vợ thôi mình ra đây anh gọi cho. Chị Hà ngượng ngượng nhưng cũng nghe lời chồng cho xong chuyện.

Cái giường gọi đầu thần thánh của Hén Sò đây mà, nhớ đợt lâu rồi bọn nhóc xuống tiệm cắt tóc ở dưới tầng trệt với ba thấy hay hay liền khoanh tay ngoan ngoãn xin bác chủ cửa hàng cho tụi con mang về nhà. Bác bảo ừ thế cũng được nhưng phải để ba Hậu lại. Hén Sò nghe hoảng quá vội vả lắc đầu nguầy nguậy rồi lao vào ôm ba chặt thật chặt, chỉ sợ hở ra ba bị bác bắt thì chết.

Con với chả cái đáng yêu quá thể đáng, làm ba mát lòng mát ruột ghê gớm, tối về phần khởi đặt luôn cái giường giống hệt tặng lũ trẻ. Phục vụ hai cục bông nhỏ bao nhiêu lần thuận thực thể mà gọi cho vợ lại cứ lóng nga lóng ngóng, phải chăng là do tóc chị quá dày?

Công nhận dày thật, đen mượt nữa chứ.

-”Ba ơi chỗ bên trái vẫn chưa ướt hết ba à...”

Sò bị bỏ nhắc nhở làm ba giật mình phụt cả vòi nước vào mặt mẹ. Chồng lúống cuống xin lỗi, vợ bối rối ngượng ngùng, trong khi đó hai đứa nhỏ tựa cằm vào thành bồn tắm ngây ngốc nhìn ba mẹ rồi cười hề hề.

Xong xuôi ba đồng chí Hà Hén Sò ngồi xếp thành hàng ngang nha, đồng chí Hậu cầm máy sấy giải quyết lần lượt từ con đến mẹ. Chồng cẩn thận tỉ mỉ quá, hơi thờ nhè nhẹ đều đặn phả vào cổ khiến tim vợ đập loạn, thực sự đã rất lâu rồi họ không gần gũi, giờ đây chỉ một cái chạm nhẹ của người ta nơi bờ vai cũng đủ làm chị run rẩy.

Anh Hậu cũng chẳng khá khẩm hơn là mấy, từng thớ tóc mềm mại như tơ cùng cái mùi oải hương thân thuộc xộc thẳng vào sống mũi hại đầu óc mơ màng chuenh choáng đến lạ kỳ. Máy sấy đặt xuống rồi nhưng vẫn cứ thấy lưu luyến, tay anh luôn qua chia tóc chị làm ba rồi tết tết cho giống Hén Sò.

-”Minh...minh...làm gì vậy?”

Vợ ấp úng hỏi, chồng chưa kịp đáp tụi nhóc đã hồ hởi nhảy vào trả lời thay.

-”Ba Hậu tết đuôi sam đấy mẹ Hà ạ, tết vào là xinh như công chúa luôn.”

-”Công chúa Hén, công chúa Sò, công chúa Hà, ba công chúa nha.”

Chị Hà ngược lên nhìn con, chỗ to chỗ nhỏ rồi bù hết cả lên thế kia mà kêu đuôi sam à? Đúng là trẻ con, ba bảo xinh là cũng tưởng mình xinh thật. Các em chơi loanh quanh đợi ba mẹ xong thì kéo hai người vào phòng đôi kể chuyện cổ tích.

Lâu lâu được ngày nghỉ nên các bé làm nũng hư lắm, mãi chẳng chịu đi ngủ đâu, nghe hết chuyện này tới chuyện kia mà vẫn riu rít om sòm cả lên à. Ba Hậu mãi vui nên quên mất tiết mục tâm sự đêm khuya với mẹ Bi, đành phải nhắn tin hẹn chị chiều mai hẹn hò bù.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Em Bi sang chỗ ba Bảo từ sáng sớm rồi nên lần này chỉ có hai anh chị với nhau thôi, vừa mới gặp người yêu anh Hậu đã nhắc nhở.

-”Liên này, anh biết em thương Hén nhưng đừng bao giờ dùng những từ kiểu như “dốt nát” trước mặt con bé một lần nữa hiểu chưa? Với cả em hơn Hà ba tuổi nên nhường nhịn cô ấy được tý nào thì nhường giúp anh với, đừng suốt ngày ba cái trò đàn bà cạnh khoé nhau anh nhưc đầu lắm.”

-”Ồ nó thái độ em trước mà, với cả thương con là không nên suốt ngày khen với nịnh rồi đưa con lên trời anh hiểu không? Phải cho nó biết nó đang ở đâu để còn tiến bộ, ngày xưa ba mẹ mình cũng đánh chửi suốt đấy có sao đâu.”

-”Anh biết thế nhưng con gái như khúc ruột của ba vậy đó, cái gì con sai thì nhẹ nhàng chỉ bảo thôi, bắt kể ai nặng lời với bé anh cũng không thích.”

Chị Liên tuy không đồng tình với quan điểm của anh Hậu nhưng cố nhịn xuống để cho êm ả. Hai người về Bách Khoa là cả hết quán này tới quán kia rồi lại tay nắm tay dạo bước quanh công viên Thống Nhất.

Hoa lá rụng rờ, chim chóc liu lo riu rít khiến chị có cảm giác như mình được trở lại tuổi mười tám. Khi xưa sánh đôi bên anh hãnh diện một thì giờ đây nở mày nở mặt gấp trăm gấp vạn, đàn ông thành đạt ở độ tuổi ba mươi mang nét hào hoa chừng chạc, thực sự khó có thể chối từ được.

Yêu lại từ đầu, không phải ai cũng có cơ hội này.

Cảm xúc khi tựa đầu vào vai anh cùng thưởng thức những thước phim lãng mạn vẫn vẹn nguyên như thế. Bộ phim này là do chị chọn, được chuyển thể từ tiểu thuyết cùng tên trên wattpad của Vịt Xinh, nói về một người con gái vì trả nợ giúp gia đình đã phải bán mình cho đại gia, để rồi hàng ngày bị tra tấn đánh đập cực kỳ thảm hại.

Nữ chính diễn rất đạt, nhiều cảnh lột tả chân thực tới mức khán giả bên dưới lủ lượ sụt sịt theo. Ngay cả anh Hậu thường ngày mạnh mẽ như vậy mà

cũng ứa nước mắt, chị biết chẳng phải người ta đau lòng vì nhân vật, mà sự thật là xót thương cho số phận của chị.

Mẹ Bi xúc động đến nghẹn ngào, bao nhiêu năm trôi qua, tình cảm anh Hậu dành cho chị vẫn nồng nàn như thuở ban đầu. Kể ra mẹ Hén Sò cũng rất tội nghiệp, số phận người đàn bà không được chồng yêu thương nó nghiệt ngã lắm.

Nhưng cuộc đời mà, gieo nhân nào thì gặt quả ấy thôi, lỗi là do em ấy quá cố chấp, còn trách ai được nữa?

Một buổi hẹn hò tuyệt vời, xem phim xong anh đưa chị đi ăn rồi lại chu đáo chở về, trước khi xuống xe chị ôm nhẹ người yêu rồi dịu dàng chào tạm biệt.

Ánh mắt anh nhìn chị say đắm lắm, có vẻ như ba Hén rất thất vọng vì không được mời lên nhà, chẳng phải là chị yêu anh ít hay chánh choẹ gì, chỉ là chị muốn mọi thứ diễn ra thật hoàn hảo, muốn dần dần khơi gợi từng cung bậc cảm xúc trong anh, muốn cùng nhau chơi trò đuổi bắt.

Giây phút anh bắt được chị, cũng là lúc anh thêm khát chị đến phát điên.

Đàn ông vốn là vậy mà, cái gì càng khó nắm giữ sẽ càng kích thích. Mẹ Bi kiêu sa quay người, vừa mới định bấm thang máy thì chuông điện thoại đã reo rất kêu. -"Liên à, cảm ơn em vì mấy cái túi nhè, chị với cái Thẩm thích mê từ lâu rồi mà con Vân ken bon bôn xin quá xin mãi không được."

Có người phì cười, xin sao được mà xin? Túi hàng hiệu loại đó hiếm lắm chứ, đừng tưởng nhiều tiền là mua được, phải có thể hội viên nữa cơ.

Chị thì chẳng có thể cũng chẳng có tiền, chỉ có tài mua hàng fake chất lượng cao hồi lộ bác Thom cô Thẩm thôi.

- "Dạ, của ít lòng nhiều mong cô bác đừng chê."

- "Ôi dào em vẫn phóng khoáng như xưa đó, giá kể em là em dâu chị thì tốt quá đi mất, hôm nào sang nhà chị ăn cơm đi."

Chị chị em em buồn lê bán dưa cả tiếng đồng hồ bao nhiêu chuyện trên trời dưới đất thân ời là thân, đề tài sôi nổi nhất chính là bôi bác hai cô con dâu vàng nhà ông Hải, nhất là cô mẹ Hén Sò.

Trong khi đó người bị chỉ trích vẫn đang ngồi chăm chú chăm bài. Hén Sò đêm qua với ngày hôm nay nô nhiều quá thành ra ngủ từ sớm rồi, ba tụi nhỏ đi chơi mà làm người ta tưởng đi đánh trận về vậy đó, thờ ngắn thờ dài, giày cũng chẳng thềm tháo cứ thế lê vào trong phòng ngủ, nói lòng được cái cả vật xong thì cả người cũng như mất lực ngã nhào xuống giường.

- "Hẹn hò vui về chứ mình?"

Chị Hà mở lời hỏi thăm, thôi thì dù sao cũng là bạn cùng phòng. Anh Hậu mệt mỏi đáp.

- "Cũng tạm...à...lộ thuốc nhỏ mắt nhà mình còn không nh?"

- "Còn mình à, mình sao thế?"

- "Dạo này anh già bố nó rồi, hôm nay đi xem phim trông cái màn hình lớn mà cứ bị chảy nước mắt mãi mới sợ chứ."

Mẹ Sò bật cười, quay sang trêu ba Hén.

- "Chắc do xem phim cảm động quá đẩy mình ả."

- "Mình hâm, hoa hết cả mắt có nhìn được cái quái gì đâu mà cảm với chả động?"

Chồng câu làm vợ hơi sốt sắng, không nhịn được buột miệng dận dò.

- "Mai mình đặt lịch hẹn bác sĩ đi, sợ viêm nhiễm gì thì khổ."

- "Không sao đâu, có khi tại anh dùng máy tính nhiều, công ty dạo này bận liên miên luôn. Mà mình có nhận được tin nhắn gì không?"

Bà xã khê gật đầu, thế rồi ông xã bà xã cùng nhìn nhau tùm tùm cười. Làm cha mẹ nó là như thế đấy, mình xếp thứ nhất có khi cũng không vui bằng con cưng được lọt top 15 bé xuất sắc đâu.

Ban tổ chức chắc sợ phụ huynh so đo các cháu nên không công bố số phút cụ thể, chỉ nhắn tin trượt hay đổ, những bé trượt thì động viên an ủi còn những bé đỗ thì cô động tinh thần đề 27 thi chung kết. Cứ tưởng tuy Hén kém nhưng xinh nên các cô chú thích trêu, ai ngờ em lại làm ba Hậu mất mặt thế chứ nì.

Mẹ Bi nhận được tin nhắn sau anh vài phút, chẳng hiểu sao Bi cũng đổ mà lúc đó mặt chị cứ ngệt cả ra, ba Hén đoán chắc do chị mãi suy nghĩ chiến lược dạy Bi thế nào để vòng tới đạt kết quả cao nhất.

Tính cách anh Hậu và chị Liên khá tương đồng, cùng là người tham vọng nên cũng phần nào hiểu được đối phương. Chẳng bù cho vợ anh, tính trầm, bảo tới nơi rồi nhưng lúc nào cũng bình chân như vại vậy đấy. Thôi kệ đi, cứ để lần này Bi toả sáng tự khắc bà xã sẽ lo lắng cho tương lai Hén nhỏ thôi, giờ anh nói nhiều cũng vô ích à.

Mẹ Sò thấy ba Hén trần trối rồi dụi dụi mắt mãi thì xót ruột lật đật đứng dậy ra tủ ngoài phòng khách tìm thuốc, khổ nỗi mang vào tới nơi thì anh lại gà gà ngủ mất, nhìn cái đáng co quắp đến là tội.

-”Mình à...mình...năm thế này đau người đấy...mình...đậy thay áo quần cho thoải mái...mình...”

Ai đó nghe câu được câu mất, trong mơ màng lười biếng đáp.

-”Thôi anh ngại lắm, mình cười hộ anh với.”

Vợ hơi sững sờ, chồng cầu nhau một lúc thì bừng tỉnh, nhớ tới lời vừa nói tự đứng ngại ngại. Cũng tại trước kia quen thói được bà xã hầu hạ nên giờ nhiều khi một mồi cứ quên bồng mất là đã ly thân rồi. Không khí ngưng ngập kỷ quái, có người vội vã bật dậy nhận lấy lọ thuốc nhỏ mắt từ tay vợ rồi lao thẳng vào nhà vệ sinh, có kẻ luống cuống chạy ra bàn tiếp tục công việc.

Chị chăm được thêm hai bài nữa thì điện thoại đổ chuông, bác Vân ở đầu dây bên kia tức tối thấy rõ.

-”Thím dờ hơi à mà từ chối chú Thanh hết lần này tới lần khác như thế?”

-”Em...em...chưa sẵn sàng...”

-”Bây giờ còn chưa sẵn sàng thì đợi tới bao giờ cho sẵn sàng? Năm mươi chác? Thím không thử thì làm sao biết được mình có rung động hay không? Mà cũng có gì to tát đâu, chỉ là thầy trò đi dùng bữa tối với nhau thôi mà, dù gì người ta cũng là thầy giáo cũ, một chữ cũng là thầy, nửa chữ cũng là thầy. Thử xem có con học trò nào kiêu sa đồng đánh như thím không?”

Bác Vân nói chung chẳng nghiêng về phe nào cả, kiểu thấy cá là tát vào ao thôi, chẳng cần biết con gầy con béo ra sao. Thím Hà về với chú Hậu cũng được mà thím ấy tìm được ý chung nhân bác càng mừng. Thế cho nên mẹ Cún cứ nửa thuyết phục nửa mô kích đến khi mẹ Sò phải chịu trận thì thôi.

-”Nhớ đấy nhé, mà thím cũng nên bảo chú Hậu một câu cho phải phép.”

-”Dạ, em biết rồi.”

Vợ vừa hay cúp máy thì chồng cũng ra ngoài, chị cẩn thận xếp sắp lại giấy thi của học sinh rồi trải chăn đệm xuống đất chuẩn bị đi ngủ, chuyện hơi tẻ nhạt nên nằm trằn trọc mãi tới khuya mới mở lời được.

-”Mình này...mai...chắc tối mai em đi chơi với thầy Thanh...mình...mình ừn chứ?”

Cứ ngỡ ông xã ngủ rồi, ai ngờ tầm nửa tiếng sau đột nhiên thấy anh bật đèn nhỏ, quay người ngó xuống chỗ vợ áp ứng hỏi.

-”Hai người...chính thức rồi à?”

-”Không đâu, chỉ là ăn tối thôi ạ.”

Chị Hà đáp rồi len lén nhìn chồng, sâu thẳm trong tim chị mong anh cản chị đừng đi, nhưng có lẽ đó là hi vọng quá xa vời, ba Hén trầm ngâm một lát rồi chậm rãi bảo.

-”Ừ, nhưng đừng về muộn quá bởi nhà gắn camera, ba biết thì không hay đâu. Chúc tụi em vui vẻ.”

Lòng vợ buồn man mác, lại một đêm dài thật dài. Có lẽ nếu là chị Liên câu trả lời sẽ khác chăng? Liệu anh có ghen lồng ghen lộn lên không nhỉ?

Cớ sao bản thân chị cứ mãi cố chấp như vậy?

Ba Hải cũng khoẻ khoè rồi, việc thừa chuyện chỉ là sớm muộn thôi. Rồi cũng có ngày anh dọn ra với chị ấy.

Rồi cũng có ngày họ phải xa nhau.

Cũng đâu còn con nít nữa mà mãi cứ ngu muội tới vậy? Chị còn trẻ mà, vẫn có thể bắt đầu một cuộc sống mới hạnh phúc hơn. Còn ba Hào mẹ Hào, bác Vân dì Hoi cậu Hạp, cả Hén Sò cùng bao nhiêu người yêu thương chị nữa, chị chẳng muốn mọi người cứ phải lo lắng thương hại mình.

Mẹ Sò thờ dài, hôm sau chị vẫn đi chợ nấu cơm xong xuôi cho mấy ba con rồi sáu rưỡi mới vào buồng sửa soạn thay đồ. Hén Sò vừa thấy mẹ bước ra đã tíu tít bám lấy trầm trồ nũng nịu.

-”Ủầy...uầy...uầy...mẹ Hà xinh thế.”

-”Ôi chào ôi mẹ Hà mặc váy đẹp như cô tiên vậy á, mẹ Hà đánh son nha, hai má hồng hồng nữa, mẹ Hà đi đâu đấy? Mẹ Hà cho tụi con đi theo với.”

Mẹ cũng muốn lắm mà nhìn thấy ba lắc đầu nên đành dụi dụi mắt.

-”Cái chỗ này họ không cho trẻ con vào, Hén Sò ngoan ở nhà với ba Hậu lát về mẹ mua gấu bông cho nha.”

Hai cục bông nhỏ mặt xị như cái bị, phụng phịu ôm mẹ dặn dò.

-”Thế mẹ Hà đi nhanh nhanh nha, không là em Sò nhớ mẹ rồi em ý khóc đấy.”

-”Êu êu chị Hên cũng khóc mà.”

Mẹ nghe giọng các em ngọt xơn xớt tự dưng chỉ muốn ở nhà thôi à, thom mỗi nàng một cái rồi lưu luyến bịn rịn mãi mới bước ra khỏi cửa được. Hên Sò ngó thấy mẹ vào thang máy rồi thì tiu ngui hăn đi, ba Hậu phải nịnh rằng vào lấy đồ ra đây chơi dựng lều hai đứa mới tươi tỉnh trở lại.

Em Sò khuôn ít hơn nên xong trước, nhưng ba Hậu chẳng đón Sò gì cả, ba cứ đứng ở cửa sỗ làm gì không biết? Bé lon ton chạy ra ôm chân ba, ba bông nâng ấy lên, nhóc con nhìn ngang ngó dọc rồi đột nhiên hét âm ỉ.

-”Á...mẹ Hà kia...mẹ Hà dưới kia...mẹ Hà ơi Sò nè...chị Hên ơi mẹ Hà...bác Thanh mới mua xe ô tô đẹp nha...bác Thanh khoác áo cho mẹ Hà...bác Thanh sợ mẹ Hà lạnh á...”

Hên nghe giọng em gái í ới liền vút đồ ở đấy lao ra đu bám ba yêu. Sò nhỏ gọi mẹ toán loạn, chị Hên thì tinh ý hơn, bé lăm lét quan sát ba một hồi sau đó ân cần hỏi han.

-”Ba Hậu ơi sao mặt ba Hậu buồn rười rượi thế? Ba Hậu bị ai bắt nạt à?”

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Chiều tà gió thổi dịu hui, phía dưới chiếc xe bốn bánh hoà vào dòng người tấp nập, phía trên hai cục bông nhỏ được ba bông lại phòng khách. Ba Hậu cực kỳ khoẻ nha, một mình ba kê hết đồng bàn ghế với tủ gọn lại đó, kê để còn có chỗ dựng lều cho Hên Sò ý.

Lều lần này to lắm luôn, các em sướng kinh khủng khiếp, lon ta lon ton vào phòng ngủ bê hết chuyến này tới chuyến kia, chạy nhiều tới nổi mặt hồng rực cả lên.

-”Ba Hậu ơi mang hộ Sò em búp bê công chúa bác Vân mới mua với ạ.”

-”Không, Sò thích thì Sò tự mang chứ. Nhiệm vụ của ba là mang chăn gối đệm thôi mà?”

Anh Hậu chọc con gái, nàng ấy bĩu môi nũng nịu.

-”Sò môi chân lấm á, ba Hậu giúp Sò đi mà.”

-”Cũng được, nhưng khi nào ba già như ông Hải bé Sò không được bỏ rơi ba đâu nha.”

Nhóc con mặt lấm rồi nên vâng vâng dạ dạ lấy lòng, ba đang định đứng lên thì bất gặp công chúa lớn vừa kéo xềnh xệch giỏ đồ chơi vừa hỏn hển nói.

-”Không...không cần...chị mang cho Sò đây rồi...ba Hậu...ba Hậu...hết buồn chưa?”

Có người phì cười, véo má con gái chối đây đây, rằng ba vui lắm mà, có buồn chút xíu nào đâu? Đoạn mấy ba con cùng bắt tay vào công đoạn trang trí, tụi nhóc hỏn hờ nói cười rôm rả luôn à.

Hên Sò được ba chiều ơi là chiều ý, ba chơi đồ hàng cùng các em rồi còn xới com mang vào lều đút cho từng đứa một. Ăn xong ba Hậu dắt đi đánh răng rửa mặt nha, rồi ba còn cho phép đêm nay ngủ ở trong lều nữa cơ.

Hai nàng sướng điên cả người, phấn khởi hò reo âm ỉ. Sò nằm giữa ba và chị Hên, ba Hậu ngắm em lâu ời là lâu á, xong ba trầm ngâm bảo.

-”Sò xinh thật đấy, xinh giống y hệt mẹ Hà.”

Cục bông nhỏ thích chí cười tít cả mắt, cục bông lớn nhồm dậy mè nheo.

-”Ồ Hên nữa, Hên cũng xinh giống mẹ Hà, mọi người đều bảo thế.”

Ba Hậu gật đầu tán thành làm Hên phồng mũi ghê gớm. Nàng gác chân lên người ba rồi tỉ tê tâm sự.

-”Mẹ Hà không những xinh mà còn thom nữa nha, Hên thích ngửi mẹ Hà cực kỳ luôn.”

-”Sò cũng thế...rúc vào người mẹ Hà ảm ỏi là ảm ý...ba Hậu thích rúc mẹ Hà không ba Hậu?”

Bé con vô tư hỏi han nhưng ba không đáp. Ba chỉ kể chuyện linh tinh ngày xưa của ba mẹ cho tụi nhỏ nghe thôi, cứ ngỡ không có gì thú vị ấy vậy mà lũ trẻ hóng hớt kinh lắm, ríu rít mãi mới ngủ.

Anh Hậu nằm một lát thì nghe thấy tiếng cạch cửa, lò dò bò ra khỏi lều, nhìn vợ rồi nhìn mấy cái bát còn để bên cạnh bỗng dưng hơi ngượng.

-”Anh...lúc này mãi chơi với con quá chưa kịp rửa...”

Chị Hà biết tính chồng sông phẳng nên mới để tâm mấy chuyện đó, anh từng đề nghị giờ ly thân rồi việc nhà cũng nên chia đôi. Nhưng mái ấm này bao nhiêu năm vẫn do chị chăm sóc, đó cũng là niềm hạnh phúc nhỏ nhoi của chị nên chẳng muốn sẻ chia.-”Mình đừng ngại, cứ để đây em làm cho. Việc xó bếp em lo, bao giờ có thứ hồng hóc giả như nước nôi hay máy móc gì đó thì nhờ tới mình, vậy là công bằng rồi.”

Bà xã đặt túi xách với quà cho các bé xuống ghế rồi nhanh tay dọn dẹp bát đĩa xong chào. Xong xuôi quay ra vừa hay bắt gặp ánh mắt ông xã, chẳng biết anh đứng đó từ bao giờ nữa?

Không hiểu có chuyện gì mà ba Hén thất thần đến vậy?

-”Mình à...mình...mình sao thế?”

Vợ nhỏ nhẹ gọi, chồng giật mình gãi đầu gãi tai ấp úng đáp.

-”Không...không có gì...đêm nay anh ngủ ngoài lều với các con nên mình không phải trải đệm xuống đất nữa.”

-”Dạ.”

-”À...bộ đó được đấy...váy ren tôn dáng...lộ vai mảnh khảnh nhìn rất đầm thắm. Mình đẹp lắm.”

Anh Hậu khen có chút xiu thôi mà hai má chị Hà đã nóng bừng bừng lên rồi. Cả bữa tối dưới ánh nến lẳng mạn là thế mà chẳng làm chị rung động bằng mấy lời nói của chồng. Đêm khuya rồi nghĩ tới vẫn thấy thốn thốn ả, trần trọc thao thức mãi thấy khó vào giấc nên mẹ Sò quyết định dậy pha cốc sữa ấm để uống.

Chị hay có thói quen lần lần mò mò tới lúc ra bên ngoài mới bật điện, căn bản sợ đánh thức ông xã cộng thêm sống ở đây nhiều năm rồi, quen thuộc từng ngõ ngách mà, chưa từng bị vấp ngã bao giờ cả.

Khổ nổi thói đời đời lúc chẳng như mình tính toán, chị vừa bước vài bước đã bị va đập vào vật thể lạ, cũng may có vật thể đó đỡ lại không thì trượt chân vỡ mặt là cái chắc.

-”Mình đi đâu đấy?”/-”Mình đi đâu đấy?”

Ba Hén mẹ Sò đồng thanh hỏi nhau, người bảo vào lấy tài liệu kê nói ra uống sữa. Anh sợ chị ngã nên dắt bà xã theo mình rồi lần tới chỗ công tác, chiếc đèn tròn toả ánh sáng nhàn nhạt, hai vợ chồng lăm lét nhìn nhau, chẳng hiểu sao mặt ai cũng đỏ.

-”Mình nằm giường lớn có dễ chịu hơn không?”

Anh Hậu mở lời trước, chị Hà thành thật đáp.

-”Không mình à, mấy ba con ở lều đẹp với nhau tình cảm nhỉ?”

-”Ừ, mình thích thì ra nằm cùng cho vui.”

Thế nào mà mẹ Sò lại gạt đầu đồng ý, chị pha sữa cho cả anh nữa, uống xong rồi chị chui vào ôm Hén Sò còn anh thì nằm phía kia đọc tài liệu, một lát mới quay sang hỏi vợ.

-”Hẹn hò thế nào hả mình? Vui không? Người ta tốt với mình chứ?”

-”Dạ, thầy tốt với em từ xưa mà mình.”

Thầy Thanh thuộc kiểu đàn ông khá lịch thiệp, biết chị còn chưa sẵn sàng nên hai thầy trò hôm nay toàn trò chuyện trường lớp giáo dục linh tinh. Ý chị lúc trả lời cũng chỉ đơn giản là tình cảm thầy trò thân thiết lâu rồi nhưng anh Hậu lại nghe ra nghĩa hoàn toàn khác.

-”Vậy thì tốt quá còn gì, thầy Thanh kể ra cũng chung tình, chúc mừng mình.”

Chồng chúc mà sao chị chẳng nghe ra ý tứ chân thành gì cả, giọng điệu cứ là lạ ấy, vợ thờ dài tâm tình.

-”Mình với em đến nay có với nhau hai mụn con rồi nhưng mình vẫn chưa hề hiểu em.”

Anh Hậu chậm rãi đáp anh cũng thấy vậy đó, tại mình sống chín chu tạo vỏ bọc quá dày khiến người khác khó tiếp cận. Chị Hà cười khổ, thực sự là vỏ

bọc quá dày hay do anh chưa từng để tâm?

-”Minh với chị Liên ỏn chứ?”

-”Tốt nhưng có một vài chuyện hơi bức bối. Ví dụ như đi mua sắm nhiều lúc cô ấy quát nhân viên xỏ xả khiến anh ngại không biết chui vào đâu cả.”

-”Thực ra nhìn cửa hàng sang trọng thế nhưng lương của mấy em đó không cao lắm đâu, chỉ tầm 15-20k một giờ thôi à, bị mắng kể cũng tội.”

-”Ừ anh cũng nghĩ vậy đó. Mà khổ góp ý bao nhiêu lần cũng không sửa được.”

Ca này khó mẹ Sò cũng chẳng biết khuyên ra sao cả, nhưng chị vẫn chăm chú nghe anh trút nỗi muộn phiền, thi thoảng động viên chồng cố lên, lúc lại thì thăm rằng đàn bà thích ngọt anh gắng kiềm bớt tính nóng đi một chút.

-”Anh nóng tính lắm à? Anh thấy anh bình thường mà sao ai cũng kêu nhỉ?”

Con người mà, thường khó nhận ra khuyết điểm của mình lắm. Nhưng chị là giáo viên nên nói chuyện rất khéo léo.

-”Tuy có hơi nóng tính nhưng xét về tổng thể là người đàn ông giỏi giang, có trách nhiệm, nói chung em chấm được 9/10 đấy. Hi vọng mai sau Hén Sò lấy được người như ba Hậu...chỉ là...”

Chỉ là người ấy cũng yêu Hén Sò thì tuyệt.

Anh Hậu lòng như có dòng suối mát chảy qua, bồi hồi hồi vọng.

-”Chỉ là làm sao cơ?”

Bà xã ngại ngần vội vàng nói tránh.

-”Chỉ là đẹp trai phong độ quá, chỉ sợ phải cạnh tranh nhiều.”

Ông xã tưởng như được rót mật vào tai vậy ấy, miệng bảo mình làm gì mà nói quá thể nhưng tim gan cứ đập loạn xạ à, định đọc tài liệu một chút nhưng thấy số má loạn xạ chán phèo, liền quăng luôn giấy tờ một góc, kéo chăn rồi quay hẳn sang vừa nghịch tóc Hén Sò vừa khen lại vợ.

-”Minh cũng thế mà, ngoài hơi cứng nhắc với trên giường còn thiếu nhiệt tình ra thì là một người phụ nữ chịu thương chịu khó, công dung ngôn hạnh đủ cả, anh mà chấm là anh cho mình 7/10 điểm đấy.”

-”Thế nếu mình chấm chị Liên thì sao?”

-”Chấm theo quan điểm đàn ông nói chung hay theo quan điểm của anh?”

Theo quan điểm của anh chắc 10/10 rồi nên chị Hà bảo theo quan điểm đàn ông nói chung đi, anh Hậu ngẫm nghĩ suy xét rồi cho 5/10, căn bản cái tính nóng với vụng nên điểm số bị giảm đáng kể.

-”Công nhận thầy Thanh sau này được ở với mình là có phúc lớn đấy.”

-”Chị Liên cũng thế mà mình.”

Hai đồng chí Hậu Hà buồn hết chuyện người yêu lại sang chuyện con cái ba mẹ ông bà đôi bên, căn bản giờ bạn bè rồi chị Hà bớt cái kiêu chồng nói một thì không dám cãi hai, thỉnh thoảng cho ý kiến hay hay nên nhiều vấn đề càng bàn luận càng sôi nổi.

Ông buồn đưa bà bán chuối tí ma tí mít mãi tới gần ba giờ sáng mới ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Hôm trước rôm rả vui vẻ là thế, vậy mà sáng hôm sau thức giấc có hai người cùng sốc như nhau, một người nằm gọn gàng trong lòng ngực người kia, một người tay siết chân gác ôm chặt thật chặt.

Các nàng ngủ sớm dậy sớm, chui ra một góc chơi đồ hàng từ bao giờ không biết? Ba Hậu mẹ Hà ngượng chín cả mặt, còn chưa kịp nói gì thì Sò nhỏ đã nũng nịu báo cáo.

-”Ba ơi lúc này cô Liên gọi điện thoại đấy, chị Hến nghe máy.”

-”VẬY HẢ? CÔ BẢO SAO CON?”

Ba Hậu vừa ngáp ngủ vừa hỏi, Hến ngoan ngoãn đáp.

-”Cô bảo cho cô gặp ba, Hến với Sò lay ba nhưng ba cứ rúc vào người mẹ Hà mãi không chịu nghe nên Hến bảo cô như thế, Hến còn bảo người mẹ Hà thom với ẩm áp lắm nên ba Hậu chắc chưa dậy được ngay đâu, mấy tiếng nữa cô gọi lại cho ba con nha. Cô bảo không cần nữa, bảo Hến nhắn với ba đừng bao giờ gọi cho cô nữa.”

Vợ chồng nghe con gái líu lo trình bày mà méo cả mặt. Hến ơi là Hến, sắp tốt nghiệp lớp mẫu giáo bốn tuổi rồi chứ còn ít ỏi gì đâu mà sao ngây thơ thế hả con ơi?

Cục bông lớn hại ba bị người yêu giận lên giận xuống, mãi tới hôm 27 các bé đi thi chị mới chịu liếc anh một cái. Khổ nỗi chẳng có cơ hội nói chuyện vì ba Hải cũng tới cổ vũ cho cháu gái cùng.

Hến thấy cô Liên dặn Bi nhất định phải giành giải nhất thì bản khoán chạy ra chỗ mẹ Hà hỏi xem Hến có phải thế không? Chị Hà ngày xưa đi học cũng hay đặt mục tiêu để bản thân phấn đấu nhưng giờ làm mẹ rồi lại khác, tất nhiên con đạt thành tích cao ai chả mát mắt mát mày, cơ mà thi cử còn phụ thuộc nhiều yếu tố, trong đó may mắn chiếm một phần nhất định.

Thế nên mẹ chẳng muốn gây áp lực cho nàng ấy, chỉ bẹo yêu một cái dặn dò Hến nỗ lực hết sức mình là mẹ vui rồi. Em gật đầu lia lịa, đoạn tíu tít nhảy chân sáo đi loanh quanh, cái mồm liên thoảng hỏi chuyện hết người này tới người kia.

Bi nhìn thấy ngưỡng mộ vô cùng luôn, ông bà cùng cô bác chú dì đều tới xem chị thi nha, còn có một cụ già râu tóc bạc phơ nữa, là cụ ngoại của chị Hến đó, bao nhiêu cổ động viên luôn á.

Chẳng bù cho Bi, chỉ có mỗi mình mẹ Liên thôi.

Cậu bé buồn buồn cổ ngó xung quanh xem sao, ngó qua ngó lại một lát tự dưng mắt sáng ngời ngời à.

Hàng ghế cuối cùng...ba Bảo.

Đúng là ba Bảo rồi.

Nhưng ba suýt suýt nên Bi không dám chạy xuống chỗ ba, mặt buồn thui đi vào hậu trường à. Anh Bảo nhìn con trai xót xót nhưng sợ giáp mặt vợ cũ chị lại làm chuyện âm ỉ làm bé mất tập trung nên đành lặng lẽ ngồi cuối quan sát.

Mẹ Bi ngồi ghế hàng đầu tiên chỉ sau ban giám khảo, đại gia đình nội ngoại nhà Hến Sò chiếm cả hàng thứ mười bảy, anh Hậu ngồi ngoài cùng nói chuyện với ông ngoại vợ, ông cao tuổi rồi mà vẫn còn minh mẫn lắm.

Ông quý Hà nhất nên tất nhiên tình cảm mau chóng được lây lan sang cho cháu rể, còn từ tuần sau chiều chiều sang ông truyền cho một ít bài bấm huyệt dùng khi cấp bách.

Nói qua nói lại ba Hến phải thừa nhận rằng số chị Hà rất may mắn, được sinh ra trong gia đình không những có học thức lại còn rất khá giả. Sướng là sướng từ thuở lọt lòng, chẳng bù cho chị Liên, tới hạnh phúc cả đời của chị cũng vì ba mẹ mà phải đánh đổi.

Giờ một thân một mình nuôi con ngoài Bắc nữa chứ. Dù sao đau khổ ngày hôm nay của chị một phần cũng là do anh đóng góp, ngẫm thấy thương thương, có người tự trách mình dốt vừa rồi chiến tranh lạnh lòng dạ hẹp hòi không nhường mẹ Bi một chút để người ta buồn tủi lo nghĩ nhiều trông xanh xao quá.

Anh rút điện thoại soạn vài dòng ngọt ngào dỗ dành người yêu rồi qua chỗ vợ ngồi để cho Hến Sò chơi với cụ. Các nàng quý cụ ngoại lắm, lần nào gặp cũng thi nhau vuốt râu cụ tới tấp, râu dài ời là dài ý.

Mãi tới lúc chị Hến lên sân khấu thì cụ bé em Sò trong lòng. Vòng đầu tiên thi xem bé nào tính nhanh. Ban giám khảo cho các phép toán đơn giản, các con phải chạy tới gốc cây đối diện hái bông hoa in số kết quả đem về dán vào bảng của mình.

Bi hoàn thành đầu tiên, các bé khác cũng lần lượt kết thúc bài thi, chỉ có mỗi Hến còn loay hoay con cuối mãi chưa xong, chẳng hiểu hai quả bơ cộng ba quả xoài thì ra cái gì nữa?

Em Bi tốt bụng hái bông hoa ghi số năm đưa cho chị Hến, mẹ Liên ở dưới tức tím cả mặt, cái thằng quỷ này, thi với cừ mà đi nhắc bài người ta thế hả? Cũng may Hến ngốc nghếch lác đầu không nhận rồi lại tiếp tục đâm chiêu.

Mẹ làm giáo viên dạy toán mà con dốt thật đấy, hai cộng ba cũng không biết bằng mấy có chết không cơ chứ?

Chị MC nhắc còn hai phút nữa thôi làm Hến cuống cả lên. Giá kể đó là hai quả bơ cộng ba quả bơ thì sẽ ra năm quả bơ đấy, nhưng mà bơ cộng xoài thì thực sự ôi chao ôi, chịu luôn á.

Khó kinh khủng khiếp à.

Chuông kêu rồi nhưng Hén nhỏ vẫn chưa nghĩ ra, đành phải để trống, giám khảo lượn qua lượn lại thấy con dấu tương lai mặt xị như cái bị liềm trâu chọc.

-”Sao thế? Lười học hay sao mà không làm được bài?”

Hén bị quát giật cả mình, meo máo rom róm.

-”Đâu phải thế đâu, con toán này ba Hậu mẹ Hà với các cô giáo ở trường mầm non chưa dạy Hén ý.”

Cái giọng ám ức thương dễ sợ, ba chồng bế phốc con dấu lên đưa vào phòng trong ăn kem cùng các bạn, đoạn thủ tha thủ thi.

-”Đó, Hén thấy chưa? Chỉ bằng về ở nhà ba, làm con dấu ba, hàng ngày chơi với anh Ốc vui ời là vui ấy, rồi ba dạy Hén giỏi thật giỏi nha.”

Nhìn thế rồi mà con bé này vẫn cứng đầu ghê gớm. Hội thi tạm nghỉ giữa giờ cho mấy bé ăn uống vui chơi đồng thời phụ huynh bên dưới cũng có cơ hội làm quen. Mẹ Bi tâm trạng phấn khởi lắm, Bi làm xong dấu lại còn đứng hết thế kia kiểu gì vòng này cũng về nhất rồi.

Ba Hén mẹ Sò ngồi xa quá với cả lúc gái yêu đứng thi lại được xếp ở chỗ góc trái nên phía anh chị không nhìn rõ bài của con, nhưng loáng thoáng nghe nàng ấy với chú giám khảo trò chuyện thì cũng đoán được chắc bé bỏ ý nào đó rồi.

Giải lao nên mọi người bắt đầu tám chuyện, anh Hậu nghe giọng dì Hợi to nhất, khổ nỗi hội trường ồn quá nên câu được câu mất, đành quay sang hỏi lại vợ cho chắc.

-”Ban này hình như đi bảo bên nhà mình ngày xưa cũng có người được thủ khoa Sư Phạm, 28.5 điểm phải không? Chắc cậu Hợp à?”

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

Vợ dịu dàng đáp vâng đúng rồi ạ làm chồng thờ phào nhẹ nhõm. Điểm đó chỉ có thể của ba chị em nhà Hà, dì Hợi tất nhiên không tự đi khoe khoang về mình rồi nên còn lại cậu Hợp và chị Hà.

Cũng may mà là của cậu Hợp.

Nếu không thì chắc anh Hậu chẳng biết giấu mặt vào đâu cho bớt nhục nữa. Hai vợ chồng trao đổi linh tinh vài thứ thì Hén nhỏ từ cánh gà chạy ra tíu tít hỏi mẹ.

-”Mẹ Hà ơi mẹ Hà một quả chuối cộng ba quả chuối có phải bằng bốn quả chuối không ạ? Còn nữa hai quả đào cộng hai quả đào cũng bằng bốn quả đào nhỉ mẹ Hà nhỉ?”

-”Ừ phải rồi, đề thi của Hén đó à?”

-”Dạ vâng ạ.”

-”Sao Hén lại biết cộng hay thế?”

Sở dĩ chị hỏi như vậy bởi tối chủ nhật tuần trước ngồi chơi que tính mới dạy con cộng trong phạm vi 3 thôi, việc bé tính được cả trong phạm vi 5 khiến mẹ hơi bất ngờ.

Nàng ấy cười hí hửng rồi chen vào giữa thủ thi bí quyết với cả ba lần mẹ.

-”Hén đâu có biết cộng đâu, Hén đếm đấy mẹ Hà ạ. Lúc này trước khi vào thi anh Khôi dặn thế, dễ ợt đi á, như cái hình thứ bảy nha, Hén đếm hàng đấy về một quả đào, hai quả đào, ba quả đào, bốn quả đào, thế là Hén đi tìm bông hoa có ghi số 4 dán vào. Nhưng Hén bỏ mất ý cuối rồi mẹ Hà ạ, tất cả các bạn đều làm được chỉ mình Hén là ngốc nghếch, mẹ Hà có buồn không ạ?”

-”Không, chẳng sao cả, mẹ Hà tự hào về Hén lắm.”

Hén được mẹ khen sướng hết cả người, tí tòn chạy ra chỗ bác Vân bác Đăng chơi. Em đi rồi ba Hậu mới nhẹ nhàng nhắc vợ.

-”Mình đừng có con hát mẹ khen hay như vậy, làm bé ảo tưởng sức mạnh.”

Sự thực thì kết quả của Hén kém hơn tất cả các bạn mà, nếu chị nghe lời anh cho con đi học trước như nhà người ta thì có phải hôm nay hoàn thiện được hết rồi không?

-”Nếu bé chưa cố gắng hay lười biếng nhất định em sẽ uốn nắn, nhưng đằng này...vấn đề hơi khó nói nhì...mình đã từng nghe câu 'Ai cũng là thiên tài. Nhưng nếu bạn đánh giá một con cá dựa theo khả năng leo cây của nó, nó sẽ sống suốt cuộc đời tin rằng nó ngu ngốc' của Albert Einstein chưa?”

-”Đã từng nghe, nhưng ý mình là sao?”

Anh Hậu thắc mắc, chị Hà từ tốn trình bày quan điểm của mình.

-”Ý em là mình nên đánh giá con qua sự nỗ lực của bé hơn là thành tích. Em không phủ nhận kết quả cũng thể hiện một phần nào đó nhưng mà mỗi bé có năng khiếu sở trường khác nhau, nếu đem so sánh thì quá khập khiễng, ví dụ như cá chẳng thể nào trèo cây được đó.”

Công nhận mẹ Sò có khả năng thuyết phục người khác, ba Hên nghe mà êm tai thế chứ nì. Tuy nhiên đàn ông mà, rất ghét phải thừa nhận vợ đúng mình sai.

-”Ừ nhưng cho con đi học trước vẫn hơn chứ, tới lớp sẽ giỏi hơn các bạn.”

-”Giỏi hơn để làm gì hả mình? Mới có bốn tuổi phải vác cái cặp sách nặng trĩu trên vai rồi học thêm chỗ này chỗ kia liệu có cần thiết không ạ? Em thì em thấy bước đầu dạy nhân cách và để bé thoải mái phát triển thể chất vẫn là tốt nhất. Mình có muốn con gái học nhiều tới còi cọc cả ra, cứ cái đà ấy mai sau vòng một lép kẹp vòng ba chẳng có tý mỡ nào không?”-”Mình làm gì mà nói quá thế, đây người vừa học cao mà mông ngực vẫn nở nang mà. Với cả các bé cũng đã tới tuổi dậy thì đâu mà mình lo?”

Miệng bảo thế thôi chứ anh Hậu cũng phải thừa nhận rằng muốn có thể hình cân đối ngoài chế độ ăn uống thì việc luyện tập và thường xuyên chơi thể thao là rất quan trọng.

-”Hồi lấy em mình còn nhom, mấy năm nay mới có sáu múi à.”

-”Ấy chết, thế mà anh nhớ sau đêm tân hôn có người khen body anh đẹp, hoá ra là bốc phét.”

Ba Hên nói kháy, mẹ Sò mặt ửng hồng vội vàng giải thích.

-”Đâu có, ngày đấy cũng đẹp mà, nhưng giờ quyền rũ hơn gấp vạn lần.”

Chồng đỏ ửng cả tai, kể ra dạo này anh với bà xã cũng hâm hấp, cứ rảnh rỗi là ngồi buồn dưa lê, chuyện nọ xọ chuyện kia chẳng bao giờ hết chủ đề. Không vì phía bên trên ban tổ chức chuẩn bị công bố kết quả vòng một chắc đôi bên còn chém gió thêm chút nữa ý chứ.

Điểm của các bé rất khá, hầu hết dao động từ 6-8, có hai bé được 9 là Bi và bé Hồng Ngọc, riêng chị Hên đạt 9.5/10 làm ba mẹ chị há hốc cả ra. Nhưng có lẽ người sốc nhất phải là cô Liên, ùng ùng nổi giận đứng dậy thắc mắc.

Ông Hải nghe giọng nói quen quen mà xa quá với lại già rồi mắt kém nên mãi không nhớ ra ai cả.

Trưởng ban giám khảo Lê Ngọc Khang chậm rãi bảo chị ngồi xuống rồi chiếu câu hỏi cuối cùng và các đáp án của thí sinh lên màn hình lớn.

Đó là hình vẽ hai quả bơ, dầu cộng ở giữa, tiếp đến là vẽ ba quả xoài.

Phân bảng đáp án có chỗ trống cho thí sinh dán hoa và một quả bơ bên cạnh.

-”Vâng, hầu hết các em đều bị những câu hỏi trước đánh lừa nên chủ quan chỉ lấy hai cộng ba rồi vội vàng tìm bông hoa có số năm để dán vào trước quả bơ. Như vậy chẳng phải là hai bơ ba xoài thành năm bơ sao? Có thành được không ạ?”

Phía dưới bắt đầu xôn xao, phía trên chú Khang tiếp tục trình bày.

-”Đáp án của ban tổ chức là hai quả bơ cộng ba quả xoài thì kết quả đồng trái cây đó vẫn chỉ có hai quả bơ mà thôi. Vâng mấy câu trên là đồ thật, câu này là đồ mọ ẹ ẹ. Tuy em Hên không trả lời được nhưng là thí sinh duy nhất để ý tới sự khác biệt, vì vậy ban giám khảo chúng tôi quyết định cho bé thêm 0.5 điểm thưởng. Đề nghị quý vị cho Hên một tràng pháo tay.”

Các bậc phụ huynh giờ mới hiểu vấn đề, ngoài một số người có chút ganh tỵ thì còn lại đều tán thưởng rầm rầm. Phụ huynh em Hên nở hết cả mây cả mặt, mẹ Hà nhìn con gái mà ruột mát rười rượi, ba Hậu thì cười không khép được miệng.

Sang vòng thứ hai thì khả năng kể chuyện của các bé. Đề bài em hãy kể lại cảnh sum họp của gia đình em tối hôm qua. Hầu hết các con có chuẩn bị trước nên em nào em nấy đều trình bày khá tốt, từ ánh đèn sáng ra sao, bình hoa mẹ cắm trên bàn tươi rói rói thể nào tới những tràng cười náo nhiệt hạnh phúc của đại gia đình.

Chỉ khổ thân mỗi bạn Hên.

Mặt méo xệch luôn ý à, bị khớp mắt gần một phút, đến khi chị MC bảo Hên đừng run nha, tối qua nhà Hên như nào thì kể lại như thế thôi bé mới lấy lại tinh thần cầm mic chậm rãi trả bài.-”Dạ, con kính chào ban giám khảo và toàn thể mọi người đang theo dõi hội thi ạ. Con chào mẹ Hà con chào ba Hậu, chào em Sò, Hên chào nhà ông nội, nhà ông ngoại. Sau đây con xin được kể ạ...ơ nhưng chị ơi Hên không nhớ hôm qua mấy giờ trời tối nữa...sáu giờ hay bảy giờ ạ?”

-”Hén kể từ bây giờ đi nha.”

-”Vâng ạ, bây giờ hôm qua mẹ Hà rửa hoa quả rồi đem lên bàn thờ thắp hương các cụ, mẹ con khấn các cụ phù hộ độ trì cho cả gia đình mạnh khỏe. Ba Hậu đứng dưới bảo rằng mình cứ thì thầm như thế anh sợ các cụ không nghe thấy đâu, gào to lên. Mẹ Hà lúc đó không đáp nhưng lúc lễ xong mẹ bảo là kệ em, em thành tâm là được. Xong rồi ba Hậu trêu làm mẹ Hà ngă thương ới là thương á, tụi con định cắt xoet ba Hậu nhưng mẹ Hà bảo không được hư, ba không có ý. Mẹ bị đau chân nên ba bồng mẹ đặt lên ghế sofa. Hén Sò lấy dầu cho ba Hậu xoa, tụi con cũng định xoa nhưng ba bảo đưa ba làm không nhớ dầu vào mắt lại cay.”

Ủầy, mệt quá à, Hén thở hên hên rồi nha, vậy mà ban giám khảo bên dưới yêu cầu phải kể hết, kể thật chi tiết cho tới lúc đi ngủ ý.

-”Xong rồi thì ăn cơm ạ, ăn với rau muống luộc đậm sấu, vịt khìa nước dừa, dưa chuột chua ngọt với mắm tép chưng thịt bác Vân cho. Ăn xong ba Hậu mẹ Hà tranh nhau rửa bát, kết quả là ba Hậu thắng ạ.”

-”Sao Hén hư thế? Lớn như vậy rồi mà để ba mẹ già rửa bát à?”

Tội nghiệp Hén nhỏ, suốt ngày bị ba chồng tương lai troll thôi, nhóc con vội vàng giải thích.

-”Chú Khang ới Hén chưa biết rửa bát mà, nhưng Hén Sò cũng giúp ba úp bát nha. Xong rồi tụi con xin vào giường ba mẹ xem phim vì cái tivi trong đó to hơn. Ba Hậu đồng ý nhưng xong em Sò ngủ gật mất ấy, cả mẹ Hà cũng vậy.”

-”Thế là chỉ còn Hén và ba Hậu xem phim thôi à?”

-”Không, có mỗi mình Hén á, ba Hậu chẳng chịu xem chung gì cả. Ba Hậu nằm nghịch tóc mẹ Hà với tụi con á, xong ba còn tranh cầm tay mẹ Hà với em Sò ý, nhưng Sò ngủ say tít mịt nên không biết. Ba Hậu thom thom tay mẹ Hà rồi áp lên mặt ba, ba nhìn mẹ suốt thôi, xong ba thì thầm...”

Phía trên con gái hồn nhiên như cô tiên, phía dưới ba ra hiệu tới tấp mãi mới thu hút được sự chú ý của nàng ấy. Hén nhìn thấy ba Hậu lắc đầu thì ngập ngừng không dám kể tiếp.

-”Hén...Hén quên rồi các cô chú ạ...”

-”Ồ chỗ Hén đứng có cái thiết bị phát hiện nói dối đấy, Hén mà nói dối lập tức chú cho trượt luôn.”

Nhóc con bị dọa sợ run cả người, nhưng suy đi tính lại trượt cũng còn hơn là không được ba Hậu yêu nữa á, rốt cuộc đành lí nhí kết luận.

-”Hén quên thật rồi ạ, xem phim xong Hén ôm mẹ Hà với em Sò đi ngủ, ba cũng tắt đèn rồi ôm tụi con. Con xin kết thúc bài thi của mình ở đây ạ.”

Bé con đáng yêu quá, cả hội trường vỗ tay nồng nhiệt. Riêng chỉ có chị Liên là dăm chiêu lăm, công nhận mẹ Sò thâm thật, lợi dụng cả đứa con gái bốn tuổi để công kích đối phương.

Thế gian này thử hỏi còn ai ác độc hơn?

Quen ba Hén gần đây năm chả nhẽ chị lại không hiểu anh? Cuồng nhiệt nóng bỏng nghe còn hợp lý chứ mấy hành động sến sẩm kiểu như si mê ngây ngốc ngấm người yêu xin thừa rằng không bao giờ có đâu ạ. Lẽ nào cuộc điện thoại hôm ấy cũng là nó xúi cái Hén chọc tức chị? Vậy mà lại trùng kè, mẹ Bi càng nghĩ càng thấy mình ngu, càng ngẫm càng tức lồng lộn.

Trong khi đó ở hàng ghế thứ mười bảy hai đồng chí Hậu Hà nhìn nhau thấy ngượng ngượng khó tả, tầm chục phút sau sau anh Hậu mới e hèm giải thích.

-”Hén mơ ngủ nói linh tinh đấy...mình...mình đừng tưởng thật.”

Dầu cho anh không dạn thì chị cũng chẳng dám tin, chồng thấy vợ gật đầu thì yên tâm bàn tiếp.

-”Anh định sau khi Hén thi xong thì mời cả hai bên nội ngoại đi ăn liên hoan bữa lớn, mình thấy sao?”

-”Dạ, tùy mình ạ, nhưng vừa giải lao ba Hào chạy ra ngoài rồi.”

Anh Hậu cười bảo không có gì, giờ anh ra tìm ba thừa chuyện. Cuộc đời thật lắm sự khó lường, nào đâu ngờ ngoài cậu Hợ ra ba còn có một đứa con trai khác.

Hai người đứng phía cuối hội trường, vui vẻ rôm rả vô cùng.

-”Thanh à, ba mẹ con sốt ruột rồi đó, liệu liệu từ giờ tới Tết dất đứa nào về ra mắt đi chứ.”

-”Con chỉ yêu em Hà thôi thì biết làm thế nào đây thầy?”

-”Cha bố nhà anh, nhìn kìa, mẹ Hà rồi kìa, hai con lớn tướng rồi chứ ít ỏi gì đâu? Nói thế để đến tai thằng Hậu thì mạng tiếng em nó chết.”

-”Thế nhờ hôn nhân của em Hà không bền vững thì ba phải để phần suất con rể cho con đấy.”

Thầy Hào biết tính thẳng học trò cung hay thích đùa dai nên cũng gật đầu bừa cho xong. Ba Hậu chứng kiến một màn tình thân mến thân thì sững sờ tưởng hoá đá, tên đó, chính là tên người tình trong mộng của vợ anh, không con không cái tới đây làm gì cơ chứ?

Hén nhà anh thừa người cổ vũ rồi nhé, chẳng mượn.

Bực bực à, đã thế chị Hà còn lao ra tay bắt mặt mừng chào hỏi rồi cảm ơn thầy đã bớt chút thời gian ghé qua như đúng rồi ấy. Cả cái nhà ngoại gặp ông phó hiệu trưởng trường cấp ba thôi mà cứ như được diện kiến siêu sao quốc tế ấy, ngay cả ba Hải với bác Vân bác Đăng cũng xúm vào hỏi han này nọ.

Nào là cháu Khôi nhà tôi học tốt không thầy, nào là mong thầy quan tâm tới cháu nhiều hơn, gia đình xin chân thành cảm ơn ạ. Ba Hải già thế rồi mà một câu dạ hai câu vâng, hết mực tôn sư trọng đạo bức ông con trai đứng cạnh tưởng điên luôn.

Mãi tới lúc MC mời quý vị phụ huynh ổn định chỗ ngồi thì hàng đưa lễ mới tạm nghỉ buồn. Kết quả vòng này bé Ngọc được 10, sau đó tới Bi 9.5, các bé còn lại điểm từ 7 tới 9.

Tuy chú Khang thương Hén nhất, chấm con điểm tối đa nhưng mấy cô chú còn lại cho rằng bài kể chuyện hay phải là bài nêu được đầy đủ ý giống như bài văn mẫu trong tờ biểu điểm ấy, nên rút cuộc tổng trung bình của hội đồng giám khảo em Hén đạt 7.5.

Vậy là sau hai vòng Ngọc đang tạm dẫn đầu với điểm số 19, Bi theo sát nút với 18.5, Hén được 17 xếp thứ sáu.

Vòng cuối cùng, cũng là vòng khó nhất, chia làm 3 đợt thi để thử thách trí nhớ của thí sinh.

Đợt một màn hình lớn chiếu ảnh của mười loại quả khác nhau trong 20 giây. Trong thùng chứa có rất nhiều trái cây bằng nhựa, thí sinh có ba phút để nhặt bỏ vào giỏ của mình.

Đợt hai chiếu mười con vật, đợt ba chiếu mười dụng cụ học tập, luật chơi tương tự. Các con ngây ngô phân vân rồi nhiều em còn bò hẳn vào trong túi tít hỏi loạn lên làm phụ huynh ở dưới cười như nắc nẻ.

Chị Hén thì thơ mấy trang chị còn nhớ được hướng chỉ cái trò này, xong nhanh lắm, còn nhặt hộ em Bi nữa cơ. Mỗi tội Bi thấy lúc này mình nhắc bài chị không nghe nên giờ Bi cũng chẳng thèm, dỗi dỗi tự nhặt luôn. Phần đếm kiểm tra chắc là vui nhất, cả hội trường cùng hô theo ban giám khảo rầm rộ cả lên.

Mỗi thứ đúng được tính 1 điểm, nói chung năm nay toàn bé giỏi, thấp nhất cũng đạt 19 điểm, tầm giữa giữa thì 20-23, sau đó tới Bi 25, bé Ngọc xếp nhì 27.

Chém trệ ở vị trí số một không ai khác, chính là con gái mẹ Hà, 30/30.

Trưởng ban giám khảo đại diện cho hội đồng thi lên công bố kết quả chung cuộc, năm nay chỉ có một giải nhất với tổng điểm 47, một giải nhì 46 điểm, những bé còn lại đều trao giải ba hết.

Cuộc thi cho trẻ con mà, con nào cũng có giải.

- "Thay mặt hội đồng thi tôi xin gửi lời cảm ơn chân thành nhất và sâu sắc nhất tới các vị khách quý, các vị phụ huynh và các nhà tài trợ. Mời em Nguyễn Hoàng Trọng Khôi, đại diện cho học sinh giỏi thành phố Hà Nội lên trao thưởng cho các bé đạt giải ba, xin kính mời ông Phạm Minh Thanh, phó hiệu trưởng trường quốc tế Việt Đức lên trao giải nhì cho bé Ngọc con ba Trinh mẹ Phương."

- "Và cuối cùng, xin trân trọng kính mời giáo sư tiến sĩ khoa học Hà Quốc Trung lên trao giải nhất cho bé Hén con ba Hậu mẹ Hà."

Thời khắc chú Khang gọi tên cả cái hàng ghế thứ mười bảy hò reo rồi nhảy ầm ầm lên tưởng chừng sập hội thi. Người buồn nhất hôm nay có lẽ là mẹ Liên, nhìn con trai lẫn trong đồng các bé được giải ba mà mẹ rơi nước mắt, thi với chả cử, không có chút công bằng gì sất.

Nhưng chị buồn là chuyện của chị, còn người khác vui lại là chuyện của họ. Bên nội bên ngoại nhà Hén Sò sượng phát điên phát rồ, tranh nhau thom với bông em, cậu Hợp phòn quá hét ầm lên.

- "Hén của cậu giỏi quá à, ba giỏi mẹ giỏi thảo nào Hén cũng giỏi, cậu thương Hén lắm lắm luôn."

- "Cậu cũng thủ khoa 28.5 mà, Hén giỏi là do cậu giỏi nữa đó."

Ba Hén khiêm tốn đáp lại, cậu Hợp nghe mà thẹn cả người.

- "Ồi dào anh ơi em chẳng dám, thủ khoa mỗi Sư Phạm thôi, sao so được với mẹ Hén thủ khoa cả nước, 30 không cần làm tròn."

Anh Hậu nghe mà tưởng như sét đánh ngang tai, hoa mắt chóng mặt choáng váng ngỡ đang mơ vậy đó.

30 điểm?

Nếu sau anh ba khoá thi là một trong chín thủ khoa xuất sắc nhất của cả nước rồi còn gì nữa?

Có người méo cả mặt, khi xưa nóng nẩy nhờ lời giờ chỉ mong có cái quạt mo che mặt cho đỡ thốn thoi. Đúng lúc ấy thì ba Bi vỗ vỗ vai rù đi nhậu, nhưng vì còn đại gia đình đang chờ nên ba Hén từ chối.

Anh Bảo cũng không gượng ép, chỉ là ghé tai anh Hậu tâm tình nho nhỏ.

– “Đừng vút kim cương đi để rồi nhặt phân chó về, chú không nghe lời anh đòi chú sau này chỉ có nhục thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Hội thi lúc bé mạc nhộn nhạo nhộn nhạo, các bố các mẹ sấn lấy con cái ôm hôn thấm thiết, chỉ có mỗi em Bi bị mẹ Liên mắng xối xả. Tui thân quá bèn lên ra ôm ba Bảo, chị Liên nhìn theo thấy anh đang đứng cùng người yêu bỗng dung tái cả mặt.

Nhiều năm về trước anh Bảo đỗ siêu xe ở cổng Bách Khoa có bắt gặp chị nắm tay anh Hậu dung dăng dung dè nên ấn tượng khó phai, anh cho chị hai sự lựa chọn, một là tiếp tục với thằng sinh viên nghèo đó, hai là bỏ học lấy anh rồi chuyển ra nước ngoài sống ngay lập tức.

Lựa chọn khi ấy, cả đời nghĩ lại chị vẫn thấy nuối tiếc.

Bởi từng được xem ảnh nên anh Hậu chắc chắn cũng nhận ra ba Bi, tìm chị đập thành thịch, nén nỗi lo âu rồi cố bình tĩnh đi tới chào hỏi.

– “Anh tới xem con thi ạ, sao không nói với em một tiếng? Đạo này anh khoẻ không?”

Hiền dịu nhẹ nhàng, anh Bảo nghe phát buồn nôn, ngó lơ chị ôm Bi đem ra chỗ khác chơi. Anh Hậu chau mày thờ dài, cái thể loại gì mà vợ cũ chào hỏi cũng chẳng thèm đáp lời?

Lại còn ví người ta là phân chó?

Đàn ông đàn ông chia tay xong thì thôi chứ để bụng chấp nhặt tiểu nhân vậy à? Nhìn người yêu cũ rom róm ba Hén thấy tội nghiệp ghê gớm, khổ nỗi một phần vì tên hiệu phó nào đó đang ôm Sò nhỏ thủ thi rất tình cảm, một phần vì ông Hải dần tiến tới phía này làm anh rối ren chẳng có tâm sức mà để ý nhiều nữa.

Rốt cuộc đành an ủi đôi ba câu rồi chạy tới vừa giằng con vừa dắt ba ra ngoài để không chạm mặt mẹ Bi. Nội ngoại nhà Hén Sò cũng nô nức rời khỏi hội trường, thẳng tiến tới nhà hàng năm sao của bác Đăng liên hoan lẩu hải sản.

Lớn tuổi nhất là ông ngoại chị Hà râu tóc bạc phơ, nhỏ nhất có em Cua nhà di Hợi vừa mới cai sữa. Bác Vân dặn nhân viên nấu riêng bột cho bé rồi chỉ đạo đầu ra đây, công nhận quá uy nghiêm luôn, có vẻ như tội nhóc làm thêm cũng chỉ sợ bà chủ chứ với ông chủ thì khá nhõm.

Đoạn có bà mẹ vầy vẩy con trai cưng.

– “Cún ơi xuống dưới nhà bếp đem mấy bìa đậu phụ lên cho mọi người ăn lẩu đi con.”

Cún thường ngày lạnh lùng ít cảm xúc mà hôm nay chẳng hiểu sao mặt đỏ phừng phừng rồi ngoan ngoãn nghe lời. Bác Đăng nhìn con trai nghi nghi liền quay sang hỏi vợ.

– “Thằng Khôi sao thế? Đừng nói với anh là nó tương tự con nhóc nhà chú bán đậu rồi nhá.”

– “Ôi dào Đăng lo cho mấy em chân dài của Đăng đi, quan tâm tới con trai Vân làm gì?”

Vợ xia xối làm chồng bức cả mình, tay lần xuống dưới bàn ăn treu hoa gheo nguyệt trong khi đó miệng vẫn tỉnh bơ thủ thi.

– “Con trai Vân? Nực cười, không có chuối của Đăng xem Vân để thế méo nào được? Giã rồi còn hòn dai, Đăng nói Vân nghe Vân cứ giận Đăng như vậy tới cuối đời người thiệt là Vân đó.”

– “Kệ Vân, không phải chuyện của Đăng.”

– “Ừ, kệ thì kệ. Ấy da, bánh bao để lâu ngày mốc thối ra rồi còn kiêu với chả căng...” Chị Vân ức nghẹn họng, với chiếc đũa vụt một phát không thương tiếc xuống tay ông xã. Anh Đăng đau tím mặt tím mày mà đông người nên đành nhin xuống ghi nợ lát về tính sổ sau.

Mấy nồi lẩu lần lượt được dọn ra, trước khi khai tiệc từ cụ tới ông bà nội ngoại hai bên đều lần lượt đứng dậy phát biểu khen ngợi bé Hén rồi hai cháu Hậu Hà giơ gang dạy con tốt, những cháu khác cứ thế phát huy.

Vợ chồng nhà họ được bữa ruột gan mát rười rượi, hai cục bông nhỏ hay được ba chiều dứt com nên toàn tranh ngồi cạnh, mẹ Hà thì ngồi phía đối diện giữa bác Thanh và cậu Hợp. Bác Thanh lau bát lau đĩa cho mẹ nha, bác còn hỏi mẹ có ăn được hải sản không, nếu dạ dày còn yếu thì để gọi riêng món khác.

Mẹ Hà đáp mẹ ăn được rồi, bác lại dặn cô phục vụ rằng nồi đó không được bỏ ớt, ba Hậu thì chưa ăn đã tu cạn cả cốc bia to bự luôn.

Bàn ăn hôm nay có hai người giống nhau, chăm chú bóc tôm cua ghẹ lắm ấy, chỉ là khác mục đích, ba Hậu gỡ cho Hén Sò còn bác Thanh gỡ giúp mẹ Hà nha.

-”Ăn miếng đậu nữa nhé, đậu phụ mềm.”

-”Dạ, em cảm ơn thầy.”

-”Cái đợt hội giảng sắp tới Hà có tham dự không? Vào Đà Nẵng mấy ngày vui lắm, nghe cậu Hợp bảo lâu rồi em chẳng đi đâu xa cả, thực ra nếu nhớ con thì cho cả Hén Sò cùng đi cũng được mà. Yên tâm anh trong ban tổ chức, sẽ lo cho ba mẹ con chu đáo.”

-”Dạ, thầy cho em suy nghĩ chút được không ạ?”

-”Ừ cứ thoải mái, em ăn thêm nhiều rau vào nhé.”

Ngoài bà Mây rất ngứa mắt với con dâu còn lại mọi người nghĩ đơn giản tình thầy trò nên chẳng để tâm. Hén Sò nhiều khi ăn xong lâu rồi mà há mồm mãi ba Hậu mới để ý dứt thêm cho các em ý, xong ba lại uống bia, cả bữa ba chẳng ăn gì cả, chỉ toàn uống thôi.

Mẹ Hà hình như cũng biết nên lúc về mẹ xuống dưới lấy ít mì xào hải sản về cho ba nha, nhưng ba Hậu mệt hay sao á, ba bảo không cần rồi cứ thế vào nhà tắm đóng sầm cửa.

-”Ba Hậu ghét Hén Sò à? Hén Sò hư rồi á? Có phải do tội con lười không chịu bóc tôm nên ba Hậu giận không?”

Các nàng đứng ngoài phụng phịu hỏi han, mẹ Hà dịu dàng giải thích rằng ba mệt rồi dắt con về phòng dỗ dành, đợi tội nhóc ngủ chị mới trở lại phòng mình mở tủ trái chăn đệm chuẩn bị đi nằm.

-”Minh này...anh...anh...xin lỗi...”

Có người thoáng giật mình, giọng chồng ập ứng lạ lùng lắm.

-”Anh...biết...biết điểm thi đại học của mình rồi. Mấy lời hôm trước cho anh rút lại, xin lỗi mình nhiều.”

Mẹ Sò nghe chồng tâm sự mà lòng dạ thấy ngọt ngào sao sao ấy, người gia trưởng như anh Hậu thốt ra được lời xin lỗi quả thật không dễ dàng gì. Vợ không muốn làm khó chồng nên khéo léo chuyển đề tài.

-”Ôi dào em may mắn đấy, thực lực thì không giỏi bằng mình đâu. Thế mình hôm nay làm sao mà bao nhiêu đồ ngon cũng không động đũa thế?”

-”Tớ tự thấy nhọc dần đều bạn ạ, nuốt cái gì cũng không trôi. Bạn đào hộ tớ cái lỗ cho tớ chui xuống với.”

Anh Hậu đáp nửa đùa nửa thật, chị Hà cũng cười cười trêu lại.

-”Nhà không có xẻng đâu, đào sao được? Nhưng có mì đấy, tớ dậy xào lại cho bạn nhé!”

-”Sao bạn lại quan tâm tới tớ thế?”

Vì sao ư?

Vì tớ thương bạn.

Bạn đói thì tớ sốt ruột, bạn ốm thì tớ xót, bạn buồn khiến tớ ảo não theo.

Nhưng liệu bạn có tin?

-”Bạn là ba Hén Sò mà.”

Có người thẹn thùng nói tránh rồi bỏ vào bếp, có kẻ cũng bật dậy lật đật theo sau. Ăn uống no nê xong thế nào cả vợ lẫn chồng cùng lên con diên, bẻ cái ghế sofa to bự đem ra ban công ngồi ngắm trăng ngắm sao.

-”Từ giờ việc dạy dỗ con cái giao hoàn toàn cho bạn. Tớ nghĩ thông rồi, có lẽ tớ mới là người cổ hủ áp đặt.”

-”Không ai hoàn hảo cả bạn à, bọn mình sẽ cùng dạy dỗ và góp ý cho nhau. Mà trăng đêm nay tròn nhĩ?”

-”Ừ, sắp rằm rồi, rằm trăng còn tròn hơn, bạn có lạnh không?”

Chị Hà lắc đầu nhưng ông xã vẫn vào nhà lấy chăn mỏng đem ra, chị kể anh nghe về những đêm trung thu ngày thơ bé, anh kể chị nghe chuyện hồi lên sáu đã biết theo ba và bác Đăng ra đồng bắt tôm bắt tép. Kí ức ngọt ngào đẹp để làm sao, có những người trước đây bạn tưởng nhảm chán nhạt nhẽo, một ngày nào đó ngẫm lại mới bàng hoàng nhận ra, họ không hề đơn điệu, chẳng qua là vì bạn chưa từng để tâm khám phá.

Vợ chồng già luyên thuyên rồi ngủ lúc nào không hay, làm hai cục bông nhỏ thức giấc chạy vào phòng ba mẹ không thấy người hoảng quá khóc lóc toát loạn, ba chân bốn cẳng vội vã chạy đi tìm.

Hót ha hót hải mới thấy á, ba Hậu ôm mẹ Hà ngoài ban công kia kia.

-”Chị Hén ơi em bảo này hoá ra là ba Hậu cũng thích rúc vào người mẹ Hà nha.”

Sò khê thì thâm, Hén bừa môi tỏ vẻ hiểu biết.

-”Ồi chào ôi, chị biết từ lâu rồi á.”

-”Thế mẹ Hà thích cho ai rúc nhất, Sò hay chị Hén hay ba Hậu?”

-”Tất nhiên là chị rồi, chị xinh với đáng yêu nhất nhà mà.”

-”Ủầy uầy, còn lâu đi, Sò xinh hơn chị Hén á.”

Lũ trẻ chí cha chí chóe âm ỉ cả lên làm ba mẹ chúng bưng bình tĩnh. Cái tư thế mờ mờ ám ám làm anh chị ngượng ngùng bối rối khủng khiếp, nhìn nhau rồi lại nhìn con, ngại ngại nên đành véo má các nàng rồi ông bỗng đưa lớn bà bé đưa nhỏ, không nói không rằng bỏ vào trong đánh răng rửa mặt.

Sang tháng mới sắp tổng giao cho giám đốc phát triển cùng lúc ba dự án game mới, ấn định ngày ra mắt sẽ trùng với công ty đối thủ thành ra mọi người đều phải ở lại làm tăng ca, riêng sếp Hậu với trợ lý còn ăn ngủ luôn ở công ty.

Là công việc có giấy tờ xác nhận đáng hoàng nên ông Hải không làm khó con trai, tuy nhiên thỉnh thoảng vẫn đập xe qua kiểm tra cho an tâm.

Ba Hén bận liên miên, nhiều khi buổi chiều còn đi tiếp khách nên buổi trưa rẽ qua lớp mẫu giáo chơi với con một lúc chứ cũng chẳng về nhà. Có hôm anh vừa mới họp giao ban xong thì nhận được điện thoại của con trai nuôi, giọng meo meo kêu đói.

-”Mẹ Liên ôm rồi ba à, không ai nấu cơm cho Bi ăn cả, mẹ cũng không ăn gì từ hôm qua rồi.”

Ba nghe con sụt sịt mà sốt cả ruột, vội vã lấy xe rẽ qua thăm bé. Thằng nhóc gầy xanh cả ra, lúc anh gọi cơm tới nó ăn ngấu ăn nghiêng thấy thương ghê gớm. Chị Liên thì nằm lì trong phòng không chịu dậy, anh gọi rồi dứt cơm cho cũng ương bướng hất đồ, bắt đứa rơi xuống đất vỡ loảng choảng.

-”Em điên rồi hả? Nói em nghe anh đủ mệt rồi nhé, sức chịu đựng của anh nó có giới hạn thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Hiếm khi người yêu dùng lời lẽ nặng nề như vậy, cả người chị như bị hẫng, mãi sau mới nức nở nghẹn ngào.

-”Anh quát em? Anh lại quát em cơ đấy. Em là cái gì mà lúc anh buồn thì anh tìm tới tâm sự còn lúc vui anh ngay lập tức quên mất? mấy tuần nay anh mất tâm mất thích với con mấm nào mà vứt bỏ em với con? Cuộc đời em đã chẳng còn nơi nương tựa mà anh lại lạnh lùng với em thế hả anh? Sức chịu đựng của anh có hạn à, được, được, vậy anh đi đi, em không ăn mặc em, em chết mặc em anh đừng có quan tâm nữa.”

Giám đốc Hậu đợt này bù lu một đồng việc u hết cả đầu đâm ra dễ nổi nóng. Giận quá nên anh cũng không kiểm soát được mình, cứ thế bực bội bỏ đi mặc kệ người yêu oán trách.

Chị Liên thấy thái độ ba Hén cương quyết thì sợ tái mặt, vội vã bò dậy ôm chân anh khóc lóc tức tưởi. Chị khóc tới khản cả giọng, kêu gào thống khổ đến mức kiệt sức ngất đi, cũng may bác sĩ riêng tới khám bảo không có gì nguy hiểm cả.

Ba Hén ôm Bi ngồi một góc thần thờ nhìn mẹ, chẳng biết có phải cái người này đã sang đầu ba từ lâu rồi không?

Nếu là chị Hà thì dù anh có đi vắng cả tháng cũng không bao giờ có chuyện Hén Sò thiếu một hạt cơm chứ đừng nói tới việc bị bỏ đói. Nhưng nếu là chị Hà thì ốm đau như này chắc người nọ lo lắng người kia sốt ruột loạn cả lên ấy chứ.

Từ ba Hải tới ba Hào, rồi thì ông ngoại râu tóc bạc phơ đến dì Hoi cậu Hợp, kể cả bác Vân bác Đăng cũng thương cũng mến.

Cuộc đời nó vậy đó, có những người sướng từ trong kén, lại có những người khổ mà khổ mãi không dứt. Chẳng hiểu sao số chị Liên quá cực, sống cô độc cái gì cũng một thân một mình đến tội.

Ấu cũng tại anh, nếu ngày đó không cướp đi đời con gái của chị phải chăng mọi chuyện sẽ khác? Ba Hén nghĩ mà áy náy khôn nguôi, đợi mẹ Bi tỉnh thì dẫn đi ăn với mua sắm bù, chị mè nheo đòi thuê giúp việc ngay anh cũng chiều.

Từ ngày có người trông Bi chị Liên nhân hấn đi, rảnh rồi quá nên quyết định lên công ty anh Hậu thăm thú, mục đích cũng để cho bọn nhân viên biết mặt sếp bà đi là vừa.

Tối phòng rón rén vào định ú oà người ta như thời xa xưa, nào đâu ngờ cái giọng buồn đưa bán lẻ thấm thiết tình cảm khiến chị muốn nổi điên.

-”Anh định bắt cả hai tay hả? Ly thân rồi mà chưa dứt được sao?”

-”Hâm à, gọi về cho Hén Sò thì chả nhẽ không hỏi han cô ấy? Bọn anh giờ là bạn thôi, thực ra anh mới phát hiện Hà rất có duyên ăn nói, có hôm hai vợ chồng ngồi tới ba giờ sáng vẫn chưa hết chuyện. Lúc nào rồi em với Hà cũng ngồi uống trà tâm sự với nhau xem, biết đâu lại hợp thì hay.”

-”Về sau chia tay hấn thì thôi đừng liên lạc nhiều anh à, không hay chút nào cả.”

-”Có sao đâu em? Ngày xưa mình cũng thế mà.”

Anh Hậu vừa xem báo cáo vừa vô tư đáp làm chị Liên ức sùi máu. Tuy nhiên nói ra thì hờ nên chị đành ngậm bồ hòn làm ngọt đi ra phía sau bóp vai cho người thương. Đến tâm chiều thấy ba Hén giải quyết giấy tờ gần xong mẹ Bi liền ghé tai nũng nịu.-”Em mới ngắm được đôi dép cao gót đẹp lắm, ở trung tâm thương mại phía đối diện ấy, đang sale nên giá cũng rẻ cực kỳ luôn, có 999 USD thôi à, mình đi ăn rồi rẽ qua đây nha.”

Gớm cái người này, cứ như gái mới lớn vậy ấy. Hồn nhiên nhí nhảnh không khác gì con cá cảnh, anh Hậu gạt đầu rồi mà lúc đứng dậy vươn vai thế nào tình cờ liếc qua cửa kính thấy ba Hải đang đạp xe lóc cóc rẽ vào cổng công ty.

-”Toi rồi, em cầm thẻ của anh mua gì thì mua này, đi mau mau không lại to chuyện.”

Có người vội vã dận dò, có kẻ âm ức nhõng nhẽo.

-”Ư thích đâu, giờ ra nhờ đựng ba thì cũng thế mà.”

-”Không gặp được đâu, ba anh không thích đi thang máy, với lại mắt ba kém rồi em bịt cái khẩu trang vào là ba không nhận ra đâu.”

-”Sao cứ bắt em trốn chui trốn lủi hoài thế? Nhân tiện thì thừa chuyện có phải hay không? Em tin rồi ba sẽ thương em như ba thương anh vậy.”

-”Thôi em bớt ảo tưởng sức mạnh đi, ngay cả bác Đăng còn bị đập cho toi bởi khói lửa nữa là. Đợi hai ba tháng sức khoẻ ba ổn định anh với mẹ Sò thừa chuyện rồi mới tới lượt chúng ta tính gì thì tính.”

Ba Hén cương quyết nên mẹ Bi đành phải ngoan ngoãn nghe lời, ngừng nguẩy nhận thẻ rồi bịt khăn kín mít đi sang trung tâm đối diện mua sắm. Đúng là trời phạt phù hộ, anh chị hôm nay coi như thoát được kiếp nạn lớn.

Ông Hải lộc cộc cầu thang bộ mãi mới lên tới nơi, ông thương con trai làm khuya vất vả, xót ruột đem cho bát chuối om lươn với mấy quả ôi lê trồng sau vườn. Xong vì còn hẹn bạn già đánh cờ tướng nên ông chỉ dặn dò con giữ gìn sức khoẻ chứ không ở lại chơi lâu.

Anh Hậu tiễn ba một đoạn, sống mũi thấy cay cay à. Tóc ba trắng bạc vậy rồi mà vẫn nấu cho anh ăn, trong khi anh bao nhiêu năm nay lo hết cái này tới cái kia nhiều khi cả tháng cũng chẳng chịu về nhà.

Ba Hén thở dài, quay vào bên trong lau đĩa lau thìa rồi chậm rãi thưởng thức. Ngon, công nhận rất ngon. Trước kia anh cứ ngỡ chuối om lươn như này là hoàn hảo rồi, có điều từ khi lấy vợ mới được khai sáng.

Tự dưng lòng nặng trĩu, có người lấy máy ra nhấn tin nhắn.

“Chuối om lươn mình nấu khác ba ở điểm gì?”

“Em dùng mè thay giấm với cả cho thêm chút tóp mỡ nữa mình à.”

Thì ra là vậy, thảo nào có mùi thơm đặc trưng mà ăn lại ngậy ngậy nữa, Hén Sò cứ húp sùm sụp hết bát này tới bát khác à.

“Thật lòng anh thích ăn kiểu của mình hơn, nhưng đừng nói gì với ba nhé.”

Chị Hà xem tin mới nhận, đang lau nhà mà cũng phải bật cười. Đạo gần đây cuộc sống của chị khá yên bình nhẹ nhàng. Phía sau trường có mảnh đất, lúc đầu cậu Hợp với ba tính xây thêm phòng học nhưng rồi lại thôi, căn bản chỗ đó cũng nhỏ quá chẳng bỏ.

Thế nên mẹ Tôm với mẹ Sò bàn nhau trồng rau sạch cho cả nhà, mà khổ mẹ Tôm lười cấy cấy, tính khí cũng không kiên nhẫn, cuốc được hai luống là bỏ luôn à, toàn bộ phó mặc cho chị gái. Mẹ Sò thì cứ hết giờ dạy lại lang thang ngoài vườn xới xới tía tía thành ra cũng chẳng có thời gian nghĩ linh tinh

nữa. Thỉnh thoảng chị còn dắt tụi nhóc qua đây chơi, tay nhỏ xúm cầm cái gáo đồ chơi múc nước tưới cây yêu ơi là yêu á.

-”Mẹ Hà ơi rau này có phải rau răm không ạ?”

-”Ừ, đúng rồi. Hén của mẹ giỏi quá.”

Hén được khen phổng cả mũi, em hái mấy lá đưa cho mẹ Hà rồi ngọt giọng làm nũng.

-”Mẹ Hà cầm về rồi mai mẹ Hà nấu cháo hén rau răm cho Hén ăn nha.”

Cục bông lớn nài nỉ làm cục bông nhỏ cười khanh khách á.

-”Hihi, chị Hén ăn cháo hén. Hén Hén...cùng là hén à...Sò cũng ăn...mai mẹ Hà nấu nha mẹ Hà...”

Mẹ thơm các em rồi dịu dàng gặt đầu. Hôm sau chị ninh cháo với xương từ sáng, tới trưa xào hén xong định ra nhà trẻ đón con về sớm thì lại nhận được điện thoại của chú Thắng.

-”Sếp Hà ơi...toi rồi...sếp Hậu...viện...nằm viện...ngộ độc rau sắng chị ạ...”

Trợ lý của anh vừa thở hồn hén vừa báo cáo tình hình làm bà xã sếp ở đầu dây bên kia cũng cuống cuống theo. Ba Hén bị dị ứng rau sắng ghê lắm, điều này anh chắc chắn rõ hơn ai hết chứ? Chẳng hiểu cơ làm sao lại bắt cần tới vậy.

-”Sếp ông nằm ở phòng E308 chị nhé...bệnh viện gần công ty...em sẽ nhắn địa chỉ...nhưng mà cái phòng này hơi đặc biệt...nếu rẽ từ cổng phía Nam vào thì sẽ thấy cửa sổ, sau đó chị phải đi vòng qua mới tới cửa chính...cửa chính đối diện với cổng phía Bắc, xung quanh có rất nhiều quán ăn...”

Chị Hà cúp máy rồi mà tay vẫn run cầm cập, cổ bình tĩnh mức bát cháo sau đó vội vàng cầm ô chạy lên với chồng. Phòng ốc đúng là kỳ lạ như chú Thắng nói, nhưng cũng may như thế lại tránh cho mẹ Sò một cuộc gặp mặt không mong muốn.

Xem ra chị lo lắng thừa rồi.

Ở trong đó, ba Hén, mẹ Bi...tình cảm âu yếm dạt dào khiến người ta phải ngưỡng mộ.

-”Em phải chạy khắp phố mới tìm được miếng xào cay anh thích đó...cực cay luôn...dậy ăn cho nóng nào...em bón nhé...”

Tìm chị, nơi ấy đột nhiên nói.

Mấy tuần không gặp, ba Hén gầy đi nhiều quá. Hình như lần này anh bị rất nặng, mặt mũi chân tay sưng húp đỏ ửng, ăn miếng nào là nôn miếng đấy, có ông bác sĩ vội vã đi vào khám qua xong lại cúi đầu ỉ.

-”Ôi dồi ơi dốt ạ, đừng có ăn đồ cay. Đang bị ngộ độc mà, húp cái gì thanh đạm thôi, mau mau đi mua cho thứ khác cho ông xã không lại dối là ra.”

Mẹ Bi vâng vâng dạ dạ rồi hốt hải lao ra ngoài. Mẹ Sò xót chồng ứa nước mắt, chẳng biết làm sao đành nín tay em y tá nhờ vả. Em bé khá dễ tính nên vui vẻ đem ô cháo vào cho bệnh nhân rồi bảo mình mua theo lời chị dặn.

Anh Hậu mở ra ngửi mùi thơm ngào ngạt, một phần cảm động trước tấm lòng đội ngũ y tá bác sĩ, một phần bụng réo nên ăn luôn không do dự.

Thìa thứ nhất, cháo ấm làm bụng cũng ấm.

Thìa thứ hai, sức nhớ con gái cứng cỏi cũng thích ăn cháo hén. Thìa thứ ba, có người bắt đầu ngهن ngهن, ngó ngang ngó dọc thấy bóng dáng quen quen phía cửa sổ thì cẩn thận đặt ô xuống bàn rồi lật đật xô dép chạy qua phía ấy.

Bà xã lùi thúi một góc, mắt mũi đỏ hoe à.

Khoảng khắc ấy, lòng ông xã cũng bứt rứt không yên, cảm giác nhộn nhạo cồn cào cứ như có cả đàn kiến bò qua bò lại trên chọc ấy.

Lại nhớ cái ngày mới lấy nhau, chị vô tình nấu canh cua rau sắng hại anh cả người nổi mẩn đỏ ửng, suốt cả một đêm ai đó ôm chồng nức nở thốn thức, còn mếu máo bảo thôi mình li dị em quách đi cho rồi.

Tính chị Hà vậy đó, thường ngày cứng rắn nhưng hể chồng con làm sao là mau nước mắt lắm. Thực ra lỗi do anh quên chưa dặn vợ thôi, nhưng chị cứ tự trách bản thân rồi buồn mất mấy ngày luôn. Thời xưa nghe dì Hợi nói mẹ Sò rất mê cái rau đấy, vậy mà từ hồi đó tới giờ thấy bà xã cách luôn à.

-”Lớn rồi còn khóc nhè.”

Ba Hén khẽ trách, mẹ Sò giật mình đáp bừa.

-”Đâu có đâu, em bị muỗi bay vào mắt mình à.”

-”Vậy để anh giúp mình.”

Vợ còn chưa kịp từ chối thì chồng đã áp hai tay lên má, miệng ra sức thổi thổi. Khoảng cách gần quá, tim chị bỗng dưng đập loạn. Cử chỉ dịu dàng trìu mến của anh, là do đang bệnh sao?

Nụ hôn trên mi mắt, cũng chẳng biết vô tình hay cố ý?

-”Minh...đỡ chưa...sao lại...”

-”Anh đỡ nhiều rồi. Trưa nay hợp xong anh ăn luôn cơm suất ở công ty, cũng không để ý.”

Chính xác hơn là, nhiều năm được bà xã lo cho từ chân tơ kẽ tóc, thành ra hơi chủ quan. Có người khế gục đầu vào vai vợ, trăm ngàn thù thì.

-”Cảm ơn mình...vì đã đến thăm anh.”

-”Minh tự đứng sao vậy?”

-”Anh nghĩ rằng mình sẽ không qua.”

Ba Hến cười khò, mẹ Sò thấy chồng là lạ liền đặt tay lên trán anh kiểm tra, hơi nóng hầm hầm truyền tới hại chị lo ngay ngáy, hốt hoảng vỗ vỗ vai người ta dặn dò.

-”Mình cố ăn nhiều vào với hạn chế thức khuya nhé. Thôi mình vào nghỉ đi không ngoài này gió máy làm sao thì khô...em về đây...mình giữ gìn sức khỏe...”

Giọng chị Hà buồn buồn, chị cũng không nghĩ anh lại nắm tay mình siết nhẹ rồi ghé tai thì thầm ở lại chút đã. Cái kiểu nỉ non thực sự chẳng giống cặp vợ chồng già sau ly thân chút nào cả, người đi qua không biết có khi tưởng nhầm họ đang ve vãn tán tỉnh nhau ý chứ.

Quả thật hiện giờ mặt chị đỏ ửng thẹn thùng như gái đôi mươi. Anh cũng chẳng khá khẩm hơn là mấy, ngượng ngượng ngại ngại, bí quá đành phải nói tránh.

-”Ồ lại...đội anh ăn xong...tiện thể...tiện thể...mang...mang...âu về...”

Ba Hến vội vàng quay người đi vào, mẹ Sò lèo đèo theo sau, mẹ Bi chứng kiến một màn mà ruột gan sôi sùng sục, vút hộp cháo vừa mua xuống giường cho người yếu rồi kéo ai đó ra ngoài nói chuyện riêng.

-”Gớm, cô giáo Hà, rảnh rồi quá nhỉ? Thảo nào chất lượng giáo dục mấy năm nay tụt dốc không phanh.”

Chị Hà chán chường buồn tranh luận, chị Liên ngược lại tức lồng lộn.

-”Này này, đừng có kiêu kỳ khinh người thế em à. Nói thật từ thờ bé đến giờ chị chưa từng thấy một con đàn bà nào mặt trơ trán bóng như em cả. Anh Hậu yêu chị, đó là một sự thật mãi mãi không bao giờ thay đổi, anh ấy tốt với em cũng chỉ vì em là mẹ Hến Sò thôi, chớ ảo tưởng sức mạnh rồi sau này tự chuốc nhục đó.”

-”Rồi, em xin chân thành cảm ơn chị đã nhắc nhở và lo lắng cho em. Tiếc rằng chúng ta mỗi người một quan điểm không bao giờ hoà hợp được với nhau đâu chị à, tốt nhất là dừng thôi.”

Nhiều lúc mẹ Sò cũng không hiểu nổi mẹ Bi nữa, không nói thì trách kiêu chảnh, mà nói rồi cũng chẳng yên thân.

-”Em không phải dùng cái giọng xia đều đó hiểu chưa? Đừng tưởng con Hến được giải nhất mà căng nhé, em quen biết mua giám khảo chị thừa hiểu, nể mặt ban tổ chức chị không thêm bóc mẽ thôi. Còn nữa, hạnh phúc không phải của mình thì có giành giật cũng chẳng được đâu em, đừng lôi đưa con gái đáng thương của em vào cuộc, cũng đừng bắt chấp mọi thủ đoạn để đạt mục đích. Ba mẹ em ở đâu mà không dạy cho em đạo lý làm người hả Hà?”

Đúng lúc ấy nhân vật nam chính hót hải lao ra, căn bản bác Đăng vừa mới nhắn tin, vồn vện có một câu thôi mà làm thẳng em trai sững sờ điều đứng.

“Tôi vừa chờ ba qua thăm chú, tôi giờ đi có việc lắt vào sau.”

Cái kim trong bọc lâu ngày cũng phải lòi ra, quả nhiên là chân lý ấy. Ông Hải e hèm làm mẹ Bi ba Hến mặt tái xanh tái mét. Ông cũng chẳng to tiếng gì, chỉ bình thản kéo con dâu về phía mình rồi chậm rãi mở lời.

-”Tôi ở đây, ba Hà đây. Có gì xin mời thiên kim đại tiểu thư tiếp tục chỉ bảo.”

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

Trong khi chị Hà với chị Liên còn đang đờ thì anh Hậu phản xạ khá nhanh, lập tức xông ra nắm tay vợ rồi bối rối chào hỏi mẹ Bi như kiểu bất ngờ lắm ấy. Ông Hải nhìn thái độ thẳng con trai thấy ôi chao ôi là mực cười.

Con nít ranh mà đòi qua mặt lão già này hả?

Ấn tượng của ông với cái chị Liên này cũng hơi khó nói, trước kia cũng thương cũng mến lắm, căn bản tại thằng Hậu đại dột, làm con gái nhà người ta còn đang đi học đã có chửa, xong lại còn xây nữa chứ, nghĩ mà xót ruột.

Nhưng rồi chị đột ngột bỏ thằng bé đi lấy chồng đại gia làm cảm tình trước kia của ông đổ hết xuống sông xuống biển. Đợt đó thằng Hậu suy sụp ghê gớm lắm, cả ngày cứ thất thểu như cái xác khô vậy ấy, từ ngày cho sang nhà anh Hải gặp con bé Hà mới thấy nó phấn chấn vui vẻ lên, lấy vợ vào có điểm tựa, sự nghiệp cứ thế thăng hoa ầm ầm.

Ấu thì phúc phận đời thằng Hậu tới nay cũng là nhờ cái Hà, khổ nỗi quý con dâu bao nhiêu ông bức chị Liên bấy nhiêu. Cũng không nghĩ còn có duyên gặp lại chị, tiếc rằng cái duyên này thật chẳng mấy tốt đẹp gì cả.

Đàn bà con gái ăn nói hóm hỉnh chua ngoa nghe chướng cả tai, không hiểu con mắt đó và thằng Hậu liên lạc với nhau lâu chưa mà ban nãy nó tự tin vênh váo đến vậy?

- "Chị này là ai nhỉ? Thông cảm tôi già rồi trí nhớ không được tốt lắm."

Từ đợt nhập viện lần trước ông Hải bắt đầu có dấu hiệu hay quên cái nọ cái kia nên anh Hậu lại cứ tưởng ông hỏi thật, ngây thơ đáp.

- "Liên ba à."

- "Liên nào nhỉ?"

Ba già ngơ ngác ngạc nhiên nhìn con trai phải giải thích bã bợt mép mới nhận ra. Đoạn ông quay sang chị chậm rãi bảo.

- "Thông cảm, cũng bảy tám năm rồi, tại mặt con cũng nhạt nhoà chẳng có cái quái gì đặc biệt nên bác quên xừ mất."

Vợ chồng Hậu Hà được phen choáng váng, thường ngày ba Hải hiền lành à, có bao giờ móc mĩa ai như thế đâu, chị Liên ảm ức nhưng vì bề trên nên vẫn phải nhỏ nhẹ.

- "Dạ, nghe nói anh Hậu bị dị ứng nên con tới thăm."

- "Ừ, bác cảm ơn. Thế con thăm xong chưa?"

Mẹ Bi rụt rè gật đầu, ông nội Hên Sò tươi cười thân thiện.

- "Thăm xong rồi thì về đi chứ còn ở đây làm gì hả con?"

- "Dạ... vậy bác và anh giữ gìn sức khỏe... con về ạ..."

Chị Liên quay người lảo đảo bước đi, chị Hà thì ba chồng ở đây nên có muốn chuẩn e rằng cũng khó. Ba cha con nói chuyện một lát thì bác Đăng bác Văn rẽ qua, đủ hai thằng quý tử rồi ông Hải mới hắng giọng hỏi han.

- "Anh Hậu có định nói lại tình xưa không thế? Có thì bảo tôi trước một câu, để tôi chuẩn bị voi chín ngà gà chín cựa ngựa chín hồng mao tới rước Liên tiểu thư về cho anh."

- "Gà ngựa nhầm nhò gì đâu ba, có khi con phải mở kho hốt cho chú ấy mấy rổ kim cương đá quý thì may ra mới ăn thua." Được cả cái bác Đăng nữa, chẳng nói giúp câu nào thì thôi lại còn thừa nước đục thả câu có thốn không cơ chứ? Anh Hậu mặt đen kìn kịt, xua tay chối đây đẩy.

- "Đâu có đâu ba, ba nghĩ nhiều rồi. Từ hồi Liên về nước tới giờ tụi con mới gặp nhau đúng có hai lần à."

- "Hai lần hay mấy lần tự anh biết rõ nhất. Cứ liệu cái thần hồn đấy, lém phéng là không xong với tôi đâu."

Chẳng mấy khi ba giáo huấn chú Hậu làm tâm trạng bác Đăng tốt ghê gớm. Ngồi hóng hớt mà chỉ chực thời cơ để thêm mắm dặm muối.

- "Chú học chạy marathon đi là vừa, đề phòng có ngày ba Hải cầm dép tổ ong đuổi theo."

- "Anh Đăng anh ngâm mồm vào cho tôi nghe, nhứt đầu. Tôi nói các anh nghe đừng có tham bát mà bỏ mâm, yêu nhau thì dễ nhưng chung sống lâu dài được mới khó. Đời thằng đàn ông lang bạt lông bông đến khi về già nhọc không để đâu cho hết ấy. Nhất là anh Đăng đó, hoa thorn cỏ lạ cũng chẳng bằng một tấm chân tình đâu, đâu hai thứ tóc rồi còn đại."

- "Vâng, ba nhắc hoài nhắc mãi à."

Bác Đăng nói chung chẳng phục, theo quan điểm của bác thì ba già cổ hủ rồi. Nhưng cũng chính vì ba già nên bác lại càng không dám cãi liều, cái gì cũng già bộ nhất nhất nghe theo.

Hôm đó thậm chí còn là đưa con gương mẫu lần lượt chở ba về Triều Khúc, chở vợ chồng Hậu Hà tới Royal rồi còn qua lớp mẫu giáo đón Hên Sò hộ chú thím ấy.

Bác Vân ngồi hàng ghế dưới chơi với hai cháu, vừa lấy gấu bông cho vừa dặn dò tỉ mỉ.

-“Mai là sinh nhật mẹ Hên Sò phải nhớ đó, chiều mai đi học về nhớ dặn ba Hậu mua quà cho mẹ Hà nha.”

Em Sò vâng dạ gật đầu, chị Hên ngả vào lòng bác nũng nịu mè nheo.

-“Bác không nhắc thì Hên cũng nhớ á, xong nếu Hên bảo ba Hậu thom mẹ Hà là bác Vân lại mua búp bê cho tụi con phải không ạ?”

-“Ừ đúng rồi, Hên giỏi quá à.”

Vợ đưa tay véo má cháu yêu, chồng đang lái xe cũng phải bật cười góp vui.

-“Hên Sò mà bảo được bác Vân lên đây thom bác một cái thì bác mua cho con búp bê to gấp chục lần con đó.”

Uầy.

Ôi chao ôi, to gấp chục lần cơ á?

Hai cục bông nhỏ khắp khối mừng thầm, ngay lập tức bốn mắt to tròn long lanh nhìn bác Vân năn nỉ. Nhưng mà bác không chịu á, các em đành phải giờ chiều đọc.

-“Bác Đăng đẹp trai lồng lộng nha, sao bác Vân lại không thom bác Đăng ạ? Bác Vân ghét bác Đăng à? Bác Đăng là bác của tụi con nha, Hên Sò yêu bác Đăng chết đi được sao bác Vân lại ghét ạ?”

Lũ quý này nữa, lâu cá ghê gớm, mẫu câu đó là để áp dụng cho ba mẹ chúng nó cơ mà, có làm sao lại mang ra sai linh tinh thế này?

-“Bác Đăng nói dối đó, nếu không tin tụi con có thể hỏi thử xem bác có biết tên em búp bê là gì không?”

Các nàng ngay lập tức với tay nín áo bác Đăng, thấp thỏm mong ngóng mà bác trả lời sai toét luôn à, rốt cuộc bĩu môi quay lại ôm bác Vân, chỉ có bác Vân mới biết chỗ mua thôi. Bác Vân là nhất rồi á.

Bác ôm các em vào lòng tiếp tục hỏi chuyện ríu rít, hai chồng bác bên trên tức nghẹn họng. Bao nhiêu năm rồi, bao nhiêu con đàn bà bị khuất phục dưới chân, vậy mà vẫn còn sót một con, chính là con vợ mình, chẳng thể nào không chế được.

Vênh vênh căng căng nhìn ngửa cả mặt.

-“Sò ơi Sò bảo bác Vân hộ bác rằng sự việc năm đó không như bác nghĩ đâu. Nhược điểm của bác ấy chính là quá tự tin, luôn cho rằng mình đúng.”

Sò cứ tưởng bác nói thật, ngây ngô nhắc lại không sót một từ. Bác Vân cũng không vừa khi lợi dụng Hên để gửi “tâm tình”, Hên nghe rõ ràng rồi thì chu môi truyền đạt.

-“Bác Đăng ơi bác Vân xin được hỏi lại bác rằng là, mấy năm nay mặt bác chính ỉnh báo lớn báo nhỏ, bác Vân phải suy nghĩ như thế nào cho đúng ạ?”

-“Bác Vân ơi bác Đăng là nam nhi đại trượng phu, có nhu cầu á.”

Cứ như thế tụi nhóc cư nhiên trở thành liên lạc viên cho các bác mãi tới lúc về nhà. Hai cục bông nhỏ khoanh tay cúi người chào ba mẹ ngoan ơi là ngoan á, em Sò cúi thấp quá còn rớt cả cái mũi xuống đất nhìn yêu gì đâu à.

Ba Hậu phần khởi chạy ra đón hai tiểu công chúa, mặt ba Hậu bị sưng vù nha, thương ghê ấy, lũ trẻ ôm ba hỏi thăm rồi rít luôn. Mẹ Hà bảo ba không sao, còn đưa tuýp thuốc để các em thoa cho ba.

Ngón tay Hên Sò nhỏ xíu à, xoa xoa bôi bôi xong thì thoảng còn thủ thỉ hỏi ba có xót không ạ làm ruột gan ba già mát rười rượi, may mà bị ôm nên được nghỉ tha hồ mà chơi với con, cả tháng bận rộn nhớ tụi này kinh khủng khiếp ấy.

Đi đâu cũng chẳng bằng về đùa nghịch với hai cô nhóc này.

Đi đâu cũng chẳng bằng... về nhà!

Đi đâu cũng chẳng thấy yên bình dễ chịu như ở nơi đây. Có lẽ do hợp phong thủy rồi, từ căn phòng thoang thoảng mùi oải hương tới chiếc chăn ấm áp đều đem lại cảm giác sáng khoái lạ lùng, đêm qua ở công ty còn đang stress tưởng phát điên mà đêm nay ở nhà ngủ li bì luôn.

Có người miên man một mạch mãi tới xế trưa mới thức giấc.

Đập vào mắt là bó hoa oải hương tím mộng mơ xếp hình trái tim nằm ngay ngắn trên mấy quyển giáo án của vợ. Hoa này trong nước làm gì có, xem ra phải đặt tận bên Pháp rồi, cũng kỳ công ghê gớm nhỉ?

Thiệp cũng tím nốt, phía trong là dòng chữ đầy rần ròi.

“Mong em có một ngày thật ý nghĩa.

Từ giờ em hãy sống cho chính em. Cười lúc em vui và khóc khi em buồn, đừng cố kiềm nén hay nhẫn nhịn vì ai cả.

Trong mắt anh, em mãi là cô bé hoàn hảo nhất.

Phía cuối con đường, nơi ấy, anh vẫn chờ.

Anh Thanh.”

Kính thật, già tổ bố ra rồi còn sến sẩm, đọc phát ón, hồng cả tâm trạng ngày mới của ba Hến mà. Đã vậy mẹ Sò còn lật đật chạy vào ôm bó hoa ra góc bếp, phấn khởi ngồi tía tía cật cật mới hoành tráng chứ. Hoa người ta cật công bó rồi thì cứ thế vứt luôn vào lọ là xong việc gì phải mất công đến thế?

Về chuyện.

-”Minh thấy đỡ hơn chưa?”

Vợ ân cần hỏi thăm, chẳng ngờ chồng đáp lại rất chi cục cằn.

-”Chưa.”

-”Bụng dạ vẫn khó chịu ạ? Chán quá, đáng nhẽ sáng nay em phải gọi mình dậy dùng bữa sáng mới đúng, thôi mình vào đánh răng rửa mặt đi rồi ra ăn trưa cho đúng giờ.”

-”Không mượn mình quan tâm.”

Ông xả lưng bùng rồi bỏ vào nhà tắm, lúc ra đã thấy vợ dọn com canh xong xuôi, thức ăn toàn đồ mềm thôi à, anh đang ồm ồm nên chị còn nấu thêm cả nôi cháo ếch nữa. Nhìn một bàn la liệt bao nhiêu thứ ngon có người tự thấy thèn thẹn, lí nhí bảo vợ.

-”Anh cảm ơn...có gì mình cứ đưa hoá đơn...anh sẽ chuyển tiền đầy đủ. À, tính thêm cả công mình nấu vào nhé.”

Ba Hến rạch ròi quá làm mẹ Sò chưa ăn cỗ đã ghen đáng à, cũng may chị là người biết tiết chế cảm xúc, vẫn dịu dàng gấp đồ cho chồng rồi động viên anh ăn nhiều nhiều vào cho mau khỏe.

-”Anh lớn rồi chứ không phải Hến Sò, anh thích ăn gì anh tự gấp được.”

-”Dạ.”

Không khí yên lặng ngọt ngào, mãi một lát sau anh Hậu mới e hèm.

-”Hoa đẹp đấy.”

-”Vâng, công nhận đẹp nhỉ mình nhỉ? Lúc này em đặt trên bàn uống nước mà sáng cả phòng khách.”

Mẹ Sò thật thà tâm tình, ba Hến vứt cái muối đập một cái xuống bát làm nước canh bắn ra tung toé.

-”Minh sao thế?”

-”Nhờ tay.”

-”Dạ.”

-”Dạ dầm cái gì, mình suốt ngày dạ với chả dạ, người không biết lại tưởng mình ngoan lắm.”

-”Em xin lỗi...mà mình này...tối nay em có hẹn...nhưng em sẽ nấu com rồi đón con xong mới đi...dù sao ở nhà mình cũng chường mắt với em mà.”

-”Minh đi thì cứ việc đi, com anh biết nấu, Hến Sò anh tự đón được. Với cả anh chường mắt với mình bao giờ, mình đừng có mà đổ tiếng ác nhé.”

-”Minh cau có khó chịu suốt từ nãy tới giờ mà.”

-”Minh hỏi ngược ngược thế? Anh mới bị dị ứng đi viện về, cả người nổi mẩn, bụng dạ thì nhộn nhạo, theo mình anh có thấy dễ chịu được không?”

Có người bức tức bỏ vào phòng ngủ làm người kia sốt sắng chạy theo. Chị tìm lọ thuốc rồi cẩn thận bôi cho chồng, ngẫm kẻ cũng tội, mẩn đỏ chỉ chút như này chắc ngứa lắm. Tay chị xoa tới đâu da dẻ anh mát mẻ dễ chịu tới đấy, ông xã mắt nhắm lìm đim, bà xã ngồi matxa tới hai giờ kém thì chuẩn bị sách vở ra trường, thấy người ta ngủ nên chị không làm phiền mà chỉ viết giấy nhắn để lại.

“Vậy chiều nay dạy xong em không qua nhà nữa, mình đón con nhé. Chúc ba cha con buổi tối vui vẻ.”

Vợ đi rồi, căn nhà trống vắng đến lạ kỳ. Chồng cảm tờ giấy nho nhỏ nằm thn thn thn, có nỗi buồn man mác len lỏi trong tim không sao mà nói lên lời.

Trong khi đó người yêu anh đang mang con trai cưng đi gặp “bà nội tương lai”. Bà Mây vừa nhìn thấy Bi trống ngực đã đánh thịch một cái.

Thằng bé...tóc của nó màu nâu đen, trong số những người bà biết thì rất ít người có màu tóc tự nhiên như vậy.

Giống hệt ông Hải, giống hệt thằng Hậu.

“Bi, chào bà đi con.”

“Dạ, con chào bà ạ. Bà đẹp như bà tiên ý bà.”

Đúng là con trai có khác, phong độ lịch sự đáng yêu quá đi mất.

Mẹ gọi cho Bi một cốc nước cam, bé ngồi đọc sách gần quầy pha chế còn mẹ nói chuyện với bà ở bàn ngoài ban công.

“Bác à, bác chịu gấp con quả thật con biết ơn vô cùng. Lần đầu tiên gặp bác con đã biết bác đang hoàn hảo hiếm có khó tìm, khi đó con chỉ có một khát vọng là được làm con dâu bác. Nào có ngờ ba bị bệnh nặng, nhà nghèo không có tiền chữa, chẳng còn sự lựa chọn nào khác...từ ngày ra nước ngoài không một ngày nào là con không nhớ tới bác...bác chính là thần tượng của con...nhờ có bác con mới sống mạnh mẽ được tới ngày hôm nay...”

Bà Mây nghe bùi hệt cả tai, e hèm bảo.

“Bác tuyệt vời thì nó là sự thật hiển nhiên rồi, ở đời phải sống nhân hậu còn để đức cho con cháu con à. Mà thôi cái gì qua rồi thì cho qua đi, bác cũng không ghét con nữa.”

“Vâng, nhưng con áy náy lắm ạ, chính vì con mà anh Hậu lấy phải người vợ không ra gì, đã không chịu đẻ con trai cho anh rồi lại còn ngoại tình với thầy giáo cũ, hàng đêm nghe anh tâm sự mà nước mắt con cứ chảy hoài.”

Chuyện này bà Mây cũng không ngạc nhiên lắm, cái nhà vô phúc, được hai đứa con dâu như hai con cọp cái vậy đó, khổ nỗi lũ đàn ông từ chồng đến con toàn thẳng bừ nhìn nên mới bị dắt mũi.

Tuy nhiên nghi ngờ là một chuyện, tận mắt nhìn thấy tin nhắn của con trai gửi cho chị Liên mới đau đớn. Thì ra nó đã biết tất cả, nó cũng rất đau khổ, cũng chỉ vì ông Hải nên mới nhịn nhục.

Mẹ Bi thấy bà Mây phần nộ thì cố nhin cười, lừa người già dễ thật đấy. Mà chẳng cứ người già, bây giờ đây trường hợp nguy tạo tin nhắn đem lên mạng bóc phốt mà mọi người vẫn tin âm âm đấy thôi.

“Bác à...không chỉ anh khổ...con cũng khổ lắm. Đúng là duyên trời nghiệt ngã, chỉ vì bé Bi không phải máu mủ của chồng trước mà hai mẹ con bị ông ấy đánh quá trời luôn. Nhưng dù thế nào con cũng không hối hận, có được cốt nhục với người mình yêu thì khổ bao nhiêu cũng chịu được...”

“Cái gì...con nói cái gì? Thằng Bi...vậy nó...nó...là con...”

Bà Mây sững sốt hỏi han, chị Liên thì cứ úp úp mở mở, đợi đến khi bà tò mò phát điên chị mới thả thính.

“Thoì bác à, ba ruột Bi là ai thì trên đời này mình con biết là được rồi, nói ra nhiều kẻ không hiểu lại tưởng con điều ngoa lợi dụng họ.”

“Không sao cả...có bác bảo kê...con nói thật đi...có phải là con của thằng Hậu không?”

Có người nóng ruột thắc mắc, có kẻ nức nở tức tưởi.

“Khổ lắm bác à...năm ấy con trốn về nước...rồi đêm đó...đêm đó...chúng con không làm chủ nổi mình...chết...con nhờ lời...bác coi như chưa từng nghe thấy bác nhé...Bi không phải là con anh Hậu đâu...bác đừng hiểu nhầm...không phải ạ...”

Chị càng chối thì bà lại càng tin, bà liếc nhìn bé Bi, công nhận có vài nét của anh Hậu chứ cái mặt không đặc sệt giống mẹ như Hén Sò. Nhìn mà cũng ghê gớm, bà thêm bà khát cháu trai bao nhiêu năm rồi, khăn vải tứ phương, chẳng thể ngờ được cháu lại ở gần mình đến vậy.

“Bác à, đây là chút lòng thành của con, của ít lòng nhiều mong bác nhận giùm con.”

Bà Mây mắt sáng rưng rưng nhìn coi trầu khảm ngọc. Người đầu mà có tâm dễ sợ, chẳng bù cho con Vân con Hà quanh năm chỉ biết dắt đi cắt quần áo với cho mấy cây vàng, không bao giờ chịu để ý tới sở thích thực sự của mẹ chồng gì cả.

Có lẽ người như chị Liên mới là mẫu con dâu lý tưởng của bà.

-”Con đừng lo gì cả, có gì cứ nói với riêng bác thôi. Rồi bác sẽ đòi lại công bằng cho con, bác sẽ tổng cổ con quỹ cái kia đi để đón mẹ con con về. Hãy tin ở bác, ông Hải rất thương vợ, bác mà dọa tự tử thì ông cũng chẳng làm gì được đâu. Cho nên là con cứ thoải mái tâm sự, không phải sợ.”

Mẹ Bi oà khóc, mãi sau chị mới đưa ra một tập giấy tờ rồi sụt sịt trình bày.

-”Đúng là đi khắp thế gian cũng chẳng tìm được người đàn bà thứ hai có tấm lòng thiện lương như bác. Vâng hào quang toả ra từ bác khiến con muốn giấu diếm cũng thấy thẹn với lòng mình. Vâng, bác đoán đúng rồi ạ, Bi chính là con ruột của anh Hậu. Nếu bác không tin có thể xem xét nghiệm ADN ở đây, trùng khớp tới 99.99% đó bác à.”

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Bà Mây vội vàng lấy kính lão ra đeo, ngầu nghiêng đọc như muốn nuốt gọn từng từ từng chữ. Gương mặt bà trong phút chốc đã hưng phấn rạng ngời.

Trời phật phù hộ, rốt cuộc bà cũng có một thằng cháu trai.

-”Bác à, nhưng bác đừng giao bằng chứng này cho người khác nha bác, chỉ sợ họ không tin lại vu khống con làm giấy tờ giả mạo thì chết. Nhất là chị Vân ý, chị ấy giàu nên có thể mua được bác sĩ, chắc chắn sẽ về phe mẹ Sò mà nói con bịa đặt.”

Cái con Vân thì bà còn lạ gì nữa, cả thằng Đăng nữa, hai vợ chồng nhà nó mất dạy như nhau mà.

-”Con cứ yên tâm tin tưởng ở bác. Thề thằng Hậu biết chưa con?”

-”Dạ, con cũng không rõ nữa. Anh nhận Bi là con nuôi, chắc anh cũng biết, tại anh thương thằng bé lắm bác à. Con đoán anh sợ ba nên cố ý không thừa nhận.”

-”Ừ thôi con thông cảm cho nó, ông Hải nhà bác hơi khó tính. Nhưng con đừng lo, việc này bác sẽ dàn xếp chu toàn cho con và Bi.”

Bà Mây với chị Liên kể ra hợp chuyện ghê gớm. Trước kia có lần bà tức nhà nọ chửi nhà kia mà mỗi lần như vậy chị Hà không ủng hộ mẹ chồng thì thôi lại còn ra điều cao sang nhắc nhở mỗi người có một quan điểm sống, mẹ đừng bức xúc nhiều làm gì cho chóng già.

Đó, bảo thế có ức không cơ chứ?

Nhưng chị Liên thì khác, chị với bà ngồi mĩa mai người này xía xói người khác, hết chuyện hàng xóm láng giềng lại sang chuyện phim ảnh.

-”Dạo này bác có xem cái phim Vợ Anh chiếu trên tivi lúc sáu giờ tối không ạ?”

-”Có, phim dài tập của đài truyền hình PD chứ gì? Cả khu bác xem, bàn tán rôm rả lắm. Đùa chứ cái con hồ ly sống dai như đĩa, nhạt nhẽo phát chán luôn. Thề mà mỗi lần về ăn cơm thấy con Vân con Hà thích phát cuồng lên mới sợ chứ con. Bọn nó còn hỏi bác rằng nếu ba Hải ngoại tình thì mẹ mong ba về với mẹ vì người kia xấu quá ba không có chỗ nào về hay là vì ba nhận ra ba không thể sống thiếu mẹ? Con bảo thế có khảm không?”

-”Quá khảm chứ bác, hỏi vớ hỏi vẩn chả liên quan. Đợt vừa rồi con tức quá gửi hẳn tâm thư bức xúc tới cái con biên kịch yêu cầu viết tập cuối luôn đi.”

-”Thế nó có trả lời con không?”

-”Có bác à, nó lý sự rằng bây giờ không thể vì một người mà kết thúc phim, hứa khi nào có hơn một nửa lượng theo dõi gửi đơn khiếu nại tới đài truyền hình thì sẽ viết tập cuối. Nhưng rốt cuộc chẳng mấy người viết đơn cả, con đoán họ còn muốn xem tiếp để ném đá cho vui, chứ phim nhảm không có chút giá trị nào như này chắc chỉ có những người rảnh rang mới thích thôi.”

-”Con nói chí lý, ôi chao ôi con biết con Hà nó phát ngôn ngửa tai như nào không? Nó bảo đạo diễn đã nói trước là ông ấy dẫn dắt theo kiểu những mẩu chuyện nhỏ nhặt quanh ta, phim gia đình nên sẽ bị hạn chế đối tượng theo dõi, nhất là những người ưa chuộng phong cách sôi động tình yêu cuồng nhiệt.”

-”Ôi dào, chỉ giới bao biện. Mẹ Sò văn hoá lùn cả ngày rồi rồi không có việc gì làm nên thích rồi bênh cái phim đó là đúng rồi, con cũng chẳng bắt ngờ.”-”Ừ, bác cũng nghĩ thế, mà nó lại bảo mỗi một món ăn dọn ra có người thấy mặn có người thấy nhạt là chuyện bình thường, mẹ đừng nên nhọc mọ những người có sở thích khác mình như vậy. Đúng là dở hơi, ngu dốt mình tốt bụng khai sáng cho lại còn không biết ơn.”

-”Đúng bác ạ, phải chửi cho để mà rút kinh nghiệm, lần sau còn tiến bộ chứ ạ.”

Hai mẹ con buôn dưa bán lè cả tiếng đồng hồ mà vẫn rôm rôm rả rả ấy. Bà chơi với Bi lâu lắm, bà còn dắt Bi đi siêu thị mua cho thằng bé bao nhiêu áo quần, mãi tới chiều tối mới về nhà ý kiến ý cọ với ông Hải.

-”Con Hà ngoại tình với thằng Thanh đó, tôi không thể chấp nhận được đứa con dâu như thế nữa. Ông gọi bọn nó về rồi bảo con nặc nô đó viết đơn giải thoát cho con trai tôi đi.”

Bà nghiêm túc là thế mà chồng bà vẫn thản nhiên xem tivi như điếc vậy.

-”Ông Hải, ông ngẩng ngẩng hả? Con trai bị cấm sừng như thế ông không xót sao?”

-”Bà hâm à? Im mồm để tôi nghe Hoài Linh diễn cái.”

Vợ giận tím mặt tím mày, ra sức bôi nhọ con dâu mà chồng chẳng thèm đoái hoài. Rốt cuộc tức nước vỡ bờ nên bà buột miệng.

-”Nói ông nghe thằng Bi là cháu ruột mình đó. Nhưng ông đừng có mà đánh mà mắng con trai tôi.”

Ông Hải không hề sừng sốt như bà nghĩ, ngược lại ông cười sảng sặc luôn. Từ này tới giờ xem hài cũng chưa có chi tiết nào khiến ông nghiêng ngả ngã nghiêng như thế.

-”Bà lú hả? Ăn sảng nói bậy...có khi lát nữa tôi phải gọi điện cho thằng Đăng nhờ mua thuốc chống ngu cho bà thôi.”

-”Ông...ông xúc phạm người quá đáng...cháu mình không thương...cái đồ...cái đồ ác độc...”

-”Ôi chao ôi bà sinh con mà không hiểu tính à? Nói con thằng Đăng còn tin được chứ con thằng Hậu thì còn mơ đi.”

Mẹ Bi dự tính chỉ có chuẩn mà, mấy người trong nhà này đều ngốc nghếch như nhau, thành ra sự việc trắng cũng đổi thành đen được.

-”Ông đúng là có mắt như mù rồi ông Hải ạ, không nói nhiều với ông nữa, hoặc ông chọn nó hoặc ông chọn tôi, nếu nó còn làm con dâu thì tôi chết cho ông xem”

Bà Mây phải cứng miệng như vậy bởi bà biết, anh Hậu rất nể ba, ba không đồng ý thì có thách anh cũng chẳng dám làm liều. Bà vừa ngúng nguẩy bỏ ra ngoài sân vừa dọa dọa dẫm dẫm.

-”Tôi đếm đến mười...ông không nghe tôi thì tôi nhảy ngay xuống cái giếng này...”

-”Một.”

-“...”

-”Hai.”

-“...”

-”Ba.”

-“...”

-”Bốn...Năm...Sáu...Bảy...Tám...Chín...”

-“...”

-”Chín rồi.”

-”ẤY...TỪ ĐÃ.”

Ông Hải hét lớn, từ trong nhà cuống cuống chạy ra. Bà Mây thở phào nhẹ nhõm luôn à, phải thế chứ. Suy cho cùng ông cũng chẳng thể nào sống thiếu bà được. Bà với con yêu tinh đó, tất nhiên bà phải quan trọng hơn rồi.

-”Sao? Tưởng ông không quan tâm tới cái thân già này nữa?”

Có người bấu môi xia đều, có kẻ chậm rãi chỉ điểm.

-”Bà có thích nhảy thì ra ngoài sông ngoài hồ mà nhảy, cái giếng này tôi mới cho người lọc tháng trước, nước hãy còn trong, bà thông cảm đừng làm ô uế.”

-”Ông...ông...”

-”Mà thôi đi, chết trôi chết nổi con cái lại mất công vớt, có gì bà vào trong này tôi lấy cho mấy viên thuốc ngủ mà uống.”

Bà Mây ức nghẹn cả họng, tủi thân khóc lóc chạy vào buồng dọn đồ đạc đòi bỏ về quê. Ông Hải tỉnh bơ không tiến, bà Minh đi qua trông thấy chị gái đổi hèn thì nên cười trêu chọc.

-”Chị đi thông thả nha, anh Hải cứ để em lo.”

Bà Mây nghe mà chỉ muốn bùng cháy, mà đang giận ngùn ngụt nên mặc kệ luôn, cứ thế lao ra đường vẫy xe về Giáp Bát. Bác Thom cô Thắm đi chơi nên nhà giờ chỉ còn bà Minh và ông Hải.

-”Cả nhà vẫn ổn chứ ạ?”

-”Ổn cả.”

-”Đặng dạo này khoẻ không ông?”

-”Khỏe, nó không khỏe con ai khỏe nữa, cái thằng mất nết, gái gú tùm lum à, tôi phát điên vì nó mất.”

Ông Hải trút muộn phiền, ngoảnh sang thấy mắt bà Minh đỏ hoe tự dưng thương thương nên chuyển chủ đề.

-”Được cái thằng Khôi giỏi lắm nhé, thi gì cũng giải nhất, năm nào cũng được nhận phần thưởng học sinh xuất sắc của thành phố đó. Nhưng nó đi du học rồi, chắc Tết mới về cơ, để tôi lấy ảnh cho bà xem.”

Bà Minh mở lời xin ông luôn mấy tấm giữ làm kỉ niệm, ông Hải in cũng là để cho bà mà nên thoải mái gật đầu. Bà cẩn thận cất vào túi áo rồi tươi cười nhờ vả.

-”Có gì ông thay tôi chăm cái Vân nữa nhé, thôi tôi về đây, ngồi lâu không hay. Mà ông không đuổi theo chị ấy à?”

-”Ôi dào, một tháng đoạ bỏ nhà mấy lần thành quen rồi. Bà không phải lo, về ngay bây giờ ý mà.”

Ông vừa dứt lời thì có tiếng cạch cửa thật. Bà Mây đến giờ vẫn chẳng thể nào ưa nổi bà Minh, định đi nhưng sợ giao trứng cho ác nên đành lật đật quay lại. Mấy chục năm trôi qua rồi mà hai chị em gái bà vẫn lục đục như vậy.

Nghe báo con gái bà Minh vừa mua được cái nhà hai tầng cũng trong làng Triều Khúc, mất tầm một tháng sửa sang xong thì bà sẽ chuyển về đây sống. Bà Mây khóc không ra nước mắt luôn, đàn ông mà, chỉ sợ tình cũ không rừ cũng đến.

Thế cho nên đành gọi điện cho con dâu tương lai ti tê tâm sự. Cũng may chị là đứa biết điều nên chỉ nhẹ nhàng an ủi bà.

-”Không sao bác à, con biết bác trai vẫn có ác cảm với con nên không tin tưởng là điều đương nhiên. Bị được nhận bà nội thôi là con cũng mừng lắm rồi ạ. Mỗi tội thằng bé thiệt thòi quá, con thấy Hên Sò là con gái mà chưa gì đã được bác Đặng cho đất, đằng này Bi đường đường là cháu đích tôn lại chẳng có gì.”-”Đừng lo, còn bà ở đây thì trước sau gì Bi cũng có phần. Mẹ Bi cũng ráng chịu nhé, rồi đâu khắc có đó, nhất định sẽ danh chính ngôn thuận à.”

-”Dạ, đi khắp thế gian cũng chẳng tìm được người nào tốt bụng hơn bác. Con cảm động quá ạ.”

Bà Mây đang riu rít chém gió với mẹ Bi thì ông Hải đi vào thành ra đành phải gác máy. Mềm nắn rắn buông, bình thường eo ọt làm màu làm mè còn được chứ giờ địch ngay trước mắt cứ nóng nảy là chỉ có thiệt thôi, cho nên dù tức chồng sôi máu nhưng bà vẫn ngọt nhạt xuống nước hỏi han nịnh nọt.

Ông Hải thấy thái độ vợ xun xoe mà buồn cả cười, trong khi đó con trai ông buổi chiều đi đón tụi nhỏ về thì nhận được tin sốc.

-”Hôm nay là sinh nhật mẹ Hà đó ba. Ba Hậu chờ tụi con đi mua quà cho mẹ Hà đi.”

Anh tưởng hai cục bông nhỏ nhảm lẫn nên phải gọi lại sổ xem, ai ngờ chính mình mới là người nhảm. Chẳng hiểu lần trước tặng quà lệch ngày như vậy chị có buồn không nữa?

Sinh nhật đầu tiên của anh sau ngày họ cưới nhau, đúng lúc đồng hồ điểm 0 giờ sáng chị lay anh dậy rồi nhét vào tay chồng một chiếc áo len tự đan. Ba Hên cảm động lắm, trước giờ chưa từng có ai quan tâm anh nhiều như vậy, lại còn chọn đúng thời khắc đầu tiên của ngày mới nữa chứ.

-”Cảm...cảm...on...minh...anh...vui...”

-”Minh còn có điều ước gì muốn thực hiện nữa không?”

Chị dụ dằng hỏi, anh cười tùm tùm rồi ghé tai vợ thì thầm. Mẹ Sò ngượng chín người nhưng vẫn lật đật chạy vào nhà tắm thay váy. Tính chị nhất cộng thêm cổ hủ lạc hậu nên chỉ bền lên ngồi cạnh giường chứ chẳng hoàn thiện được yêu cầu của ông xã.

Tuy nhiên hai má vợ hây hây đỏ cũng đủ khiến tim gan chồng náo loạn. Anh kéo chị vào lòng, khẽ mân mê xương quai xanh mảnh khảnh rồi nhẹ nhàng gạt dây áo, cánh xuân quỳên rũ e ấp dưới lớp ren mỏng manh hại anh ngứa ngáy tê dại.

Cũng không phải lần đầu chạm, chẳng hiểu sao vẫn bồi hồi thốn thức đến thế. Từng nụ hôn nồng nhiệt chuyển từ nơi trắng mịn tròn trịa tới nụ hoa diễm lệ

đầy mê hoặc, hơi thở của vợ lúc một gấp gáp, cánh môi chồng không ngừng đưa nghịch nhám nháp.

Chiếc váy kia rơi xuống, da dẻ chị cũng nhuộm màu phấn hồng, hai tay bắt giắc vòng qua cổ ông xã, cả người mềm nhũn tựa vào anh. Đầu óc anh khi ấy trống rỗng hỗn độn, anh siết vợ chặt hơn, cố gắng áp sát vào người chị, tham lam tận hưởng thứ cảm xúc ầm ập nồng cháy đầy mãnh liệt.

Đêm đó, anh ôm chị lâu thật lâu.

Năm tháng trôi qua, bận rộn hối hả, nào có nhớ những khoảnh khắc ngọt ngào ấy? Để rồi hôm nay mừng tượng lại, vẻ đẹp mon môn thuần khiết trong quá khứ của ai đó bất chợt khiến anh khao khát.

Gần bảy năm chung sống, sinh nhật anh, chị chưa từng quên.

Nhưng sinh nhật chị, hình như anh chưa từng nhớ.

Đột ấy chị hỏi, em thích màu gì nhất hả mình?

Đột ấy, anh chẳng thể trả lời được.

Ngày hôm nay, nhờ có một người đàn ông khác, anh đã biết đó là màu tím, màu của hoa oải hương.

-”Ba Hậu ơi ba sao ba đơ thế ạ? Đi thôi ba, đi mau mau còn về tổ chức sinh nhật cho mẹ Hà nha.”

Con gái ngọt giọng nhắc nhở. Anh chờ các bé tới tiệm đồ lưu niệm, Sò chọn cho mẹ Hà một quyển sổ làm giáo án còn chị Hén mua bánh xà phòng oải hương thơm lừng, ba Hậu cũng lựa sợi dây chuyền đính đá màu tím nha.

Ba còn mua bánh sinh nhật với bao nhiêu bóng bay nữa ý, ba cha con hì hà hì hực ngồi bom bom buộc buộc mắt gần một tiếng đồng hồ mới phủ đầy được cái phòng khách.

Toàn bóng bay trắng trắng tím tím, chắc chắn mẹ Hà sẽ thích lắm nha.

Nhưng mẹ Hà mãi chưa về à.

Hén Sò bắt đầu sốt ruột hỏi thăm ríu rít cả lên, anh Hậu sức nhớ ra vợ đi chơi nên đành động viên con gái chịu khó đợi. Hai cục bông nhỏ đòi gọi điện giục mẹ về mà ba không cho phép à, tội nhóc xì mặt kêu đói, ba chiều con vào bếp rang cơm.

Lúc này bé Hén mới hí hửng chạy tới điện thoại bàn bấm số. Gọi hai lần mà chẳng thấy mẹ Hà nhắc máy ý.

-”Hay chị Hén nhớ nhảm số mẹ Hà rồi?”

-”Đâu có, chị nhớ đúng mà.”

Nhóc con kiên nhẫn gọi lại lần nữa, nghe giọng mẹ ở đầu dây bên kia mừng huyên luôn.

-”A...mẹ Hà...mẹ Hà ơi Hén nè...”

-”Sò nữa nè mẹ Hà ơi...mẹ ơi mẹ đi đâu thế? Tối nay mẹ có về không? Máy giờ mẹ về ạ?”

-”Mẹ có chút việc tầm mười một giờ mẹ về nha, Hén Sò ngủ ngoan nhé.”

-”Ừ ừ không được đâu mẹ Hà ạ. Mẹ ơi mẹ về nhanh lên nhá, Hén với em Sò với ba Hậu có cái này cho mẹ hay cực kỳ luôn ấy. Với cả...với cả tại con nhớ mẹ Hà lắm rồi, để hôm khác đi làm việc được không ạ? Bây giờ mẹ Hà về ngay về luôn nha mẹ Hà.”

-”Hén ơi Sò ơi...vào rửa tay chuẩn bị ăn cơm con...”

Lũ trẻ nghe giọng ba gọi liền hoảng hốt dập máy. Chị Hà vừa đặt điện thoại xuống bàn thì anh Thanh cũng thả vào lòng bàn tay chị một sợi dây chuyền bằng vàng trắng, mặt của sợi dây đó màu tím trong suốt, trạm trổ dựa trên hình ảnh của đoá hoa oải hương, trông kiêu sa lấp lánh vô cùng.

Bên dưới có khắc ba cái tên Hà Hén Sò.

Không thể phủ nhận được, chị Hà rất cảm động. Nếu thầy đặt hai từ Thanh Hà lồng vào nhau sẽ là chuyện bình thường, nhưng ở đây lại là tên ba mẹ con chị. Thấy lúc nào cũng nghĩ cho chị, vậy mà cố làm sao chỉ đi chơi với thầy có mấy tiếng thôi lòng chị cũng không yên?

Giọng hai cục bông nhỏ cứ lẩn quẩn trong đầu à, hại mẹ sốt ruột mãi không nguôi.

-”Anh chờ em về nhé!”

Thầy với áo khoác cho trò cung rồi lịch sự đề nghị. Thầy với chị đi xe mất cả tiếng mới tới đây, nhà hàng này nằm ở ngoại thành, hồ nước rộng lớn mênh mông được anh bố trí thả hoa đăng sáng lung linh huyền ảo.

Mất công là thế nhưng lại không hề ca thán dù chỉ một câu, sẵn sàng đặt cảm xúc của mình sau cảm xúc của chị. Thầy đối với chị, chính là nâng niu trân trọng.

Còn chị đối với thầy, tới bây giờ có lẽ vẫn chỉ dừng lại ở hai từ kính trọng.

-”Thầy...em xin lỗi thầy...thầy bảo em phải làm sao đây?”

-”Em cứ làm những gì khiến em thoải mái nhất.”

Thầy càng tâm lý thì chị càng khó nghĩ, trong lòng quả thực rối bời hơn bao giờ hết. Nên ở lại tận hưởng bữa tối lãng mạn hay nên về với con, về với người chồng chưa từng nhớ ngày sinh nhật của chị?

Nếu các mẹ bím sữa rơi hoàn cảnh này, không biết các mẹ ấy lựa chọn ra sao nữa?

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Giá kể cuộc đời cho chị một lần được trở lại thuở mười tám, nhất định chị sẽ không phải do dự đến thế. Cứ tự nhủ từ ngày hôm nay trở đi sẽ sống vì mình nhiều thật nhiều, vậy mà cứ sao nghe con gọi ruột gan lại rối bời?

“Lúc nãy Hén Sò mè neho mình à? Nhà không có chuyện gì đâu, mình đi chơi vui vẻ.”

Tin nhắn của chồng đến thực sự rất đúng lúc, chị Hà như trút được gánh nặng trong lòng, nhẹ nhõm tiếp tục dùng bữa tối với thầy Thanh. Gió thổi dịu hiu, trên chiếc thuyền êm ả lặng lẽ trôi giữa những đóa hoa đăng rực rỡ sắc màu, thầy chủ động ghé qua đeo dây chuyền cho chị. Khoảnh khắc ấy, thật sự rất lãng mạn.

Hai thầy trò mãi trò chuyện nên tới mười một giờ rưỡi mới về tới Royal, thầy khoác áo cho chị rồi dặn dò đi cẩn thận. Chị Hà chột phi cười, chỉ là từ đây lên nhà thôi mà, thầy cũng cẩn thận quá rồi.

Tuy nhiên chị vẫn vâng dạ, trước khi mở cửa thì nhắn một tin cho thầy an tâm.

Cửa mở rồi, tâm trạng chị chưa từng hỗn độn đến thế.

Bóng bay trôi bồng bềnh khắp nhà, bánh sinh nhật ba tầng “Chúc mừng sinh nhật mẹ Hà” đặt ngay ngắn trên bàn uống nước, ở góc ghế sofa nào đó Hén Sò đang ngủ khì khì vạ vật trên người ba.

Mẹ Hà nhẹ nhàng đi dạo loanh quanh, căn phòng trang trí đẹp quá, mẹ ứa nước mắt vì cảm động, mẹ hối hận mãi khôn nguôi, ước gì thời gian quay trở lại, mẹ lập tức sẽ lao ngay về với gia đình nhỏ của mẹ.

Chị tiến tới gần ghế sofa, dịu dàng quỳ xuống ngắm nghía ba cục bông hai nhỏ một lớn. Cục bông nhỏ má hồng hây hây rất đáng yêu, cục bông lớn tuy ngủ mà vẫn chau mày, chẳng biết dạo này công việc có áp lực gì không nữa?

Mẹ Hà thơm mỗi em một cái rồi ngửi ngửi da dẻ các nàng, thơm ghé gớm cơ. Chị Hén giật mình tỉnh giấc, thấy mẹ Hà thì hét toát loạn, vội vã quay người lay ba với em gái.

-”Sò ơi Sò ơi, mẹ Hà nè...mẹ Hà về rồi...ba Hậu...ba Hậu ơi mau dậy thôi...dậy chúc mừng sinh nhật mẹ Hà thôi...vội cả các cô các chú đang theo dõi truyện Hậu Hà của ba mẹ con ơi, có một chút trục trặc nhỏ nên chap này di Lan Rùa nhà con chỉ đăng một phần ba trên đây thôi ạ, phần tiếp theo lát nữa các cô các chú tìm đọc ở facebook Lan Rùa(fb/lanruanhim) của di nhà anh Khôi con nha. Di con sẽ up lên đó trước bảy giờ tối ạ.”

Ba Hậu với em Sò mắt nhắm mắt mở bật dậy. Hén tíu tít chạy đi lấy bật lửa cho ba thắp nến, các em đợi mẹ Hà ước xong thì lần lượt lúi quái ra tặng. Riêng anh Hậu thấy vợ đang mang chiếc vòng lấp lánh sắc tím, sang trọng nổi bật gấp mấy lần cái sợi mảnh của anh thì cười nhạt rồi ngay lập tức giấu quả trong túi quần.

-”Ba Hậu...quà của ba Hậu đâu rồi?”

-”Roi mất đâu rồi ý Sò à.”

-”Thế thôi ba Hậu hôn mẹ Hà đi, hôn bù thay quầ. Mau lên mau lên ba Hậu, không có quầ là không được đâu ý...”

Hén nhanh nhẹn đề nghị hai ba mẹ đồ phùng phùng. Mà lũ nhóc nhà chị dạo này chẳng hiểu bị làm sao nữa, không biết từ lúc nào các bé trở nên cực kỳ

nhảy cảm, mè neho hôn đôi đủ trò bắt ba mẹ phải thực hiện bằng được mới thôi.

Ba Hên rút cuộc chịu thua hai cục bông nhỏ, lườm lườm các nàng rồi một tay kéo mẹ Sò vào lòng, một tay đỡ gáy, chậm rãi áp môi mình vào môi vợ, nhẹ nhàng hôn miết.

Bàn tay chồng xoa đều đều phía eo khiến người vợ bất giác mềm nhũn, chị vô thức dựa anh sát hơn, nụ hôn ấy, càng lúc càng say đắm, càng lúc càng cuồng nhiệt mê loạn. Cánh môi anh dịu dàng mơn trớn đôi gò má, rong ruổi ngậm lấy vành tai chị, hơi thở ấm áp của anh khiến dây thần kinh xúc cảm của chị run rẩy, toàn thân nóng ran tê dại.

Tìm chị đập thảng thốt, tìm anh cũng rồi ren đến lạ, con họ đưa ngồi ngắm ba mẹ mắt tròn xoe long lanh, đứa buồn ngủ rũ rượi ngã rầm một cái xuống ghế sofa.

Bạn đang đọc truyện *Vì Vợ Là Vợ Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.